

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ὀργανώσεις τοῦ 'Αννὰμ

Φρικιαστικές ἐκούσιες ἀνθρωποθεσίες

Πουθενά ἄλλοι οἱ μυστικές ἐταιρείες δὲν εἶνε τόσο πολυάριθμες καὶ τόσο ἀριστοτεχνικὸ ὀργανωμένες ὅσο στὸ 'Αννὰμ.

Ἡ σοβαρώτερη καὶ περισσότερο ἐξαπλωμένη ἀπὸ ἄλλες αὐτὲς τῆς ἐταιρείας εἶνε ἡ «Σαν-χό-χοῆι», ποῦ, ὅπως δεδαιώνει ὁ δόκτωρ Μπατάιγ, ἀριθμεῖ καὶ Εὐρωπαϊοὺς ἀνάμεσα στὰ μέλη της.

Ὁ φανατισμὸς πᾶν μελὸν τῆς «Σαν-χό-χοῆι», εἶνε τόσο μεγάλος, ποῦ δὲν ἱστιάζοντο νὰ προσφέρουν καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τους ὡς θυσία στὸ Πνεῦμα τοῦ Κακού.

Ὁ δόκτωρ Μπατάιγ περιγράφει τὸν φρικαλέον τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται αὐτὲς οἱ ἐκούσιες ἀνθρωποθεσίες.

Τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως συγκεντρώνονται στὸ βάθος μιᾶς σκηνῆς, ὅπου πίνουν ἕνα ποτὶ ἀπὸ καννὸς ποτῆρι, ποῦ ἔχει τὶς ἰδίαις ἀποκαυνωτικές ἰδιότητες μὲ τὸ χαλῆ.

Κατόπιν ἐκλέγουν ἐκεῖνον ποῦ θὰ προσφερθεῖ ὡς θυσία στὸ Σατανά, ἐνῶν ὁμοῖο καὶ ἐναν βοήθῃ του.

Ἡ ἐκλογή γίνεται μὲ τὸν ἐξῆς πρωτότυπο τρόπο: Κροτοῦν ὁ καθένας στὰ χεῖρά του ἀπὸ μιὰ μεγάλη βέργα λιάνας — εὐλυνιστοῦ φυτοῦ τῶν τροπικῶν καὶ ἀρχίζουν νὰ τὴν τυλίγουν σὲ σκῆμα κύκλου. Ἐκεῖνος ποῦ θὰ φτιάξῃ τὸ μικρότερον κύκλον, εἶνε ὁ ἐκλεκτός ποῦ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακού ἀποφασίζει νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴ ματαιότητα καὶ τὰ βασάνια τῆς ζωῆς.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή, τὸ θῦμα τοποθετεῖται πᾶν σ' ἕνα εἶδος θρόνου, ποῦ εἶνε σκεπασμένος μὲ δερμάτινα λεοπαρθάλως καὶ τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως γονατίζουν ἐνῶ ἕνα μπροστὰ του, τοῦ φιλοῦν τὴν ἀκρὴς τῶν ποδιῶν καὶ καθένα χωριστὰ ἀπὸ τὰ δέκα δάκτυλα τῶν χερῶν καὶ τοῦ ψιθυρίζουν οἱ αὐτοὶ εὐχὲς ἡ παραγγέλνεις τὴν γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο.

Γιὰ τὸ θῦμα εἶνε πιά ἕνα εἶδος ἀγίου ἡ μάρτυρος, ποῦ σὲ λίγο θ' ἀντικρύσῃ πρόσωπο μὲ πρόσωπο τὸ Μεγάλο Κυρίαρχο, τὸν Ἀρχοντα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὸ Ὑπέρτατο Ὀν, μὲ τὶς χίλιες μορφές καὶ τὶς δέκα χιλιάδες φωνές.

Σὲ λίγο ἀρχίζει ἡ θυσία. Ὁ ὁμοῖος πλησιάζει κρατώντας ἕνα μεγάλο τοσε-κούρι, μὲ τὸ ὁποῖο κόβει πρῶτα τὰ δύο χεῖρα ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ ἔπειτα τὸ δεξιὸ πόδι ἀπὸ τὸ νόνατο τοῦ μάρτυρος.

Ὁ βοηθὸς ἀρπάζει τότε καθένα ἀπὸ τὰ ἀποκοπόμενα μέλη καὶ τὰ παρουσιάζει στὸν πιστόν, ποῦ ἔρχονται μὲ κατανύξιν ν' ἀκούμπισουν τὴ γλῶσσαν τοῦ σώματος σ' αὐτὰ.

Ὁ ἐκλεκτός τοῦ Σατανά δὲν κάνει κανένα μορφοσμοῦ οὔτε ἐκφράζει κανένα παράπονο. Φαίνεται θυσιάζοντας ὅταν σὲ ἐκτοσσί, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀφυπνίζεται σὲ μιὰ στιγμή γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸ ὁμόνιο νὰ τοῦ καταφέρει τὸ τελειωτικὸ χτύπημα.

Τὸν κατεβάζουν τότε ἀπὸ τὸ θρόνον του καὶ τὸν ἐξαπλώνουν μπροῦντα χῶμα.

Ὁ ὁμοῖος τοῦ καταφέρει ἐπὶ διαδοχικὰ χτυπήματα, ὡς ποῦ τὸ κεφάλι ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σώμα.

Μαζεύουν ἔπειτα μέσα σ' ἕνα κύπελλο τὸ αἷμα ποῦ τρέχει ἀπὸ τὸ λαίμα τοῦ καὶ καθέναν ἀπὸ τοὺς παριστάμενους βρέχει τὰ χεῖλη του μέσα σ' αὐτό. Ἡ τοῦ ἴδιου ἀπάνθρωπη εἶναι μιὰ ἄλλη ὀργάνωσις, ἡ «Τιέν ντία χόγ», ποῦ κυριαρχεῖ περισσότερο στὸ νότιο 'Αννὰμ καὶ περιλαμβάνει στοὺς κόλπους της ἀνδρες καὶ γυναῖκες.

Ἐνῶς ἐντονος ἐρωτισμοῦ θοῖσκεται στὴ βασι τῆς λατρείας αὐτῆς τῆς ὀργανώσεως, ποῦ εἶνε ἕνα κράμα μυστικισμοῦ καὶ διαφθορᾶς.

Τὰ μέλη τῆς εἶνε χωρισμένα σὲ τέσσερες κατηγορίες.

Στὴν πρώτη ἀνήκουν οἱ ἐταῖροι ποῦ συνδέονται μετὰ τὸν ὄρκο τοῦ αἵματος.

Πιο κάτω ἀπ' αὐτοὺς, ἐρχονται οἱ «ἰοῖοι τοῦ κολλασμένου οὐρανοῦ», ποῦ μετέχουν στὴ ὀργιστικὴ ἐορτὴ τῆς ὀργανώσεως, ἀλλὰ διαδραματίζουν ἕνα δευτερεύοντα ρόλο.

Τρίτοι εἰναι ἐρχονται ἐκεῖνοι «ποῦ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ χαίρεται ὅταν ἀδελφοί». Παρακολουθοῦν τὴν γιορτὴν, ἀλλὰ μόνον ὡς θεαταί, χωρὶς νὰ παίρνουν μέρος σ' αὐτὲς.

Τελευταῖοι εἶναι οἱ ἀπλοὶ ὁπαδοί, ποῦ δὲν παίρνουν κανένα μέρος στὴν τελετὴ, οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ τὴν παρακολουθήσουν, μ' ὅλο ποῦ πληρώνουν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ἐξόδα καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν καλύτερη καὶ μεγαλοπρεπέστερη ὀργάνωσιν τους. Εἶνε ἕνα εἶδος συνδρομητῶν, ποῦ βασάζουν ὅλα τὰ ἄλλα, χωρὶς νὰ ἔχουν κανένα προνόμιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν υποστηρίξει καὶ τὴν προστασία τῆς ὀργανώσεως.

Γιὰ τὸ «Τιέν ντία χόγ» ἔχουν ἀναγάγει τὸ ἐν-κλημα σὲ περὶ μὴ καὶ δὲν διατάζουν ἐμπρός σὲ καμμία πράξιν. Οἱ ἐκδικήσεις τους ἴδιες εἶνε τρομακτικές.

Γι' αὐτὸ οἱ κάτοικοι τοῦ 'Αννὰμ ἐγγράφονται πρόθυμα σ' αὐτὴ τὴν ὀργάνωσιν καὶ πληρώνουν χωρὶς ἀντίρρηση τὴν συνεισφοράς ποῦ τους ζητοῦν. Αὐτὸ, ἄλλωστε, ἐξηγεῖ τὴν καταπληκτικὴ ἐξάπλωσιν τῶν «Τιέν ντία χόγ», ποῦ ὑπολογίζεται ὅτι ξεπερνᾷ ὁμῆρα τὶς πεντηκταίους χιλιάδες.

ΤΟ ΚΟΜΠΟΔΕΜΑ

Πρωτότυπο διήγημα

— Ποῦ νῆχ κούβει τὸ κομπόδεμα; γκρίνιασε ὁ Λοῦι. Καὶ τὸ κακὸ εἶνε ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ ἀκόμα!

Ὁ Τζό, ποῦ κρατοῦσε τὸ γεμάτο ὀπλοπολυβόλο, γύρισε κι' ἔλουσε μὲ βλαστήμιες τὸ σύντροφό του.

— Καλὰ ντε, τὸ παραδέχομαι πὼς γτύπησα δυνατὰ, εἶπε ὁ Λοῦι. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ὁ γέρος τὸ κάνει στὰ ψέμματα! Ἀσε καὶ θὰ τὸν ἐμπήσῃ γιὰ. Ἐσὺ ἐξακολουθεῖς νὰ ψάχνεις.

— Ἐγὼς εἶναι κανάτα νερὸ στὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθητου μπαρμπά. Ὡμα καὶ τὸν κλώτσησε στὰ πλευρά.

— Κύτταξες στὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας; ὠτοῦσε συγχρόνως τὸ σύντροφό του.

Τὸ δωμάτιο παρουσίαζε τώρα μιὰ ἀπερίγραπτη ἀκαταστασία. Ὁ Λοῦι ἦσαν πεταμένα στὰ πάτωμα, σφουδρὴν-μύγδην.

— Τὰ βάρκα! οὐλοῖσες ἐξαφνα θοισαυθευτικά ὁ Τζό.

Ἀπ' τὴν ἐκπληξί του, ὁ Λοῦι ἄφισε νὰ ἐξουφί ἀπ' τὰ χέρια καὶ ἡ καὶ κατὰ καὶ νὰ πέσῃ πάνω στὴ γονιὸν κοιλία τοῦ μπαρμπά. Ὡμα.

— Ποῦ τάχε γώσι; ὠτόησε μὲ περιέργεια.

Ὁ Τζό ἔδειχνε θιαυθευτικά ἕνα τενεκεδῆνιο κουτί, ἀλειωμένο μὲ λίπος.

— Στὸ βάθος ἐνδὸς μεγάλου βάζου μὲ γουοῦν-λινγκο, ἔξηγησε. Δόσωμ ἕνα κουρέλι νὰ τὸ σκουτίσω.

Καθὼς οἱ δύο γκάνγκστερς ἀνοίγαν μὲ ἀνυπομονή τὸ κουτί, ἕνα φτάνισμα πίσω τους τοὺς ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσουν.

Ὁ γέρος ἔμπησε, τώρα ποῦ δὲν τὸν χροιάζομασε πιά! μούγκρισε ὁ Λοῦι. Νὰ τὸν ξανακοιμίσω!

— Στάσου μὴ στήνῃ νὰ δοῦμε... εἶπε ὁ σύντροφός του, ξετυλίγοντας ἕνα μικρὸ πακέτο διπλωμένο μὲ μουσαμά.

Ὁ μπαρμπά. Ὡμα εἶχε ἀνακαθίσει τὸ μετὰ τὸν κούτταζε γυῖο του σὰν ἀποδελαιμμένος. Ὁ Λοῦι ἦταν ἐτοιμὸς νὰ τοῦ καταφέρει μιὰ ὑπνωτικὴ γροθιά, ὅταν ὁ Τζό τοῦ φώναξε:

— Στάσου! Στάσου!... Κύτταξε 'δὸ!

Κρατοῦσε ἕνα γονιὸν δέμα ἀπὸ χιλιάδικα, ἀλλὰ κομμένα στὴ μέση!

— Ἀ, τὸ κτήν! οὐλοῖσες ὁ Λοῦι. Μισὰ χιλιάδικα!... Ποῦ εἶνε τ' ἄλλα μισά!

★

Τὸ δυσκολότερο δὲν εἶνε νὰ κρο-δίσῃ κανεὶς χροῖματα, ἀλλὰ νὰ τὰ διατηρήσῃ ἀσφαλισμένα.

Ὅσοι ἔχουν μικρὸς μόνον οἰκονομίες κι' ἐμπιστοσύνην στὸ Κράτος, ἀναδέχονται σ' αὐτὸ νὰ τοὺς τις φυλάξῃ, κι' ἐστὶ σὺνῆλξιν τὸ κεφάλι τους. Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ δυσπιστοί, δὲν ἐννοοῦν νὰ τὰ ἐμπιστευθοῦν σὲ κανένα. Προτιμοῦν νὰ γίνουν οἱ ἴδιοι τραπεζίτες τοῦ ἑαυτοῦ τους.

Δυστυχῶς ὅμως, ἡ λύσις αὐτὴ παρουσιάζει πολλοὺς κινδύνους. Ἐγὼν τὸν τόσο ὀξεία ὁσσοφαί οἱ λωπο-δύτες!... Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχει σπ-μειωθῇ ὡς σήμερα κοιμῖα πρόσδο-ς τοῦτος τρόπος γιὰ νὰ κούβεται τὸ κομπόδεμα. Στὴν ἐποχὴ τῆς ἀτομικῆς βύμβας, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐσο-μύζωνται οἱ ἴδιες περὶπου μέθοδοι τῶν παλαιολιθικῶν χρόνων...

Ἐστὶ λοιπόν, ὁ μπαρμπά. Ὡμα εἶχε δοκιμάσει διάφορες κουλῶ-νες γιὰ τὸ κουτί μὲ τὰ ὠραία γι-λιάδικά του, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἱκανο-ποιήσῃ μὲ καμμία. Ἦταν γῆρος, κοῦσε ὀλομόναχος, κι' ὅταν δούλευε στὸ χωράφι του, ὁ ὁδὸς τοῦ τοῖβ-λῆκε συχνὰ τὸ μυαλό. Ἄσινε τότε τὴ δουλειά του καὶ ἐξαγυρίζε βια-στικά στὸ σπίτι, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶχε ἀνακαλύψει κανεὶς κλέ-

φτης τὸ μυστικὸ του. Ἀλλὰζε τότε τὴν κούπητ τοῦ θησαυροῦ του. Μὰ δὲν ἀγοῦσε νὰ τὸν ἐξακυριεύσῃ ἡ ἀγωνία, κούδοντάς του τὸν ὕπνο...

Μιὰ νύχτα λοιπόν, ποῦ δὲν κατὰ-φερνε νὰ κλεῖσῃ ἡ πόρτα, τοῦ ἦρε ἐξ-φονικά μιὰ ἐμπνευσὶ μεγαλοφυῆς: Πῆρε τὸ ψαλίδι κι' ἔκοψε στὴ μέση τὰ 50 χιλιάδικα. Ἐπειτα ἔκρυψε σ' ἕνα μέρος τὰ 50 μισὰ κομμάτια τους κι' ἄλλου τὰ ἄλλα 50. Ἐστὶ, ὅποιοι κλέφτες εὐρίσκει τὰ μισά, δὲν θὰ τάπαινον, γιὰτὶ θὰ τοῦ ἦσαν ἀ-γορηστα. Τέλος, γιὰ νὰ γιορτάσῃ αὐ-τὴ τὴν ἐφεύρεσί του, ὁ μπαρμπά. Ὡμα εἰσεῖσε ἐπὶ τὸν ὕπνο.

Ἀλλοῖμονο! Ὅταν ἔμπησε, τὴν τρίτην μέρα, καὶ ἐξεδύσε τὸ μυαλό του, δοκίμασε μιὰ σκληρὴ ἐκπληξίς: Δὲν κατάφερε πιά νὰ θυμηθῇ τὴν ἀπ' τὴν διὰ κρυφῶν... Ἐστὶναι τὸ πολὺ κρασί! Ἡ ἡ ὑπερκόπῃσις τοῦ μυαλοῦ του ὡς ὅπου ἐπινοήσῃ τὸ πρωτότυπο σύστημά του... Πάν-τως, ἡ μνήμη του δὲν ἐννοοῦσε πιά νὰ τὸν ἐμπνεύσῃ. Εἶχε βοή εὐ-κόλα τὰ μισὰ χιλιάδικα, σὺν πάτο ἐνδὸς βάζου μὲ λίπος, ἀλλὰ δὲν ὑπο-ρούσε νὰ θυμηθῇ ποῦ εἶχε βάλει τ' ἄλλα μισά. Κι' ὅσο κι' ἂν ἔψαζε, τὶς ἐπομένους μέρες, εἶχε σταθῇ ἀδύ-νατο νὰ τὰ ξαναβρῇ...

★

Ὅα μιλήσῃς ἡ ὄχι: οὐλοῖσες ὁ Τζό, τραντάζοντας μὲ λύσσα τὸ γέρο. Ἀλλοῦ τὰ κόλλα! πρόσθεσε ὁ Λοῦι. Ἐξέρεις ποῦ βροσκοντά τ' ἄ-λα μισὰ λεπτά, μὰ δὲν θέλεις νὰ τὸ πῆς... Ἀν δὲν ἦς, τὰ δώσις, θὰ σὲ κᾶν κᾶσιν ἀπ' τὶς σφαῖρες! Κατάλαβες!...

Ἀκούσε, γέρο, ἐπενέβη ὁ Τζό. Ἀν ἔξαφες στ' ἀλήθεια προσπάθη-σε νὰ θυμηθῇ. Σοῦ δίνουμε 30 λε-πτά καιρό... οὔτε ἕνα παραπάνω!

Ὁ γέρος πῆρε μιὰ μπουκαλά καραὶ καὶ ἔπῃ ἀσκέτο. Δυναμωμένος λίγο ἀπ' τὸ ἀλκοόλ, ἔψαξε στὸ τῆξι, στὰ συστάρι.

— Ποῦ τᾶβαλα, ποῦ τᾶβαλα, ποῦ νὰ πάω ὁ διάβολος!... μου-μουοῖε κάθε τόσο.

— Μήπως τᾶβαλες στὸν κῆπο; αὐτό, γιὰτὶ μποροῦσε νὰ μὲ ἴδῃ κά-ποιος τὴν ὥρα ποῦ ἔκαθα...

Οἱ ἔρριψε ἐξακολουθῶν γιὰ λί-γος κόπῃ. Ὅσο περνοῦσε γιὰ λί-γος κόπῃ, πότῃ τὸν μεγάλον ὀ-στερὸ μαχαίρι τοῦ Τζό...

— Σὰς ὀρκίζομαι... τραυλίσ-σε, ὁ γκάνγκστερ.

Κι' ἀκόνισε τὸ μαχαίρι του στὸ γέλοιο τοῦ νεοκῆπῃ!

Ὁ μπαρμπά. Ὡμα δὲν μποροῦ-θησε ἀντίκρου στὸ πόδι του. Κά-θώντας μ' ἀπελπισία, παρακολου-κῃ ποῦ προχωροῦσε ἀγῶνα κι' ἀμεί-λκτα... Ἐξφονικά, τὴ στιγμή ποῦ ἀνέβηκε στὴ μνήμη του, σὰν φυσάλ-ῃλος.

— Στὸ ρολόι!... φώναξε. Ἐκεῖ ἔ-λοι!... Ἄλλο κουτί! Μέσα στὸ ρο-λόι!

Ὁ Λοῦι εἶχε ἀνεβῇ κι' ἔλας σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἐξακυριεύσε τὸ πα-λὸ ἔκκοιμε.

Ἀλήθεια! Νά το! οὐλοῖσες θοισαυθευτικά.

— Δίχες ἔσας, παιδιά μου, δὲν θὰ τᾶβῃσκα ποτέ! εἶπε ὁ γέρος, κατακόκκινος ἀπ' τὴ συγκίνηση.

Καί, καθὼς οἱ δύο γκάνγκστερς, ἀ-ποροδομῆναι ἀπ' τὴ γὰρὰ τους, δὲν τοῦδιναν κοιμῖα προσοχή, πῆρε πᾶ-νω ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ ὀπλοπολυβόλο τους καὶ τοὺς τὸ ἀδείσασε στὴν πλά-τη!

★

Ὁ Λοῦι εἶχε ἀνεβῇ κι' ἔλας σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἐξακυριεύσε τὸ πα-λὸ ἔκκοιμε.

Ἀλήθεια! Νά το! οὐλοῖσες θοισαυθευτικά.

— Δίχες ἔσας, παιδιά μου, δὲν θὰ τᾶβῃσκα ποτέ! εἶπε ὁ γέρος, κατακόκκινος ἀπ' τὴ συγκίνηση.

Καί, καθὼς οἱ δύο γκάνγκστερς, ἀ-ποροδομῆναι ἀπ' τὴ γὰρὰ τους, δὲν τοῦδιναν κοιμῖα προσοχή, πῆρε πᾶ-νω ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ ὀπλοπολυβόλο τους καὶ τοὺς τὸ ἀδείσασε στὴν πλά-τη!

★

Ὁ Λοῦι εἶχε ἀνεβῇ κι' ἔλας σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἐξακυριεύσε τὸ πα-λὸ ἔκκοιμε.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΛΗΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135 — 29-961 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 800

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΣΑΜΙΩΤΙΣΕΣ ΡΩΤΟΥΝ...

Ἐτοί μπάρο. Νὰ ὁσ δῶ καὶ μὲ λίγο κέφι. Ἀρκετὰ μὰς ἀπασχολοῦν κάθε βδομάδα οἱ καὶ οἱ τῶν ἀνθρώ-πων. Καὶ λίγη χαρούμενη διάθεσις σήμερα. Ἐνὰ μικρὸ διάλειμμα στοὺς ἀναστεναγμούς. Δυὸ ἐξαδέλ-φες μὰς δίνουν τὸ σύνθημα. Σαμ-ιωτίσες καὶ οἱ δύο. Ἀπὸ τὸ καλὸ-θροῖ τὸ γράμμα τους. Καὶ ἔξερτε τί λένε; Ἐντελὸς τὸ ἀντίθετο ἀ-πὸ κεῖνα ποῦ μὰς ἔλεγε, ἐδῶ καὶ καιρὸ τώρα ἡ κοπέλλα μὲ τὴν κομ-μωμένη καρδιά. Ἐκεῖν ἦταν ἡ αὐ-στηρὴ καὶ ἐνάρτη ποῦ δὲν ἔδωκε σὲ κανένα τὴν καρδιά της. Κανέ-νας δὲν θὰ καυχῆθῃ ὅτι ἀγγίζει τὸ δακτυλάκι της.

Στοὺς ἀντίποδες οἱ Σαμιοποῦ-λες μὰς. Τὸ ὁμοιοῦν οἱ ἰδίαις. Ὅχι, δὲν εἶνε οὐτὲς οἱ ἀσπίες. Δὲν κυκλοφοροῦν αὐτὲς στὴν ἐ-παρχία τους μὲ τὴν ἐπιγραφή «μὴ ἐγγίετε» στὸ στήθος. Σὲ ἐπαρχια-κὴ πόλιν περνοῦν τὶς ἡμέρες τους, ἀλλὰ δὲν τίς ἀφίουν νὰ πᾶνε χα-μένες. Τὶς χαίρουν ὅσο μποροῦ-νε. Τὶς γλεντοῦν ὅταν βροῦνε τὴν εὐκαιρία.

Ἀλλὰ μὴν πᾶν ὁ νοῦς καὶ στὸ κακὸ. Ζητροῦσες, πεταχτοῦται, κες, κεφάτες, μὲ τίς γνώριμες, μὲ τὰ φλερτάκια τους, μὲ τίς τολμ-ρές τους ἰδέες, ἀλλὰ ὅχι πάλι καὶ Σόδομα καὶ Γόμορα.

Οἱ ἰδίαις οἱ ἐξαδέλφες, ποῦ μὲ τὸ-ση εἰδικρίνεια αὐτοκατηγοροῦνται, τοποθετοῦν καὶ τὸ ὁρόσημο πέραν ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προχωρήσῃ ἡ φαντασία τους. Ἐκεῖ ποῦ ζοῦν ἀλλοτρεῶς εἶνε υποχρεω-μένες νὰ μὴ παρατραβῶναι τὸ σκοῖ. Ἐντελὸς ἡ δυστυχία — γράφον-μὸνες — τὸ ἐπαρχιωτικὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο ζοῦμε προστατεύει τὴν ἀγνότητα τοῦ σώματος μὰς... Δὲν μποροῦν νὰ βεβαιώσουν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ.

Ἐπειτα δύο κορίτσια — πᾶς νὰ ὁσ τὸ ποῦμε — κάνουν κάπως τὴ ζωὴ μὰς, ὁλοῦν ἔχουμε ἀνα-πᾶσει, ἔχουμε ἀναπᾶσει, ἐνδιαφερό-μαστε γιὰ τὸν ἑαυτὸν. Καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τους αὐτό, στέλλουν ἀπὸ καμμία ἐρωτικὴ ἐπιστολή, δέχονται καμμία ἐρωτικὴ γράμμα, ἴσως ἀκόμα, ὅταν εἶνε με-γάλη ἐπιμονὴ καὶ ἐλκυστικὸ τὸ πρό-σωπο ποῦ ἀπευθύνει τὴν ἐπιστολή, νὰ δέχονται καὶ τὶς ἐκκλήσεις, σὲ ἐρωτικὰ σημεία τῆς συναντήσεως, ἐκεῖ ὅπου δὲν τοὺς φτάνει ἡ ἀδ-ικρία τοῦ σώματος, καὶ μὴ μόνον μά-τυρα τὸν οὐρανό ὅλο ἀνταλλάσ-σουν — στὰ ὅρια πάντα τοῦ ἐπαρ-χιακοῦ μέτρου — ἀσπασμούς καὶ θωπιές.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ τὸ παρατραβῇ μὲ τὰ πορτοῖα τους, ἔρχονται στὸ ψάχνον καὶ ὁσ τὸ ποῦμε αὐτὸ ποῦ θέ-λουν νὰ πληροφορηθοῦν οἱ δύο Σα-μιοτίσες: Τὶς παίρνει τέτοιες πού εἶνε: Ὅριστε μιὰ ἀπροσδοκῆτ ἐ-ρωτική. Διάβασαν, λένε, τὴν ελε-ξία αὐτὴ ποῦ τὴν συρροῖ τὴν ὑποψ-φωσὴ ποῦ παρουσιάσθηκαν γιὰ τὴν ἀπόκῃσι τῆς ἐνάρτη. Καὶ θὰ ἡ-βελαν νὰ ἔξερουν ἀν θὰ παρουσία-σθῃ ἀνάλογη ἔγγραφο καὶ γι' αὐτὲς.

Κεῖνα ποῦ τὰχουν τὰ κορίτσια... Ἀλλὰ στὴν περιπτῶσι τὴ δικὴ τους δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένουμε τὶς ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν γιὰ νὰ τίς διαφωτίσουμε. Ἰσως οἱ ἀ-παντήσεις νὰ εἶνε ὀνίγες καὶ ἀο-πτικές. Ἰσως νὰ δέχωνται τὸ λί-γο τὸν ἀναθῆματος καὶ ν' ἀποκρυ-χθοῦν ἀπὸ ἐκείνους στοὺς ὁποίους ἀπευθύνονται.

Ἀς μὴν ἀνησυχῶν τοὺς καὶ ἂς μὴ χάσουν τὴν χαρὸν, νῆ διάθεσι τους. Ἡ τύχη τους δὲν.

λεύει. Μὴδὲν στὴ διαγωγή, τὴν κα-τάκριαι θὰ δέχωνται σὲ ἀντάλλα-μα τῆς ὥμης παρουσιάζουσ των, θὰ χτυπήσουν ἑξὺ ὅσο σκεφθοῦν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ πέρουν στὰ χεῖρα μιᾶς κοπέλλας τοῦ ὅπου τοῦ δι-κού των. Ἀλλὰ ἐννοῖα ὁσ, ἐοῖς. Δίκος ὁσ ὁ κόσμος. Σ' ἔσας ἡ προ-τιμῶσις κι' αὐτῶν τῶν κατακριτῶν ὁσ. Ἐσας βρίζουν στὰ φανέρη, ἀπὸ μέσα τους ὅμως ἔσας λαχτα-ροῦν καὶ οἱ δικὲς ὁσ περιπτῶσις τους φλογίζουν τὴ φαντοσία.

Γυναῖκες καὶ ἀντρες εἰσάστε τὸ-σο περίεργον στὶς προτιμήσεις μὰς... Δὲν ἀνέκουν στὴ χροαία τῶν σε-μνῶν οἱ Δὸν Ζουὰν ὅλων τῶν αἰώ-νων. Ζητροῖ καὶ μὲ βεβαρημένο τὸ ἐρωτικὸ μπᾶρκο τους εἶνε ὅλοι οἱ κατακριτῆς. Οὔτε τὸ κορίτσι τοῦ οπιτοῦ μὲ τίς αὐστηρὲς ἀρχές, προκαλεῖ τοὺς ἐνθουσιασμούς καὶ συγκεντρώνει τὰ πληθὴ τῶν μνη-στήρων.

Λ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΚΟΥΡΣΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μέσα στον άρχοντικό τους πύργο, σε μία γραφική πλαγιά του βουνού Σεβιότ, στη Σκωτία, ζούσε ευτυχισμένη ζωή, ένα ζευγάρι ηλικιωτό: Ο λόρδος κι' η λαίδη Χαμμερόν.

Νεαρός, πολύ πλούσιος και μορφωμένος εξαιρετικά εκείνος, λεγόταν Άρθουρ. Ξανθή κουκλίτσα, γαλήνια νομιά, και τσακίνα εκείνη, λάτρευε με πάθος φλογερό το συζυγό της. Την έλεγαν Έβελιν.

Γνωρίστηκαν δυο χρόνια πριν σε μία δεξίωση στο Λονδίνο, αγαπήθηκαν τρελά κι' έπειτα από τρεις μήνες παντρεύτηκαν.

Σε λίγους μήνες όμως ο πατέρας του Άρθουρ πέθανε ξαφνικά, και τότε το νεαρό ζευγάρι κλείστηκε για να περάσει τη χρονιά του πένθους στον παμπάλαιο πύργο των προγόνων του, στα βουνά της Σκωτίας.

Εκεί πάνω λησμονήσαν τις σκοτούρες της κοσμικής ζωής κι' εύρισκαν νοηπεία ανέπιπτη στη μοναξιά τους και στην αμοιβαία τους αγάπη.

Κυνήγουν συχνά στ' άπεραντα όσα του πύργου κι' έκαναν έκδρομες στις γύρω μονιές τοποθεσίες.

Τα νεύματα όμως έχουν τις απαιτήσεις τους. Ήθελαν και κάποια ποικιλία που να ξεσκίσει ποτέ-ποτέ το βαρύ πέπλο της μονοτονίας.

Ένα εκνευριστικό πρωί του Νοέμβρη, λοιπόν, κυτάχτηκαν κατάματα ξαφνικά, σμένοι και χαμογελαστοί!

—Ναι, Καίρως να φύγουμε από δω, αναπνεύσει μου. Μας πόησε το Λονδίνο. Άρκετά φυλακιστήκαμε εδώ πάνω στα καταδράχα. Ε, τι λές κι' εσύ; είπε ο Άρ-

θουρ στην Έβελιν. Κι' εκείνη έγειρε στην άγκαλιά του και σφάγισε το στόμα του μ' ένα φιλή.

Έπειτα από δυο βδομάδες βρισκόντουσαν έγκυα, ετημένοι στο πατρικό του Άρθουρ μέγαρο, στο Λονδίνο.

Πήγαν σε πολλούς χορούς και δέχτηκαν κι' αυτή πολλές φορές στο μέγαρο τους. Τους παρέσυρε κυριολεκτικά η κοσμική ζωή και χαλαρώθηκε με τον καιρό ο πρώτος σύνδεσμός τους.

Μα η ζωή αυτή φέρνει μαζί της και αναπάντεχες εκπλήξεις. Γοητευτική πειρασμοί τριγυρίζουν τα κοσμικά ανδρόγυνα.

Κι' απ' τους πειρασμούς αυτούς δεν γλύτωσε δυστυχώς ο Άρθουρ. Ήρθε μία ημέρα που έρωτεύθηκε Πάλα, λεύκα αλβανίδα αποφασιστική στην αρχή, μα έσκυψε κατόπι το κεφάλι νικημένος από τον πόθο! Κι' έγινε κούρελι ανίσχυρο μιας σαρκοφάγου αερίνης της λαίδης του Λονγκσεάρι, της κυριόδεσπης Έλλεν, που με τη σατανική της μορφολογία και την αβυσσική γοητεία της, έσπερνε τον όλεθρο στο διάβα της.

Άπειρα ήταν τα θύματά της, που είχαν βουτήξει για το κατήρι της ως το λαιμό στο θούρκο. Πάντα διψασμένη για καινούριες περιπέτειες η έκφυλη ψυχή της, περιφρονούσε ύστερα όλους δούα σωρίδες, στα πόδια της ένα τρελό και πρόσκαιρο καπιτάιο της!

Όταν αντίκρισε για πρώτη φορά τον Άρθουρ και την Έβελιν, φρύαξε από πείσμα. Ένοιωσε τη μεγάλη αγάπη του νέου αυτού

της, που είχαν βουτήξει για το κατήρι της ως το λαιμό στο θούρκο. Πάντα διψασμένη για καινούριες περιπέτειες η έκφυλη ψυχή της, περιφρονούσε ύστερα όλους δούα σωρίδες, στα πόδια της ένα τρελό και πρόσκαιρο καπιτάιο της!

Όταν αντίκρισε για πρώτη φορά τον Άρθουρ και την Έβελιν, φρύαξε από πείσμα. Ένοιωσε τη μεγάλη αγάπη του νέου αυτού

της, που είχαν βουτήξει για το κατήρι της ως το λαιμό στο θούρκο. Πάντα διψασμένη για καινούριες περιπέτειες η έκφυλη ψυχή της, περιφρονούσε ύστερα όλους δούα σωρίδες, στα πόδια της ένα τρελό και πρόσκαιρο καπιτάιο της!

Όταν αντίκρισε για πρώτη φορά τον Άρθουρ και την Έβελιν, φρύαξε από πείσμα. Ένοιωσε τη μεγάλη αγάπη του νέου αυτού

της, που είχαν βουτήξει για το κατήρι της ως το λαιμό στο θούρκο. Πάντα διψασμένη για καινούριες περιπέτειες η έκφυλη ψυχή της, περιφρονούσε ύστερα όλους δούα σωρίδες, στα πόδια της ένα τρελό και πρόσκαιρο καπιτάιο της!

Όταν αντίκρισε για πρώτη φορά τον Άρθουρ και την Έβελιν, φρύαξε από πείσμα. Ένοιωσε τη μεγάλη αγάπη του νέου αυτού

της, που είχαν βουτήξει για το κατήρι της ως το λαιμό στο θούρκο. Πάντα διψασμένη για καινούριες περιπέτειες η έκφυλη ψυχή της, περιφρονούσε ύστερα όλους δούα σωρίδες, στα πόδια της ένα τρελό και πρόσκαιρο καπιτάιο της!

Όταν αντίκρισε για πρώτη φορά τον Άρθουρ και την Έβελιν, φρύαξε από πείσμα. Ένοιωσε τη μεγάλη αγάπη του νέου αυτού

της, που είχαν βουτήξει για το κατήρι της ως το λαιμό στο θούρκο. Πάντα διψασμένη για καινούριες περιπέτειες η έκφυλη ψυχή της, περιφρονούσε ύστερα όλους δούα σωρίδες, στα πόδια της ένα τρελό και πρόσκαιρο καπιτάιο της!

Όταν αντίκρισε για πρώτη φορά τον Άρθουρ και την Έβελιν, φρύαξε από πείσμα. Ένοιωσε τη μεγάλη αγάπη του νέου αυτού

της, που είχαν βουτήξει για το κατήρι της ως το λαιμό στο θούρκο. Πάντα διψασμένη για καινούριες περιπέτειες η έκφυλη ψυχή της, περιφρονούσε ύστερα όλους δούα σωρίδες, στα πόδια της ένα τρελό και πρόσκαιρο καπιτάιο της!

Όταν αντίκρισε για πρώτη φορά τον Άρθουρ και την Έβελιν, φρύαξε από πείσμα. Ένοιωσε τη μεγάλη αγάπη του νέου αυτού

της, που είχαν βουτήξει για το κατήρι της ως το λαιμό στο θούρκο. Πάντα διψασμένη για καινούριες περιπέτειες η έκφυλη ψυχή της, περιφρονούσε ύστερα όλους δούα σωρίδες, στα πόδια της ένα τρελό και πρόσκαιρο καπιτάιο της!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

νιά τη γυναίκα του, νοιάζοντας συγχρόνως και την πρώτη αντίστασι ενός άνδρος στα θέλημά της. Κι' ώρκεσθηκε εκδίκηση!

Έβαλε ο ένεργεια όλη την αβυσσική μαεστρία και πανουργία του ο γοητευτικός αυτός σατανάς. Και σε λίγον καιρό είδε μπρός της τον Άρθουρ άβουλο κι' αδύναμο, πρελλό από αγάπη! Κι' από τότε χάθηκε ο άμορφος λόρδος για την αμοιρική γυναίκα του. Δεν έφευγε πια απ' το πλευρό της λαίδης Λονγκσεάρι. Τη συνόδευε στις έκδρομές της, στα μικροταξίδια και στα γλέντια της. Έδουσε γι' αυτόν ο κόσμος όλος μπρός στην ομορφιά της διαβολικής του φίλης.

Μα χάθηκε συγχρόνως κι' ο κόσμος όλος από τα μάτια της γυναίκας του. Έδουσε γι' αυτήν ο Άρθουρ και μαζί του σβύσαν κι' οι χαρές της νεότητος, η ευτυχία της αγάπης, οι δυνατότητες παλμής της καρδιάς της.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

Τού κάκου παρακάλεσε φοβέρισε πολύ. Κι' έλαψε περισσότερο. Την πληγώναν οι καθημερινές σκηνές, τα αιώνια παρακάλια της στον άπιστο συζυγό της και μέρα με την ημέρα την έλυνε το μαράζι της προδομένης της αγάπης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Με πυκνή κοσμοσυρροή έδόθη από την «Λυρική Σκηνή» η επανάληψις της ώρας όπερέτας του Λέχαρ «Η χώρα του μειδιάματος». Τό κοινόν έγειρα-κρότησε μ' ένθουσιασμό όλους τους εκτελεστές και ιδιαίτερας την συμπόη καλλιτέχνηδα κ. Άλίκη Ζωγράφου που έμνησκει θαυμάσια τον ρόλο της Κινεζούλας Μί.

—Τό τρίτο θεατρικό έργο του δημοφιλούς χορονογράφου και έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Π. Παλαιολόγου, «Μη μετράς τα χρόνια σου» που ανέβασε χθες στη «Βοτανία» ο θίασος του διακεκριμένου πρωταγωνιστού κ. Γ. Ποππά έχοιπτεσε πραγματικά τους πολυπληθείς θεατές.

—Πρόκειται για μιá χαριτωμένη «ψυχολογική κομεντί» που άσφαλός θα κρατήσει για πολύν καιρό τό προγράμμα της «Βοτανίας».

Τό ρεσιτάλ της Ροζίτας Σεοράνο στο «Πάλλας» έσπινεώσε μεγάλη έπιτυχία. Οι εισησάσεις του έόθασαν τά 25 έκατομμύρια!

Η έκλεκτή Χίλιανη καλλιτέχνη έθαυμάθη για την μεγάλη της άνταγη, «Ετραγουδούσε 15 τραγούδια, χωρίς ενδιάμεσο διακοπή».

ΈΕ άλλου παρουσίασε και τά δυό έλληνικά κοστούμια της, στα όποια έδωσε η ίδια όνομασίες: «Έλληνική συμφωνία» και «Νυκτερινή όπτασία».

—Δυό νέα πρωτοποριακά έργα πρόσας έτοιμάζονται για τη χειμερινή σαιζόν.

Τό ένα γράφεται από τον γνωστό σκηνογράφο κ. Ρενάτο Μόοντο με τον τίτλο «Άδαν ό 2ος» και έινε σχετικό με τά αποτελέσματα των καταστροφών της αταυικής βούδας στο Μπικίνι και τό άλλο από τον κ. Δ. Καρανάτση, με τον τίτλο «Λειτουργία σε λα ύβρεσις».

—Ο θίασος Παρ. Οικονόμου, έπειτα από πολλές παραστάσεις στην Έρκυρα, παίζει τώρα με έπιτυχία στον Πύργο.

—Σε μιá από τις μεγαλύτερες αίθουσες συναυλιών της Νέας Υόρκης, στο «Κάρνεγι Χώλ», η γνωστή καλλιτέχνης του μουσικού μας θεάτρου Πάλα έδωκε στις αρχές Νοεμβρίου ένα πολύ ενδιαφέρον ρεσιτάλ τραγουδιού.

Η Πάλα ένεφανίσθη με κοστούμια έλληνικού ρυθμού του Σκαλιντί κι' έβδα, Χαϊροπούλου, Ριτσιάδη, Σουγιούλ, Ραπίτη και άλλων.

Τό ίδιο βράδυ έινε μιá μεγάλη δειξίσις προς τιμήν της στο σπίτι της κ. Σ. Βενιζέλου, στην όποιαν παρευρέθησαν οι πλουσιώτεροι όμογενείς της Νέας Υόρκης. Στις όσες Νοεμβρίου έπίδοφωνικό σταθμό της Νέας Υόρκης, έτραγουδία.

—Μιá άλλη γνώριμος μας καλλιτέχνης, η χορεύτρια Μπέλλα Σμάρα, έχορεύσε ένα Έλληνικό χορό, σε μιá μεγάλη Αμερικανική έορτή που έινε στο Άστρο Πάλλας της Νέας Υόρκης.

—Στην Αμερική έπίσης δίνει τακτικά παραστάσεις ένας έλληνικός θίασος πρόσας με έπί κεφαλής την Βουσούλα Παντοπούλου, κόρη του αλησιονήτου Εύαγγέλου Παντοπούλου.

—Στόν θίασο αυτόν που παίζει τώρα στόν Άγιο Φραγκίσκο, συμμετέχουν ο Γ. Καραβότης, ο Κ. Αποστολόπουλος, η Άννα Μιχαέλου και η Άθ. Χριστοπούλου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Προσφυγές ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε.

ού Ο.Η.Ε. έινε μεγάλος ο μελές και μεγαλώνει πιά πολύ όσο πηγαίνει γιατί σ' αυτόν μόλις προσέφυγ' η Έλλάς τη μισηθήκαν κι' όλ' οι Έλληνες έν γένει. Κι' όσο ανήσυχος κι' άν έινε ο καιρός, κάνω τό τόλμημα έν μέσω των κινδύνων στη στήλη αυτή του «Θησαυρού» λεπτομερώς τις προσφυγές νά μεταφέρω των Έλλήνων.

Κι' έν πρώτους νά μιá προσφυγή απ' τις σταράτες που την έστειλαν των τράμ οι έπιβάτες:

Παρακαλούμε ζωηρώς νά τονισθή ότι στόν τόπο μας συμβαίνουν μυστήρια κι' από τη μιá δέν αύξανουν οι μισθοί κι' από την άλλη τ' ακριβαίνουν τά εισιτήρια. Σπόρτσμαν θά γίνουμε λοιπόν οι δυστυχείς κι' απ' τις δουλειές μας γιά νά μην άπουσιάζουμε, θά διαπρέψουμε στόν δρόμο άντοχής και τό ρεκόρ του Κυριακίδη θά τό σπάσουμε!

Κάθε μπεκρης τους ταβερνιάρηδες μισεί γιατί δέν κάνουν οι μπαμπέσηδες νισάφι κι' έτσι την σημερον ήμέρα τό κρασί μας τό πωλούν όσο σχεδόν και τό χρυσάφι. Έινε κι' αυτό από τά... δράματα της ήπρας όμως τη σκληρή άπόφασί μας και θά γυρέψουμε τά δίκια μας κι' έμεις γιατί δέν βάζουμε... νερό μέσ' τό κρασί μας!

Με τά τηλεφώνια μας σάλεσε ο νοός, γιατί μας άλλάξαν την πίστι μετά μένους κι' από ευσέβειας και όρθόδοξους χριστιανούς, μας έκατάστησαν διαμαρτυρομένους. Η λειτουργία τους έγινε στρυφή, κάνουν άπρεπείες εαφνικά με τό άσφιν και σε συνδέουν εαφνικά με τό άσφιν ενώ ζητάς με τη... Βουλή νά σε συνδέσουν!

Οι άντρες συνδρομητοί του τηλεφώνου κάναν αυτή την προσφυγή από συμφώνου:

Με τά τηλεφώνια μας σάλεσε ο νοός, γιατί μας άλλάξαν την πίστι μετά μένους κι' από ευσέβειας και όρθόδοξους χριστιανούς, μας έκατάστησαν διαμαρτυρομένους. Η λειτουργία τους έγινε στρυφή, κάνουν άπρεπείες εαφνικά με τό άσφιν και σε συνδέουν εαφνικά με τό άσφιν ενώ ζητάς με τη... Βουλή νά σε συνδέσουν!

Οι άντρες συνδρομητοί του τηλεφώνου κάναν αυτή την προσφυγή από συμφώνου:

Με τά τηλεφώνια μας σάλεσε ο νοός, γιατί μας άλλάξαν την πίστι μετά μένους κι' από ευσέβειας και όρθόδοξους χριστιανούς, μας έκατάστησαν διαμαρτυρομένους. Η λειτουργία τους έγινε στρυφή, κάνουν άπρεπείες εαφνικά με τό άσφιν και σε συνδέουν εαφνικά με τό άσφιν ενώ ζητάς με τη... Βουλή νά σε συνδέσουν!

Οι άντρες συνδρομητοί του τηλεφώνου κάναν αυτή την προσφυγή από συμφώνου:

Με τά τηλεφώνια μας σάλεσε ο νοός, γιατί μας άλλάξαν την πίστι μετά μένους κι' από ευσέβειας και όρθόδοξους χριστιανούς, μας έκατάστησαν διαμαρτυρομένους. Η λειτουργία τους έγινε στρυφή, κάνουν άπρεπείες εαφνικά με τό άσφιν και σε συνδέουν εαφνικά με τό άσφιν ενώ ζητάς με τη... Βουλή νά σε συνδέσουν!

Οι άντρες συνδρομητοί του τηλεφώνου κάναν αυτή την προσφυγή από συμφώνου:

Με τά τηλεφώνια μας σάλεσε ο νοός, γιατί μας άλλάξαν την πίστι μετά μένους κι' από ευσέβειας και όρθόδοξους χριστιανούς, μας έκατάστησαν διαμαρτυρομένους. Η λειτουργία τους έγινε στρυφή, κάνουν άπρεπείες εαφνικά με τό άσφιν και σε συνδέουν εαφνικά με τό άσφιν ενώ ζητάς με τη... Βουλή νά σε συνδέσουν!

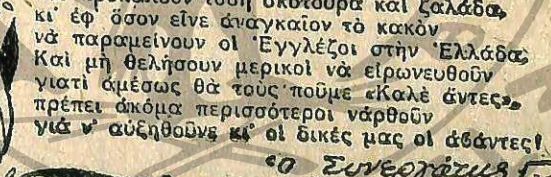
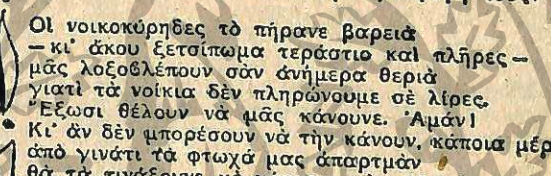
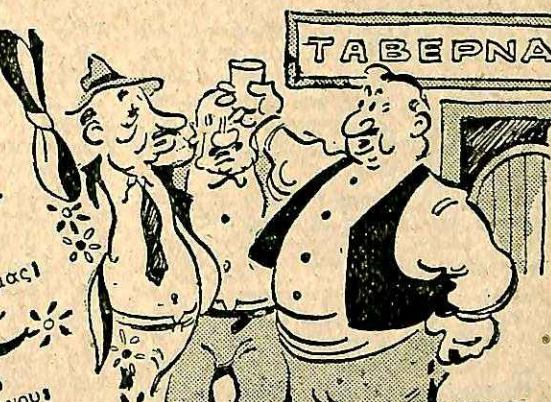
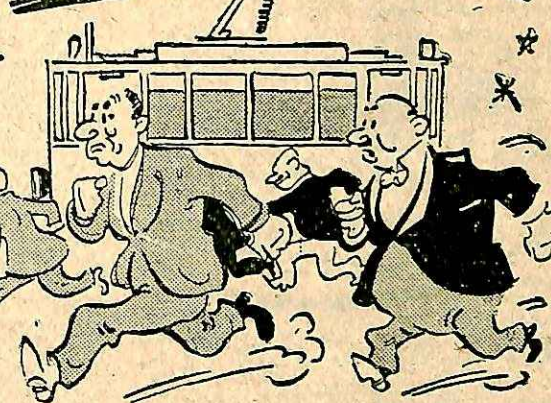
Οι άντρες συνδρομητοί του τηλεφώνου κάναν αυτή την προσφυγή από συμφώνου:

Με τά τηλεφώνια μας σάλεσε ο νοός, γιατί μας άλλάξαν την πίστι μετά μένους κι' από ευσέβειας και όρθόδοξους χριστιανούς, μας έκατάστησαν διαμαρτυρομένους. Η λειτουργία τους έγινε στρυφή, κάνουν άπρεπείες εαφνικά με τό άσφιν και σε συνδέουν εαφνικά με τό άσφιν ενώ ζητάς με τη... Βουλή νά σε συνδέσουν!

Οι άντρες συνδρομητοί του τηλεφώνου κάναν αυτή την προσφυγή από συμφώνου:

Με τά τηλεφώνια μας σάλεσε ο νοός, γιατί μας άλλάξαν την πίστι μετά μένους κι' από ευσέβειας και όρθόδοξους χριστιανούς, μας έκατάστησαν διαμαρτυρομένους. Η λειτουργία τους έγινε στρυφή, κάνουν άπρεπείες εαφνικά με τό άσφιν και σε συνδέουν εαφνικά με τό άσφιν ενώ ζητάς με τη... Βουλή νά σε συνδέσουν!

Οι άντρες συνδρομητοί του τηλεφώνου κάναν αυτή την προσφυγή από συμφώνου:

Εισαγωγή: Μιχ. Γαλλία

Ο Συνεργάτης Γ.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

17ον — Πρέπει να βιαστής, του είπε. Όσο μένεις εδώ η άγνια μου μεγαλώνει.

Είχε φτάσει η κρίσιμη, η θλιβερή στιγμή του χωρισμού. Η 'Ισμήνη ρίχτηκε στην αγκαλιά του Τέλη κλαίγοντας βουδά, σπαρτακτικά. — Καλέ μου, άγαπημένε μου... Ποῦ θὰ πᾶς; Πέσμου νὰ ξέρω. Δὲν θὰ μπόρῳ νὰ ζήσω μακριὰ σου. Θεέ μου, πόσο φοβοῦμαι!... "Αφσέ με νὰ ρθῶ μαζί σου, σὲ ἱκετεύω!...

Ο Τέλης τὴν φίλησε καὶ τὴν παρέδωκε στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς. — Σὰς τὴν ἐμπιστευομαι, τῆς εἶπε, καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ συγκινηθῇ κ' αὐτός. Μ' ὅλο του τὸν ὀρμητικὸ χαρακτήρα ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ βαρύνῃ. Τὰ μάτια του βούρκωσαν. "Εδωσε ἕνα τελευταῖο φιλὶ στὴ γυναῖκά του, φίλησε πεταχτὰ τὴ Νίνα, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Όταν οἱ τρεῖς γυναῖκες βρέθηκαν μόνες τους ἀλληλοκυττάθηκαν βουβές, χωρὶς νὰ κουνήσουν ἀπ' τὴ θέσι τους, σὰν νὰ εἶχαν μαρμαρώσει.

Δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους καὶ στ' αὐτιά τους, νόμιζαν καὶ βρισκόντουσαν μέσα σὲ κάποιο καὶ ὄνειρο.

Η 'Ισμήνη πρώτη ἔτρεξε καὶ ρίχθηκε στὸ κρεββάτι κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα καὶ ψιθυρίζοντας:

— Θεέ μου, τί κακό σοῦ ἔκαμα; Γιατί μοῦ ἀφαίρεῖς τόσο γρήγορα τὴ μοναδικὴ εὐτυχία τῆς ζωῆς μου;

Η μητέρα τῆς τὴν πλησίασε καὶ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Σῶπα, κόρη μου, μὴν κλαῖς, φτώχου μου παιδί. Θὰ μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεός.

— Μητέρα μου, φοβοῦμαι πὼς θὰ τὸν χάσω!

— Μὴ λές τέτοια λόγια, κόρη μου.

— Ναί, μαμά μου, φοβάμαι, φοβάμαι πολύ.

— Λές ἀπερίσκεπες. Ο Τέλης εἶν' ἐλεύθερος. Δὲν βρίσκεται στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Θὰ κρυφτῇ καλὰ καὶ δὲν θὰ τὸν πιάσουν. Ξέρει πόσον κόσμο ὁ Τέλης, ἔγνωσε σου...

— Κ' ἐμεῖς; "Εμεῖς τί θὰ γίνουμε; ψιθύρισε ἡ Νίνα.

— Δὲν μὲ γνοιάζει καθόλου γιὰ μᾶς, φώναξε ἡ 'Ισμήνη.

"Εμειναν λίγη ὥρα βουβές. Κάποιο σκυλὶ ἄρχισε νὰ γαυγίζει στὴ γειτονιά. Τὰ γαυγίσματά του τὶς ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσουν. Τί συνέβαινε; Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα τοῦ κινδύνου;

Σιγά-σιγά τὰ γαυγίσματα σασμάτησαν.

σαν. Ἀπόλυτη γαλήνη ἀπλώθηκε στὴ γειτονιά.

Κάθισαν στὸ τραπέζι ἀλλὰ δὲν εἶχαν διαθέσι γιὰ φαγητό.

"Αν δὲν τὶς συγκρατοῦσε ὁ φόβος θ' ἄρχιζαν ὅλες τους τὸ θρήνο, σὰν νὰ εἶχαν νεκρὸ μέσα στὸ σπῆτι.

Σηκώθηκαν σὰν αὐτόματα, νησιτικές, ἀποκαμωμένες ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ νὰ πᾶνε γιὰ ὕπνο.

Μὰ κοιμάται ἡ συμφορά;

Τί φρικτὴ νύχτα!...

Η 'Ισμήνη δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Στριφογυρίζει στὸ κρεββάτι τῆς σὰν κολασμένη. Ἀγακάνει τὰ χέρια τῆς γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσῃ νὰ ξεφωνίζει. Ποτάμι τρέχουν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

Η Νίνα, σὰν μικρότερη ποῦ εἶναι, ἔχει ἀποκοιμηθῇ. Καὶ στὴν ψυχὴ ὅμως τὴ δική τῆς ἔχει φωλιάσει ὁ τρόμος. Κάθε τόσο πετάγεται στὸν ὕπνο τῆς καὶ ξεφωνίζει:

— Οἱ Γερμανοὶ!...

Η μητέρα τῆς τρέχει κοντὰ τῆς, σκύβει ἐπάνω τῆς καὶ τὴ σταυρώνει.

— Ο Χριστὸς κ' ἡ Παναγία μαζί σου, μικρούλα μου!... Κοιμήσου ἡσυχᾶ, παιδί μου.

"Επειτα, ἡ καλὴ καὶ πονεμένη μητέρα μπαίνει στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς 'Ισμήνης. Πλησιάζει στὸ κρεββάτι τῆς καὶ καταλαβαίνει πὼς δὲν κοιμάται. Βλέπει τὸ κορμί τῆς νὰ τινάζεται ἀπὸ τ' ἀναφυλλήτᾳ. Σκύβει καὶ τὴν χαϊδεύει ἀπαλά. Συμπνετική, τρυφερὴ ἀντηχή ἡ φωνή:

— Δὲν κοιμάσαι, παιδί μου; "Ήσυχασε, 'Ισμήνη μου κ' ὅλα θὰ περάσουν. "Εχε τὶς ἐλπίδες σου στὸ Θεό.

Η 'Ισμήνη τὴν κυττάζει ἑξαλλή, τρομαγμένη. Τὰ μάτια τῆς ἔχουν μιά λάμψη τρέλλας.

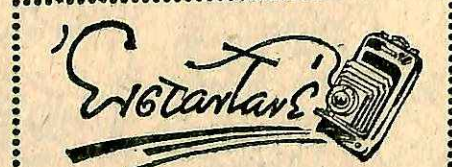
Η μητέρα τῆς κάθεται κοντὰ τῆς στὸ κρεββάτι. Τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά τῆς ὅπως ὅταν ἦταν μικρούλα καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Πρέπει νὰ εἶσαι ψυχραῖμη, 'Ισμήνη. Περάσαμε τόσα βάσανα, παιδάκι μου. Κ' αὐτὸ θὰ περάσῃ.

— Θὰ περάσῃ, μητέρα; Λές λόγια ποῦ δὲν τὰ πιστεύεις. Γιὰ σκέψου καλὰ. Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν τί κίνδυνο διατρέχει ὁ Τέλης; Θὰ μοῦ τὸν σκοτώσουν!...

Τὸ ρολόγι τοῦ τοῖχου σήμανε μεσὰ:

Τὸ ρολόγι τοῦ τοῖχου σήμανε μεσὰ:

Κραιοκατάνυξις

Ο κύριος Σκνίπας βγήκε ἀπὸ τὴν ταβέρνα καὶ τρυπάει γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ τοῖχου... τοῖχο κουτουλῶντας πάνω στοὺς στήλους. Εἶναι τυφλὰ στὸ μεθύσι καὶ νομίζει ὅτι ἡ γῆ χορεύει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

"Επειτα ἀπὸ λίγο συναντᾷ ἕναν πόλιαμον. Τὸν πλησιάζει τρικλίζοντας καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Μὲ... με... σου... σου... συγχωρεῖτε, κύριε πο... πόλιαμον... πόσα καρδουμάλα ἔχω στὸ κεφάλι μου;

Ο πόλιαμον ἀνάθει ἐνὰ σπῆτιο κυττάζει προσεκτικὰ τὴν φαλάνκρα τοῦ κυρίου Σκνίπα καὶ τοῦ ἀπαντᾷ:

— Τρία.

Ο κ. Σκνίπας ἀναστενάζει μὲ ἀνακούφιση καὶ λέει:

— Αἱ περίφημα!... Μοῦ μένουν ἀκόμα δύο στυλοὶ ὥπου νὰ φτάσω σπῆτι μου!

Ο ΦΑΚΟΣ

νύχτα. Κ' ὅμως βρισκόντουσαν ἀκόμη ἀγρυπνῆς μᾶνα καὶ κόρη.

— Θεέ μου, πότε θὰ ξημερώσῃ; ἀναστενάζει ἡ 'Ισμήνη. Αὐτὴ ἡ νύχτα, αὐτὸ τὸ σκοτάδι μὲ συντρίβουν. Μητέρα μου, φοβοῦμαι πὼς θὰ τρελλαθῶ!... "Ας περάσῃ αὐτὴ ἡ φρικτὴ νύχτα. "Ας φωτίσῃ ὁ ἥλιος. Δὲν μὲ χωράει τὸ σπῆτι. Θέλω νὰ βγῶ ἔξω, νὰ τρέξω παντοῦ...

— Ποῦ θὰ πᾶς, κόρη μου;

— Θὰ τρέξω νὰ βρῶ τοὺς φίλους τοῦ Τέλη.

— Οχι, δὲν εἶναι σωστό. Καλύτερα νὰ μὴν μάθῃ κανεὶς τίποτε.

Η μητέρα τῆς εἶχε δίκιο. Χρειαζόταν μυστικότητα.

Κάθισαν μαζί ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα, παρηγορώντας ἡ μιά τὴν ἄλλη. Πλησίαζε τὸ ξημερώμα.

Ἀπαυδημένη ἡ 'Ισμήνη ἔγειρε στὸ προσκέφαλό τῆς. "Εκλεῖσε τὰ βλέφαρά τῆς καὶ τὴν πῆρε σιγά-σιγά ὁ ὕπνος.

Η μητέρα τῆς τὴ σκέπασε ἐλαφρὰ καὶ κάθησε στὸ πλάι τῆς.

Ἦταν μαθημένη ἀπὸ φουρτοῦνες ἡ βασανισμένη γερόντισσα. Δὲν τὴν ἔγνοιαζε κ' ἂν δὲν κοιμόταν.

Κύτταξε τὴν 'Ισμήνη μὲ συμπόνοια.

Η αἰσίου νῆα τινάζονταν κάθε τόσο καὶ μουρμούριζε μέσα στὸν ὕπνο τῆς. Ο Θεός ἔχει τί τρομεροὶ ἐφιάλτες τὴν βασάνιζαν.

— Φτώχῳ μου κορίτσι! ψιθύρισε ἡ μητέρα τῆς. Γιατί μᾶς κατατρέχει ἡ Μοῖρα; Λίγα ὑποφέραμε;... Καὶ ποῖος ξέρει τί μᾶς περιμένει ἀκόμα...

Φοβόταν κ' αὐτὴ, φοβόταν πολύ, μὰ ἔκρυβε τὸ φόβο τῆς. "Επρεπε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς ἔγνοιαστης γιὰ νὰ μὴν τρομάξῃ τὴν 'Ισμήνη καὶ τὴ Νίνα. Καταλάβαινε πολὺ καλὰ, μὲ τὴ σοφὴ πείρα τῆς, πὼς ἡ θέσις τοῦ Τέλη ἦταν σοβαρὴ, τραγικὴ. "Αν ἔφευγε τοὺς Γερμανοὺς καὶ λυτρωνόταν γρήγορα ἡ Πατρίδα ἀπ' τὴν τυραννία, ὅλα θὰ πηγαιναν καλὰ. "Αν ὅμως τὸν ἔπιαναν ἦταν χαμένους. Θὰ τὸν τουφέκιζαν, χωρὶς πολλὰς διαδικασίες.

Στὴ σκέψι αὐτὴ ἀνατριχίασε.

— Μεγαλοδύναμη!... ψιθύρισε. Η 'Ισμήνη μου χήρα, πρὶν χαρὴ καλὰ-καλὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ γάμου; Εἶναι τρομερό, τρομερό!...

Σηκώθηκε πατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν τῆς γιὰ νὰ μὴ ἐμπνήσῃ τὴν 'Ισμήνη καὶ πλησίασε στὸ εἰκονοστάσι. Σήκωσε μ' ἀπελπισία καὶ σπαρταγμὸ τὰ ἱσχνὰ χέρια τῆς καὶ προσευχήθηκε. "Αρχισε νὰ ἱκετεύῃ τὴν Παναγία μ' ὅλο τὸν πόνο τῆς καρδιάς τῆς:

— Παναγία... Παρθένα μου... κάμε τὸ θαῦμα σου, δείξε μὰς τὴ Χάρι σου. Λυπήσου τὸ ἄμοιρο παιδάκι μου. "Αν πρέπῃ νὰ θυσιαστῇ κάποιος ἄς πῆσῃ ἄπάνω μου τὸ κακό. "Ας λείψω ἐγὼ ἀπ' τὸν κόσμο. Τὴν ἔζησα πιά τὴ ζωὴ μου... Τὸ ἔφαγα τὸ ψωμί μου... "Ας πάρῃ ἐμένα ὁ θάνατος κ' ἄς ζήσῃ κ' ἄς εὐτυχίσῃ κάτω ἀπὸ τὴ Χάρι σου ἡ 'Ισμήνη μου...

Προσεύχονταν καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Η ψιθυριστὴ φωνὴ τῆς ἔτρεμε, τρέμανε τὰ γόνατά τῆς, τῆς ἐρχόταν κάτι σὰν λιποψυχία.

Γιὰ νὰ μὴν πῆσῃ κάτω σύρθηκε καὶ σωριάστηκε βαρεὰ σὲ μιά πολυθρόνα.

Η 'Ισμήνη ἦταν βυθισμένη στὸν ἀγωνιώδη ὕπνο τῆς.

Κ' οἱ ὄρες περνοῦσαν, μαῦρες, ἀπαίσίες, γεμάτες χτυποκάρδι.

Γύρω στὴ συνοικία, ἄρχισαν νὰ κράζουν οἱ πετεινοί.

Ξημέρωσε.

Η μητέρα τῆς 'Ισμήνης πλησίασε

στὸ παράθυρο. Ο οὐρανὸς ἄρχισε νὰ φωτίζεται στὴν ἀνατολή. Μιά ἀκόμα ἡμέρα ἀγωνίας. Ἀλλὰ τί θὰ συνέβαινε ἄραγε τὴν ἡμέρα αὐτή; Τί καινούργιες συμφορὲς καὶ χτυποκάρδια τὶς περιμέναν;

Σὲ λίγο ἔφερε ὁ γαλατᾶς τὸ γάλα.

Η ἄτυχη μητέρα ἔνοιωσε ἕνα σφιξιμο στὴν καρδιά. Σκέφθηκε ὅτι τὰ χρήματα ποῦ εἶχαν στὸ σπῆτι ἦσαν ἐλάχιστα. Τί θὰ γίνοντουσαν ὅταν θὰ ἐξόδευαν τὰ χρήματα αὐτά; Θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ τοὺς στείλῃ χρήματα ἀπὸ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο θὰ κρυβόταν;

Σὲ λίγο πρόβαλε ὁ ἥλιος. Τὰ κορίτσα κοιμόντουσαν ἀκόμα.

Πρώτῃ ἐμπήσῃ ἡ Νίνα.

Σιγά-σιγά γιὰ νὰ μὴν ἐμπνήσῃ τὴν 'Ισμήνη κάθησε στὸ τραπέζι καὶ ἤπιε τὸ γάλα τῆς.

Η μητέρα τῆς ἂν καὶ θεοιήστικη δὲν εἶχε διαθέσι γιὰ τίποτε.

Η Νίνα τὴν μάλωσε:

— Δὲν κάνεις καλὰ, μαμά, θ' ἄρρωστήσῃς.

Ἀνδρέχτα ἡ μητέρα τῆς ἔπιε τὸ γάλα τῆς.

Ἐξαφνα εἶδαν νὰ παρουσιάζεται στὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἡ 'Ισμήνη.

Πόσο ἦταν ἀλλαγμένη!... Πόσο εἶχε μεταβληθῇ σὲ μιά νύχτα! Τὰ μάτια τῆς ἦσαν βαθουλωμένα, τὰ μάγουλά τῆς γλωμά. Προχωρώντας σὰν αὐτόματο πλησίασε καὶ κάθησε στὸ τραπέζι.

Η μητέρα τῆς ἔβαλε ρτὸ φλυτζάνι τῆς γάλα.

Η 'Ισμήνη τὸ παραμέρισε καὶ τινάχθηκε ὀρθή.

— Φεύγω! εἶπε.

— Ποῦ πᾶς, παιδί μου; Ποῦ σκέπτεσαι νὰ πᾶς;

— Δὲν ξέρω... πνίγομαι... θέλω νὰ βγῶ ἔξω.

— Εἶνε πολὺ πρῶτὴ ἀκόμη, 'Ισμήνη.

— Τί σημασία ἔχει; Θέλω νὰ κυκλοφορήσω στοὺς δρόμους, νὰ ἐξαγασθῶ.

Ἐπομένω, μητέρα, δὲν τὸ καταλαβαίνεις λοιπὸν;

— Νοιώθω τὸν πόνο σου, κόρη μου, μὰ κάμε ὑπομονή. Βγαίνουμε μαζί ἂν θές.

— Οχι, ὀχι. θὰ σὲ κουράσω χωρὶς λόγο. Θὰ βγῶ μόνη μου. Μὴ μ' ἐμποδίζετε, σὰς παρακαλῶ. Θὰ τρέξω δεξιὰ κ' ἀριστερά... ἴσως μάθω κάτι.

Ο Τέλης δὲν μᾶς εἶπε πολλὰ πράγματα πᾶνω στὴ φούρια του. ἴσως οἱ φίλοι του νὰ ἔξερουν τί συμβαίνει, νὰ μὲ κατατοπίσουν καλύτερα.

Η μητέρα τῆς ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς. Κάμε ὅπως θέλεις, κόρη μου, τῆς εἶπε.

Η 'Ισμήνη σηκώθηκε κ' ἄρχισε νὰ ντύνεται.

Σὲ λίγο ἦταν ἑτοιμὴ.

— Φεύγω, εἶπε στὴ μητέρα τῆς καὶ τὴν ἀδελφὴ τῆς. Μὴν ἀνησυχῆστε κ' ἂν ἀργήσω...

Τὶς φίλησε κ' ἔφυγε.

Ἄγωνίες καὶ χτυποκάρδια

Η μητέρα τῆς κ' ἡ Νίνα ἀπόμειναν βουβές, σαστισμένες, χωρὶς διαθέσι νὰ σηκαθοῦν καὶ ν' ἀρχίσουν τὸ συγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ ὅπως τὶς ἄλλες μέρες.

Φαινόντουσαν σὰν κάτι νὰ περίμεναν, κάτι τὸ ἀπρόοπτο, τὸ τρομερό. Μιά κακὴ προαίσθησις τὶς βασάνιζε. Συγχρόνως ὁ νοῦς τους πετοῦσε στὴν 'Ισμήνη. Ποῦ ἔτρεχε ἡ ἄμοιρη κόρη;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΖΟΥΓΚΛΑ

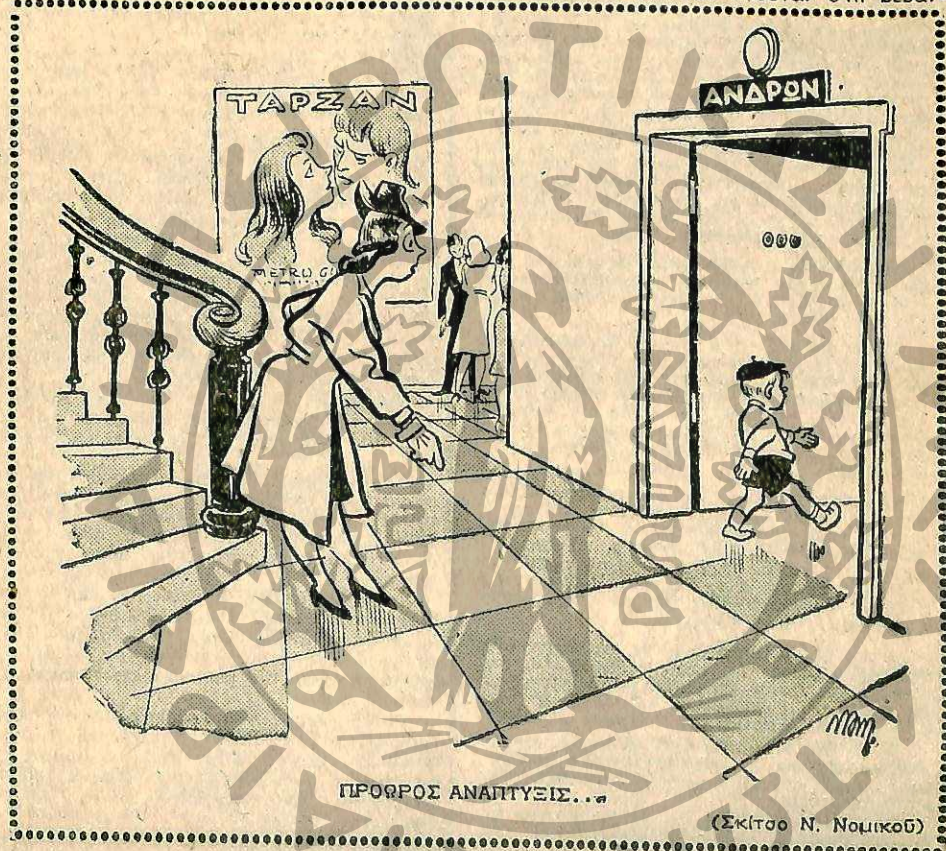
Συναρπαστικὲς διηγήσεις ἑνὸς κυνηγοῦ θηρίων

Κυκλοφόρησε τελευταίως στὴν Ἀμερικὴ ἕνα βιβλίο, γραμμένο ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἐξευρυντὴ καὶ κυνηγὸ θηρίων Σ. Στάνχαμ, γεμάτο ἀπὸ λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὶς συνήθειες τῶν ἀγρίων ζώων κ' ἀπὸ συναρπαστικὲς ἀφηγήσεις κυνηγητικῶν περιπετειῶν. Θὰ προσφέρουμε λοιπὸν στοὺς ἀναγνώστες μας μερικὰ ἀπ' τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα περιεχόμενά του.

Σ' ἕνα σημεῖο, ὁ Στάνχαμ περιγράφει τὴ συνάντησί του μ' ἕνα φεῖδι μήκος 3 μέτρων. Τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ φεῖδι ὤρμησε ἐναντίον του, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἔβγαλε ἄσπλο. Εἶναι ὅμως τὴν ἐτοιμότητα νὰ βγάλῃ τὴν κάσκα του, νὰ σκεπάσῃ μ' αὐτὴν τὸ νῆσι του καὶ νὰ τὸ γάσῃ βαθεῖα μέσα στὸ στόμα τοῦ ἔρπετου! "Επειτα, ὡς ὅπου τὸ φεῖδι συνέλθῃ ἀπ' τὴν κατάπληξι, ὁ κυνηγὸς κατῶρθωσε νὰ τὸ ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸ σταπναλίσῃ.

Κάποιοι ταξιδιωτὲς στὶς Ἰνδίες, μεταγυρίσθηκε ἐπίσης τὴν κάσκα του, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ τρόπο: Τὴν πέταξε σὲ μιά ἀγκυρῶνα, ποῦ ὠμοῦσε ἐναντίον του. Τὸ θηρίο τὴν ἀσπάζε κ' ἄνοιγε νὰ τὴν κομματιάσῃ μὲ τὰ δόντια του. ἀλίνοντας ἔτσι στὸν κάτοχό τῆς τὸν καιρὸ ν' ἀπομακρυνθῇ μ' ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν ποδιῶν του.

Κατὶ ἀνάλογο μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς ὅταν τὸν κυνηγᾷ «βασιλικὸς κόμπρας». Νὰ

ΠΡΟΦΩΡΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ...

(Σκίτσος Ν. Νομικοῦ)

A black and white illustration of a woman in a wedding veil and a man in a suit, likely the bride and groom, looking towards the left. The woman is in the foreground, wearing a dark dress and a white veil that covers her hair and part of her face. She has a slight smile and is looking off to the side. Behind her, a man in a dark suit and tie is visible, also looking in the same direction. The background is simple, with some dark, textured areas suggesting an outdoor setting. The style is reminiscent of mid-20th-century magazine illustrations.

Η ΕΠΙΣΤΑΣΗ
ΔΟΥΚΙΣΣΑ

.....

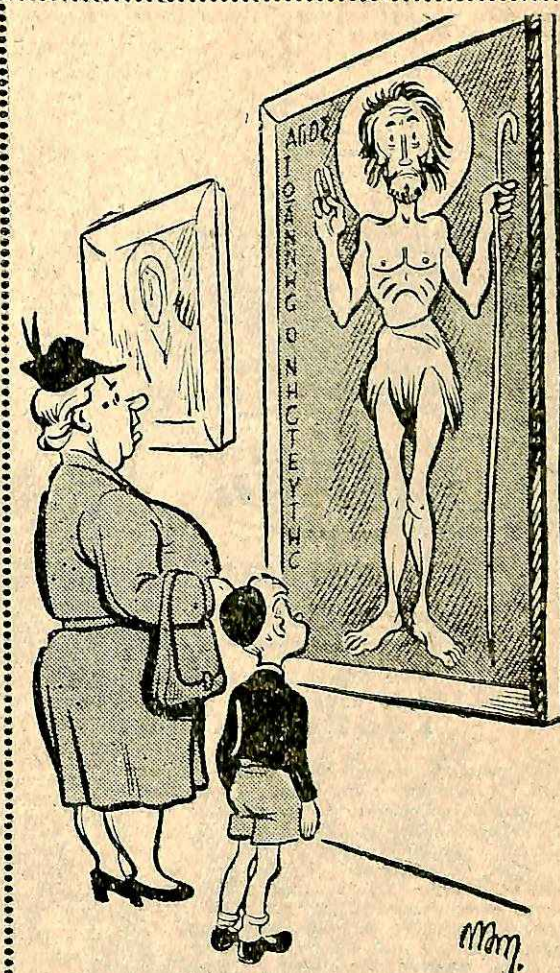
Ποιός μπορεί λοιπόν ν' αμφισβητήσει ότι
η μεγαλοφυΐα απέχει ελάχιστα απ' την
παραφροσύνη...

Με τὸ γέρο Τὺν ἡ πρώην κόμισσα συνέ-
 ληψε μόνον ἑξή μῆνες. Τὸν ἑβδομο μῆνα, τὴ
 βοήθησαν μερικοὶ φίλοι τῆς καὶ δραπέτευ-
 σε ἀπὸ τῆ συζυγικῆ ἐστία. Ἔφυγε γιὰ τὸ
 ἐξωτερικό. Ἐγκαταστάθηκε στὴν Ὀλλαν-
 δία.

.....

ταυτο το γαλα των ινστικτων χοι-
ριδιων.

ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ, ΠΟΥ ΤΟ «ΚΑΘΗ
ΚΟΝ» ΤΟΥΣ, ΕΙΝΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΠΩΣ ΔΕΙ

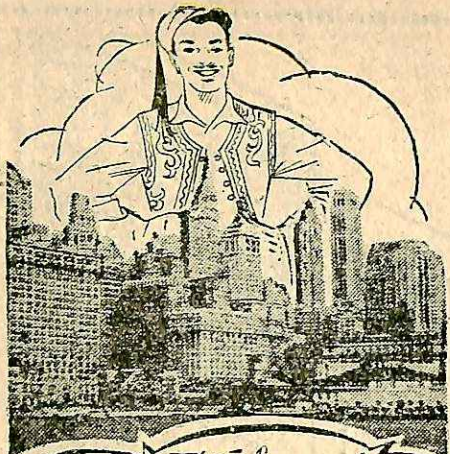

*Αθέμιτος συναγωνισμός.

— Στὴν βιομηχανικὴ κατασκευὴ τῆς πενικιλλίνης εἶνε χρησιμώτατο τὸ γάλα τῶν ἰνδικῶν χοι-

ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ, ΠΟΥ ΤΟ «ΚΑΘΗ
ΚΟΝ» ΤΟΥΣ, ΕΙΝΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΠΩΣ ΔΕΙ

*Αθέμιτος συναγωνισμός.

Πήδα στην ΑΜΕΡΙΚΗ

ΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΙΟ
στις άκτες της Φλωρίδας

Του επανελθόντος εκλε-
κτου συνεργάτη μας κ.
ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Μιλήσαμε σε προηγούμενα φύλλα για τις ελληνικές νησίδες των 'Ηνωμ. Πολιτειών, που από φανατική προσήλωση προς τα πα-
τροπαύδοτα κατώρθωσαν να μείνουν τόσο
ελληνικές, ώστε να άγνοουν σχεδόν έντε-
λώς την καλπάζουσα αμερικανική ζωή.
Στην κατηγορία των νησιών αυτών υπά-
γονται, κατά πρώτο λόγο, τα συγκεντω-
μένα σε ώριμμένες συνοικίες των μεγαλου-
πόλεων καφεζέρια των παλαιών μεταναστών,
που τα συντηρεί η παράδοση του ταβλιού,
της πρέσας και του γαουμπιού. Στο Σι-
κάγο, όπου η ελληνική παροικία πλησιάζει
τις 100 χιλιάδες, ένας-δύο συνοικιακοί
δρόμοι έχουν τόσο ελληνικό γράμμα, ώστε
υπολείπεται να μιλήσετε ελληνικά όπουδήποτε.
Ο Σεβασμιώτατος 'Αρχιεπίσκοπος Βο-
ρείου και Νοτίου 'Αμερικής κ. 'Αθηνάγο-
ρας, ο μόνος που γνωρίζει στην εντέλεια
τα σχετικά με την ιστορία και τη σταδιο-
δρομία του ελληνισμού των 'Ηνωμένων Πο-
λιτειών, μας άφηγετο ένα απόγευμα διά-
φορα χαριτωμένα περιστατικά που αποδει-
κνύουν ότι οι Έλληνες μετανάστες, κατά μια
σημαντική αναλογία, δεν ένωσαν να πασα-
μεύσουν τις παραδόσεις της ελληνικής
ζωής και να προσαρμωθούν στις συνθήκες
και τη νοοτοπία των 'Αμερικανών.

Στην ελληνική συνοικία του Λόουελ, τα
Βασιλικά οι νοικοκυράδες κάθονται στα κα-
τώφλια τους, πλέκουν τα σουράκια των γέ-
νων ή τα πουλάδερ των παιδιών και συζη-
τούν επάνω στα μεγάλα γεγονότα της η-
μέρας.

— Σήμερα Πελαγία μου, ο Τζίνης που-
λούσε τα καπούλια τοια σένσα ακρόω-
τερα. Πού θα πάει αυτή η δουλειά;...
— Η κέρα Κατίνκα θα βαπτίσει το παι-
δί της.

— Αύριο θα μαγειρεύουμε γιαλαντζί
ντομάδες.

Μην επιτεινίζετε να μιλήσετε αγγλικά
στις νοικοκυράδες του Λόουελ. Δεν καταλα-
βαίνουν πολλά πράγματα. Αν και ζουν
στην 'Αμερική 30 και 40 χρόνια.

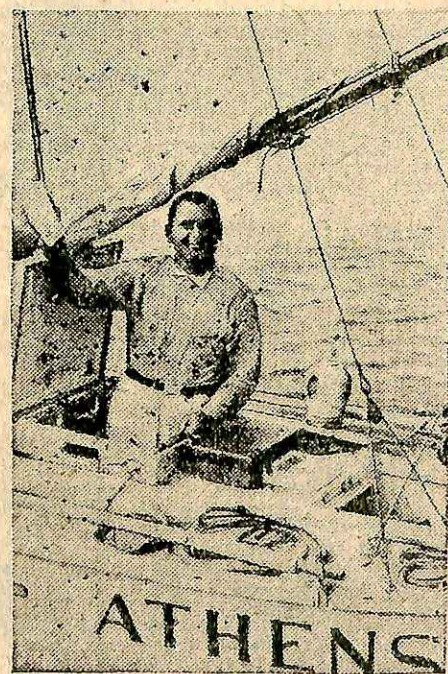
Για να αποκτήσει κανείς την αμερικανική
υπηκοότητα πρέπει — μεταξύ άλλων — να
είναι σε θέση να συνεννοηθεί αγγλικά. 'Η
γενική, βέβαια, διαδρασία είναι πολύπλοκη,
ή γνώσις όμως της αγγλικής είναι υιά από
τις βασικές προϋποθέσεις. Τις σχετικές ε-
ξετάσεις τις κάνει ο δικαστής. 'Υπάρχουν
λοιπόν Έλληνες που, ύστερα από 15 και
20 ετών παραμονή στην 'Αμερική, δεν είναι
σε θέση να απαντήσουν στις στοιχειώδεις
ερωτήσεις που υποβάλλει ο δικαστής. 'Ε-
τσι η πολιτογράφηση τους αναβάλλεται
κατ' ανάγκη από χρόνο σε χρόνο. Ρώτησα
αν γέρο Χαλκιδάιο, κάτοικο της Νέας
Υόρκης από είκοσαετία, γιατί δεν πήρε

ζέση τα χαρτιά της πολιτογράφησης;

— Από την 'Αμερική δεν γνωρίζω παρά
τον δρόμο που κάθομαι και την ελληνική
εκκλησία της γειτονίας μου. 'Ευχα όσα
αγγλικά μου χρειάζονται για να φωνάζω
από το μανάβη και τον υπακόλη μου. Τα
παιδιά μου μου μαθαίνουν κάθε φορά τις
φορές που πρέπει να λέω στο δικαστή
όταν παρουσιάζονται για τα χαρτιά μου.
Την τελευταία στιγμή όμως τα χαρτιά μου,
απαντώ αλλ' αντί άλλων. 'Εκείνος με ρω-
τάει πόσων ετών είμαι κι' εγώ του λέω τη
διεύθυνση της κατοικίας μου. 'Ετσι η δου-
λειά μου αναβάλλεται για τον επόμενο
χρόνο.

Αυτά όμως είναι άσχημα υποστά στην
περίπτωσι του Τάρπον Σπρίγκς της Φλω-
ρίδας. Το Τάρπον Σπρίγκς είναι ένα ελλη-
νικό χωριό — φαινόμενο στις νοτιοανατο-
λικές ακτές της Φλωρίδας. Οι κάτοικοι του
δεν υπερβαίνουν τις 212 χιλιάδες. 'Απ' αυ-
τούς οι δύο χιλιάδες περίπου είναι Έλληνες
— δωδεκανήσιοι σφουγγαράδες — κι' οι
υπόλοιποι 'Αμερικανοί... εξελληνισθέντες.
'Ολα τα καταστήματα έχουν ελληνικές ε-
πιγραφές. 'Η επίσημη — ή υόη δηλαδή
γλώσσα που ομιλείται — είναι η ελληνική.
'Ελληνικά μιλάει ο Δήμαρχος. 'Ελληνικά
κι' οι αστυφύλακες του χωριού που, μοι-
νόντι 'Αμερικανοί κατά το πλείστον, μαθαί-
νουν αναγκαστικά τη γλώσσα του Τάρπον
Σπρίγκς για να μπορούν να κάνουν τη
δουλειά τους. 'Εξω από τα καφεζέρια, στα
πρεζοβούρια, είτε ασοδιασμένα τα τραπέ-
ζακια, όπου οι σφουγγαράδες συγκεντρών-
ονται τα βράδια και πίνουν το ένγυριον
παραγωγής ούζο τους συζητούν ήσυχα — ή
συχα τα νέα της ημέρας. Κάποιοι διαβάζει
υψηλόφωνος την εφημερίδα — τον 'Κήρυ-
κα' ή την 'Ατλαντίδα' — κι' οι άλλοι πλη-
ροφούνται με ενδιαφέρον την ελληνική
κοινωνική και κοσμική κίνηση. Ποιός παν-
τρεύτηκε, ποιός βάπτισε το παιδί του,
ποιός έφυγε για την Πατρίδα, ποιός έστα-
σε από την 'Ελλάδα, ποιός καινούργιος
δωρές έδιναν προς την Γκόγκ Γουόρ Ρη-
λήφ. 'Η πολιτική δεν τους ενδιαφέρει. Δεν
είναι ούτε Βασιλικοί, ούτε Αντιβασιλικοί.
Ξέρουν την 'Ελλάδα. Αυτή τους συγκινεί
και γι' αυτήν ενδιαφέρονται.

Τα κρέατα είναι κρεμασμένα στα τσιγκέ-
λια των χασάπικων. Τα φαγητά είναι εκτε-
θειμένα στις βιτρίνες των εστιατορίων. Φα-
γητά νησιώτικα, γαλανίσια, τσιγαριστά,
πλακι, άγνωστα στην αμερικανική κουζίνα
και όμως περιζήτητα από τους 'Αμερικανούς
πειρινήτες. Γιατί το Τάρπον Σπρίγκς είναι
πασίγνωστο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και

— Ένα ελληνικό ιατροφύριο του Τάρπον
Σπρίγκς, το 'Αθηνάϊον. 'Ο ιδιοκτήτης του
Νικόλαος Κονγκόπουλος έπεχειρσες πρό-
δεκαετίας να διαπλέσει με το μικροσκο-
πικό σκάφος του τον Ατλαντικό και να
έρθη στην 'Ελλάδα αλλά απέτυχε.

τρέπει να μεταβληθί σε τουριστικό κέντρον!
'Ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος κ. Τόμας
Μπάργκες που τό επισκέφθηκε δημοσίευσε
μία ενδιαφέρουσα σειρά άρθρων για το ελ-
ληνικό αυτό χωριό της Φλωρίδας. Μεταξύ
άλλων λέγει:

— Τα πλοία των σφουγγαράδων που έχουν
τόσο γτυπητά όνυατα, όπως π.χ. Σωκρά-
της, Προδρόμος, Καλλιόπη, Εύδοκία, Προδ-
δός Λίγκολν, Σάμ, Βγαίνον έξω στα γα-
λανά νερά του κόλπου του Μεξικού άσκε-
τές φορές το χρόνο και κάθε φορά πρύν ξε-
κινήσουν δεν παραλείπουν να φωνάξουν τον
Έλληνα παπά για να ψάλλη άγιασμό. 'Η ελ-
ληνική εκκλησία, ή Λέσχη, τα καφεζέρια, όλα
κάνουν την εντύπωση ότι ένα κομμάτι από
την 'Ελλάδα μεταφέρθηκε εδώ στην 'Αμε-
ρική. 'Ελληνικές σημαίες κυματίζουν πλάι
στις 'Αμερικανικές. Στην απόβαθρα είναι
αγκυροβολημένα τα σφουγγαράδικα πλοία,
με τα γτυπητά τους γράμματα, φτιαγμένα
σύμφωνα με ελληνικά σχέδια. 'Όταν τα
πλοία υιοίζουν φορτωμένα με σφουγγάρι-
α, τότε το λιμάνι παρουσιάζει κίνησι μεγαλεί-
τεση από κάθε άλλη φορά και τα τραπέζια
έξω από τα καφεζέρια γεμίζουν χαρούμενους
άνθρώπους που παίζουν χαρτιά και τάβλι,
καπνίζουν και πίνουν καφέ... »

Αυτό είναι το ελληνικότατον Τάρπον
Σπρίγκς. Λίγα χιλιόμετρα παρέκει, στο
Μαϊάμι και στο Πάλμ Μπίτς καλπάζει ο
μοντερνισμός. Μά δεν κατορθώνει να πε-
ράσει τα τείχη του ταπεινού χωριού των
σφουγγαράδων, που αποτελεί μίαν έντο-
νότητα ελληνική νησίδα μέσα στον ήλιον
της 'Αμερικής...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Υ.Γ. 'Αναγνώστης του 'Θησαυρού', ο κ.
Γ. Κολλάρας, μου γράφει ότι ο κ. Γκρέν-
κορν Ταινλор (Ταβουλαρίδης) περί του
οποίου έγραφα σε προηγούμενο άρθρο,
προέρχεται από εγκριτη οικογένεια του
Μαυμαρά και αφού αποφοίτησεν από το
Γυμνάσιο της Αρτάκης μετανάστευσε
στην 'Αμερική, όπου και έδουματούργη-
σε. Δεν υπήρξε ποτέ ναυτεργάτης. Ευχα-
ρίστως σημειώνω τα ανωτέρω για τον
πραγματικό εξαιρετικό Έλληνα της 'Α-
μερικής κ. Ταινλор, που τον ένγυνισα κα-
λά κατά την παραμονή μου στη Ν. Υόρκη.
Κ. Π.

ΑΝ ΜΕΤΕΒΑΛΛΕΤΟ ή στάθμη των θαλασσών

Θ' άλλαζε ή επί του κόσμου

— Αν μπορούσαμε ν' ανεβάσουμε ή να κα-
τεβάσουμε τη στάθμη των θαλασσών, μόνο
κατά μερικές δεκάδες μέτρων, λέει ο 'Αμε-
ρικανός ωκεανογράφος Ρίτςμοντ, ή όψη
του πλανήτη μας θα άλλαζε ολότელ.

— Έτσι, αν ή στάθμη της θαλάσσης υπο-
χωρούσε κατά 40—60 μέτρα, θα είχαμε
τις ακόλουθες μεταβολές:
Το στενό της Μάνιχης θα εξαφανιζόταν
και ή 'Αγγλία θα γινόταν νησίδα της
Ευρώπης. Θα εξαφανιζόταν επίσης το στε-
νό του Γιβραλτάρ και ή Μεσόγειος θα γί-
νόταν μία μεγάλη λίμνη. 'Η 'Ισπανία θα
ένωνόταν με το Μαρόκο και ή Σικελία με
την 'Ιταλία από το ένα μέρος και την Τυ-
νίδα από τ' άλλο. Τα Δαρδανέλλια θα εξα-
φανίζονταν επίσης και ή Μαύρη θάλασσα
θα γινόταν κλειστή λίμνη. 'Η διώρυγα του
Σουέζ θα μεταβαλλόταν ίσως σ' έναν ω-
ραίο αυτοκινητόδρομο, που θα έδειχνε τα
όρια μεταξύ 'Αφρικής και 'Ασίας. 'Η 'Α-
σία, τέλος, θα ένωνόταν με την 'Αμερική,
στο σημείο όπου βοίσκεται σήμερα ο
πορθμός του Μπέρνγκ.

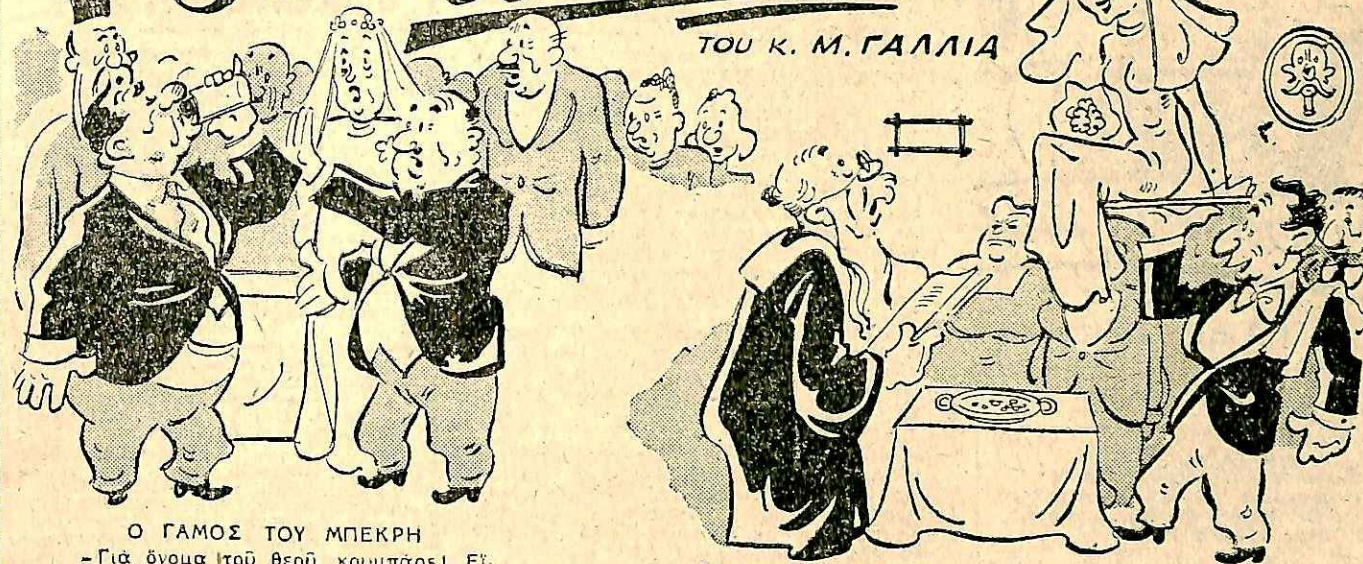
Οι σημαντικές αυτές μεταβολές θα συ-
νέβαιναν, γιατί, λόγω της διαμορφώσεως
των ήπειρών, ή ύψωση της στάθμης των
θαλασσών κατά 40—60 μέτρα θα πε-
ριώριζε την επιφάνεια τους στο μισό πε-
ρίπου από εκείνη που έχουν σήμερα.

— Αν, αντίθετα, ανεβάσουμε το επίπεδο
της θαλάσσης κατά 70—80 μέτρα, οι με-
ταβολές που θα επέλθουν δεν θα ήσαν λι-
γότερο σημαντικές.

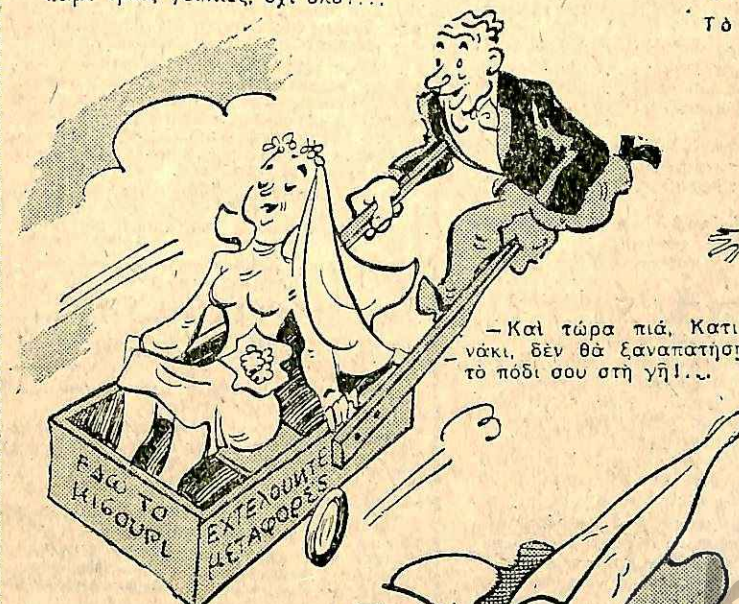
Μία στενόςιακη θάλασσα θα χώριζε
την Ευρώπη από την 'Ασία, όπως υποτίθε-
ται ότι συνέβαινε και σε κάποιο πολύ πα-
λαιό παρελθόν. 'Η Γαλλία θα χωριζόταν
από την 'Ισπανία. 'Η 'Αδριατική θα σκε-
παζε το μεγαλύτερο μέρος της 'Ιταλικής
χερσονήσου. 'Η Μαύρη θάλασσα θα ένω-
νόταν με τη Λευκή θάλασσα και οι ρωσσι-
κές πεδιάδες θα γινόταν έλη.

Παντολοχίματα!

ΤΟΥ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ
— Για όνομα του θεού, κουμπάρε! Εί-
παμε τρεις γουλιές, όχι όλο!...

— Και τώρα πιά, Κατί-
νάκι, δεν θά ξαναπατήσω
το πόδι σου στη γη!...

Ο θαυματοποιός παντρεύεται.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΕΥΤΟΥ
— Άμάν, κουμπάρε, σουίγκ χορεύεις; Για το χορό
του 'Ισάια πρόκειται, χριστιανέ μου!

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΜ
— Ευχαριστώ, ευχαριστώ... Πέραστε στα βα-
θρά!

ΤΟ ΒΕΡ ΠΟΜ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Κόμης ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΝΤΕ ΜΟΡΕΝ, πενήντα έπτά ετών.
Ο κύριος ΣΕΡΑΦΕΙΜ, οάφτης.
Η κόμηση ΜΟΡΕΝ, πενήνταπέντε ετών. Κοντή, χοντρή, άπαισία.
Ένας ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ΚΟΜΗΣ: Τι τρέχει, Γιάννη; Καμιά έπισκεψή πάλι; (Ρίχνει μια ματιά στο έπισημο έγγραφο που του δίνει ο υπάλλητός του). «Κύριος ΣΕΡΑΦΕΙΜ, οάφτης»... «Ας έινε... Πες του να περάσει. (Μπαίνει μέσα ο ΣΕΡΑΦΕΙΜ. Χαιρετισμοί, υποκλίσεις).

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Πιστέψτε με, κύριε κόμη, ότι οι λόγοι για τους οποίους έρχομαι να σας απασχολήσω μου έινε και μένα πολύ δυσάρεστοι... Έδισα... αν έπρεπε...

ΚΟΜΗΣ: Έξυπνηστε μου, κύριε ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ποιά τίνος προέκυψε πάλι;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Ο σκοπός της έπισκέψής μου, έινε σοβαρός. Απευθύνεται προς υμάς, κ. κόμη, ο καλλιτέχνης κι' όχι ο έμπορος.

ΚΟΜΗΣ: Και τί παράπονα έχει ο καλλιτέχνης;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Τό παράπονό μου έινε... το πείσμα της κυρίας κόμησης!

ΚΟΜΗΣ: Μπα!

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Η κυρία κόμηση έινε υπέροχη γυναίκα. Έχει δροσερή ευθυμία, τρυφερά αισθήματα. «Ο!» αυτά τα χαρακτηριστικά της με κάνουν να τη θαυμάζω...

Μά η κυρία κόμηση φαίνεται πως ξεχνάει ότι οάφτης είμαι από την εποχή του γάμου της... δηλαδή περισσότερο από μισόν αιώνα... αν δεν με άπατα ή μνημύ μου...

ΚΟΜΗΣ: Περύπου... «Αλλά ποιά θέλετε να καταλήξετε, κύριε ΣΕΡΑΦΕΙΜ;»

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Θα έπιθυμούσα, λοιπόν, να έβλεπα την κυρία κόμηση να... να αντιλαμβάνεται, έπι τέλους και μόνη της ότι η καλλονή της... υπέροχη κάποια έξελιξε κατά το διάστημα τώων έτών και πως κάποιο άλλο είδος κομψότητας αουόζει τώρα στην ώριμότητά της!

«Πάνε δέκα χρόνια τώρα που προσπάθω, με σεβασμό και διάκριση, να της δώσω να το καταλάβει αυτό... Μά, ναμείνει κόποι! Και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο αποφάσισα, κύριε κόμη, ν' απευθυνθώ σε σας!»

ΚΟΜΗΣ: Μά, αγαπητέ μου κύριε, τί θέλετε να σας κάνω ενό;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Να προσφύλαξετε την κυρία ντε Μορέν από του να γελοιοποιηθώ. Νά, τελευταίως παραγγείλε στο κατάστημα μου ένα φουστάνι βερ που το όποιο ασφαλώς θα προεξέστη γελία εντύπωσι.

«Αφού, στη δοκιμή κιόλας, τα μοντέλ μου χαμογελούσαν και οι ένογάτοιές μου την πήραν στο... δηλαδή γελούσαν και κείνες. Μια μικρή αλίστη μαθητευομένη— που την έδωξα αμέσως— είχε την άναίδεια να πη κάτι...

ΚΟΜΗΣ: Τι είπα, αλήθεια, αυτή ή μικρούλα;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Μά, κύριε κόμη, ο όφειλόμενος προς την κυρία κόμηση σεβασμός... ΚΟΜΗΣ: Σας παρακαλώ... Τι είπατε...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Είπατε: «—Δεν κυττάει τα πόδια της ή γρή εμεωραμένη!»... ΚΟΜΗΣ: Αί δι!

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Τι τα θέλετε; Η αλήθεια έινε πως μιά κομψότερη από άλλη, γωώματα πιο σοβαρά και κόψιμο φουσταγιών λιγώτερο ξαντοί— μ' έννοιας:— θα ταίριαζαν καλύτερα με την... τελεία και θεσπεσία ώριμότητα της κυρίας κόμησης...

ΚΟΜΗΣ: Τη φωνή τη Μελίνα!... Και σε μένα έκανε πολλές φορές εντύπωσι το έκκεντρικό ντύσιμό της... Αλλά τί θέλετε να κάω ενό;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: «Ο,τι έπιβάλλεται στην προκειμένη περίπτωση: να της πητε καθαρά την αλήθεια. Να της δώσετε να καταλάβει...

ΚΟΜΗΣ: Βρήκα, κύριε ΣΕΡΑΦΕΙΜ! Θα πω της γυναίκας μου πως μ' έπληραν έμένα τα γεράματα και πως ένας αίσθητός της ηλικίας μου, που δεν θέλει να προκαλή τα είωονικά μειδιάματα του κόσμου, δεν π... ει νάχη στο πλευρό του μιά... τόσο νέη γυναίκα!...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Έξαιρετη ιδέα! Έπιτρέψατέ μου, κύριε κόμη, να σας συγχαρώ! Τώρα είμαι βέβαιος πως ή κυρία κόμηση θα πάει πίσω την παραγγελία για κείνο το άπαισιο βερ που...

(Μετά μιά ώρα)

ΚΟΜΗΣ (κυττάζοντας το πρόσωπό του σ' ένα καθρέπτη): Μ' έπλησαν τα γεράματα, αγαπητή μου Μελίνα! Κιττάς πόσες ρυτίδες έσκαψαν το πρόσωπό μου, κιττάς τις πεσμένες σακκούλες που σχηματίζονται τα μάγουλά μου!...

ΚΟΜΗΣΣΑ: Αυτό έινε αλήθεια, δυστυχισμένη μου φίλε! Πήρες άσχημα τόν κάτω δούμο.

ΚΟΜΗΣ: Πέρασε ή εποχή που ήμουν έικοσι χρονών παλληκαράκι!... «Αχ! τί ώραια χρόνια ήσαν εκείνα!... Πάνε όμως είκοσι έφτά χρόνια που είμαστε παντρεμένοι...

ΚΟΜΗΣΣΑ: Πάνε, αλήθεια, είκοσι έφτά χρόνια που είσαι παντρεμένος!...

ΚΟΜΗΣ: Θα μπορούσα σήμερα να ήμουν παππούς...

ΚΟΜΗΣΣΑ: Νάι, αλήθεια, θα μπορούσες σήμερα να είσαι παππούς!...

ΚΟΜΗΣ: «Α, θα πάω πιά να ντύνομαι σαν νέος.

ΚΟΜΗΣΣΑ: Νάι, θα ήσουν γελοίος!

ΚΟΜΗΣ: Μεσού Μελίνα, για το κουπιμένο, ζέρεις όμως και κάτι άλλο; «Υστερό, από τη μεταμόρφωσή μου, δεν θα μπορώ να βγαίνω μαζί σου έξω χωρίς να γελάνε εις βάρος μου... ζέρεις τί λένε για τους περασμένους στα χρόνια που έχουν πολύ μικρές γυναίκες;

ΚΟΜΗΣΣΑ: Πως δεν ξέρω! Και έτσι πρόθυμη να κάνω ό,τι χρειάζεται για να μη γελοιοποιηθώ ή γεροντάκος μου!

ΚΟΜΗΣ: (γαρούμενος και συγκινημένος): Είσαι εξαιρετική, υπέροχη γυναίκα!

ΚΟΜΗΣΣΑ: Πάω να γράψω του ΣΕΡΑΦΕΙΜ και να τοποποιήσω την τελευταία παραγγελία μου.

ΚΟΜΗΣ (από μέσα του): Η έννελησής ήταν, εύτυχώς, άνοδυνη! Πέτυχα! Ω, ραϊά!... Περίσπυα!...

(Την άλλη μέρα, ο ΣΕΡΑΦΕΙΜ έλαβε το πασκατό γωάμια απ' την κ. κόμηση).

«Αγαπητέ κύριε ΣΕΡΑΦΕΙΜ,

Ο δυστυχήμένος ο σύζυγός μου έχει γεράσει σε τρισεύς βαθμό. Κι' έπειδή δεν μπορεί, βέβαια, να βγαίνει στον κόσμο, έχοντας δίπλα του μιά νεαρώτικη σύζυγο, όπως είμαι ενό, θεώρησα αναγκαίον να έπιθεώω τις έξες αλλαγές στο βερ που φουστάνι, που σας είχα παραγγείλει ποιά ήμερ...

«Έσπανε λιγάκι κάτω απ' τα γόατα, Νά το κοντινότερο άκουα δέκα πόντους. Και τη μασην γαντινούδα να την αντικαταστήσετε με άνοιχτή ούζ. Νά βάλετε και ούζ δαντέλλες. Έτσι ο κόσμος δεν θα γελάει μαζί του. Θα με παίρνει για έγγονή του.

Μελίνα ντε Μορέν»

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Τούπολα!... Την πάθαμε... Πηγαίναμε για μαλλί και βγήκαμε κουρεμένοι!

ΖΑΝ ΜΠΟΝΟ

★ Υπολογίζεται ότι ο κοπνός που νερμίζει την ατμόσφαιρα της Άγγλιας προκαλεί κάθε χρόνο ζημίες 21.000.000 λιρών.

★ Αν κρατήστε άνοιχτό το στόμα ενός φρύνου, θα πάθει άσφυξία.

★ Πουθενά ή θάλασσα δεν έχει βάθος μεγαλύτερο από 11.200 μέτρα.

★ Οι άνθρωποι άρχισαν ν' ανατρέφουν κόπτες απ' το 10ο αιώνα π.Χ.

ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ δημόσιος κίνδυνος

Μιά πρωτότυπη πρότασις
"Αγγλου βουλευτού

Τι θ' άπογίνουν οι Γερμανοί αικμαλωτοί του πολέμου, που βρίσκονται στην Άγγλια; Η μεταφορά στην πατρίδα ήταν κιόλας άποφασισμένη, όταν, την τελευταία στιγμή, ένα μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων ο έντιμότατος Μάρτιν Λίντσοκ, υπέβαλε μιá περιεργν πρότασι.

Οι Γερμανοί αικμαλωτοί δεν πρέπει να μεταφερθούν στην πατρίδα των, έπρότεινε. Αλλά, με την προϋπόθεσι ότι θέλουν και οι ίδιοι να μείνουν στην Άγγλια και ν' άποκτήσουν άργότερα την ιδιότητα του Άγγλου πολίτου, να χρησιμοποιηθούν ως... γαμποί για τις Άγγλιδες γεροντοκόρες.

Ο Άγγλος βουλευτής παρουσίασε, για την υποστήριξη της πρότασής του, μερικά αξιολόγα επιχειρήματα.

Πρίν από τόν πόλεμο, έινε, ο αριθμός των γυναικών που έμεναν γεροντοκόρες ήταν πολύ μικρός. Στις πέντε γυναίκες, οι τέσσερες εύρισκαν σύζυγο και μόνο ή μιá έμενε άνυπαντρη.

Αλλά σήμερα ή κατάσταση έινε άφάνταστα τραγική. Υπολογίζεται ότι, από τη σημερινή γενεά, περισσότερες από δυό εκατομμύρια Άγγλιδες θα παραμείνουν αναγκαστικά άγαμες, έλλειψι έπαρκούς αριθμού άνδρων.

Έινε μεγάλο άτυχημα για μιá γυναίκα, παρετήρησε ο έντιμότατος Μάρτιν Λίντσοκ, να μην μπορέ να εκτελέσει τα φυσικά βιολογικά της καθήκοντα, έπειδή ο αριθμός των άνδρων δεν έινε έπαρκής, για να εξοικονομηθούν όλες οι γυναίκες.

Θα διερωτηθούν βέβαια πολλοί αν θα έπρεπε να δοθί τόσο έμπιστοσύνη στους Γερμανούς αικμαλωτούς πολέμου.

Γιατί όχι; παρατηρούν οι υποστηρικται της πρότασής του Μάρτιν Λίντσοκ. Οι Γερμανοί αικμαλωτοί που μένουν στην Άγγλια ή τουλάχιστον οι περισσότεροι απ' αυτούς έχουν συνάψει τρυφερούς δεσμούς με Άγγλιδες, οδω ή σχετική άδεια για να νομιμοποιήσουν τις σχέσεις τους.

«Αυτή τη στιγμή, μπορούμε να (πλάσσουμε) διακόσιες χιλιάδες γυναίκες ηλικίας 20 - 40 ετών, φωνάξει ο Μάρτιν Λίντσοκ. Δεν πρέπει, λοιπόν, να κάσωμε την ευκαιρία...

Αλλά το πρόβλημα που δημιουργείται με την έλλειψη άνδρων άπασχολήσε και την έκκλησιά έπληρη. Και στη συζητήσι αναμειχθηκε τελευταία ένας Άγγλος κληρικός, ο αιδεσιμώτατος Γκαίβ Βάρμαν.

— Για να μη μένουν οι Άγγλιδες άνυπαντρες και για να μην πλημμυρίσει ή πατρίδα μας από γεροντοκόρες, έινε, μόνον δυό λύσεις άπάρχουν: ή καθιέρωσι των έλευθερών έρωτικών δεσμών και της πολυγαμίας. Απ' αυτές προτιμώ τη δεύτερη.

Υπάρχουν, όμως, πολλοί που δεν άποδοκιμάζουν και την ιδέα των έλευθερών έρωτικών δεσμών, βρίσκοντας νη κατάσταση, Αντίθετα, παρατηρούν, θ' αυξάνη ο αριθμός τους, που ο αριθμός τους γόν καιρό και αυτά άκόμη τα θεμέλια της κοινωνικής ζωής.

«Οι γεροντοκόρες, φωνάζουν μερικοί τομπαροί πρωτοπόροι, άποτελούν τον δημόσιο κίνδυνο υπ' αριθμόν 1. Το θάνασ πρέπει ν' απαλλαγθί το συντομώτερο απ' αυτές, παρέχοντας στις γυναίκες μεγαλύτερες έλευθερίες λειτουργίας των, κανέναν κίνδυνο δεν έινε τόσο μεγάλος, όσον εκείνος που προέρχεται από τις γυναίκες που μένουν άγαμες».

Τι θ' άποφασισή ή έργατική κυβέρνηση; Οι γυναίκες οι σullenoi πανγυνυρίζουν για το ένδιαφέρον που ή κοινωνία δείχνει για τις γυναίκες. Και έινε βέβαια πως οι γεροντοκόρες θα κερδίσουν, τελικά το παιχνίδι... βρίσκοντας έναν καλό σύζυγο, που θα φορτωθί στη ράχη του τις γκρίνιες και τις παραξενιές τους.

Τι θ' άποφασισή ή έργατική κυβέρνηση; Οι γυναίκες οι σullenoi πανγυνυρίζουν για το ένδιαφέρον που ή κοινωνία δείχνει για τις γυναίκες. Και έινε βέβαια πως οι γεροντοκόρες θα κερδίσουν, τελικά το παιχνίδι... βρίσκοντας έναν καλό σύζυγο, που θα φορτωθί στη ράχη του τις γκρίνιες και τις παραξενιές τους.

Βίθιαν Λή

ΕΝΑ ΙΔΕΩΔΕΣ ΖΕΥΓΑΡΙ στην οθόνη και στη ζωή

Βίθιαν Λή - Λώρενς
Ολιδιέ

Η πρώτη του φίλμ «Όσα παίρνει ο άνεμος» κι' ο πρωταγωνιστής της ταινίας «Πύργος των Καταινίδων» άποτελούν ένα απ' τα πια ταίρια σιενά ευαίσθητα, τόσο στον κινηματογράφο και στο θέατρο, όσο και στην πραγματική ζωή.

Το άνέδραμά τους προς τη δόξα άρχισε απ' την ήμερα του έτους 1936, που συναντήθηκαν για πρώτη φορά. Προηγουμένως, είχαν σημειώσει καθένας γωριστά μερικές μικρές επιτυχίες στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Σήμερα έινε τα είδωλα του Λονδίνου.

Η Βίθιαν Χάρτλεϋ γεννήθηκε, στο Ντάρζελινγκ, τών 17-διών, στις 5 Νοεμβρίου 1913.

Ο πατέρας της, Άγγλος επιχειρηματίας γαλλικής καταγωγής, την έβαλε από μικρή ηλικία στο μοναστήρι της έξοχας Καροίνας, κοντά στο Λονδίνο. Εκεί, δόθηκε σε μιá μεγάλη νιοστή μιá πασάστασις απ' τις μαθητοίρες, με το έργο «Ονειρον θερινής νυκτός». Η Βίθιαν έπαιξε σ' αυτά και καταγενοροκροτήθηκε. Από τότε ένωισσε πως θα νινόταν ηθοποιός. Και, μόλις τελείωσε τις σπουδές της, υπήκε στη Βασιλική Ακαδημία Δραματικής Τέχνης του Λονδίνου.

Το Νοέμβριο του 1932, παντρεύτηκε το δικηγόρο Χέουτπερ Λή Χόλμαν. Ήταν τότε 19 ετών. Σέ λίγο, έκλυψε το πάθος της για το θέατρο. Το 1934, μετά τη γέννησι της μικρής κόρης της Σούζι, έκαμε την πρώτη εμφάνισή της στην οθόνη και κατόπιν στο θέατρο. Οι κοιτικηί της έπαινεσαν κι' έπέτνευ ένα συμβόλαιο 5 ετών για τόν κινηματογράφο. Έινε πιά νινει γνωστή.

Το 1936, στο φίλμ «Φωτιά πάνω απ' την Άγγλια» έπαιξε το ρόλο μιáς απ' τις αλικές της Βασιλίσσης Έλισαβέτ. Ο Λώρενς Ολιδιέ, υποδυόμενος το ρόλο αειματικου της βασιλίσσης, έρωτευεταν φλογερά αυτή την κυρία των τιμών. Έπειτα το αίσθημα του φίλμ έινε πραγματικότης. Ο Λώρενς άγάπησε σ' αλήθεια τη Βίθιαν. Ο Ολιδιέ ήταν νινός Άγγλικανού πάστορος και γεννήθηκε στις 22 Μαΐου 1907 σ' ένα χωριό του Σουονρεϋ.

Ο πατέρας του, άπόγονος Γάλλων ουνενότων, προσέφυγε, ήθελε πολύ να νινη κι' ο γινός του πάστορ. Κι' ο Λώρενς έινε άποφασισμένος ν' άκολουθήσει αυτό το στάδιο, ως την ήμερα που έπαιξε στο σκα-

λείο του ένα ρόλο στο έργο, «Η στρογγυλά πούγινε άνάκι». Κατάλαβε τότε ότι ήταν προωρισμένος για ήθοποιός κι' ο πατέρας του υποχώρησε και τόν ένέταξε στην Κεντρική Σχολή Δραματικής Τέχνης.

Απ' τα πρώτα μαθήματα, ο Λώρενς κατάφερε να τού άναθετούν μικρούς ρόλους στο θέατρο.

Όταν έγινε 23 ετών, παντρεύτηκε με τόν ήθοποιό Τζιλ Έρμοντ κι' άποκτήσε ένα νινός. Ταξείδευε τώρα πολύ κι' ένογάζεταν έπίσης πολύ, στο θέατρο και στον κινηματογράφο, στην Άγγλια, στη Γερμανία, στη Ν. Ύορκη. Σημείωσε επιτυχίες κι' άποτυχίες. Όπασδήποτε, όταν συνάντησε τη Βίθιαν Λή, ήταν ένας ήθοποιός, άρκετά γνωστός στα δυό ήμισφαίρια.

Ο Λώρενς κι' η Βίθιαν ένωισαν πως ήσαν πλασμένοι ο ένας για τόν άλλον και ζήτησαν διαζύγιο, για να μπορέσουν να παντρευτούν.

Το 1938, ο Λώρενς πήγε στο Χόλλυγουντ, για να παίξει στο φίλμ «Πύργος των Καταινίδων». Η Βίθιαν τόν συνάδευσε. Ήταν άκόμη σχεδόν άγνωστη στον κόσμο του άμερικανικού κινηματογράφου. Την εποχή αυτή, ο Σέλζνικ Ήπνους σ' όλο τόν κόσμο μιá «ατεναια» του Κλάρκ Γκέμπλ, για το φίλμ «Όσα παίρνει ο άνεμος», που είχαν άρχισή ήδη να νινίζονται τα «έξωτερικά» του.

Ένα βράδυ, ο άδελφός του Σέλζνικ έλεγε στον Ολιδιέ: «Έλάτε μαζί μου. Θα ήδθε ένα θέαμα εξαιρετικό. Για να κινηματογραφήσουν την πυροκαγιά της Άτλάντα, θα κάψουν όλα τα παλιά σκηνικά του στούντιο».

Η Βίθιαν συνάδευσε το φίλο της, Ο Σέλζνικ, την είδε τρυφάως, στην κόκκινη λάμψη των φλογών, κι' έμεινε νοσητευμένος απ' το πρόσωπο και την έκφρασις της. Την άλλη μέρα, ή Βίθιαν νύρισε ένα δοκιμαστικό φίλμ. Και τη μεθεπομένη, ύπογραψε ένα συμβόλαιο, που της έσασφάλιζε τη δόξα, μαζί μ' ένα τεράστιο μισθό.

Τόν Αύγουστο του 1940 ή Βίθιαν κι' ο Λώρενς είχαν πάρει πιά το διαζύγιό τους κι' έκαναν τούς νάους τους και το 1941, νύρισαν στην Άγγλια. Ο Λώρενς κατατάχθηκε στη ναυτική αεροπορία.

Έν, τó μεταξύ, ή Βίθιαν έγινε, όπως κι' ο Ολιδιέ, είδωλο του θεάτρου και της οθόνης. Όλοι οι κοιτικηί εξέθειάζαν το παίξιμό της στο φίλμ «Καίσαρ και Κλεοπάτρα». Η υπερβολική διως άφοσίωσι στο έπάγγελιά της έθωρισε τις δυνατόειες της. Έπαθε ουατίωσι, τόν Ιούλιο του 1945. Ένας όμας έτους άνάπαυσι και προετοιπήσεις τις νινότρεσαν τελείως.

Η Βίθιαν έινε λεπτή, με γκριζοπράσινα ματιά και με μαλλιά καστανά με κοκκινώτες ανταύγειες. Έχει σώμα μικροκαμωμένο, αλλά τέλειο στις αναλογίες του. Έινε έξ ίσου ώραια στην ιδιωτική ζωή της, όπως και στον κινηματογράφο— ενό ο Λώρενς δεν έχει τίποτε το, ιδιαίτερας έλικυστικό έξω απ' το θέατρο και το φίλμ.

Στις άόχες του έπομένου έτους, θα έαναπνε κι' οι δυό στο Χόλλυγουντ. Ο Ολιδιέ δεν άγαπάει το Χόλλυγουντ, αλλά το κλίμα εκεί έινε άριστο για την υγεία της γυναίκας του. Με τα κομμάτια δε που θα κερδίσουν, θα μπορέσουν να πραγματοποιήσουν πολλά θέατρικά του όνειρα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ύστορίες της ζωής

ΥΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΓΛΕΝΤΑΚΙ

Από καιρό μ' έτρωνε ο θάνασ να πάω καμιά Κυριακή βράδυ στο σπίτι του, όπου, λέει, σκαρώνανε κάτι νόστιμα γλεντάκια και περνούσαν περίφημα. Τού το ύποσκέθηκε. Έξέ άλλου, έκείνες τις ήμέρες ήμουν, πολύ συννεφιασμένος ψυχικώς κι' αισθανόμουν την ανάγκη να ξεσκάσω λιγάκι.

— Ώστε θα έινε ώρα, αϊ; —Θα διασκεδάσεις όσο ποτέ στη ζωή σου. Φαί, κρασί, χορός, μουσική, καλαμπουρι, ό,τι ζήτηση ή ψυχή σου. Μέχρι τεύρος του μελοδράματος θάρη να μάς τραγουδήσει!

Την Κυριακή, λοιπόν, φόρεσα το μπλε μου κοστούμι — ό,τι το είχα φτιάσει — και πήγα. Ο θάνασ, έκείνες τις ήμέρες μ' ένθουσιασμό και ή Κική, ή γυναικά του, έκανε σαν τρελή από τη χαρά της. Ψωνές, γέλια και τραγουδιά έφταναν από το σαλόνι. Ένωισα στενοχώρια που θαμπαίνα σ' έναν κύκλο πού δεν τόν γνώριζα. Είμαι βλεπείς, κλειστός και ντροπαλός τύπος. Ο θάνασ μ' άρπαξε από το μπράτσο και με τράβηξε στο σαλόνι, να με παρουσιάσει. Μέσα στους καπνούς είδα πολλά άγνωστα πρόσωπα.

— Σας παρουσιάζω τόν έκλεκτό μου φίλο κ. Δημητράκη Ψ.

Αλλά κανείς δεν έδωσε σημασία. Ούτε με πρόσεξε καν. Η μπήκα ή δεν μπήκα, κορμί δεν τούς κάμπε.

Εκείνη τη στιγμή, ή Κική φώναξε το θάνο μέσα κι' ένθ έμεινα στο άνοιγμα της πόρτας, σαν άγαλμα. Οι άλλοι, που γνώριζόντουσαν μεταξύ τους, μιλούσαν και χαχανίζαν, ένθ το ραδιόφωνο έπαιζε κι' έκείνο το ρόλο του. Σέ λίγο ξαναγύρισε ο θάνασ.

— Τι διάολο! Ορθίος είσαι άκόμα;

— Γαυ, να καθήσω.

Και είχα δική, γιατί καρέκλες, πολυθρόνες και ντιβάνια ήταν όλα πιασμένα.

— Στασου μιá στιγμή.

Χάθηκε και γύρισε, κουβαλώντας ένα κασόνι του πετρελαίου.

— Το σπίτι μας έινε λίγο στενόχωρο, είπα. Αλλά εδω κάβεται κανείς όπου βρή! Δεν κρατάμε τους τύπους.

Έβαλε το κασόνι σε μιá γωνιά και κάθησε.

Πρίν προστάσω να τόν κρατήσω όμως, ο θάνασ χάθηκε.

Οι άλλοι με ήπρανε χαμπάρι και βάλανε τα γέλια. Φαίνεται ότι το θέαμα ήταν πολύ κωμικό. Σχιόμενος άκοιούθησα το θάνο στην κρεβάτοκάμαρα.

— Βγάλε το, μου λέει, να στο μοντάρ ή γυναίκα μου.

— Και τί θα φορέσω; τού λέω.

— Θα σου δώσω ένα δικό μου. Άνοιξε ή ντουλάπα και μου δίνει ένα δικό του. Τα φορώ. Καθώς όμως ο θάνασ έινε κον-

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

— Μ' αγαπάει, δεν μ' αγαπάει...

τρός κι' ενώ αδύνατος, το παν-
τελόνι χωράει άλλον ένα. Το
μαζεύω, το δένω καλά, κυττα-
ρώζω, στην καθρέφτη και βλέ-
πω πώς, από τη μέση και κάτω,
είμαι σαν το Σαρλώ.
—Να φύγω, θάνο μου, λέω.
—Αδύνατον! μου κάνει. Θα
με προσβάλει.
—Μα πώς θα εμφανισθώ έτσι;
—Δεν έχει σημασία. Γλέντι
είνε. Έξ' άλλου εδώ δεν κρα-
τάμε τους τύπους.
Είχα χάσει την αυτοκυρια-
ρχία μου και ακολουθούσα το
θάνο σαν υπνωτισμένο. Με πη-
ρε από το χέρι και με τράπη-
ξε πάλι στο σαλόνι.
—Θα χορεύω, μου λέει.
—Μουνα έτοιμος να διαμαρ-
τυρηθώ, αλλά ως πού να το
σκεφτώ, ο θάνος είχε αρπάξει
μια νόστιμη κοπέλλα από το
χέρι και την έφερε κοντά μου.
—Η θεοποιός Λιλία, μου
λέει. Θα χορεύετε μαζί!
—Ήθελα να βρω μια πρόφασι,
αλλά ο θάνος με είχε σπρώξει
και με είχε ρίξει στην άρρω-
στημένη αγκαλιά της Λιλίας.
—Αρχίζω να χορεύουμε. Το
παντελόνι να εμψύχισε λίγο,
αλλά κάθε τόσο το τραβούσα
προς τα πάνω. Μόμοια υποχρε-
ώι μου να κάνω δυο κομπλι-
μέντα στη ντάμα μου, να μη
με περάσει για κανένα χαζό.
Και εσφηνικά νοιώθω τα πόδια
μου να υπερδυνάμει, αλλά και
τα δικά της μαζί. Εκείνη κάνει
να πάρει μια τούμπα, κάνω κι
εγώ να τη συγκρατήσω, αλλά
κάνω την ισορροπία μου και πέ-
φουμε κι' οι δυο. Μου είχε πέ-
σει το παντελόνι και είχαμε
υπερδυνάμει απάνω στην πιο α-
πότομη φινιούρα. Κάνω να ση-
κωθώ ξανάπεφτω. Οι άλλοι βά-
ζουν κάτι γέλια, που θαρρώ
πως ακόμα τ' ακούω.
—Κυττάτε! Κυττάτε! Φωνά-
ζανε και με δείχνανε!...
Γίνονται κόκκινοι. Μαζεύω,
ντροπισμασμένος, τα παντελόνια
μου και φεύγω από το σαλόνι.
Ο θάνος λαβαίνει την καλω-
σύνη και με συνοδεύει στην
κρεβατοκάμαρα.
—Να φύγω.
—Αδύνατον! επιμένει εκεί.
—Με προσβάλλει.
—Θα μείνεις για μένα! λέει
κι' η γυναίκα του, που ήρθε
στο μεταξύ. Μια φορά ήρθατε
στο σπίτι μας και θα φύγετε
από τώρα.
—Μα πώς να μείνω, κυρία
μου, σ' αυτή τα χάλια;
—Θα σάς δώσω ένα παντελό-
νι του θάνου, που θα σας κάνει.
—Μα είναι φορδού!
—Αυτό που θα σάς δώσω το
φορούσε όταν ήταν δημοσίος
υπάλληλος. Θα σάς έρχεται και
στενό μάλλινο!
Πραγματικά, αυτό ήταν ό,τι
έπρεπε. Ήπια ένα κονιάκ να
συνέλω και άφησα να με ο-
δηγήσουν και πάλι στο σαλόνι,
όπου με υποδέχτηκαν με χει-
ροκροτήματα. «Η κυρία Κική ε-
φερε τους μεζέδες. Κεφτεδά-
κια τυροπιτάκια, μπουρεκάκια,
δλα από το χέρι της. Τα δοκί-
μασα και μου ήρθε να φτύσω.
—Ήταν λύσσα.
—Ηπια και κρασί. Απάνω στην
ώρα ήρθε και ένας παχύς κύ-
ριος, πολύ σοβαρός, σαν μέ-
λος να μας καταδεχόταν. Είχε
το λαμό του τυλιγμένο σ' ένα
μαλλίνο κασκόλ. Ο θάνος τον
αναγγέλλει:
—Ο κύριος Τρύφων Κελα-
δης, τεχνικός του μελοδράμα-
τος!
—Ριγολέττο, Ριγολέττο!...
Φώναζαν όλοι.
Ο τεχνικός έκανε νόημα στο
θάνο πως θέλει να του πη. Ο
θάνος έσκυψε τ' αυτί του. Τον
είδα που στενοχωρήθηκε. Και
όστερα είπε:
—Ο κύριος Κελαδής λυπε-
ται πολύ που δεν θα μας τρα-
γουδήσει απόψε. Έχει κλείσει
ο λαμός του!
—Αληθινά είχε κλείσει ο λα-
μός του για να βράζει φωνή,
αλλά όχι για να βράζει τα μου-
ρεκάκια.
—Δεν πειράζει! φώναξε ε-
γώ. Έχουμε το ραδιόφωνο!
Ξανάβαλαν το ραδιόφωνο.

—Αλλά, πριν τελειώσει το πρώτο
κομμάτι, έρχεται μια υπρε-
τρία.
—Κύριε θάνο — λέει — μ' ε-
στειλε ο κύριος μου να μας
δώσετε το ραδιόφωνό μας. Σα-
φικά μας ήρθε κόσμος!
—Ο θάνος και η Κική στενο-
χωρήθηκαν. Οι προσκεκλημένοι
δυσχεραστήθηκαν. Αλλά το ρα-
διόφωνο έφυνε.
—Δεν πειράζει! Την κιθάρα!
λέει ο ψηλός με τα φουντωτά
μαλλιά.
Μια κιθάρα έρχεται. Ο ψη-
λός αρχίζει να την κουρτίζει.
—Ακούγεται όμως ένα «κράκ»
και πάει η μιά χορδή.
—Εσπασε το λαλί λέει ο ψη-
λός. Αλλά θα παίξω με τις άλ-
λες.
—Εσπασε όμως και η δεύτερη
και η τρίτη. Και τότε ο ψηλός
δίνει μια της κιθάρας και την
πετάει από το παράθυρο.
—Δεν πειράζει! λέει ο θά-
νος! Τραγουδί!
Κι' αρχίζουν όλοι να τρα-
γουδάνε, με κάτι φάλτσες φω-
νές, ο θάνος να σέ φυλάει. Στο
μεταξύ το κρασί τρέχει άβη-
νο. Μερικοί έρχονται στο κέ-
φι. Ο παλαιστής έχει μεθύσει
φοβερά. Σαφικά τον βλέπω
νάρχεται σε μένα και να μου
φωνάζει:
—Σήκω να παλέψουμε ρέ!
—Όλοι χειροκροτούν και φω-
νάζουν:
—Να παλέψετε! Να παλέ-
ψετε!
—Σας παρακαλώ! λέω. Δεν
είμαι παλαιστής.
—Θα σέ κάνω εγώ!
Και πριν προφτάσω να κατα-
λάβω καλά-καλά τι γίνεται αι-
σθάνομαι να με αρπάζουν δυο
ζωνάτα μπράτσα, να με βγά-
ζουν στο χέλι και να με κά-
νουν ό,τι θέλουν. Οι προσκε-
κλημένοι έχουν ανέβει στις κα-
ρέκλες και παρακολουθούν. Έ-
γω ούτε καταλαβαίνω τι μου γί-
νεται. Πότε βρίσκομαι κάτω,
πότε απάνω, πότε βλέπω το θά-
νι, πότε το πάτωμα και α-
κούω τους άλλους να φωνά-
ζουν:
—Το αερόπλανικό! Το αερο-
πλανικό!
Τότε νοιώθω πως γυρίζω σαν
σβούρα, κάτω από ένα πολύ-
φωτο. Ύστερα ακούω ένα
«γκουήπ» και ύστερα δεν θυμά-
μαι τίποτα.
★
Θυμάμαι μόνο πως όταν α-
νοίξα τα μάτια, ήταν από πάνω
μου ο θάνος και η Κική, και το
δωμάτιο μυρίζε αϊθέρα. Και ή-
μουν απάνω σ' ένα κρεβάτι.
Γύρω ηούχια.
—Τι συμβαίνει; λέω. Πού βρι-
σκομαι;
—Τόχει αυτό! λέει ο θάνος.
—Όταν μεθύσει θέλει οποσδήποτε
να παλέψει.
Τότε θυμήθηκα.
—Και μένα βρήκε για αντί-
παλο; ψιθυρίζω. Χάθηκε ο τε-
χνικός;
—Πεταγώμαι απάνω.
—Να φύγω, λέω. Να φύγω!...
—Κάτσε, λίγο να συνέλθεις!
—Να φύγω! Να φύγω!...
Με οδηγούν στο χέλι. Ζητάω
το παλτό μου — το καινούργιο
μου παλτό — αλλά δεν υπάρ-
χει πουθενά.
—Κάποιος θα το πήρε κατά
λάθος! λέει ο θάνος.
—Πώς πήρε το δικό μου παλ-
τό;
—Αί... Έδω βλέπεις δεν κρα-
τάμε τους τύπους. Αλλά ο-
ποιος κι' αν το πήρε θα το φέ-
ρει. Στο σπίτι μας έρχεται μόνο
καθώς πρέπει κόσμος.
Στην εξώπορτα η κυρία Κική
μου λέει:
—Σας ευχαριστούμε πολύ,
που ήρθατε, κύριε Δημητράκη.
Ελπίζω πως διασκεδάσατε κα-
λά.
—Περίφημα, κυρία μου.
—Θα μας έρθει και την άλλη
Κυριακή, δεν είν' έτσι; λέει
ο θάνος.
—Οπωσδήποτε!...
★
Και θα πάω. Αλλά θα κρατάω
αυτόματο.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

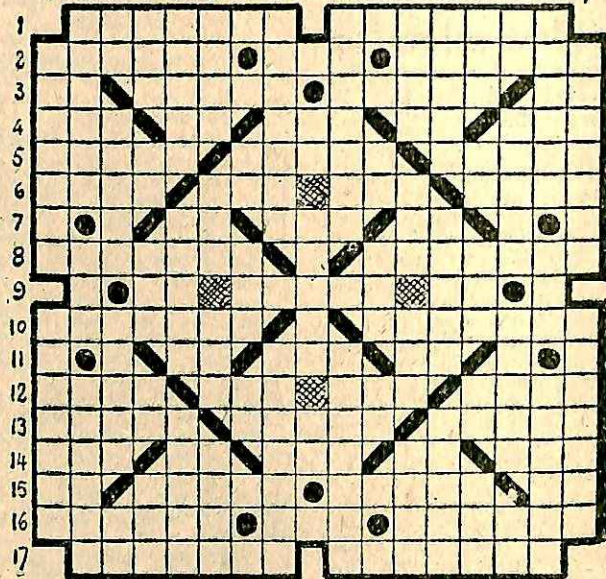
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 97

Οριζοντίως

- 1) Βασιλεύς των Περωών.—
- 2) Αποτελεί το θεμέλιο λι-
θο κάθε οικογενείας.—Ακόμη.
—Μία των αισθήσεων.
- 3) Σύμφωνο του αλφειάτου.
—Ζώο που θα το βρήτε και
στο ζωδιακό κύκλο.—Θα το
βρήτε στον ουρανό τόσο την
μέρα όσο και την νύχτα.—Μό-
ριον, βοηθητικόν του ρήματος
στη δημόδη.
- 4) Μόνο τα φρούτα και οι
σαλάτες τρώγονται έτσι.—Ανα-

μας.—Αυτός και οι δυο γυαί
του σκοτώθηκαν από φείδια.
2) Γάλλος μυθιοτοιογράφος
γνωστός στους αναγνώστας
μας.—Νησί των Κυκλάδων.
—Διάσημος Γερμανός μουσοου-
γός.
3) Υποθετικός σύνδεσμος.—
Μεταφορικό μέσον.—Στο ή-
λεκτρικό ρεύμα υπάρχει ύψη-
λη και χαμηλή.—Ανθη.
4) Βεντέττα του Γερμανικού
κινματογράφου (το επώνυμό
της).—Άρθρο.—Στρατιωτικό
παράγγελμα.—Το χρησιμο-
ποιούμε κάνοντας υποθέσεις.—

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

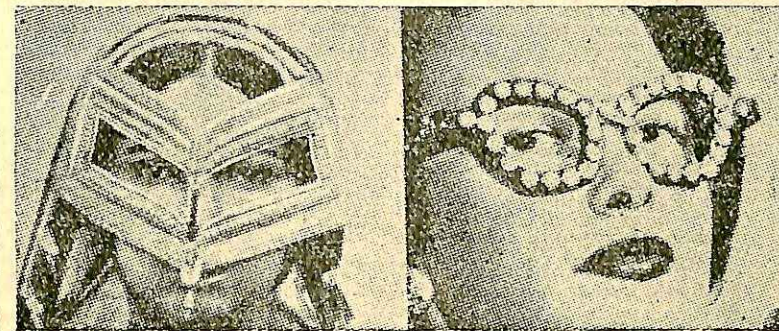
φορική, αντωνυμία.—Όλοι οι
λαοί της γης παρακολουθούν
με ένδιαφέρον τις συνεδριά-
σεις της.—Άρθρο (πληθ.).
—Όρος του ζωοκίου.
5) Ελληνικό νησί.—Χώρα
της Β. Αφρικής.—Μαλακά.
6) Ρόφημα.—Νότα μουσικής.
—Ποδοσφαιρική ομάδα.—Όργα-
νο εκκρίσεως του σώματος μας.
7) Το επαναλαμβανόμε γε-
λυντός.—Θάλασσα (άρχ.).
—Τελικός σύνδεσμος.
8) Έργαλείο σκαφής.—Πο-
ταμός της Στερεάς Ελλάδος.
9) Το πιο ακάθαρτο ζώο
(άρχ.).—Λουλούδι.—Νότα μου-
σικής.
10) Μεγάλη άγανη.—Έχουν
πέσει σ' αυτή πολλές δόξες.
11) Ισλανδός συγγραφέας.—
Η λέξις σαδισμός προήλθε απ' το
όνομά του.—Δηλώνει συγ-
κατάβαση.
12) Όρος της Θεσσαλίας.—
Την χρησιμοποιούμε όταν συ-
ναντιστούμε αντίστασι.—Το πιο
εύγενικό ζώο.—Αγγλος λογο-
τέχνης, συγγραφέας ιστορικών
μυθιστορημάτων.
13) Ανήκουν σε όλους.—Κα-
τάλληλα για φάνωμα.—Την υ-
φίσταται καθετί που χρησιμο-
ποιείται πολύ.
14) Όργανο αισθήσεως.—
Προσωπική αντωνυμία.—Έχουν
τις ίδιες διαστάσεις.—Νότα
της βυζαντινής μουσικής.—
Κομψός (ξεν.).
15) Μονάς ηλεκτρικής αντι-
στάσεως.—Τοπικό επίρρημα.—
Νομισματά μικρής αξίας.—Θα
το βρήτε μέσα στην «ΑΜΜΟ».
16) Η πόλις όπου γεννήθη-
κε ο Μ. Κωνσταντίνος.—Χει-
μερινό σπόρ.—Χρησιμοποιείται
για την επεξεργασία ξύλου.
17) Η νέα αυτή φάνηκε πο-
λύ χρήσιμη στον Όδυσσεα.—
Κύριο σύμπωμα της επίληψιας.

Καθέτως

- 1) Ανήκει στο περιβάλλον

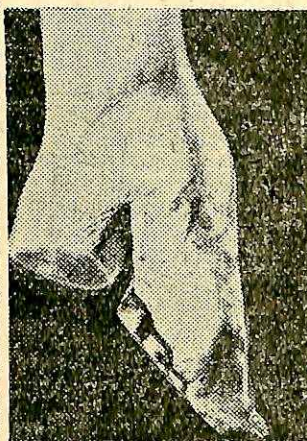
Προσωπική αντωνυμία.
5) Το πλάτος (άρχ.).—Είδος
υφάσματος.—Απαραιτήτος σ'
ένα πασχαλινό τραπέζι.
6) Θεά των άρχ. Αιγυπτίων.
—Τροπικό επίρρημα (δημοτ.).
—Η ύπομνη του έμεινε ιστο-
ρική.—Τροπικό επίρρημα της
δημοτικής.
7) Άρθρο.—Θεά.—Έρωμένη
του Διός.
8) Σκευός χρήσιμο σ' έναν
παντοπώλη.—Πλατεία σπάθης
των άρχ. Μακεδόνων.
9) Την όποιαν.—Λίθος πάνω
στον οποίο δοκιμάζεται ο χρυ-
σός (θηλ.).—Λεπτό νημάτιο.
10) Ήρωας των Τρώων που
έδωσε το όνομά του σ' ένα έ-
πος του Βιργιλίου.—Μικρή α-
νελάδα.
11) Προσωπική αντωνυμία.—
Πρόθεσις.—Άρθρο.
12) Φρόνιμα, συνετά.—Μέ-
γας ευεργέτης για τους φυμα-
τικούς.—Τροφή (δημοτ.).—Κα-
τοικίδιο ζώο.
13) Αρχαία πόλις της Μ. Α-
σίας.—Ουράνιο φαινόμενο των
πολικών περιοχών.—Μας φωτί-
ζει τη νύχτα.
14) Τίτλος στην Αθηναιονία.
—Νότα της βυζαντινής μουσι-
κής.—Γάλλος στρατάρχης, επί
Μ. Ναπολέοντος.—Θα το βρή-
τε συνεχόμενα στη λέξι «α-
σθενής».—Θα το βρήτε στα
στρατιωτικά παραγγέλματα.
15) Αποτελεί τους μύς του
σώματος μας.—Μου πέφτουν
τα μαλλιά (δημοτ.).—Ασθέ-
νεια του στομάχου.—Οχι
(ξεν.).
16) Καπνιά (άρχ.).—Απάν-
τρες που έδωσαν την Έλλά-
δα.—Γινωμένος.
17) Έστασίσε κατά του
θεού.—Μαλακόστρακο.
ΓΡΗΓ. ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Η λύσις του 96ου
στη σελ. 56

Η ΜΟΔΑ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΝΕΙ ΤΗ ΦΥΣΙ

Οι γυναίκες των άραβικών φυ-
λών του Ομάν φορούν την πε-
ριεργή αυτή «μάσκα», που τις
κάνει να μοιάζουν με... κου-
κουβάριες!

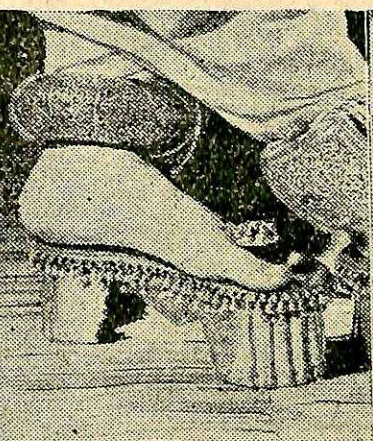
Έξ ίσου φανταχτερά και διακο-
σμικά είναι τα μαγονυάλια
αυτά του 1946, που τα φορούν
πολλές γυναίκες δίχως ανάγ-
κη, απλώς για επίδειξι.

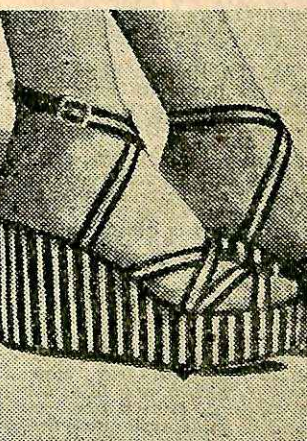
Τα μικροσκοπικά κινεζικά
ποδαράκια, αποτέλεσμα
βασιανιστικής παραμορφώ-
σεως απ' την τυφλή παι-
δική ηλικία, έθεωρούντο
το άκρον άωτον της γυ-
ναϊκής κομψότητας.

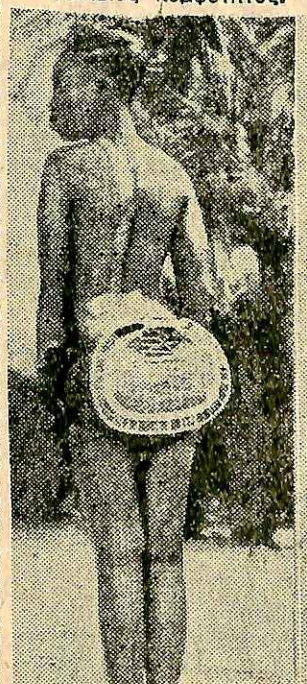
Μία ανάλογη εντύπωση έ-
πιτυγχάνεται με τα μον-
τέρνα παπούτσια με το
ψηλό τακούνι. Συνηθισμέ-
ως να θεωρούμε κομψό
ένα τέτοιο πόδι, μολονότι
είνε παραμορφωμένο.

Τα σανδάλια αυτά της Ζανζι-
βάρης, μαζί με τα ογκώδη βρα-
χιόλια των ποδιών και την κον-
τή άλυσίδα που τα ένωνε, ζυ-
γίζουν ως μία ο και παρ-
εμπόδιζαν το κανονικό βάδι-
σμα.

Το ίδιο δύσκολο κι' επιτηδε-
μένα βαδίζουν οι μοντέρνες
κυρίες, που φορούν σανδάλια
με παχύτατες σόλες. Και όμως,
επειδή το θέλει η μόδα, υπο-
βάλλονται ευχαρίστως στο κα-
θημερινό αυτό μαρτύριο.

Με το στόλισμα αυτό οι
Ιθαγενείς του Κογκό επι-
δεικναι να προκαλέσουν
την προσοχή και τον θαυ-
μασμό.

Κάτι ανάλογο λοιπόν, με το
ίδιο σχέδιο και το ίδιο απο-
τέλεσμα, είναι η νέα μόδα
των βολάν σε σχήμα βεντά-
λιας.

Οι γυναίκες των Όπτεντότων
αποτελούν μια εξαίρεσι της
συνηθισμένης γυναικείας κορ-
μοστασίας, με τα υπερτροφικά
τους όπισθια.

Κι' η μόδα του 1900 επέβαλλε
στις γυναίκες να φορούν με-
γάλα «τουρνιούρια», που τις έ-
δειχναν όμοιες με Όπτεντότες.
Έτσι όμως ήταν κομψές!...

Ο «άόρατος δρόμος»

Περιπετειώδες διήγημα

Ο Μάτιος Σαντέρ μπήκε χαρούμενος κατά τα ήμερα στην «Λούνα», το κοσμοπολίτικο μπαρ της Σαγκάης, όπου τον περιέμενε από τέσσερες ώρες τώρα, χωρίς να παρουσιάζει ούτε στην επιστροφή του. Είχαμε άρχεις, μάλιστα, να νοιώθουμε τυφείς, γιατί τον είχαμε παρακινήσει ο αυτός το άνοπτο στοίχημα, που οι συνέπειές του δεν μπορούσαν παρά να είναι τραγικές.

Κανείς ως τότε δεν είχε γυρίσει ζωντανός από τον «άόρατο δρόμο», που λεγόταν έτσι γιατί βυθιζόταν στο σκοτάδι, μόλις έπεφτε τη νύχτα. Την ημέρα έμοιαζε σαν όλους τους «δρόμους της Κινεζικής συνοικίας της Σαγκάης». Αλλά, μόλις σκοτεινιάζε, ο θάνατος καταδύετο σε κάθε γωνία του και ήταν πολύ απροσδόκητος ο Ευρωπαίος που θα τον τολμούσε να τον περάσει.

Αλλά ο Μάτιος είχε δεχθεί την πρόκληση που του έκανε ένας από τα συντρόφια μας. Το στοίχημα ήταν εκατό δολάρια.

Έφυγε, λοιπόν, λίγη ώρα πριν από τα μεσάνυχτα. Δύο από μας τον συνώδευσαν ως την αρχή του «άόρατου δρόμου» και ξαναγύρισαν αφού τον είδαν να χάνεται μέσα ο αυτός.

Και να που, τώρα, ο Μάτιος Σαντέρ ξαναβρισκόταν ζωντανός ανάμεσα μας.

Χρωστάς την εξαιρετική τύχη μου, μάς είπε, στο μεσαίο δαχτύλο μου, που είναι λυγισμένο στα δύο, όπως έχετε, έπειτα από το άτυχο που μου συνέβη πρόπερι, όταν ταξίδευα στις Φιλιππίνες.

Και μάς διηγήθηκε την περιπέτειά του:

Σ' ένα σημείο του «άόρατου δρόμου» βρέθηκα ξαφνικά περικυκλωμένος από μερικούς Κινέζους. Έκείνος που φαινόταν για αρχηγός τους, προχώρησε προς το μέρος του, κρατώντας ένα μαχαίρι στο δεξί του χέρι.

Ο Μάτιος Σαντέρ νόμισε πως είχε φτάσει ή τελευ-

ταία του στιγμή. «Απλώς τότε τα χέρια του και άρπαξε ανάμεσα ο' αυτά το ελεύθερο χέρι του Κινέζου, ενώ από τα χέρια του έθρηναν ικετευτικά λόγια... Και τότε έγινε το θαύμα. Ο Κινέζος έρριξε το μαχαίρι στον κόρφο του και έφριξε μ' ένα καρδιοχτύπι το χέρι του Σαντέρ.

— Λέγονται Λάο-Χου, και σου ζητώ να με συνχωρήσεις, του είπε. Δεν ήξερα πως είσαι απ' τους «δικούς» μας.

Ο Μάτιος Σαντέρ πολύ άργότερα κατάλαβε τι έμοιζαν αυτά τα λόγια. Είχε πέσει ανάμεσα σε μια από τις μυστηριώδεις οργανώσεις των Κινέζων, που έχουν και Ευρωπαίους μετέξω των μελών τους και που καθεμία έχει ένα ιδιαίτερο σημείο αναγνώρισης.

Σ' αυτή την περίπτωση, το σημείο ήταν το λύγισμα του μεσαίου δακτύλου. Η τύχη είχε ευνοήσει, στ' αλήθεια, τον Σαντέρ...

Ο Λάο-Χου τον ωδήγησε κατόπιν σ' ένα κινεζικό κέντρο, όπου τον περιποιήθηκε με μεγάλη ευγένεια, ζητώντας του κάθε τόσο συν γνώμην γιατί λίγο έλειψε προηγουμένως να τον σκοτώσει.

Έπειτα τον συνώδεψε ως το ξενοδοχείο του και τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον ποιος ήταν ο αριθμός του δωματίου όπου έμενε.

— Ο αριθμός θα εύχαριστην πολύ, του ψιθύρισε φυγόντας. Μας χρειάζεται ένας Ευρωπαίος που ν' αμείβει στην οργάνωσή μας. Νομίζω πως είσατε ο καλύτερος άνθρωπος...

Έπειτα έφυγε, ζητώντας και πάλι να τον συνχωρήσει.

— Νά, λοιπόν, που ξαναγύρισα ζωντανός, είπε ο Μάτιος Σαντέρ, τελειώνοντας την αφήγησή του. Δώστε μου τώρα τα εκατό δολάρια...

Έβαλε τα χαρτονομίσματα στην τσέπη του και κατόπιν φύγαμε από το μπαρ, για να πάμε να κοιμηθούμε.

Το άλλο βράδυ ήμουν και πάλι εκεί. Ο Μάτιος ήρ-

θε λίγο άργότερα, δαιμόνιαν πολύ ταραγμένος.

— Συμβαίνει κάτι τρομερό, μάς είπε. Πριν από μια ώρα, ένας Κινέζος, που τον έβλεπα για πρώτη φορά, πήρε στο δωμάτιό μου. Μου έδωσε χίλια δολάρια και έπειτα μου είπε: «Ο τραπέζης Τραϊμπερ πρέπει να πεθάνει απόψε. Στις οκτώ θα είναι μόνος στο γραφείο του. Επινόηστε ένα πρόσχημα για να τον πληρώσετε. Είσατε Ευρωπαίος και δεν θα σ' υποπτεύουν. Ένα αυτοκίνητο θα σας περιμένει στη γωνία του δρόμου. Ο φίλος σας Λάο-Χου θα βρίσκεται μέσα σ' αυτό και θα σας μεταφέρει σε ασφαλή μέρος. Αύριο ή μεθαύριο θα φύγετε από τη Σαγκάη. Τα χίλια δολάρια είναι ή αμοιβή σας».

— Και τί έκαμες; τον ρώτησαμε.

— Ξενοίκισα το δωμάτιο του ξενοδοχείου όπου έμενα. Ένας από σας πρέπει να με φιλοξενήσει απόψε στο σπίτι του, γιατί δεν τολμώ να πάω σ' άλλο ξενοδοχείο. Αύριο το απόγευμα φεύγει ένα ατμόπλοιο.

Έβγαλα κιόλας το εισιτήριο μου και θεώρησα το διαβατήριό μου. Θα επιβιβάσω σ' αυτό και θα φανταίται πως δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ πια στην καταραμένη αυτή πόλη.

Πήρα εκείνο το βράδυ τον Σαντέρ στο σπίτι μου. Έμεινε εκεί κρυμμένος ως το απόγευμα της άλλης ημέρας. Κατέβηκα τότε γρήγορα στο λιμάνι, για να πάρω το ατμόπλοιο που έφευγε.

Ο Μάτιος με αποχαιρέτησε διακριτικά και προχώρησε προς το μέρος της αποβάθρας.

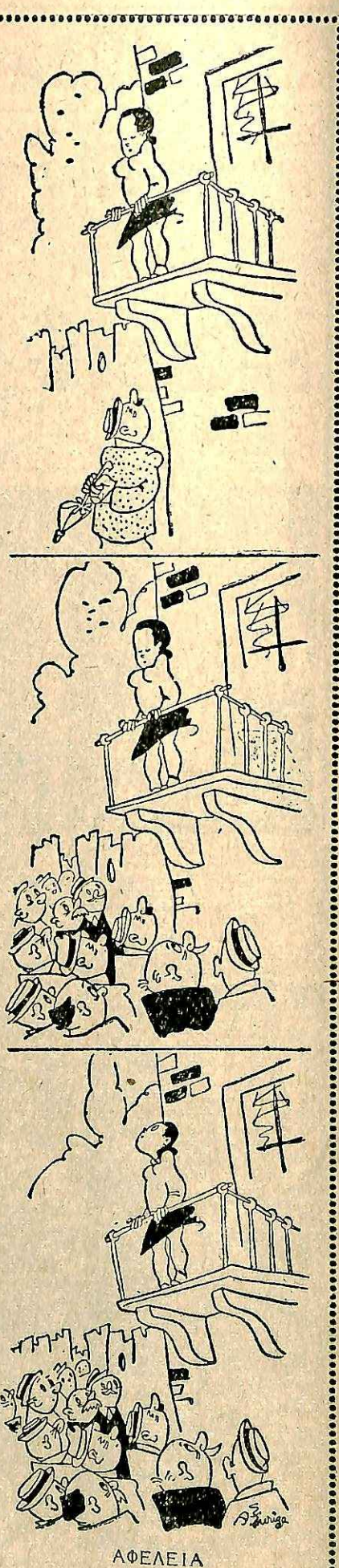
Αλλά, ξαφνικά, τον είδα να κλονίζεται και να σωριάζεται κάτω. Έτρεξα άμέσως κοντά του, μαζί με μερικούς από εκείνους που βρίσκονταν ολόγυρα. Και τότε είδα πως ο Σαντέρ ήταν νεκρός. Ένα βέλος, σαν μακριά θελόνα, τον είχε χτυπήσει κατάστημα, ακριβώς στο μέρος της καρδιάς.

Ποιος το είχε ρίξει και από πού; Μυστήριο! Ο Μάτιος Σαντέρ είχε πληρώσει την άνωσσή του στις διατάγες της μυστηριώδους οργανώσεως του Λάο-Χου.

ANTONY MORTON

Φάντασμα — μπεκρή!

Στην Κούμπα της Βρετανικής Νιγηρίας, υπάρχει ένα κτίριο που χρησιμοποιείται για ξενοδοχείο των Άγγλων διοικητικών υπαλλήλων. Το σπίτι όμως αυτό είναι στρογγυλό. Το φάντασμα του καλαί τον κόσμο όλη τη νύχτα και δεν αφήνει τους ενοίκους να κλείσουν μάτι, ενώ δεν βάλουν πάνω σ' ένα τραπέζι του σαλονιού μιά μπιρίλια ύπνου, που βρίσκεται το πρωί άδειαν! Παρ' όλη τη μεθοδική επίβλεψη, κανείς δεν μπόρεσε να δει το φάντασμα την ώρα που πίνει τη μπιρίνα, ούτε και βρέθηκαν ποτέ δακτυλικά αποτυπώματα πάνω στη μπιρίνα. Λοιπόν, η ιστορία αυτή, που συνεχίζεται κάθε βράδυ, επί 35 χρόνια. Κι η κυβέρνηση της Νιγηρίας άρχισε να βρίσκει ότι το φάντασμα κοστίζει ακριβώς... Έτσι λοιπόν αποφασίστηκε να γκεμιασθεί το κτίριο και να ξανακτισθεί σε άλλη θέση. Δεν αποκλείεται όμως να μετακομίσει και το φάντασμα στο καινούργιο σπίτι...

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Το γύρισμα αρχίζει!

Πώς γυρίζονται οι ελληνικές ταινίες.— Άλλεπάλληλα εμπόδια, απερίγραπτα βάσανα και ακραριστά επεισόδια.

Όταν πρόκειται ν' αρχίσει το γύρισμα ενός φιλμ στο Χόλλυγουντ — όπως τουλάχιστον βεβαιώνουν οι «καλώς γνωρίζοντες» — τα πάντα βρίσκονται στη διάθεσή του σκηνοθέτου που, χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο να θεωρηθεί παράφρων, υποφέρει να διατάξει:

— Θέλω 2.000 Γρεναδιέρους, ένα μισοειπωμένο πυργό, τρεις εξημερωμένους αετούς, ένα θηλυκό αετό 50 δολάρια πτερόν, μιά πυρκαϊά και ένα ποταμό ή στην ανάγκη ένα γειμάρο.

Αυτά, είπαμε, συμβαίνουν στο Χόλλυγουντ. Έχετε όμως τις τεράστιες δυσκολίες αντιμετώπιζον και πέρα βάσανα τραβάει ο ηρωικός «Ελληνικός» που αποφασίζουν να βελτιώσουν την πενιχρή κινηματογραφική παραγωγή μας: Ασφαλώς όχι. Ακούστε λοιπόν μερικά διασκεδαστικά μέγαρα... σπαργαμού επεισόδια που συνέβησαν κατά τη διάρκεια του περιπετειώδους γυρίσματος της καινούργιας ελληνικής ταινίας της Φίνος-Φίλμ «Παπούτσι από τον τόπο σου...», της οποίας το σενάριο δοθείται στην αδιάσπαστο δούδα Χρ. Γιαννακοπούλου-Αλ. Σακελλάρου, η μουσική στους κ. κ. Χρ. Κ. Χαριτόπουλο και Μ. Θεοφανίδη και η σκηνοθεσία στον Αλ. Σακελλάρου.

Το «Παπούτσι» από τον τόπο σου... έχει γάμπι-έντ. Τελειώνει δηλαδή με τους γάμπους της Φίνος (Μαρκίτας) και του Νάσου (Λειβαδίτη).

Καμιά δώδεκα έκκλησία δεν τους επέτρεψε να κινηματογραφήσουν τη σκηνή των γάμπων χωρίς άδεια της Αρχιεπισκοπής. Υπεβλήθη λοιπόν μιά τυπική αίτηση — «Λαμβάνουμε την τιμή να παρακαλέσουμε όπως μας επιτρέψετε... κλπ. κλπ.» — και περίμεναν την απάντησή της Αρχιεπισκοπής που δεν άργησε να φτάσει. Με τη διαφορά ότι μόλις τη διάβασαν παρά πέντε να τους έβλεπε συγκοπή, γιατί η Αρχιεπισκοπή «ένεκιν» μεν την κινηματογράφηση της ναυπηγίας τελείως, υπό τον όσον όμως ότι ο γάμος θα ήτο πραγματικός και ούχι εικονικός!

Είδαν και πάθαν για να μεταπείσουν τους άρμοδιους και ν' αποφευχθεί το... μοιραίο. Κι' επί τέλους έγινε ο γάμος, μετά τον οποίο οι προσκεκλημένοι — οι ήθοιοι — έσπασαν με άσθονο ρυθμό μεζούζους. Αλλά ο σκηνοθέτης διεπίστωσε πως η σκηνή απέτυχε κι' έτοιμάστηκε να την ξαναγυρίσει. Λογάριασε όμως χωρίς τον ξενοδόχο, που λένε. Και στην προκειμένη περίπτωση το ρόλο του ξενοδόχου τον ανέλαβε το ρυθμό.

Σας φαίνεται ίσως μυστηριώδες και ακατανόητο: Θα σας το εξηγήσω αμέσως. Με το πρώτο γύρισμα εξαντλήθηκε το απόθεμα του ρυθμού και δεν περισσεύει ούτε σπιτικό για το απόδεδετο δεύτερο γύρισμα. Παράλληλα η ώρα ήταν περασμένη, τα υπακόλια είχαν κλείσει κι' έτσι δεν μπορούσαν να προηγηθούν άλλο. Τελικώς μιά άναθη νετόνισσα τους λυπήθηκε και τους χάρισε ίσαμε μισή όκτα... μανέστρα.

— Κοιμάται να γίνι! μουρούρισε υπακούσε ο σκηνοθέτης. Και το συμπάσθεστο ζευγός εκινδύνευσε να γίνι... γκιουβέτσι από την άσθον υπερέστρα με την όποια το έσπασαν οι παρενοχλούμενοι συγγενείς και φίλοι!...

Αυτά είναι τα «επείσοδα» του γυρίσματος των ελληνικών ταινιών. Κι, όπως καταφέραμε να παρουσιάσουμε αξιόλογα φιλμ σαν το καινούργιο «Παπούτσι» από τον τόπο σου... για το οποίο όλοι παρακαλούσαν να την δοκιμαστική προβολή του εκφράζονται με πολύ ένθουςισμο.

Σε κάποιον άλλη σκηνή ήταν άπολύτος ανάγκη να κλάψι ή πρωταγωνίστρια. Άλλα τα δυσόρα κι' έκφραστικά υατία της Μαρκίτας δεν ένορούσαν όχι μόνο να... δακρυορροήσουν, αλλά ούτε και να ύγρανθούν έλαφρώς. Τα τεχνικά μέσα που έπιστοαυέθηκαν, απέδειχθησαν όλα μάταια. Τα παρατήσανε λοιπόν και προσπάθησαν να προκαλέσουν, με άλλους τρόπους τα δάκρυά της. Της διηγήθηκαν θλιβερές ιστορίες, της παίξαν μελαγχολική μουσική, της θυμήσανε τη γιαγιά της και όλους γενικά, τους προσφιλείς της νεκρούς, αλλά που: Χαμπάρι δεν έπαίριε ή Μαρκίτα.

— Κλάψε, βοέ Μαρκίτα, γιατί καινούσαστε!

Ούτε ιδέα ή Μαρκίτα.

Της φυσήκανε καπνό και σκόνη στα μάτια.

Βοήσας άτάραχος ή Μαρκίτα.

— Όπου είδατε κι' άπείδατε κι' αποφασίσατε να γυρίσουν τη σκηνή χωρίς να κλάψι ή Μαρκίτα.

Και, ώ του θαύματος! Μετά το γύρισμα, από τα μάτια της Μαρκίτας έκαυέπυλθησαν καταρρακτές δακρύων.

— Τώρα σούθε, βοέ Μαρκίτα: Βουηθήκε ή Σακελλάρου.

Και πρόσθεσε, λένε, μιά φορά, που ανάγκασε τη Μαρκίτα να παρτεϊν τους λυγμούς της επί πολλές ώρες.

Αθηναϊκά επίκαιρα

Μιά εξοφάνισις

Με τη ζάχαρη μου λέτε, τέλος πάντων, τί συμβαίνει; (ναι) Δεν μπορώ να βρω με δούτη ούτε τέλος ούτε αρχή, πότε ελεύθερα πουλιέται πότε την κρατούν κρυμμένη.

δπως και στην κατοχή.

— Άπ' την εξοφάνισις της υποφέρουν οι Αθηναίοι; (ναι) Κι' έτσι έχω την ιδέα — μιά ιδέα πόνε δάνα — κυβερνήτης μας πως είναι δ... Τζελοζό κι ο Σιμάνι!

Ρητή άπαγόρευσις

Κάποια Σκύλαρη Μαρία, πιά άποθηριωμένη κι' άπ' τ' άνημερα θροία έπέτεθη μιά μέρα στο νοίκιρά της το Ράλλη και με ρόπαλα και πέτρες τον χτυπούσε στο κεφάλι.

Κι' έτσι, φίλοι μου, πού λέτε, άπεδείχθη περιτράνω, ότι ο παλιός νοίκιρας πρέπει να φορά... κρόνος αφού άρνείται να πληρώσει όλες τις αρεές του γυρεύουν, πράγμα που και... δια ροπαλού τώρα πια τ' άπαγορεύουν! (γορεύουν!)

Σώθηκαν οι παπάδες

Αποφάσισαν να δώσουν πρόβια στους ιερείς κι' έπομένως ίσχυρισσιν, άναγνώστη μου, άν μπορείς πως δεν έγινε ο κλήρος στόχος μιάς στοργής άπειρου, πράγμα που θα ματαιώση το... ζεκαλήριμα του (κλήρου).

Το σκάνδαλο των νημάτων

Μπράβο, βιομήχανοι μου! Μπράβο σας και πάλι (μπράβο!) Σας συγχαίρει ο κοσμάκης, σας θαυμάζει όλη η χώρα, μόνο που ενώ ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω για ποιο λόγο τ' άπλута σας άργησαν να βγούν (στη φόρα).

Με το κλέψε-κλέψε-κλέψε μάς άφίσσατε τοπί και τα νήματα της Ούνηρα μεταφράζατε σε χρήμα κι' ήτανε καιρός νομίζω, επί τέλους, να κοπή της κατεργαριάς το νήμα!

Αδισίες γκρινιές

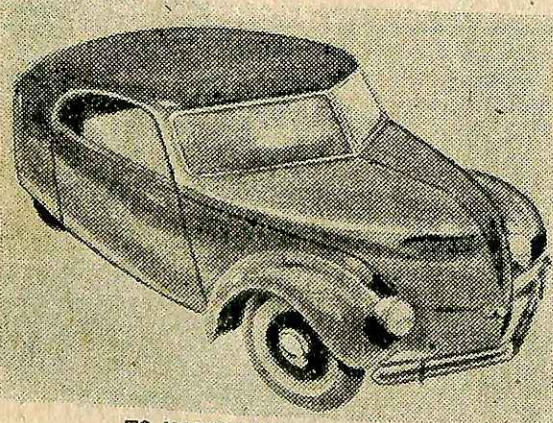
Διεθνής άναμνημοποίηση νεκρός άνοδρασμός στην Ευρώπη άνησχυία στην Άσία χαλασμός υποβλέπονται άμοιβαίως Άγγλοσάβνες και Ρώσοι μ' όλο πούχουμε Ειρήνη κι' έχει ο πόλεμος τε. (Λεϊψεί).

Τόν (ορίζοντα) γεύζουν νεφρ μαύρα και μεγάλα ο λιμός αντί να λειψι ευνάμωμε γερα, μα γκρινιάζουμε οδικώς επειδή καθ' όλα τ' άλλα τ' ά... περνάμε μιά χαρά!

Γράψε άλλεμένο

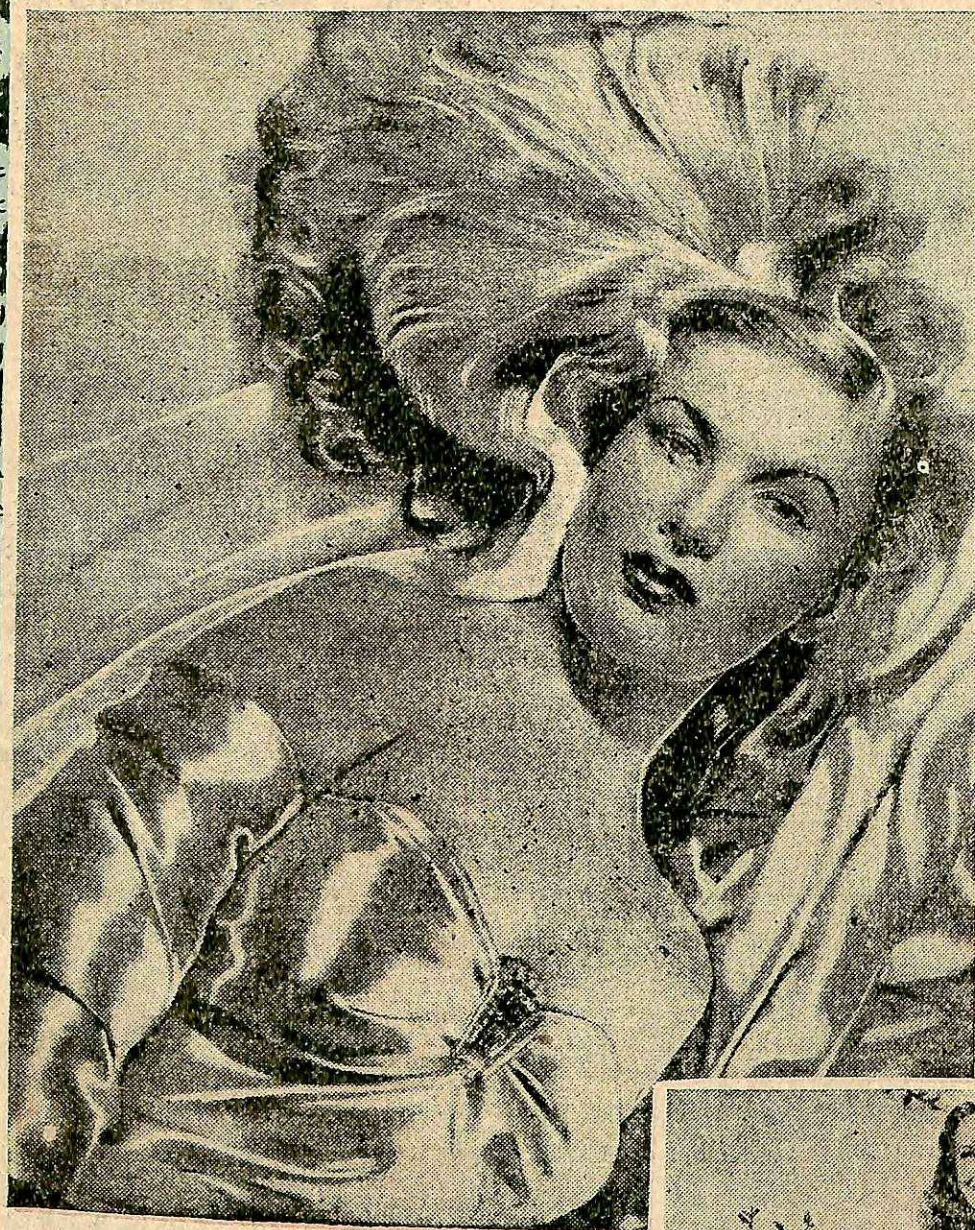
Στήσαν άγριο κυνήγι στ' άσμενα και στα κυδαία και το Υπουργείο Τύπου πρώτο ρίχνει την ιδέα μιά προληπτική ν' άρχισι, όπως πριν, λογοκρισία που ασφαλώς θα σταματήσει κάθε μίαν αυθαίρεση. Συνεπώς μπορεί σε λίγο να έχουμε λογοκρισίες μ' άν τυχόν δά λογοκρίνουν κι' όλες τις άνοδίες θα μου άδύνουνε τους στίχους με μιά μονοκοντυλιά κι' έτσι πρέπει πια να φάσω για να βρω άλλη δου. (Λεϊψεί).

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Το νέο «Ηλεκτρικό αυτοκίνητο φώρ» είναι το πιο άθόρυβο κι' ευχάριστο για περίπατο. Μπορεί να κάνει διαδρομή 70 χιλιομέτρων με ταχύτητα 45 χιλιομέτρων. Έπειτα οι μπαταρίες του ξαναγεμίζουν από μιά κοινή πρίζα ηλεκτροφωτισμού. Η συντήρησή του είναι σχεδόν άνευδρη κι' η αξία του ηλεκτρισμού που καταναλώνει είναι 10 φορές μικρότερη απ' την τιμή της αντίστοιχης ποσότητας βενζίνης. Λειτουργεί περίφημα με κάθε καιρό, τόσο με παγωνιά όσο και με την υπερβολική ζέση.

γάλη επιτυχία το αλλόκοτο και αριστουργηματικό φιλμ «Η μυσν μία μάγισσα». Κι' από τότε, οι φίλοι της και οι θαυμαστές της την πλησιάζουν με κάποια δειλία, σαν να τη φοβούνται. Καθώς λένε, ή σαγήνη της είναι από τις πιο επικίνδυνες...

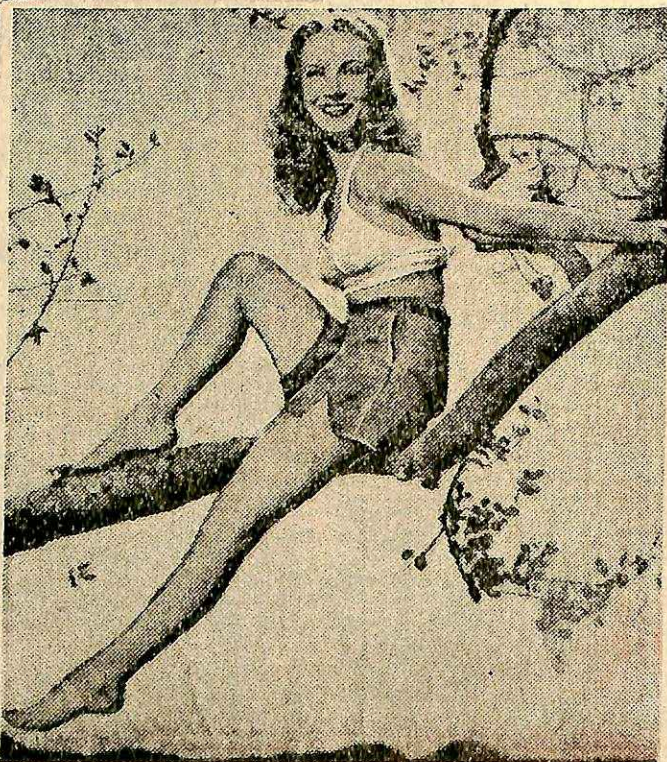
Έτσι δημιουργήθηκε γύρω της ένας περίεργος θρύλος. Η Βερόνικα Λέικ είναι η «Μάγισσα του Χόλλυγουντ». Όσοι δε πιστεύουν στη μαγική δύναμη της, δεν έχουν άδικο. Η διάσημη «στάρ» έχει προαισθήματα που επαληθεύουν, βλέπει προφητικά όνειρα, διαβάζει στις γραμμές του χεριού το μέλλον και φτιάχνει πρόθυμα τα ωροσκόπια των «αστέρων». Κάθε γνωστή «βεντέττα» και κάθε διάσημος ηθοποιός της όθνης έχει το ωροσκόπιό του στυλιγμένο από τη Βερόνικα Λέικ.

Η εκκεντρική αυτή «στάρ» είναι μια από τις πιο χαρακτηριστικές προσωπικότητες του Χόλλυγουντ. Ιδιαίτερως μάλιστα το χτένισμά της είναι παροιμιώδες: Μία μεγάλη μπούκλα από τα υπέροχα ξανθά μαλλιά της σκεπάζει πάντα το δεξί μάτι της!

Στην αρχή της σταδιοδρομίας της η Βερόνικα Λέικ ήταν μία επίσης παράξενη νέα. Της άρεσαν τα σπόρ και μία από τις χαριτωμένες ιδιοτροπίες της ήταν να σκαρφαλώνει σαν αϊλουρος πάνω στα δένδρα. Όλοι οι Αμερικανοί φοιτητές είχαν στο δωμάτιό τους μία τέτοια φωτογραφία της «βεντέττας» όπως ο' ένα δέντρο! Έπειτα όμως η Βερόνικα Λέικ άλλαξε, βρήκε τον πραγματικό εαυτό της κι' έγινε μυστηριώδης με κρυφή και άγνωστη ζωή.

Κάνει στο Χόλλυγουντ δεν ζέρει τα μυστικά της Βερόνικας Λέικ και τις αίσθηματικές της περιπέτειες. Η «Μάγισσα» δεν τροφοδοτεί την περιέργεια των θαυμαστών της με σκανδαλά και εξωφρενικές τρέλες.

A. ΜΟΡΤΙΜΕΡ

Τα ωροσκόπια της Βερόνικας Λέικ

Η ΓΟΗΤΕΙΑ της μεγάλης «βεντέττας» του αμερικανικού κινηματογράφου Βερόνικας Λέικ έχει ένα ανεξήγητα μαγικό χαρακτήρα. Άλλωστε όλη η ζωή της είναι μυστηριώδης και αρκετά παράξενη. Νομίζει κανείς ότι την περιβάλλει μία ατμόσφαιρα γεμάτη ηλεκτρισμό και υπερφυσικές δυνάμεις, σαν εκείνη που βρίσκεται γύρω από τα μάντιουμ.

Κατά τους ειδικούς της όθνης, η Βερόνικα Λέικ ήταν η μόνη ηθοποιός που θα μπορούσε να «γυρίσει» με με-

Μερικά περιστατικά από την καλλιτεχνική ζωή της

Η «ΓΟΗΣΙΑ» Μισέλ Μοργκάν, που έπρεπε εφέτος το πρώτο βραβείο ηθοποιίας στις Κάννες, εξιστόρησε εσχάτως στους δημοσιογράφους διάφορα περιστατικά της καλλιτεχνικής ζωής της.

— Είμαι υπερήφανη, τους είπε, για το βραβείο που μου έδωσαν. Έκρινον το παιζιμό μου, στο φιλμ «Ποιμενική συμφωνία». Ε, λοιπόν, σας εξομολογούμαι ότι σ' αυτήν την ταινία προσπάθησα πραγματικά να δώσω τον καλύτερο εαυτό μου!

Το «γύρισμα» του φιλμ έγινε στην Ελλάδα, όπου είχαμε πολλές συναρπαστικές περιπέτειες. Πολλές φορές το χιόνι μας έφθανε ως τη μέση! Σε μία σκηνή, που έχω χάσει ένα παπούτσι και πρέπει να το βρω, αναγκάσθηκα να σέρνωμαι σαν το φίδι πάνω στο χιόνι, και να ψηλαφώ εδώ κι' εκεί με τα δάχτυλά μου, σαν μία πραγματική τυφλή. Έπειτα, έπρεπε να περπατάω μπρούμυτα, κλαίνοντας, με το πρόσωπο μέσα στο χιόνι... Όταν ταβήκατε τώρα ότι επανέλαβα αυτή τη σκηνή έξη φορές! Ο σκηνοθέτης μου ευρίσκει ότι δεν έκανα και τόσο καλά την τυφλή... Περίττο είναι μου φαίνεται, να προσέξω ότι στο τέλος είχα παγώσει! Δεν μπορούσα να μιλήσω αρκετή ώρα και γι'αυτό συνέλθω έπινα πολύ ζεστά «γκρόγκι» και άφθονο κοινό. Όταν όμως πια ζεσταθήκα, ήμουν τυφλή στο μεθύσι! Αυτή η δύσκολη σκηνή μου стоιχίσε ένα γερό κρυολόγημα...

Η Μισέλ Μοργκάν χαμογέλασε, αναπολώντας τις αναμνήσεις της.

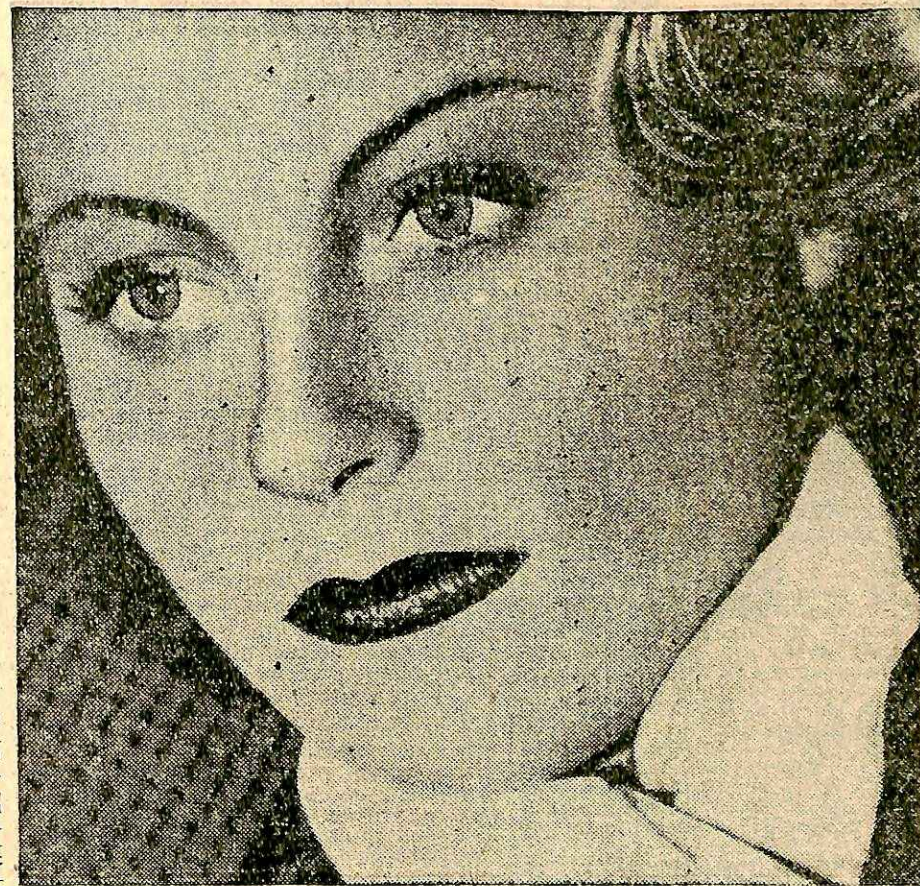
— Η πιο δύσκολη σκηνή του φιλμ, ωστόσο, ήταν η τελευταία συνεχίσε κατοπιν η μεγάλη «βεντέττα». Σ' αυτήν κάνω τη νεκρή! Έπρεπε λοιπόν να κρατήσω τα μάτια μου ορθάνοιχτα, νουρλιαμένα, περισσότερο από ένα λεπτό της ώρας, κι' αυτό κάτω απ' τα έκτυφλωτικά φώτα των προβολέων. Το λεπτό αυτό της ώρας ήταν το πιο υφρτυρικό της ζωής μου και δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

Η βελκτική καλλιτεχνική υαλο- νότι είναι γαλλικής καταγωγής, έχει αμερικανική υπηκοότητα. Ο σύζυγός της είναι Αμερικανός. Έχει επίσης ένα χαριτωμένο κοριτσάκι που το λένε Λιτζί!

Στο Χόλλυγουντ, η Μισέλ Μοργκάν ξαφνιασθηκε από την εκκεντρική ζωή των «αστέρων».

— Η δουλειά στο στούντιο είναι τόσο εξαντλητική, εξομολογήθηκε στους δημοσιογράφους, ώστε πολλές «βεντέττες» παθαίνουν υστερικές κρίσεις και συχνά λιποθυμούν... Μία μέρα, ύστερ από το «γύρισμα» μιας σκηνής, που επανέλαβη δώδεκα φορές, υ' έπιασε ένας παράξενος φόβος κι' άρχισα να ξεφωνίζω σαν τρελή! Μία άλλη μέρα λιποθύησα δυο φορές, γιατί δεν άντεχα περισσότερο στην κούραση. Έρναζόμουν συνεχώς δέκα ώρες, με διαρκείς επαναλήψεις της ίδιας σκηνής που μου τσάκιζαν τα νευρά... Έρχοντουσαν στιγμές που νόμιζα πως θα τρελλαθώ! Η ζωή μιας «στάρ» δεν είναι πάντα ευχάριστη...

ΠΙΕΡ ΝΤΥΜΟΝ

Στην «Ποιμενική Συμφωνία» η Μισέλ Μοργκάν υποδύεται το ρόλο μιας τυφλής.

Μία χαρακτηριστική έκφραση της «βεντέττας» στην ταινία «Ο Νόμος του Βορρά».

Η αίμοσταγής Άλφγκίβη

Όταν η Νορμανδή πριγκίπισσα Έμμα έφθασε στο Λονδίνο, για να παντρευτεί τον βασιλιά της Άγγλιας Έθελρεντ, ο λαός, που θαύμασε την ομορφιά και τη χάρη της, της έδωσε το αγγλοσαξονικό όνομα Άλφγκίβη, που σημαίνει «δόρο των Θεών». Κι, γκίβη, η γυναίκα αυτή, με την αγγελική μορφή και το γοητευτικό χαμόγελο, έπεσσε στις μεγαλύτερες συμφορές όχι μόνο στην καινούρια πατρίδα της, αλλά και στην ίδια την οικογένειά της.

Φιλόδοξη και αλαζονική, δεν έκοιβε καθόλου τη συμπέθειά της για τους Δανούς κατακτητές, που είχαν καταλάβει ένα μεγάλο μέρος των βοετανικών νήσων κι' όταν ο σύζυγός της, ο βασιλιάς Έθελρεντ έπεσε στον άγιο άγωνα εναντίον των, η Άλφγκίβη πέρασε στο στρατόπεδο του νικητού.

Σε λίγο, οι Άγγλοσαξόνες μάθαιναν με φόβη πως η βασιλισσά των θα παντρευόταν το βασιλιά της Δανίας Κνούντο, που είχε απλώσει τώρα την κυριαρχία του σ' όλη την Άγγλία.

Απ' αυτό το γάμο γεννήθηκε ο Κάρντεκνούντ, αλλά η Άλφγκίβη, παρ' όλες τις δολοπλοκίες της, δεν κατώρθωσε να του εσφαλίστ το θρόνο μετά το θάνατο του πατέρα του.

Βασιλιάς της Άγγλιας και της Δανίας έγινε τότε ο Χάρολντ, που ήταν γιός επίσης του Κνούντου από άλλη υπέρα.

Κι' η Άλφγκίβη, όπως είχε κάνει την πρώτη φορά, πήγε και πάλι με το μέρος του νικητού και του παρέδωσε το βασιλικό θησαυρό.

Αλλά ο Χάρολντ δεν ένοιωσε τον έαυτό του ασφαλισμένο πάνω στο θρόνο. Οι Άγγλοσαξόνες είχαν αρχίσει να ξεγείρωνται εναντίον των Δανών κατακτητών και ήσαν πολλοί εκείνοι που υποστήριζαν πως έπρεπε ν' αποτινάξουν τον ξενικό ζυγό και ν' ανεβάσουν στον αγγλικό θρόνο έναν από τους δυο γιους του βασιλιά Έθελρεντ και της Άλφγκίβης, που βοιζκόταν τώρα στη Γαλλία.

Ο κίνδυνος για τον Χάρολντ ήταν πολύ μεγάλος. Άλλα και στην Άλφγκίβη δεν συνέφερε επίσης ν' ανεθούν στο θρόνο οι γιοι της από τον πρώτο γάμο της, που ήταν φυσικό πως θα την κατέκοιναν για τη στάση της και για την ασέβεια που είχε δείξει προς τη μηνη του πατέρα τους.

Μήπως, άλλωστε, δεν είχε εγκαταλείψει αυτά τα παιδιά στην τύχη τους, έπειτα από το θάνατο του πατέρα τους; Αν ζούσαν σήμερα δεν το χωστόυσαν σ' αυτή, αλλά σε μερικούς πιστούς υπηρέτες, που τα είχαν μεταφέρει στη Γαλλία, για να τα νυτώσουν, από τα χέρια των Δανών.

Ο Χάρολντ και η Άλφγκίβη είχαν κοινά συμφέροντα, λοιπόν, για ν' απομακρύνουν αυτή την απειλή. Και η βδελυρή συμμαχία τους κλείσθηκε χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Η Άλφγκίβη έδειξε πως ενδιαφερόταν για την κίνηση υπέρ τών, παιδιών της και φρόντισε μόνη σ' επαφή με μερικούς από τους Άγγλοσαξόνες άρχηγους, που την κατηύθυναν. Έπειτα έστειλε ν' έρουν απ' αυτούς ένα νράμμα στους γιους της, προσκαλώντας τους να γυρίσουν στην Άγγλία, για ν' ανακτήσουν το θρόνο του πατέρα τους. Στο νράμμα αυτό τους έδινε επίσης οδηγίες για το μέρος όπου έπρεπε

ν' αποβιβασθούν και για την πορεία που έπρεπε ν' ακολουθήσουν.

Οι δυστυχισμένοι πεισθήκαν στο νράμμα αυτό της υπέρας τους. Κι' ο μικρότερος απ' αυτούς, ο Άλφρεντ, έφθασε σε λίγο στη Δούβλη, συνοδευόμενος από μια ακολουθία επτακοσίων περίπου ευγενών και στοασιωτών. Ο μεγαλύτερος βαρύνων άρχηγος με μεγαλύτερες δυνάμεις, για ν' αναλάβει την ηγεσία του άγανος εναντίον των Δανών.

Ο Άλφρεντ κι' εκείνοι που τον συνόδευαν προχώρησαν ως την πόλη Γκίλφορντ, όπου, σύμφωνα με τις οδηγίες της Άλφγκίβης θα τους περίμεναν ισχυρές δυνάμεις Άγγλοσαξόνων.

Αλλά αντί γι' αυτές, βρέθηκαν εσθρικά περικυκλωμένοι από το στρατό του Χάρολντ. Κάθε αντίσταση ήταν πια άδύνατη. Αποφάσισαν τότε να παραδοθούν, σπριζόμενοι στις υποσχέσεις που τους έδωσε ο άρχηγος των βασιλικών δυνάμεων.

Τους αφώπλισαν άμέσως, τους έδεσαν δύο-δύο και τους μετέφεραν σ' ένα γειτονικό δάσος.

Μόνο όταν έφθασαν εκεί, κατάλαβαν τί τους περίμενε. Οι στοασιώται του Χάρολντ τους έβαλαν στη σειρά κι' άρχισαν να τους πετρούν κατά δεκάδες. Οι ενέα πρώτοι παρεδίδοντο στο δήμο, που τους έκδοε τα δυο χέρια με το τσεκούρι. Οι βοηθοί του τους απηγκόνιζαν κατόπιν, κρεμώντας τους στα δένδρα που υπήρχαν δλόγυρα. Ο δέκατος άφηνετο ελεύθερος να φύγει. Άλλά μόλις έκανε μερικά βήματα, βροχή από βέλη έπεφτε εναντίον του.

Έτσι, από τους επτακοσίους συντρόφους του Άλφρεντ, μόνον δέκα ή ένδεκα κατώρθωσαν να σωθούν, γάρις στην ταχύτητα των ποδιών τους.

Ο Άλφρεντ υποχρεώθηκε να παρακολουθήσει αυτό το βάροδο και απάνθρωπο θέαμα, δεμένος σ' ένα δένδρο.

Την άλλη μέρα, τον άδνηγσαν στη νήσο του Έλυ, όπου ο δήμιος του έβγαλε ν' ένα μαχαίρι τα μάτια.

Τα μαρτύρια του δυστυχισμένου έπρόκειτο να συνεχισθούν και τις έπόμενες μέρες. Κι' ήταν εύτυχημα γι' αυτόν ότι πέθανε λίγες ώρες μετά την τύφλωσή του.

Η Άλφγκίβη δεν έδειξε καμιά συγκίνηση για το μαρτυρικό θάνατο του παιδιού της. Είπεν απαλλαγή από έναν κακό εφιάλτη. Κι' ήταν βέβαιη πια πως ο μεγαλύτερος άδελφός του Άλφρεντ δεν θα τολμούσε να πατήση το πόδι του στην Άγγλία.

Αλλά είχε φθάσει τώρα και η δική της σειρά. Ο άπληστος Χάρολντ, που δεν την χρειαζόταν πια, βόηκε μια πρόφαση για να δημεύσει την περιουσία της και την έζωρισε.

Η Άλφγκίβη κατέφυγε τότε στη Φλάνδρα, όπου έζησε μερικά χρόνια άκομη, φτώχη και περιφρονημένη από όλους.

Η κόρη ενός λέρδου γίνεται λωποδύτρια

Τα αγγλικά δικαστήρια άπασχολήθηκαν τον τελευταίο καιρό με την «έντιμοτάτη» μίς Λυδία Βικτωρία Νόελ, κόρη του λέρδου Μπούξτον. Η αγγλίδα άριστοκράτισ, που είχε ηλικία 24 χρόνια, ωραιότατη και πολύ πλούσια, είχε το πάθος να κλέβη τα κρονέ των τσέκ από τους γνωστούς της και να χρησιμοποιεί μια πλαστή ταυτότητα για ν' άνοραζή με πίστωση αυτοκίνητα, κοσμήματα, κοσμητεχνήματα και διάφορα άλλα προϊόντα.

Η «έντιμοτάτη» μίς Νόελ ώμολόγησε στο δικαστήριο ν' ένα κοινομένο ναυγάλο και έκπληκτη άταραξία 41 κλοπές και άπάτες αυτού του είδους. Ο δικαστής, προτού έκδωση την άπόφασή του, την παρέπεμψε σε μια ψυχιατρική κλινική της Οξφόρδης, όπου βρίσκεται τώρα υπό παρατήρηση.

Κατά την διάρκεια του πολέμου η μίς Λυδία είχεν ύπηρετήσει στο τιμήνα του αμερικανικού Έρσθρου Σταυρού, που βοιζκόταν στην Άγγλία και είχε δείξει αξιολογο θάρρος. Ο θάνατος, όμως, του άδελφού της και η διάλυσις των άσφαδών της ν' ένα νέον που άναπναισε, έτάσαν τον λογικό της και την έσπρωξαν στον κακό δρόμο. Οι κλοπές και οι άπάτες που έκανα, έπτε στο δικαστήριο ήταν για μένα ένα σπόρο, όπως και οποιοδήποτε άλλο.

ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΛΟ 200 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Αυτό το καπέλλο, στολισμένο με μπριλλάντια, αξίζει περισσότερο από 200 εκατομμύρια δραχμές. Θάκη ά- πολύτο δικό, λοιπόν ο έρωτευμένος που θα όνομάση «θησαυρό του» έ- κείνην που το φορεί...

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Η τελευταία μόδα είναι να γράφονται πάνω στα πουλόβερ τα όνόματα των φίλων εκείνων που τα φορεί. Δεν μένει παρά να προστεθούν κι' οι διευθυνσεις των κι' οι αριθμοί τηλεφώνου των!...

Η άρχαιότερη ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο κίνδυνος της λέπρας

Μια άπ' τις άλθέρειες συνέπειες του πολέμου είναι η αύξηση των κορουσιμάτων της λέπρας. Όφείλεται στις μεγάλες μετακινήσεις πληθυσμών, στην έλλειψη των μέτρων στοιχειώδους ύγιεινης, στον άναγκαστικό συγχρωτισμό υγιών και άρρώστων... Είνε άγνωστον δε άκούη πόσοι έχουν μολυνθί άπ' τη φοβερή αυτή άρρώστεια, γιατί χοιριζεται συχνά να περάσουν χρόνια δλόκληρα άπ' τη μόλυνση ως την εμφάνιση των πρώτων συμπτωμάτων.

Σε μια ρουμανική έπαρχία, κοντά στο Βουκουρεστί, άνακαλύφθηκαν πολλοί λεπτοί, που άγνοούσαν την πάθησή τους και κυκλοφορούσαν ελεύθερα. Κλείσθηκαν δε σ' ένα λεπροκομείο 45 άπ' αυτούς, άντρες και γυναίκες. Όπως απέδειξαν όμως οι άνακρίσεις, μερικοί άλλοι είχαν φύγει ήδη για τη Βιέννη και για το Παρίσι, όπου θα μολύνουν πιθανώτατα εκατοντάδες άνυποπτους άνθρώπους! Άν πιστεύουμε ένα γαλλικό περιοδικό, κάποιος Παρισινός κόλλησε λέπρα, γιατί μάεψε μέσα στο τράμ ένα πεταγμένο είσιτήριο, για να το παρουσιάσει στον είσπρακτορα ως δικό του και να ταξειδέψη δωρεάν!

Το εύτυχημα είναι ότι η λέπρα δεν είναι πια τόσο τορμακτική, όπως στο Μεσαίωνα, γιατί ύπόχουν ώριμισμένα φάσματα εναντίον της. Πρόπει να σημειωθεί έξ άλλου ότι είναι η άρχαιότερη άρρώστεια του κόσμου, γνωστή από 5.000 χρόνια. Την άναφέρουν διάφορα άρχαία κείμενα, καθώς κι' η Άγία Γραφή. Άπ' την έποχή άκούη των Φαραώ της Αιγύπτου, οι γιατροί προσπαθούσαν άνόφελα να την καταπολεμήσουν. Το 1870, ο Νορβηγός δόκτωρ Χάνσεν άνακάλυψε το μικρόβιο που την προκαλεί. Άνήκει στην κατηγορία των «μυκοδοκτριδίων» και μεταδίδεται με τη στενή επαφή με τους λεπρούς. Η «έπώασίς» του διαρκεί πολλόν καιρό, κάποτε 5-20 χρόνια. Σ' αλο αυτό το διάστημα, κανένα σύμπτωμα δεν φανερώνει τη μόλυνση. Όταν η άρρώστεια έκδηλωθί, άνοίγει σ' όλο το σώμα πληγές και συγχρόνως

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★Τα κιτρινωμένα άσπρόρροχα έσθναδίσκουν την πρώτη λευκότητα τους, αν τα σαπουνίσεις. τε και τα βράσεις κατόπιν έπι ένα τέταρτο σε σαπουνάδα στην οποία έχετε προσθέσει ένα κομμάτι σαρματσέτο μήκους 2 περίπου πόντων για κάθε όκα νερό.

★Για ν' άφαιρέσετε τις άκαθαρσίες της μύτης από έλαιο, γραφίες, βερνικωμένες κορνίζες, κλπ., άρκει να τις τρίψετε έλαφρά μ' ένα πανί βουτηγμένο σε νερό που περιέχει μερικές σταγόνες άμμωνία.

★Πριν μεταχειρισθίτε μια καινούργια όδοιτόδουρτσα, άφίστε την να μουσκεύει σε νερό έπι 24 ώρες. Θα διατηρηθί έτσι πολύ περισσότερο καιρό.

★Θέλετε μια καλή κόλλα για ποροελάνη; Λιώνετε κοπιονισμένο ριζί μέσα σε ζεστό νερό και βράζετε το μίγμα έπι μερικά λεπτά της ώρας.

★Για ν' άπομακρύνετε τα ποντίκια, τοποθετήστε στα μέρη όπου μαζεύονται συνήθως, μερικά πιατάκια με χλωριούχον άσβεστιον.

★Μια βίδα εισχωρεί εύκολότερα σ' ένα ξύλο, δοοδιπτοτε οκλήρως, αν η άκρη της άλειφθί προηγουμένως με σαπούνι. ★Λεκέδες από ρετινό καθαρίζουν με φωτιστικό οινόπνευμα.

προσβάλλει και καταστρέφει το νεο- ρικό σύστημα.

Στα τελευταία χρόνια, το κλασικό φάρμακο εναντίον της λέπρας ήταν το «Έλαιον σαουλουύγκρα» που είχε άνακαλυφθί άπ' τους παλινούς Ινδούς γιατρούς κι' έξάγεται άπ' τους σπόρους ενός έξωτικού δέντρου. Η ένεσγεία του όμως είναι σχετικώς άσημαντη. Επίσης χορησιποιούνται, για άνακούφιση μόνον των άρρώστων, ένεσεις «αίθλεστέρων», που δεν σκοτώνουν δυστυχώς τα μικρόβια της άρρώστειας.

Η πενικιλίνη δοκιμάσθηκε κατά της λέπρας, αλλά δίχως έπιτυχία.

Άντιθέτως, είναι πολύ ένθαρρυντική τα πειράματα πρώην γιατρού του Έθνικού Λεπτοκομείου της άμερικανικής πόλεως Κάρβιλ με δυο καινούργια φάρμακα, την «προμίνη» και τη γνωστή στρεπτομυκίνη. Και οι δυο αυτές ούσιες είναι ισχυρά μικροδοκτόνα. Ωστόσο οι έπιστημονες δεν έχουν άκούη πειστή άπολύτως ότι σκοτώνουν τα μικρόβια της λέπρας μέσα ή έξω άπ' τον άνθρωπο όδανασισμό. Έξακρίδωσαν μόνον ότι σταματούν την πρόοδό της άρρώστειας, τουλάχιστον σ' ένα μεγάλο ποσοστό περιπτώσεων. Τονίζουν δε ότι οι παρατηρήσεις τους άνοίνουν έναν καινούργιο δρόμο για τη θεραπεία όχι μόνο της λέπρας, αλλά και της φυματιώσεως κι' άλλων αναλόγων άσθενείων.

Η προμίνη ήταν το πρώτο άπ' τα δυο αυτά φάρμακα, που δοκιμάσθηκε στο Λεπτοκομείο του Κάρβιλ. Είναι μια άσπρη σκόνη, έλαφρά πικρή κι' εύδιάλυτη στο νερό. Άνήκει στις σουλφοναμίδες κι' έχει την έπιστημονική όνομασία: κπ. π — διαιωνόδισφαινιλοσουλφονο - Ν. Ν — διεδε-τροζοσουλφονικόν νάτριον». Οι γιατροί έκαναν καθημερινώς σγεδόν, έπι ένα έτος, ένεσεις ένδοφλέβειες αυτού του φαρμάκου σε 22 λεπρούς, που βρισκόταν σε πολύ προχωρημένο στάδιο της άρρώστειας. Οι 15 παρουσίασαν άίσθητη καλυτέρευση και σε 5 περιπτώσεις έλειψαν τελείως τα μικρόβια.

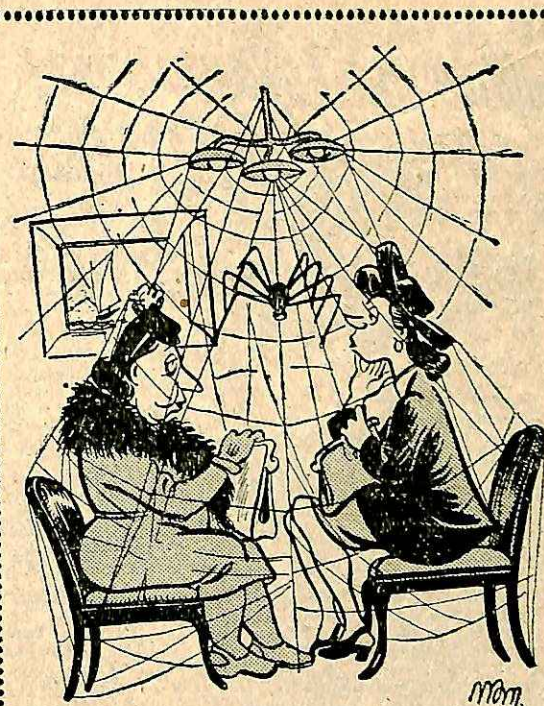
Μια άλλη διάδα από 46 άρρώστους υπεβλήθη σε ένεσεις προμίνης έπι μικρότερο χρονικό διάστημα. Οι 26 παρουσίασαν σημαντική καλυτέρευση, σε 17 σταμάτησε η άσθένεια, σε 7 άπ' όλους αυτούς έλειψαν τα μικρόβια και μόνο σε 3 περιπτώσεις δεν ώφέλησε καθόλου το φάρμακο.

Χαρακτηριστικώτερο άπ' όλες ήταν η περίπτωση ενός λεπρού 37 έτών, που ήταν άρρωστος από 18 χρόνια. Η άσθένειά του είχε προχωρήσει πολύ. Είχε τυφλώθί. Η λέπρα κιτέσσεφε το λάσφυνά του και τη μητή του. Δύσκολα υπορούσε πια ν' άναπνεύσει. Η προμίνη γιάτρεψε τη μητή του και το λάσφυνά του, καθώς και 5 φοικτές πληγές των ποδιών του. Το δέρμα του καθάρισε τελείως. Έλειψαν όλα τα μικρόβια.

Το μειονέκτημα της προμίνης είναι ότι καταστρέφει τα αίμοσφαίρια και προκαλεί άναιμία. Επίσης φέρνει κάποτε συμπτώματα άλλεργίας — έξανθήματα, κλπ. — Η άναιμία μπορεί ν' αντιμειτωπισθί ν' ένώσεις σιδήρου και παρασκευάσματα σκασπιού.

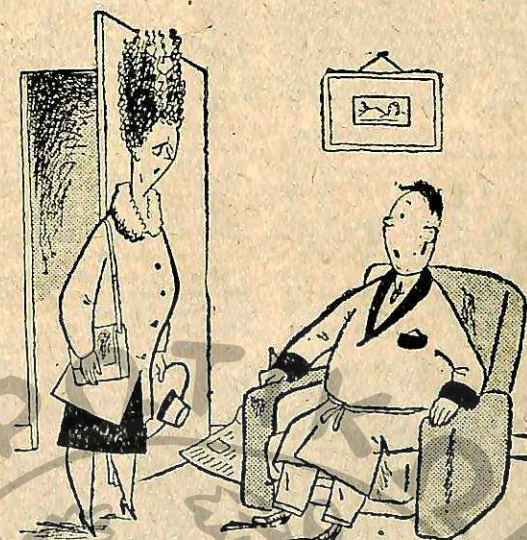
Οι γιατροί έλπίζουν να παρασκευάσουν κι' άλλες ούσιες, άνώλογες προς την προμίνη, αλλά χωρίς τα μειονεκτήματά της.

Έξ άλλου, η στρεπτομυκίνη άπέδειξη άποτελεσματική σε μια περίπτωση λέπρας, ν' ένος υγιούς μόνον θεραπεία. Πρόπει όμως να δοκιμασθί σε πολλούς άρρώστους κι' έπι πολλούς υγιείς, για να έκτιμηθί η πραγματική αξία της. Η τιμή της δε, πανάκριδη άκούη, δεν έπιτρέπει προσωρινώς τέτοια πειράματα σε μεγάλη κλίμακα.

ΠΕΡΙ ΜΟΔΑΣ Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ!...

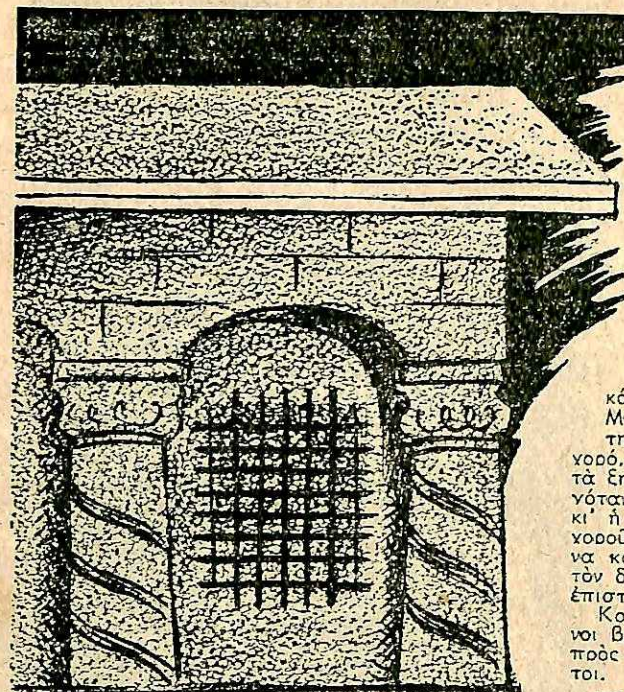
(Σκίτσο Ν. Νορικού)

—Γιά το Θεό! Τι έπαθες, γυναίκα; —Τρόμαξα πολύ, την ώρα που έκανα (περμανάντ).

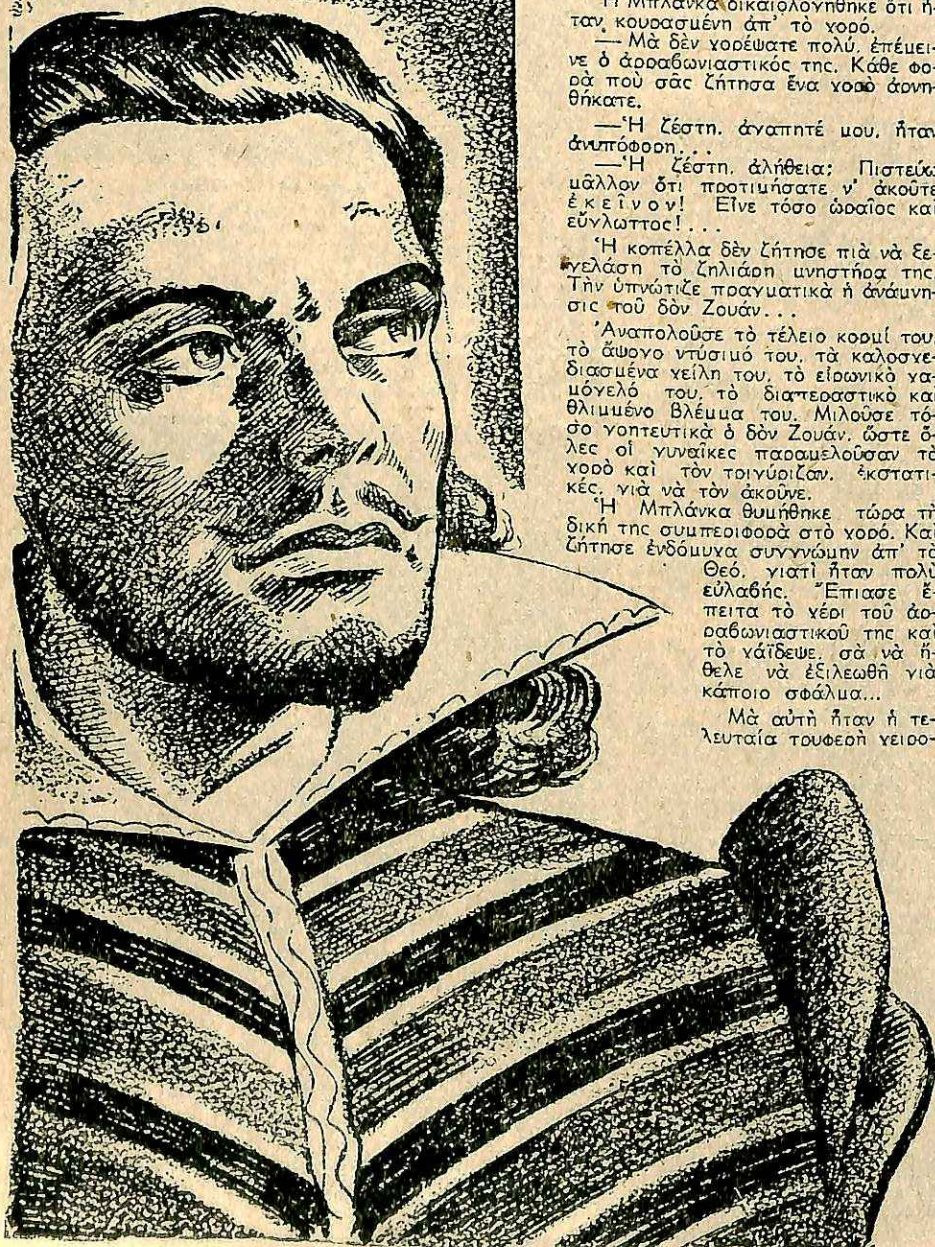

—Η μητέρα! Είναι καλός γαμπρός για την κόρη μας, Άντοιας. Δεν βλέπεις πως προσέχει τα ρούχα του;...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΟΝ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ισπανικό αίσθηματικό διήγημα

«Η ώρα ήταν 2 μόνον, όταν ο κόμης ντ' Αλβαρέζ, η κόρη του Μπλάνκα κι' ο άρραβωνιαστικός της δόν Φερνάντο έδωσαν απ' το χορό, όπου σκόπευαν να μείνουν ως τα ημερώματα. Μα η Γρενάδα πνιγόταν απ' την καλοκαιρινή ζέση, κι' η άτυσφαιρα της αίσθους του χορού ήταν άσφυκτική. Έπειτα, έ- να κακό προαίσθημα είχε σπρώξει τον δόν Φερνάντο να έπιταχνή την έπιστολή τους.

Και τώρα οι δυο άρραβωνιασμέ- νοι βαδίζαν μερικά βήματα πιο έ- ποδος απ' τον κόμπα έντελως αήλι- ποι.

— Τι έχετε, αγαπητή Μπλάνκα; ρώτησε το λίγο με παράπονο ο νέος. Μου φαίνεται άλλοιμην...

Η Μπλάνκα δικαιολογήθηκε ότι ή- ταν κουρασμένη απ' το χορό.

— Μα δεν χορεύατε πολύ, έπέμει- νε ο άρραβωνιαστικός της. Κάθε φο- ρά που σας ζήτησα ένα χορό άνη- θήκατε.

— Η ζέση, αγαπητέ μου, ήταν ανυπόφορη...

— Η ζέση, αλήθεια; Πιστεύω μάλλον ότι προτιμήσατε ν' ακούτε έκείνον! Είπε τόσο ώριος και εύχλωτος!

Η κοπέλλα δεν ζήτησε πια να ξε- γελήσει το ζήλιαρό μνηστήρα της. Την υπνώτιζε πραγματικά η άνάμνη- σις του δόν Ζουάν...

Αναπολούσε το τέλειο κορμί του, το άψογο ντύσιμό του, τα καλώςε- διασμένα γέιλια του, το ελαφρύ γα- μινόλεό του, το διαπεραστικό και θλιμμένο βλέμμα του. Μίλούσε τό- σο γοητευτικά ο δόν Ζουάν, ώστε ο- λες οι γυναίκες παραμελούσαν το χορό και τον τοιγυρίζαν, έκστατι- κές, για να τον ακούν.

Η Μπλάνκα θυμήθηκε, τώρα τη δική της συμπεριφορά στο χορό. Και ζήτησε ένδουμα συγγνώμης απ' το Θεό, γιατί ήταν πολύ ευλαδής. Έπιασε έ- πειτα το χέρι του άρ- ραβωνιαστικού της και το γάιωσε, σά να ή- θελε να εξιλεωθεί για κάποιο σφάλμα...

Μα αυτή ήταν η τε- λευταία τουφεοή γειοο-

ρονουία της προς το δόν Φερνάντο, γιατί πέρασε όλη τη νύκτα της με τη σκέψη της προσπλημένη στον άλλον... Όσο ήταν ευπνήτη της φαινόταν ότι στεκόταν δίπλα στο μαξιλάρι της. Αν την έπαιρνε ο ύπνος, τον έβλεπε στα όνειρά της... Και το πρωί, πια ένοιωσε πως δεν μπορούσε να ζήση χωρίς αυτόν, κι' άνακόνωσε στον πατέρα της τις άμετάκλητες άποφάσεις της.

— Πατέρα, του έιπε, θα δώσετε πίσω το λόγο του στο δόν Φερνάντο και θα ρω- τήσετε το δόν Ζουάν αν με δέχεται για σύ- ζυγο.

Ο κόμης την κύτταξε, κατάπληκτος, τοο- μυγμένος. Έπειτα φώναξε:

— Τρελλάθηκες, κόρη μου!... Να παν- τρευτείς το δόν Ζουάν... Μα δεν ξέρεις λοιπόν ότι είνε ο δόμιος των γυναικών έ- νας παλάνθρωπος ίκανός για κάθε βου- μιά, για κάθε έγκλημα; Θέλεις να περάσης τη ζωή σου μέσα στη ζήλεια και στον έ- ξευτελισμό;

Τόν απέλιψε η σκέψη ότι η Μπλάνκα του — το μόνο αγαπημένο του πλάσμα απ' ότου είχε μπει νήος — είχε μολυν- θή απ' τη δηλητηριασμένη γοητεία του δόν Ζουάν, που ξετρέλλαινε άκούη και τα πιο φρόνιμα κορίτσια...

Παρ' ότες όμως τις αντιρρήσεις του πα- τέρα της, η κοπέλλα έπέμεινε. Αν ο κό- μης άνοιόταν να διαλύσει τον άρραβώνα της με τον δόν Φερνάντο και να προσφέρει το χέρι της στο δόν Ζουάν, θα έκανε μόνη της και τα δυο αυτά!

★

Μιά γορή παραμένα της Μπλάνκας, που την αγαπούσε υπερβολικά κι' υποχωρούσε σε κάθε έπιθυμία της, την διευκόλυε να συναντηθί με το μεγάλο γυναικοκατακτητή. Συνήθισμένος ο δόν Ζουάν να πέφτουν ευ- κόλα οι γυναίκες στην άγκυλιά του, νομ- τασμένος απ' τις έκδηλώσεις του θαυμα- σμού και της λατρείας των, δέχθηκε άδια- φορα τη Μπλάνκα. Δεν την ευρίσκε άλλο- στε εξαιρετικά ώμορη, αυτός που είχε σφίξει στην άγκαλιά του τόσες έκθαυβι- τικές καλλονές.

Όταν έμαθε όμως ότι η δόνα Μπλάνκα ντ' Αλβαρέζ, κόρη άριστοκρατικής οίκο- γενείας της Γρενάδας, μιά απ' τις τιμιώ- τερες κοπέλλες του κόσμου, δεν έπιπύουσε να γίνη μόνον συντροφισσά του για μιά νύχτα, άλλα φιλοδοξούσε τον τίτλο της νό- μιμης σύζυγού του, έσκασε στα γέλια.

Όστόσο, έμπρος στην έκφραση της ά- πελπισίας της νέας, συγκινήθηκε και προσ- πάθησε να την παρηγορήσει.

— Θάκορε να ναιραθε, κι' όνι να λυ- πάσθε για την άνοηό μου! της έιπε. Τι θα μπορούσατε ν' άποτελέσετε σείς στη ζωή μου, που είνε ένα άτελειωτο κληνί του ιδεώδους έρωτος, ένα αιώνιο ταξείδι προς την τελεία κι' άθάρατη εύτυχία... Τιποτέ άλλο από ένα μικρό σταθμό!...

Η νέα άγωνίσθηκε άκούη.

— Η λίγη ώρα που θα μου παρανω- ρούσατε, δόν Ζουάν, του έιπε, θα μ' άπο- λήμιανε πλουσιοπάροχα για χρόνια δλό- κληρα πόνου και θλίψως. Το λαμπρό αυτό άστρο θα φώτιζε πια φεγγοδόλο όλη μοι τη ζωή!

Μάταια όμως έπέμεινε. Ποτέ ο δόν Ζουάν δε θα δεχόταν να φορτωθί ένα τέτοιο θά- ρος... Βλέποντάς τον να χάνη πίσ τη ύπουλη του και θέλοντας να βάλη τέλος στην ταπείνωσι της Μπλάνκας, η παραύα- να της την τράβηξε μαζί της και την ά- νγκασε να φύγουν.

Μόλις γύρισε στο σπίτι της, η Μπλάνκα έτοξε να βοή τον πατέρα της. Του διη- γήθηκε την έπισκεψή της στο δόν Ζουάν,

αδιαφορώντας αν θα τον σκανδαλίζε, και πρόσθεσε στο τέλος με έξαση:

— Έφ' όσο, πατέρα, δεν μπορώ ν' άπο- γνήσω το δόν Ζουάν ως σύζυγό μου, δεν ξέρω παρά ένα μόνον, ίκανόν να τον άν- τικαταστήση στην καρδιά μου...

— Ποιος είνε αυτός ο άλλος; ρώτησε ο κόμης, με έλπίδα κι' άνηυχία μαζί.

— Ο Θεός! άπάντησε άδίστακτα η νέα. Καί σε λίγον καιρό, η Μπλάνκα ντ' Αλ- βαρέζ είνε καλόγρια.

★

Υποτάχθηκε στους τραχείς κανόνες του μοναστηριού, καλλίτερα από ότες τις άλ- λες υναχές. Άπομωμένη απ' τον κόσμο, θαμμένη ζωντανή, ένοιωσε ώστόσο τον έ- αυτό της πιο εύτυχισμένο από κείνες που άπολαυόταν τις έγκωσμιες ναρές, με τη μαντιλία στα μαλλιά τους και τη βεντά- λια στο χέρι. Είχε φτάσει στην εύτυχια, που άναζητούσε μάταια ο δόν Ζουάν... Και, μάλιστα από δρόμους που οδηγούσαν στον παράδεισο, κι' όχι στην κόλαση.

Όταν είνε υπή στο μοναστήρι, είχε βοή εκεί ένα γέρο έξομολογητή. Η ηλικία κι' η φυσική έπιείκειά του τον έκαναν να μνή υποβάλει σε πολύ άσχημες έρωτήσεις τις καλόγριες που πήγαιναν να του ζητή- σουν άφεσι άμαρτιών. Σε λίγον καιρό ο- μως, πέθανε ο καλός αυτός μοναχός και τον άντικατέστησε ένας σκυθρωπός άσκη- τής, που έβλεπε παντού την άμαρτία, που άνακάλυπτε άνεπαίσθητα σημαδάρια στο καθαρότερο διαμάντι κι' ένοχα έλατρία στην άθώοτερη πράξη. Αυτός λοιπόν θεώ- ρησε ύποπτη την εύδαιμονία της Μπλάνκας και θέλησε να την ξεηγήσει κατά βάθος.

Έμαθε ότι μιά έρωτική θλίψις είχε κα- μεί την κόρη του κόμητος ντ' Αλβαρέζ να γίνη μοναχή και βεβαιώθηκε έ- ται ότι η κλήσι της προς τη μο- ναχική ζωή δεν προερχόταν άπο- κλειστικά απ' την ευλάβειά της. Άποφάσισε λοιπόν να την έπι- δέητε διαρκώς, για να την εξα- νίσση.

Μέσα απ' το δικτυώ το έ- ξομολογητήριό του, η ρώτησε μιά μερά αν της συνέβαινε να όνει- ρεύεται άκούη τον δόν Ζουάν, που για να τον ξεχάσει είνε υπή στο μοναστήρι.

Κι' εκείνη άμολόγησε με ελι- κοίניה:

— Τον σκέπτομαι κάθε φορά που προσεύχομαι για τη σωτηρία της ψυχής του.

Ο έξομολογητής δεν υπόρσε να μή την συγχάσι για το σκο- πό της. Όστόσο τη συμβούλεψε να σταματήσει πια αυτές τις προσπάθειές της.

— Είνε χαμένος κόπος, τέκνο μου, της έιπε, να μεσολαβήτε στο Θεό για γάιο του δόν Ζουάν. Κινδυνεύετε να κολάσετε στο τέ- λος και τη δική σας ψυχή!...

Ο δόν Ζουάν είνε ένας άδίοοθος άμαρτωλός, ένας έγκλημα- τας προωρισμένος για το Σατα- νά. Η σκέψη του θα σας κατα- στούει! Θά σας στείλη στην Κόλαση, αντί ν' άνοίξη σ' έκεί- τον τον ούρανό... Διώξτε τον λοιπόν απ' το νού σας!

Έπειτα πρόσθεσε, πιέζοντάς την με έρωτήσεις:

— Όμολογήστε ότι, όταν νο- νανίζετε έμπρος στον Έσταυρω- μένο, τα όνειροπαρόμενα υπία σας πιστεύουν πως βλέπουν το δόν Ζουάν στη θέσι του Σωτήρος μας! Είνε αλήθεια!...

Η Μπλάνκα έσκυψε το κεφά- λι της. Η σιωπή της άποτελού- σε την καλύτερη όμολογία...

Ο έξομολογητής έξακούλ- οησε:

— Κι' όταν άπευθύνετε τις προσευχές σας στην Υπεραγία Θεοτόκο και τότε άκούη μιά δια- βολική φωνασμαγνορία φέρει έμπρος στα μάτια σας το δόν Ζουάν, αντί για την Παθένο;

Η Μπλάνκα άναγνώρισε τα- πεινά, ότι ήταν αλήθεια. Παρα- δέχθηκε κι' αυτή, μαζί με τον

Σατανά στις παρόερες έκείνες όπτασίες της. Κι' ύποσέθηκε να διώξη στο έξος απ' τις σκέψεις της κι' απ' τις προσευχές της έναν άμαρτωλό, που τίποτε δεν υπο- ρούσε πια να τον σώση απ' την κατάρα.

★

Απ' την ήμερα εκείνη, μιά θλίψη άπερί- γραπτη έσφίξε την ψυχή της. Είδε για πρώτη φορά το μοιαστήριό σαν ένα παγω- μένο τάφο.

Δεν άοησε να καταλάβη ότι έκείνο που την έκανε ως τότε τόσο εύτυχισμένη εκεί μέσα, ήταν η ψευδαισθησις ότι κοπιάζε για τη σωτηρία του πολυαγαπημένου της δόν Ζουάν έξασφαλίζοντας έτσι τη συνά- τησί τους στους ούρανους, όπου θα τελού- σαν τους αιώνιους γάμους των... Οι προ- σευχές της, οι νηστείες, οι κακουχίες του μοναστηριού έχασαν γι' αυτήν το μεγαλει- τερο μέρος της σημασίας τους. Όλ' αυτά της φαινοντόσαν τώρα τόσο μάταια κι' άνοστα, έφ' όσον δεν την έφεραν κοντά στο δόν Ζουάν!...

Η θλίψη της κατέληξε, σε μαρσασμό. Χλωμάζε, έλυωνε σιγά-σιγά. Ο θάνατος είχε άποτυπώσει κι' όλας τη σφραγίδα του στο λιπόσαρκο πρόσωπό της!

Έτσι, έφτασε η τελευταία της ώρα... Ο έξομολογητής βοίσκόταν κοντά στο κρεβάτι της, με τον Έσταυρωμένο στο χέρι. Καθώς όμως τον πλησίαζε στα γέιλια της, εκείνη έναυόθηκε μιά άποόπη δύ- ναμη, άπομάκρυνε με μιά κίνηση τομού το Σταυρό, πρόφερε μιά βλαστήμια κι' έ- πειτα φώναξε:

— Όχι, δεν θέλω ν' άνεδώ στον ούρανό! Γιατί, εκεί που βοίσκονται οι άγγελοι, οι άγιοι, οι δικαιοί, εκεί που ύπόσεται η άρε- τή, είμαι βεβαία ότι δεν θα συναντήσω ποτέ Έκείνον!... Άφού ο δόν

Ζουάν είνε άποκλεισμένος απ' τον Παρά- δεισο, δεν τον θέλω ούτε κι' ένώ! Θέλω να κατεβώ στην Κόλαση, όπου θα πάη κι' αυτός μιά μερά! Τα άνοια ούολιάσματα των δαιμόνων θ' άντηγούν στ' αυτιά μου άρμονικότερα απ' τους ύμνους των Σερα- φείμ, αν τ' άκούω μαζί με τον δόν Ζουάν! Οι αιώνιες φλόγες θα μου φαίνονται σαν γάδια, όταν θα με κάνουν μέσα στην άγκα- λιά του!...

Και, με μιά έκφρασι στην όποία έκινό- ταν το χαμόγελο των εύτυχισμένων με το μωσφασμό των καταραμένων, η μοναχή που θυσιάσε την ψυχή της για τον δόν Ζουάν, άσισε την τελευταία πνοή της.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

♦♦

Τα άπρόοπτα των άσφαλίσεων

Ο άνθρωπος με την κορμένη γλώσσα

Στην Άμερική, οι άσφαλιστικές έται- ρίες άσφαλίζουν τα πάντα: τις ρακέτες του τέγγις από ένδ-νομένη κλοπή, τα πό- δια για τον κινδύνο της πολιομυελίτιδος, τα ένογα των συγγασμένων για την περίπτωση άποτυχίας, τους ύποψώπους έναντι των κινδύνων... κακουεταχειρίσεις εκ μερους των εκλογέων των, τις νέες στην περίπτωση που θα έμεναν γεωργοκόσες κτλ, κτλ. Άλλ' οι άσφαλίζοντες πού παραδίδον- ται με κλειστά τα μάτια στην «προστα- σία» των άσφαλιστικών έταιριών δοκίμα- ζουν κάποτε πολύ περίεργες άπογοητεύ- σεις.

Μιά τέτοια περίπτωση ήταν η ακό- λουθη:

Έπ' α από μιά σύγκρουσι αυτοκινή- των, ο έπιβάτης ενός ταξί έκαμε την όνι και πολύ εύχρηστη δια- τίωση, ότι ήταν μεν ζωνανός, αλλά ότι η γλώσσα του είχε κο- πη στα δυο.

Άπευθύνθηκε τότε στην άσφα- λιστική έταιρία, όπου ήταν ά- σφαλισμένος. Ζητώντας άνάλογη άποζημίωσι.

Άλλ' η ίατροδικαστική εξέτα- σις άνακάλυψε ίληθ δοντίνον πά- νω στην άκραυπηρασμένη γλώσσα.

Τι είνε συμβή;

Ο έπιβάτης βοίσκόταν μέσα στο ταξί με μιά γυναίκα και φαίνεται ότι τη στιγμή που έγι- νε η σύγκρουσις την φίλουσε. Άπο το τούρναγμα, η γλώσσα του βώθηκε μέσα στο στόμα της κι' έκευη, γωρίς να το καταλάβη, την έκοψε με τα δόντια της.

Το άποτέλεσμα ήταν ότι η έ- ταιρία άνέθηκε να πληρώσει άποζημίωσι, με τη δικαιολογία ότι η άποκοπή της γλώσσας δεν ώφέλιετο σε άυτοκινήτισκό ά- τυχημα, αλλά ως ένα από τα πολλά άπρόοπτα των έρωτικών περιπτώσεων.

Μιά άλλη περίπτωση ήταν πε- ρισσότερο περίεργη.

Ένας σωφός έπεσε με το άυ- τοκίνητό του σ' ένα βάραθρο. Το άυτοκ., πτε έγινε συντομία αλλά ο ίδιος δεν έπαθε τίποτε σνεδόν, Άρχισε άμέσως να καλή σε βο- ήθεια και σε λίγο είχαν συνκεν- τρωθί στον τόπο του άτυχημα- τος μερικοί γωρικοί, που πέτα- σαν στο σωφός ένα σφονί για να δειθί μ' αυτό και ο τον ανέβασ- σαν επάνω. Κατά το ανέβασμα όμως, κόπηκε το σφονί και ο δυστυχημένος έπεσε κάτω, με άποτέλεσμα, αυτή τη φορά, να σπάση και τα δυο του πόδια. Τέλος, έπειτα από πολλές προσ- πάθειες, τον ανέβασαν επάνω.

Η άσφαλιστική έταιρία α, ο- που ο σωφός ήταν άσφαλισμέ- νος, άνέθηκε και πάλι να πλη- ρώσει άποζημίωσι. Και το δικα- στήριο τη δικαίωσε.

Ο σωφός, λέγει η άπόφασίς του, ήταν άσφαλισμένος έναντιον των άυτοκινήτισκων δυστυχη- μάτων και όχι έναντιον έκείνων που μπορεί να προέλθουν από το σπρό της δρεβασιάς.

Εξομολογείτε πως όταν νονανίζετε έμπρος στον Έσταυρωμένο Δάστυν τα μάτια σας τον δόν Ζουάν; ρώτησε ο έξομολογητής.

«Καλντεριμιτζήδες»

Υπάρχει ένα επικίνδυνο είδος απατεώ-
νων που μισούν θανάσιμα οι νοικοκυρά-
δες, γιατί τις βασίζουν διαρκώς σε μπλά-
δες και βάσανα!... Στην αστυνομία είναι
γνωστοί με τ' όνομα «καλντεριμιτζήδες». Σ'
αυτούς περιλαμβάνονται οι «μπουκαβώ-
ροι», οι «γρυλλακίδες», οι «απατεώ-
νισσες» και χίλιοι άλλοι «αερι-
τιζήδες». Όσοι αν και εκ πρώτης όψεως
δεν φαίνονται για επικίνδυνοι όλοι αυτοί
ωστόσο είναι ουσιαστικοί. Για να πάρετε μια
ιδέα της ουσιαστικότητας των θα σας ανα-
φέρουμε μερικά από τα πιο καταπληκτικά
επεισόδια τους για να θαυμάσετε το θρά-
σος τους. Συνήθως οι απατεώνες αυτοί έρ-
γάζονται δυο - δυο. Έχουν οργανώσει έ-
να αριστο δίκτυο κατασκοπείας και όλη τη
μέρα γυρίζουν στους κεντρικούς δρόμους,
στις αριστοκρατικές συνοικίες των Αθηνών
και αναζητούν το θύμα τους. Κι' αυτό
δεν έρχεται να βρεθεί.

Ο αστυνομικός της Γενικής Ασφαλείας
κ. Α. Παπαδόπουλος μας διηγήθηκε την
παρεκτάτως ενδιαφέρουσα σχετική ιστορία
που λίγο έλειψε να χωρήσει εν' ανδρόνυνο
το οποίο ως εκείνη τη μέρα ζούσε ειρ-
χισμένο.

Ενα πρωί του 1938 στο Χρηματιστήριο,
δυο από αυτούς τους απατεώνες είχαν
στήσει το καρτέρι τους. Ήταν πρωί κι' ο
κόσμος έτρεχε βιαστικά στις δουλειές
του. Έξω από μπροστά τους περσέ-
ενας κύριος. Τον άκουσαν που καλημέρι-
ζε με το μικρό όνομά του έναν καταστη-
ματάρχη που στεκόταν στην πόρτα ενός
μαγαζιού:

— Καλημέρα. Γιώργο! Πώς είναι σήμερα
τα κέφια; Τι γίνεται κι' η κυρά;

— Καλημέρα. Κώστα. Νωρίς, νωρίς βλέ-
πω για το μαγαζί σου. Αλήθεια, μπήκω
ζέρεις τι ώρα είναι ακριβώς για να βάλω
το ρολόι μου;

Ο «Κώστας» στάθηκε, έψαξε τις τσέπες
του βιαστικά, θορυβήθηκε μια στιγμή κι'
έπειτα μ' ένα χαμόγελο, σαν κάτι να θυ-
μήθηκε φώναξε στο «Γιώργο»:

— Με την έρωσή σου μου έκοψες το
αίμα. Ήρθε Γιάγνο. Έψαξα για το ρολόι
μου για να σου πω την ώρα, δεν το βοή-
κα στην τσέπη μου και νόμισα ότι μου το
κλέψανε από τράυ. Θυμήθηκα όμως, το έχω
ξεχάσει κάτω από το προσκέφαλό μου, στο
κρεβάτι μου. Ξέρεις, δεν τ' αποχωρίζου-
μαι ποτέ γιατί είναι ρολόι αξίας κι' έν-
θυμο.

Οι δυο απατεώνες που άκουσαν τον διά-
λογο, με μια ματιά συνεννοήθηκαν. Παρα-
κολούθησαν τον άνθρωπο του ρολογιού
και τον είδαν πιά κάτω στην όδον Σοφο-
κλέους να ανοίγει το μαγαζί του. Κι' τότε
ζαν το όνομα που έγραφε η επιγραφή του
καταστήματος: «Κωνσταντίνος Α...» κι' έ-
πειτα ο ένας από αυτούς σε λίγη ώρα μπή-
κε στο μαγαζί του Γιώργου.

— Μήπως ξέρετε, τον ρώτησε, που είναι
το μαγαζί του Ανδρέα Α...;

— Δεν ξέρω κανέναν μ' αυτό τ' όνομα,
απάντησε εκείνος. Υπάρχει ένας Α... μ'
αυτός έχει δυο πάρα κάτω μαγαζί και είναι
φίλος μου.

— Μήπως κάθεται στην όδον Αλφεικής;
ρώτησε πάλι αδιάφορα ο απατεώνας.

— Όχι, αυτός που ξέρω κάθεται στην ό-
δον Ακαρύνων 12...

— Δεν είναι αυτός. Λάθος μου έχουν δώ-
σει τ' όνομα. Ευχαριστώ πολύ και με συγ-
χωρήτ'... είπε ο απατεώνας και τράβηξε
να βρει το φίλο του.

Έτσι μ' αυτό το «κόλπο» έμαθαν που
καθόταν ο Κώστας Α... Έπειτα κατέ-

στρώσαν το σχέδιό τους. Πήγαν στην ά-
γορά, διάλεξαν μια σφαγμένη και παχεία
γαλοπούλα και τράβηξαν για το σπίτι του
εμπόρου. Κώστα Α... Παρουσιάστηκε
ένος απ' αυτούς. Χτύπησε το κουδούνι
και ζήτησε την κυρία Α... Η νοικοκυρά
εμφανίστηκε ανύποπτη.

— Αυτή τη γαλοπούλα, της είπε ο απατε-
ώνας, σας τη στέλνει ο συζυγός σας, ο
κύριος Κώστας. Να την στείλετε με πα-
τάτες στο φούρνο και να πείτε στο φούρ-
ναρη να την προσέξει στο ψήσιμο. Το με-
σημέρι θα φέρει κι' έναν φίλο του να φά-
νε σπίτι. Μου είπε επίσης να μου δώσετε
το ρολόι του που το έχει ξεχάσει κάτω
από το προσκέφαλό του για να το πω
πάλι στο εμπόριο... Μόνο, σας παρακα-
λεί πολύ, να προσέξετε να γίνει καλή η
γαλοπούλα...

Η νοικοκυρά έτρεξε στην κάρνα του
άνδρός της, βρήκε το ρολόι στο μέρος
που της έλεγε, το έδωσε στον άγνωστο
και του είπε μ' ένα χαμόγελο, δίνοντάς
του και τ' απαραίτητο φιλοδώρημα:

— Να τους πής να μην αργήσουν για
το φαγητό. Στη μία ή ώρα να είναι στο
σπίτι!...

Ο απατεώνας πήρε το ρολόι κι' έτρεξε
να βρει το φίλο του.

— Το πετύχαμε το κόλπο, του δήλω-
σε. Η γυναίκα έπεσε με τα μούτρα να
έτοιμασε τη γαλοπούλα...

Ζυγίσαν το ρολόι στα χέρια τους. Πραγ-
ματικά ήταν ρολόι αξίας. Μα ο ένας απ'
αυτούς, άρχισε να στενοχωριέται.

— Ρε θάνα, είπε στον άλλον, δεν νο-
μίζεις ότι πολύ τους πάει να φάνε τη γα-
λοπούλα μας;...

— Και ποιος σου είπε ότι θα τους την
αφήσουμε να μας την φάνε; Άφεςε πρώ-
τα να την στείλουν στο φούρνο και βλέ-
πουμε.

Κι' αλήθεια, το μεσημέρι στήσαν καρ-
τέρι έξω από το σπίτι του Α... Τον εί-
δαν σε λίγο να έρχεται. Και σε λίγα λε-
πτά από το εσωτερικό του σπιτιού, από
τ' ανοικτά παράθυρα, άκουσταν τρομέ-
ρες ανησυχίες...

— Είσαι πιο κουτή, μπρε γυναίκα κι' α-
πό τα λαχανά! Για ποιον μουσάφιρ μου
λές; Σου είπα εγώ τίποτε;

— Κι' η γαλοπούλα που έστειλες; Δεν
μου έστειλες Κώστα μου, τη γαλοπούλα
να την ετοιμάσω;... Τρελλάθηκες κι' έ-
κανες τόσα έξοδα;...

— Τη γαλοπούλα; Για ποιά γαλοπούλα
μου μιλάς; Όρεξί έχεις μεσημερικά;

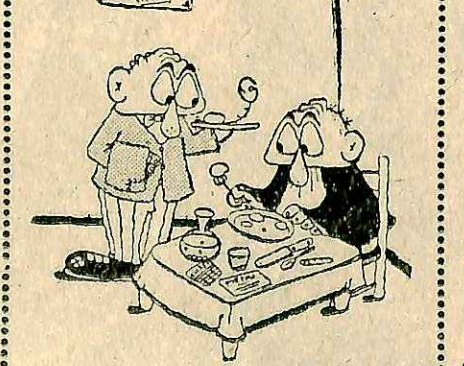
— Αυτή που έστειλες το πρωί με τον
άνθρωπο που σου έφερε το ρολόι;...

— Το ρολόι; Έδωσες το ρολόι μου;...
Μπά που να πάρω ο διάβολος!... Έδώ
σες; Αλήθεια, το ρολόι!...

Οι φωνές γίνονταν ζωηρότερες. Μια ώ-
ρα χαλάρωσέ ο κόσμος μέσα στο σπίτι. Τέ-
λος άνοιξε η εξώπορτα και βγήκε ένας
Κώστας άβυσσος από το θυμό του και
βρίζοντας:

— Να ιδής που πάει για το τηγάνι, ψι-
θύρισε ο ένας απατεώνας στον άλλο. Πάει
να ειρή το ντέρτι του!... Τώρα θ' αψη-
λούμε να περάσει λίγη ώρα κι' έπειτα έ-
μένα με ζέρει η νοικοκυρά θα πιάς εσύ.
Θα κάνεις ότι είσαι αστυνομικός... Θα πής
ότι ο διοικητής σε στέλνει να πιάς το ταψί
με την γαλοπούλα στο τηγάνι...

.....

Το γκαρσόνι: Πώς βρήκατε το
μπιφτεκι σας;

Ο γελάτος: Ανασηκώνοντας μια
πατάτα!...

Ο άλλος απατεώνας δεν διάταξε κα-
θόλου. Χτύπησε το κουδούνι βιαστικά. Τον
άνοιξε μια γυναίκα προσημένη από το κλά-
μα.

— Έρχομαι από το τηγάνι, της δήλωσε.
Πιάσαμε τον κλέφτη του ρολογιού και τώ-
ρα ο αστυνομικός θέλει και τη γαλοπού-
λα... Μου είπε κι' ο κ. Α... να μου τη
δώσετε.

Η γυναίκα δεν διάταξε ούτε στιγμή.
— Τον πιάσατε τον άτιμο; φώναξε. Μπα-
δο σας! Δεν ξέρετε ο μακαράς τι φατί-
μου άναψε μ' αυτή την καταραμένη γα-
λοπούλα;...

— Κάνετε, γρήγορα, παρατήρησε ο ψευ-
ταστυνομικός. Και μην αργήσετε να έρ-
θετε και οεις στο τηγάνι για να τον α-
ναγνωρίσετε...

— Ντύνομαι άμέσως κιόλας! Ός που
να πάτε θα έρθω κι' εγώ!...

Παρέδωσε την γαλοπούλα με δόλοκλη-
ρο το ταψί. Έτσι όπως είχε έρθει εκείνη
τη στιγμή από το φούρνο, κι' έτρεξε βια-
στικά για να ντυθεί...

Οι απατεώνες πήραν την γαλοπούλα
και πήγαν να διασκεδάσουν.

Λίγο αργότερα φάνηκε ο Κώστας Α...
στο σπίτι του. Προλάβει τη γυναίκα του
ντυμένη και στολισμένη στην πόρτα. Έ-
λαμπε όλη από τη χαρά της. Μόλις την
άντικρυσε του φώναξε:

— Έτσι, πάντα είσαι ανάποδος. Δεν με
περίμενες και μέσα να τού τα ψάλλω ε-
να κεράκι!... Το πήρες το ρολόι σου;
Και τη γαλοπούλα; Την πήρες έτρεψε στα
μούτρα;...

— Ο κ. Α... κόντεψε να πάθω συγκινη-
ση. Όπως ήταν κι' οξύθυμος έδειρε την γυ-
ναίκα του γιατί νόμισε, ότι τον κορόι-
δευε. Έτρεξε κατόπιν στο δικηγόρο του
για να τη χωρίσει... Εύτυχος ότι όλα έ-
πειτα από λίγο τακτοποιήθηκαν.

Ένας αστυνομικός, σε μια ταβέρνα,
στην όδον Αθηνών, ανέλαβε την εξής
σκηνή: Δύο γνωστούς απατεώνες να κά-
θονται να πίνουν και να διασκεδάζουν έ-
χοντας μπροστά τους μια δολοκλήρη γαλο-
πούλα μέσα σ' ένα ταψί, γεμάτο με πα-
τάτες!... Τους πλησίασε.

— Πού την κλέψατε, βρε οεις; τους ρώ-
τησε. Από ποιά φούρνο τη βουτήξατε;

— Κάτος να φας μεζέ, είναι αγορασμέ-
νη η γαλοπούλα. Την πήραμε πρωί, πρωί
από το τάδε μαγαζί...

Ο αστυνομικός ρώτησε και βεβαιώθηκε
ότι την είχαν αγοράσει. Αλλά το θράδυ
στην παρέλασε υπερέσει κι' είδε το βι-
θλιο συμβάντων, έλαβε γνώση και της
υπόθεσης της γαλοπούλας και του κλει-
μένου ρολογιού. Έτρεξε άμέσως εις α-
ναζητήσιν των «καλντεριμιτζήδων» και τους
βρήκε να τα πίνουν ακούμ. Από το ύ-
φος του κατάλαβαν τι είχε συμβεί. Κι' ό-
πως είχαν έρθει στο κέφι του δήλωσαν:

— Κύριε αστυνόμε, ήρθες... δεύτερος!
Έπεσε πάνω στα... μπατιρίλκια. Το ρο-
λόι «σκοτώθηκε» κι' η γαλοπούλα... πέ-
ταξε πιά από το ταψί!... Και δεν έμεινε
και κανένας μεζές να σε κεράσουμε!...

Ένα ποτηράκι όμως θα το πής μαζί μας.
— Επειτα είμαστε στη διάθεσή σου... Αυτά
έχει η βρωμοζήλη!... Εμείς φάγαμε τη
γαλοπούλα κι' αυτή μας «έφαγε» κύρ' α-
στυνόμε. Αν δής τον κ. Α... πές του
ότι έχει νοικοκυρά μάλαμα. Ξέρει να μα-
γειρεύει...

Και γέλασαν κι' οι τρεις. Με γέλια πή-
γαν στο τηγάνι και δεν ξεμέθυσαν ποτέ
μόνο την άλλη μέρα στο κραπητήριο...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τα «δικαιώματα» των γάτων

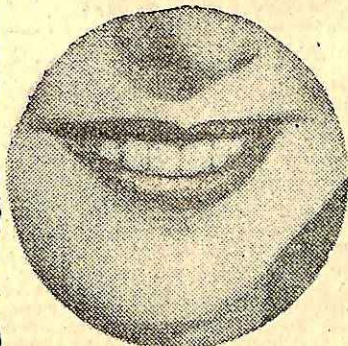
Ένας γάτος έχει το δικαίωμα να υπαίνη
στο σπίτι του γείτονα, να κλέβει το μπι-
φτεκι, να ξεσπάει με τα νύχια του το ύ-
φασμα μιας πολυθρόνας και να χαπλώνε-
ται κατόπιν πάνω σ' ένα μεταξωτό μαξι-
λαράκι:

Όλα αυτά τα εγκλήματα τα είχε κα-
μει ο γάτος της κυρίας Σάντ, που δικ-
άστηκε ποινά από μισικές ημέρες σ' έ-
καστήριο της Λιβερπούλ.

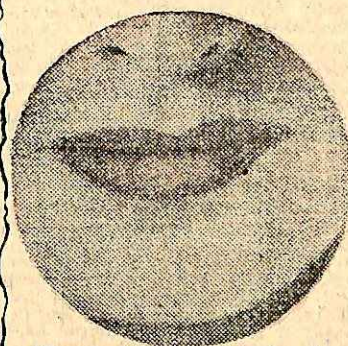
Κι' ο δικαστής έδικαίωσε τελικά το
γάτο.

Οι πράξεις αυτές, προσεχόμενες από
ένα γάτο, δεν είναι αντίθετες προς τη φύ-
ση του, απεφάνθη. Και, δεδομένου ότι δεν
συνήθεται να κλείνουμε τους γάτους μέσα
σε κλουβιά ή να τους δένουμε με αλυσί-
δες, δεν βλέπω γιατί θα έπρεπε να κατα-
δικάσω την ιδιοκτησία του στην πληρο-
πράξια. Αντίθετος ο ενάγων θα
πρότεινε να προσέγγιζε περισσότερο αλλοι-
στε. Αποσπώ, λοιπόν, την άγωνή του και
τον καταδικάζω στα έξοδα της δίκης.

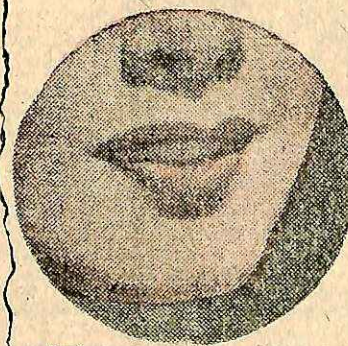
Τά χει'μ σας

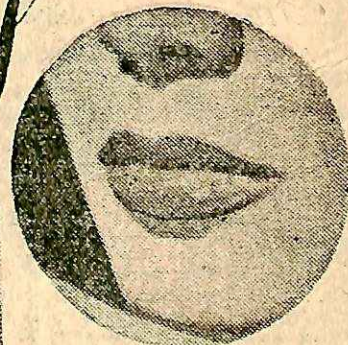
Το λεπτό λοιπόν στόμα απο-
καλύπτει πολύ λίγο έρωτισμό.
Τα καλά αισθήματα του άτο-
μου αυτού υποτάσσονται ου-
χνα από συμφέρον. Χείλη α-
κοθόριστα σχεδισμένα και
αφίχτα δείχνουν σκληρότητα.
Στόμα λεπτό και ευθύγραμ-
μο: τάξει και μεθοδικός.
Χείλη λεπτά, αλλά καλοσχε-
διασμένα: ζωηρή ευαισθησία,
αλλά καλινωγική. Στό-
μα λεπτό με τις άκρες γυρ-
τές προς τα κάτω: δολιότης
και κυριαρχικό πνεύμα.

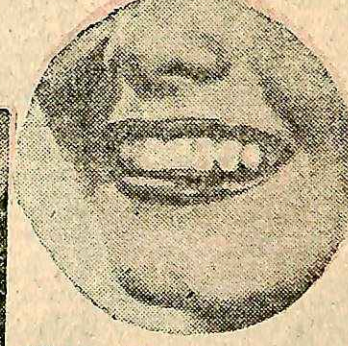
Ένα στόμα μέτριο και καλο-
σχεδιασμένο φανερώνει ίσο-
ροπικό πνεύμα. Η τιμή
της κι' η καλωσύνη είναι οι
κυριότερες αρετές του κα-
χου του. Όταν οι άκρες του
γέρνουν προς τα κάτω, δεί-
χνουν πως έχει μεγάλη ιδέα
για τον εαυτό του. Αν απε-
ναντίας ανεβαίνουν προς τα
πάνω, φανερώνουν παιδρότι-
τα κι' αφροντισία. Απόσπαι-
σι λυγίτερ από 2 πόντους με-
ταξύ άνω χείλους και μύτης
σημαίνει αδύνατο χαρακτήρα.

Στόμα σε σχήμα καρδιάς (που
έχει γίνει σπάνιο σήμερα) α-
ποκαλύπτει φιλοσοφία και
τοακτινία σε μια γυναίκα, εί-
ναι όμως ενδείξεις των μεγα-
λειτέρων ελαττωμάτων σ' έ-
ναν άντρα. Απόσπαισι με-
ταξύ άνω χείλους και μύτης
μεγαλειότερη από 2 πόντους
αποτελεί σημείον διπλωμα-
τίας, πνεύματος πολύ στοχα-
στικού και υπερφίσις.

Χείλη κοντρά και καλοσχε-
διασμένα φανερώνουν συνή-
θως καλωσύνη. Αν είναι σφυ-
σκάτα, αποτελούν ένδειξη
βαναυσότητας. Όταν το κά-
τω χείλος ξεπερνάει πολύ το
έπάνω, είναι σημείο έρωτι-
σμού και ήδυπαθείας. Χείλος
οκισμένο στη μέση δείχνει
πολύ σχετική αντίληψη της α-
ληθείας. Έπάνω χείλος σφυ-
σκάμενο στη μέση: πάθος.
Βαθύ αυλάκι μεταξύ του κα-
τώ χείλους και του πηγού-
νιου: καλωσύνη.

Ένα μεγάλο και καλοσχεδια-
σμένο στόμα αποτελεί αδιά-
ψευστο δείγμα νοσταλγίας. Ο-
ταν οι ρυτίδες, που ξεκινούν
απ' τα δύο πλευρά της μύ-
της, κατεβαίνουν χαμηλότε-
ρα απ' το κάτω χείλος, ση-
ματίζοντας καμψύλη, έχο-
με να κάνουμε με άνθρωπο
υπολογιστή και αδιάκριτο. Αν
κατεβαίνουν κατακόρυφα απ'
το κάτω χείλος, χαρακτήρας
κοινωνικός και φαιδρός. Αν
σταματούν ψηλότερα απ' το
έπάνω χείλος: σταθερότης.

Στόμα πολύ προεχέον δεί-
χνει σε μια γυναίκα ματαιο-
δοξία και μικρό μυαλό. Σ' έ-
ναν άντρα υπορεί να έ-
δειξει προσόντων ρήτορας. Το
πνεύμα αν είναι προεχέον:
πνεύμα πρωτοβουλίας, πολύ
ανεπτυγμένο σταθερότης κα-
ρακτήρας. Αν βρίσκεται πο-
λύ προς τα μέσα: δείλια και
ροπή στους περισσομένους.

Το μυστικό της κόρης

Περιπετειώδες διήγημα

Νά τους!... Οι επαναστάτες φάνηκαν πια στη γωνιά της λεωφόρου.

Ο νεαρός μαρκήσιος ντε Τικρέ μολις τους αντίκρισε γλίστρωσε. Από κείσε το μυστικό, προετοιμασμένος από μια μυστηώδη ανώνυμη επιστολή περιέμενε την είσοδο των επαναστατών στον πύργο του, μα δεν αποφάσισε να φύγει...

Αυτή τη στιγμή υπήρξε η γοηυτική ύπνωση του Υδονίκ και του φώναξε κατατοναγμένα:

— Για το Θεό, νεαρό μου κύριε, φύγετε!... Οι επαναστάτες με τον άσχημο τους Μοράν έφτασαν κίλους. Δεν είναι υγιή να κοιμηθείτε. Δεν σκέπτεσθε, τουλάχιστον τα επιτηρητικά χαρτιά που κρατάτε πάνω σας.

— Μα πού να πάω, λοιπόν, θεία Υδονίκ; της απάντησε ο μαρκήσιος, γεμάτος λύσσα. Καλύτερα να τους περιμένω εδώ και να σκοτωθώ, αλλά να σκοτώσω και μερικούς να ξεθυμάνω.

Μα η γοηυτική ύπνωση του τον τράβηξε με το ζορί μαζί της στην πίσω πόρτα της αυλής του πύργου, λέγοντάς του:

— Όχι, όχι... Θα σβύσω άμέσως, ή έστω, αν πεθάνω. Νά... Πάρε το μυστικό αυτό και θα σε βγάλει στην εκκλησία του χωριού. Έκεί μολις φθάσης, τούπωσε στο ιερό, όσο να νυχτώσει κι έπειτα φεύγεις με μένος ασφαλές. Φύγε τώρα. Ο Θεός μαζί σου!...

Η πόρτα έκλεισε πίσω του κι' ο μαρκήσιος βαδίζοντας προσφυλακτικά έφτασε τέλος στη μικρή εκκλησία του χωριού και τούπωσε κρυφά στο ιερό. Πέρασαν ώρες αρετές. Κι' όταν τα σκοτάδια άρχισαν ν' απλώνονται παντού, ο μαρκήσιος έτοιμάστηκε να φύγει από κεί μέσα.

Μολις όμως έφτασε στην έξοδο, παρασημασμένη μπροστά του μια γυναίκα σλουέττα που με βήμα διακριτικό μπήκε στην εκκλησία, λέγοντας συγχρόνως:

— Εδώ είστε, πάτερ μου! Έρχομαι να εγκαθίστη τη ψυχή μου από ένα βάρος, εννοώντας στην Παναγία, μα μία και βοήσκεστε εδώ, εξομολογήστε με...

Ο μαρκήσιος αναταράχθηκε. Είχε υποσχεστεί του — τη γνώρισε απ' τη γλυκειά φωνή της — την Άντι Μοράν, την κόρη του τομερού άρχηγού των επαναστατών.

Το διήγημα ήταν φοβερό! Να προσποιηθεί τον έφηβο; Αισθανόταν απένεια μπροστά σε μια τέτοια σκέψη.

Να φανερωθεί ποιος ήταν; Μα η κοπέλα αυτή ήταν η κόρη του πιο θανάσιμου έθνους του. Θα τον μαρτυρούσε και ασφαλώς οι επαναστάτες θα τον σκότωναν την ίδια στιγμή.

Προτίμησε λοιπόν να προσποιηθεί τον έφηβο κι' άκουσε με ντυτοκάδο την ένοχο λήψη της άγνης κοπέλλας που γονατιστή του διηγήθηκε ψιθυριστά τα έξης καταπληκτικά:

— Πάτερ μου!... Ποιν από λίγη ώρα ήθελε σπεί το πατέρα μου φοιτά άπονημένο. Ο γενικός άρχηγος του είχε άναθεσει τη σύλληψη του μαρκησίου Ραούλ ντε Τικρέ κι' ο πατέρας μου σπούζε τις έλλειδες του για τον προδοισμό του στη σύλληψη αυτή. Αλλά κάποιος άθλιος προδοτής — έτσι έλεγε ο πατέρας μου — είδωποιήσε φαινεται τον μαρκήσιο κι' έτσι βοηπόν τον πύργο του έζησε. Λοιπόν, πάτερ μου, ένώ είδοποιήσα τον μαρκήσιο με υα άνώνημη έπιστολή, τον άγαπήσα κρυφά και τολλά, πάτερ μου, γιατί ήταν έμμενικός και ναοιτωμένος. Αιούτοσα, πάτερ μου!

Ο μαρκήσιος έκπληκτος μολις κατώθωσε να ψιθυρίσει:

— Όχι, κόρη μου! Άντίθετα έκανες καλό κι' ο Υψιστος θα στο ανταποδώσει...

Η Άντι Μοράν σπώθηκε τότε σινά έκανε το σταυρό της κι' άκουακούνηκε άνακουφισμένη, αφού ψιθύρισε:

— Εύχαριστώ, πάτερ μου!...

Ο μαρκήσιος μεθυμένος ακόμα απ' τί άρωμα της γλυκειάς κοπέλλας, και συγκινημένος απ' το τρυφερό της μυστικό δεν άποφάσισε να φύγει απ' την εκκλησία. Τέλος όμως βγάδοντας ένα στεναγμό, γλύστασε άνάμεσα στο σκοτάδι, έφτασε στο γειτονικό δάσος κι' ύστερα από άμέτο-

τους κινδύνους έφτασε στην άκροθαλασσιά και συναντήθηκε σ' ένα άπρη πριν συμφωνημένο μέρος με τους άγνωστους του.

Σε λίγες μέρες ή άντεπανάστασις άναψε σ' όλόκληρη τη Γαλλία. Ο νεαρός μαρκήσιος ντε Τικρέ, άσχημος των στρατευμάτων της έπαρχίας του, νικούσε παντού τους επαναστάτες κι' έσπευσε το θάνατο δόγνουά του.

Επειτα από πολλές νίκες έφτασε τέλος με το στρατό του στο χωριό Περούτι.

Τα έπιμερώματα της άλλης μέρας τα στατεύματα του μαρκησίου υτύπησαν το γωσιό. Κατά το μεσημέρι οι επαναστάτες είχαν σκορπίσει. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν σκοτωθί.

Εκεί όμως, στην πλατεία του χωριού, ο μαρκήσιος εγχώρισε μια ομάδα από γυναίκες που προσπαθούσαν τομαγμένες να φυλάνουν απ' τις λόνγες των στασιωτών. Και έσφινικά μια σλουέττα κοπέλλας, τυλιγμένη σ' ένα μακού μαγούα, βγήκε άπτομα απ' την ομάδα κι' έτρεξε κοντά του.

Κι' η κοπέλα αυτή ήταν η Άντι Μοράν. Η άγαπημένη του Άντι!...

Ολόγυρά του τώρα, άνοιμένοι, οι άλλοτε τόσο πειθαρχικοί στασιωτές ζήταγαν να πάρουν απ' τα χείρα του τη νέα για να την κομμάτιασουν. Άποητος όμως ο μαρκήσιος και με το σπαθί στο χέρι δεν άφηνε κανένα να την πλησιάσει.

Πυροβολισμοί άκούστηκαν συγχρόνως και μερικές σφαίρες σφύριζαν απ' αυτιά του μαρκησίου. Γύρισε άπελπισμένος προς το μέρος της έντονης κοπέλλας κι' είδε τα γλυκά γαλάζια μάτια της, νάνε καρφωμένα άπάνω του α' έμπιστοσύνη και λαισία.

Έσπερλάμενος τότε φώναξε στους συντρόφους του:

— Θέλετε λοιπόν να σκοτώσετε τη γυναίκα μου; Τη γυναίκα του Διοκητού σας; Είμαι τόσο άρραβωνισμένη, την άγαπή και υ' άγαπή κι' ο άδβας Κερνέ θα υας στεφανώσει άμέσως τώρα! Έπιμένετε λοιπόν ακόμα να σφάξετε τη μαρκήσια ντε Τικρέ;

Επειτα από μισή ώρα ή Άντι, γοητευμένη και κατάπληκτη έβγαλε απ' την εκκλησία σπτοιγμένη στο υπράσσο του συζύγου της. Ζητωκαυγές τους υποδέχτηκαν.

Και τότε ή Άντι μουρούοισε τοιστευμένη σ' απ' το νεαρό σύζυγό της:

— Μα πώς ήξερες, καλέ μου, ότι σ' άγαπούσα;

Κι' ο μαρκήσιος σφίγγοντας άπαλά το μπράτσο της, της ψιθύρισε ναυονελώντας με ύφος καταπληκτικό:

— Ο Θεός μου μαρτύρησε το τρυφερό σου μυστικό, γλυκειά μου κι' άγαπημένη μου Άντι!...

ΦΡ. ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Έκκτο συμβολικές έκτελέσεις την ημέρα

Ο νέος διοικητής του Χού-Νάν, στρατηγός Χό-Τσι-Χίνγκ, είχε εξαιρετικά πρακτικός άνθρωπος. Τα πολιτικά κόμματα στην έπαρχία του, όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του, άνηγοντο σε 65. Τα τειώρισε, λοιπόν, σε 6, με τον έξης πρωτότυπο τρόπο:

Τα υπερώως με τα δώρουα τα προγράμματα τους, τα μελέτησε και διεπίστωσε ότι τα 59 από τα 65 κόμματα είχαν συσταθεί για την ικανοποίηση προσωπικών φιλοδοξιών και τα κατηγόνησε. Άνεγνώρισε μόνο τα υπόλοιπα 6, που είχαν πραγματοικά διαφορετικές άογες το καθένα.

Μια άλλη πρωτοτυπία του Χό-Τσι-Χίνγκ ήταν οι συμβολικές έκτελέσεις, σε περιπτώσεις πολιτικών άδικημάτων. Στο Χού-Νάν οι κατάδικοι για παράμοια άδικήματα άνηγοντο σε 300.000!

Άντι, λοιπόν, να τους έκτελούν πραγματικά, ο Χό-Τσι-Χίνγκ διάταξε να τους κρεμούν από υια άγνήνη με τη θηλιά σ' ένα έπι μιά ώρα, αλλά χωρίς να άφαιρούν τα τραπέζια, όπου ο κατάδικος σπρώχνει τα πόδια του. Όταν συμπληρωθεί ή ορισμένη ώρα, κατεβάζουν τον έκτελεσθέντα και τον στέλνουν στο σπίτι του.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο Χό-Τσι-Χίνγκ έκτελεί περί τους 100 καταδικούς την ήμέρα. Και έλπίζει να τερματίσει γρήγορα το έργο του.

Η «ΜΑΡΙ-ΧΟΥΑΝΑ» ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

Ένα διαβολικό μεξικανικό φυτό

Η «Μαρία - Ιωάννα», με το δολοφονικό της έργο, εξακολουθεί ν' άποχολή συνεχώς τις μεξικανικές άρχες. Δεν πρόκειται για καμμία μοιραία κι' έγκληματική γυναίκα, αλλά για το φυτό «μαριχουάνα» (που ή ισπανική α' τη ονομασία του σημαίνει Μαρία - Ιωάννα). Έχουμε νράψει κι' άλλοτε γι' αυτό, το κι' έχουμε άφηγηθή μερικά απ' τα έγκλήματά που προκάλεσε.

Καθώς έξηγησαμε και τότε, πρόκειται για ένα είδος ινδικής καννάβης, του φυτού δηλαδή απ' το οποίο παράγεται το κασί. Δεν άπαιτεί πολύπλοκες προπαρασκευές, ούτε κυκλοφορεί κρυφά στο εμπόριο όπως τα άλλα ναρκωτικά. Γιατί, στο Μεξικό, φυτρώνει παντού, στους κήπους, στα χωράφια, στις γλάστρες. Οι σπόροι του ακορπίζονται και βλαστάνουν εδώ κι' εκεί.

Οι τοξικομανείς μαζεύουν άπλως τα φύλλα και τα λουλούδια του φυτού, τα ζεραίνουν, τα τρίβουν και τα κεννίζουν τυλιγμένα με τσιγαροχαρτό, σαν τα συνθιμένα τσιγάρα. Τέτοια τσιγάρα πωλούνται παντού, σε πάμφθηνες τιμές και κάτω απ' τη μύτη της αστυνομίας. Στις πόρτες των σχολείων, άσυνείδητοι τύποι τα πουλούν στους μαθητές.

Τα ίδια γίνονται και σε πολλές άλλες χώρες, όπου μπορεί να ευδοκιμήσει το διαβολικό αυτό φυτό.

Το χαρακτηριστικό σύμπτωμα της «μαριχουάνας» είναι ότι ο τοξικομανής δεν βλέπει άπλως όνειρα, αλλά συμμετέχει ένεργως σ' αυτά. Ές άλλου τα όνειρα της «μαριχουάνας» δεν έχουν τίποτε το εξιδανικευμένο, όπως συμβαίνει με άλλα ναρκωτικά. Είναι κτηνώδη, ταπεινωτικά. Ένας έξνος δημοσιογράφος, που ταξείδεψε στο Μεξικό, έτυχε να βρεθί κάποτε στο σπίτι ενός άντρώγου της καλύτερης κοινωνικής τάξεως, που καννίζε «μαριχουάνα». Είδη λοιπόν τον κυριο να πηδά έσφινικά πάνω στο μπουφάν και να κρεμείται στον πολυέλεο, ουρλιάζοντας: «Είμαι πύθκος! Είμαι πύθκος!». Συγχρόνως ή κυρία — που ήταν λίγο αλλη άκρη του δηματίου και πρόσφερε βονώνιας: «Είμαι βαρέλι και κυλάω... Προσοχή! Είμαι βαρέλι!». Αυτά είναι τα αποτελέσματα της «μαριχουάνας».

Δυστυχώς δεν μένουν πάντα κωμικά μόνον. Συχνά γίνονται τραγικά. Μιλώντας για τη «μαριχουάνα», οι Μεξικανοί λένε ότι «όσνηι στον κουβά». Κι' ο χαρακτηρισμός αυτός είναι πολύ έπιεικής. Πραγματικά, ή «μαριχουάνα» έχει σπρώξει άμέτρητες φορές τους τοξικομανείς σε άνεξήγητους φόνους και σε πράξεις ασέβειας. Έχει γίνει δηλαδή έθνικός κίνδυνος για το Μεξικό. Όσοι την καπνίζουν, δεν λαμβάνουν καν τον κόπο να κρυφτούν.

Είπαμε πιά πάνω ότι και πολλοί μαθηπαι ακόμη καπνίζουν «μαριχουάνα». Τους φαίνεται πως γίνονται τότε πραγματικοί Έρυνόδεμοι ή γκάνγκστερς, όπως στα παιχνίδια τους. Με λίγα λόγια παραπάνω, με μια ίσχυροτερη δόσι ναρκωτικού, μπορεί να φτάσουν στο σημείο να σκοτώσουν. Μέσα σε μία βδομάδα, έγιναν τρεις φόνοι από παιδιά 17 έτών. Και τα παιδιά αυτά δεν ήταν έγκληματες, αλλά θύματα της «μαριχουάνας». Δεν ήξεραν τί έκαναν. Είχαν την έντύπωση ότι έπαιζαν...

Κατεργασμένη με αλκοόλ, ή «μαριχουάνα» χρησιμοποιείται απ' την ισπανική έξωτερικώς για να καταπνέει δυνατούς πόνους, όπως π.χ. της ίσχυαλγίας.

Φαίνεται ότι κι' οι Ινδοί φακίρηδες έπισης μεταχειρίζονται τη «μαριχουάνα». Πριν άρχίσουν τα άλλοκοτα «πειράματα» τους, καίνε μια ποσότητα του φυτού αυτού, για να ζολιώσουν απ' τους καπνούς ή θεαται και να πάρουν ψευδοισχύεις. Έπειτα, με τη δύναμη της υποβολής, τους κάνουν να νομίζουν ότι βλέπουν πραγματικά τα φακίρικά θαύματα. Να γιατί διάφοροι περιγνηπαι βεβαίωνουν ότι είναι άσθεντικά τα πειράματα αυτά, των φακίρηδων, κανείς όμως δεν μπορεί ποτέ να τα φωτογραφίσει.

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΟΥ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ ΣΠΙΤΙΑ

Κάτι που δεν το συνέλαβε ή πειδ άχαλίνωτη φαντασία

Υπάρχει στην Άμερική μια εταιρεία, που ίδρύθηκε το 1923, απ' τους άδελφους Φράινελ και που έχει ως έμβλημα της τη φράσι «Μετακινούμε το κάθε τι!». Πράγματι, ή εταιρεία αυτή αναλαμβάνει να μεταφέρει σε οποιαδήποτε άπόσταση ήτιδήποτε πράγμα, άσοδήποτε όγκώδες και βαρύ. Έχει μετακομίσει ως τώρα 600 σπίτια, 200 πανύψηλους πύργους πετρελαιοπαραγωγών, 100 πελώρια χαλύβδινα τεπόζιτα, πλοία, ύποτερα αεροπλάνων κι' ένα πλήθος άλλα πράγματα...

Το τελευταίο κατάθεμά της — μεγάλυτερο από κάθε προηγούμενο και πρωτοφανές στην Ιστορία — ήταν ή μεταφορά του τεραστίου ύδροπλάνου «Ηρακλής». Βάρους 225 τόνων και κόστους 20.000.000 δολλαρίων, απ' το έργοστάσιο που το κατασκεύασε ως το λιμάνι του Λος-Άντζελες, δηλαδή σε άπόσταση 45 χιλιομέτρων! Η εταιρεία Φράινελ ζήτησε λιγώτερά από κάθε άλλη ανταγωνιστική της για τη μεταφορά αυτή: μόνον 32.000 δολάρια. Άρχικώς, είχε αποφασισθή απ' την εταιρεία να μεταφερθί το ύδροπλάνο ως τη γειτονική παρλία, να φορτωθί σ' ένα ειδικό πλοίο και να συνεχίσει έτσι το ταξίδι ως το Λος-Άντζελες. Υπήρχε όμως ο φόβος να φουσηπ δυνατός άνεμος και ν' αποδογυρίσει το πλοίο με το πολύτιμο φορτίο του.

Ένα δεύτερο σχέδιο προέβλεπε να γίνη ή μεταφορά απ' το μεγάλο δημόσιο δρόμο, που συνδέει το Σάν Ντιέγκο, το Λος Άντζελες, τον Άλβιο Φαγκνίσκο και το Σήττλ. Άλλά, έπειτα από μια έπιτόπια εξέταση, οι τεχνικοί της εταιρείας Φράινελ σύστησαν να προτιμηθούν άλλοι ιμκρότεροι δρόμοι με λιγώτερη κίνηση. Έτσι, θα ήταν πιά λίγες οι τηλεφωνικές και ηλεκτρικές γραμμές, που θάπρεπε να μετατοπισθούν προσωρινά για να περάσει το ύδροπλάνο. Κι' αυτό θα σήμαινε μια οίκονομία 30.000 δολαρίων.

Έκτός όμως απ' τα ηλεκτρικά και τηλεφωνικά σύματα, άλλο δυπόδιο ήταν τα δέντρα των δρόμων. Χρειάστηκε να κοπουν τα ναυηλότερα κλαδιά τους, κάποτε δε κι' όλόκληρα δέντρα. Όρισμένες γωνίες δρόμων έγιναν στρουγγυλότερες. Άφού τελείωσαν οι προετοιμασίες, άρχισε ή μεταφορά των κοιματιών του ύδροπλάνου. Πρώτα μεταφέρθηκαν τα δυο τεράστια σπέρα του, που το καθένα έχει πλάτος 14 μέτρων, ύψος 5½ και βάρος 45 τόνων. Φορτώθηκαν σε ειδικές «ρουμούλκες», που τις τραβούσαν ίσχυρά φορητά ατμοκίνητα με ταχύτητα 3 χιλιομέτρων την ώρα. Σ' όλη τη διαδρομή, αστυνομικοί με μοτοσυκλέτες φρόντιζαν να έλευθερώνουν το δρόμο από τρονόδους και πεζούες.

Έπειτα ήθελε ή σειρά των πλωτών του ύδροπλάνου, που έχουν ύψος και πλάτος 6 μέτρων και βάρος 4 τόνων. Κατόπιν μεταφέρθηκε το σκάφος, πλάτους 9 μέτρων, ύψους 56, ύψους 11½ και βάρους 100 τόνων. Τέλος μετακομίστηκε ή ουσά, που έχει πλάτος 13 μέτρων, ύψους 15, ύψος 6 και βάρος 30 τόνων.

Οι ένέα άνθρωποι που έκαναν όλη αυτή τη μεταφορά, ήταν τόσο έπιδείοι, ώστε δεν τραγκρουνίστηκε καν το άσπυμνίο Βερούι της έπιφάνειας του ύδροπλάνου! Όσοσο πέρασαν ώρισμένες άγνώστες στιγμές... Σ' ένα σταυροδρόμ π. κ. το σκάφος βρέθηκε 25

μόνον πόντους ναυηλότερα από μια ηλεκτρική γραμμή, ύψηλής τάξεως, των 4.000 Βόλτ! Άλλοτε πάλι, όταν τα φτερά πενούσαν πάνω από μια γέφυρα στρωμένη σε βάσκες, με σχήμα πολύ άνοιχτού W οι άκρες τους άπείχαν μόνο 3 πόντους απ' τη γροπή έπιφάνειά της. Ποτέ όμως δεν συνέβη άτύχημα, γιατί οι υπαυικοί της εταιρείας είχαν κάμει τους ύπολογισμούς τους με μαθηματική ακρίβεια.

Το λεπτότερο μέρος της ένοασίας ήταν το ξεφόρτωμα κι' ή συναυολογήσις των κοιματιών στο λιμάνι του Λος Άντζελες. Γιατί απ' αυτή, όλες οι κινήσεις των τεγνιτών έπρεπε ναχουν ακρίβεια 1)50 του χιλιοστουμέτρου!

Η εταιρεία Φράινελ διαθέτει Βεβας ειδικά τεχνικά μέσα για τέτοιου είδους μεταφορές: Βαρούλκα Ικανά ν' ανασπασουν γρήγορα Βάρον 50 τόνων, ρουμούλκες με 16 τροχούς με λάστιχα, κλπ. Οι έργατες της έκαναν προηγουένως διάφορα έπιανέματα. Έχει άποδειχθή όμως ότι οι Ικανώτεροι είναι... οι πρώην Ιππότες ή κάου-μπόους! Πληρώνονται καλά, τις Κυριακές δέ και τις γιορτές παίρνουν διπλό ήμισυοισθίο. Σημειώνεται ότι πολλές μεταφορές γίνονται άκρίβως σε μέρες άσφίας, για να ένοχλήται όσον το δυνατόν λιγώτερος κόσμος.

Στα 23 χρόνια της λειτουργίας της, ή εταιρεία Φράινελ έπαθε δυο μόνον σοβαρά άτύχηματα — και τα δυο σε μικρές δουλειές: Ένας άνθρωπος έπεσε απ' τη στέγη ενός σπιτιού κι' ένας άλλος πλακάθηκε κάτω από ένα κτίριο που μεταφερόταν, κι' έσπασε τη σπονδυλική του στήλη.

Όταν είναι δυνατόν, τα μεταφερόμενα πράγματα λιώνονται σε κοιμάτια, όπως συνέβη π. χ. με το ύδροπλάνο. Δεν μπορεί όμως πάντοτε να γίνη αυτό. Το Βαρότερο μονοκόμματο φορτίο που μετέφερε ποτέ ή εταιρεία, ήταν ένα κτίριο από υπετόν άμιέ, που ζυνίε 2.000 τόνους και μετατοπίστηκε 75 μέτρα.

Το σκάφος της άποστάσεως άνήκει στη μεταφορά μιας βιθακόου, με ύψους 25½ μέτρων, πλάτος 9 και βάρος 125 τόνων. Μία ρουμούλκα με 112 τροχούς τη μετακόμισε 320 χιλιομέτρα μακριά απ' την άρχική θέσι της.

Επίσης, στον πόλεμο, ή εταιρεία μετέφερε από μια λίμνη στη θάλασσα ένα έδρουμεκό πλοίο για 80 έπιβάτες. Η δουλειά αυτή έγινε σε 9 ήμέρες.

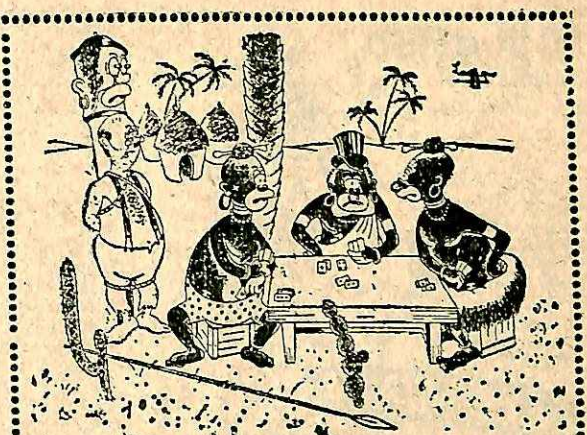
Περιεργότερη όμως απ' όλες ήταν ή μεταφορά μιας... πελώριας τούτας, βάρους 700 κιλών, που προσφέρθηκε από έναν έπιχειρηματία του Χόλλυγουντ σε μια δεξίωση που είχε διοργανώσει για τους δημοσιογράφους του Λος Άντζελες!

Οι Φράινελ πιστεύουν ότι πολύ γρήγορα θα χρησιμοποιούν για τις μεταφορές τους μεγάλα αεροπλάνα ή πηδαλιονεύμενα κι' ότι θα ρίχνουν από ύψηλα τα σπίτια στη θέσι τους με πελώρια αλεξίπτωτα!...

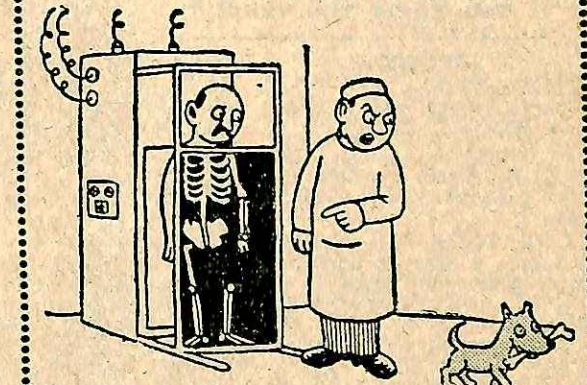
Η «άσπεργιλίνη» κατά της φυματίωσης

Στα σοβιετικά έπιστημονικά έργαπρία δοκιμάζεται ένα νέο αντιμικροβιακό φάρμακο, πολύ ίσχυρότερο απ' την πενικιλίνη. Όνομάσθηκε «άσπεργιλίνη», γιατί έσώθηκε από ένα είδος μούχλας που ζανεται απ' ένα είδος μούχλας που λεγεται «άσπεργίλλος». Όπως βεβαιώνει ο έφευρέτης του καθηγητής Κρασνίλνικωφ, μέλος της Άκαδημίας Έπιστημών της Μόσχας και διεθυντής του Ινστιτούτου Μικροβιολογίας, μια σταγόνα διαλύσεως του άρκει για να καταστρέφει μια καλλιέργεια μικροβίων φυματίωσης.

«Ελπίζεται ές άλλοι ότι θανέ αποτελεσματικό κατά το τύπου, της χολέρας και της πανώλης».

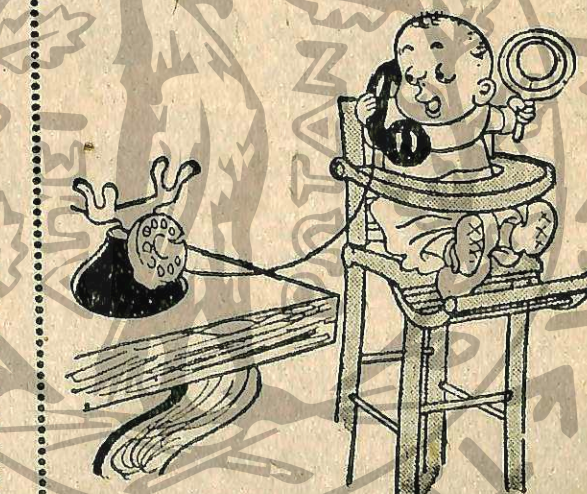
—Λοιπόν; Θα τον φάμε ή θα τον κρατήσουμε για τέταρτο στην πρέσα;

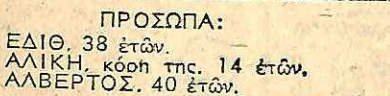
—Αζώρ! Φέρε πίσω το κόκκαλο!

—Ελπίνικη μου, πέθανε έσφινικά, χωρίς να βγάλει λέξι...

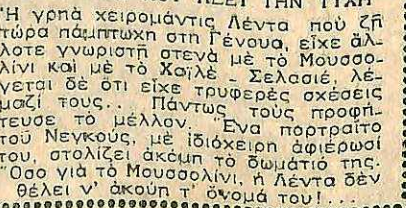
—Γκράι... Τον κ. Χαμμή; Ο Βίος!...

ΑΛΙΚΗ (υόνη): "Ετσι λοιπόν: 'Η μαυιά μου γράφει στον κύριο 'Αλβέρτο. Καί τού λέει: 'Ελάτε τὸ ἀπόγευμα, στίς 7, νὰ σὰς δώσω μιὰ ὀριστική ἀπάντησι! Χωρίς ἄλλο ἢ μιὰ ἀποφάσιζε νὰ τὸν παντρευθῇ! Πάει, τελείωσε πιά!... "Αχ! μαυιά, μαυιά!... Τὸν ἔξαγασες τὸν καυμένο τὸ μπαμπά πὸς τόσο σ' ἀγαποῦσε καὶ τόσο τὸν ἀγαποῦσες κι' ἐσύ! Μὰ τώρα τὸ ἀποφάσιζε. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὴν μεταπειθῇ; Εἶνε βέβαιο πὸς θὰ τοῦ πῇ τὸ 'ναί! Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καυμιὰ ὅρσει νὰ βλέπω στὴ θέσι

A. NTABINT

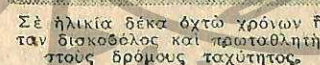
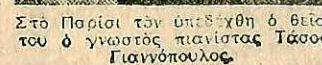
«Ένα Βοάβυ, οι Γερμανοί, για να έξευ-
λίσουν τους Έλβετους, έβυσαν πάνω απ',
τη συνοριακή γραμμή, στο έλβετικό έδα-
φος, το περιεχόμενο... ένας δονήσιο της
γκας! Το έπόμενο Βοάβυ, οι Έλβετοι
προέβησαν κοντά στο γεωμάνικο φυλά-
κιο ένα κουτί με βούτυσο, στο οποίο κρε-
όταν ένα γραπί με τις λέξεις: «Κ α θ έ
α ς υ π ο ρ ε ι ν α δ ω σ η υ ό
ν ά π ι ό, τ ι έ χ ε ι». Είπε πολύ αυ-
βολον ώστόσο αν κατάλαβαν τη σημασία
χοντροκέφαλοι Γερμανοί...»

Μέσα σε τρία χρόνια κατέκτησε τους Παριζιάνους, που τον έθαυμαζαν και τον νεيروκοπούσαν μ' ένθουσιασμό όχι μονάχα για τὸ υπέροχο τραγούδι του, ἀλλὰ και για τὴν καταπληκτικὴ δεξιότητά του στὴν κιθάρα.

Ἀπὸ τὴ σκηνὴ μετεπήδησε στὸν κινηματογράφο καὶ τῶρα

Μιά τελευταία φωτογραφία του Ζωρζ Γκεταρύ.

ΙΩΝ ΝΤΑ·Ι·ΦΑΣ

«Πρέπει να αποφεύγεται
εμφάνισις κοιτώνων, κορββάτ
κλπ.»
«Απαγορεύεται η εμφάνι
σκηών, που παρουσιάζουν
κοιτίδες να σκοτώνουν άστ
μικούς».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Η ζωή και ο θάνατος του αίματος

Αρχαιολογικές συγκρούσεις μέσα στις φλέβες και τις αρτηρίες μας

Όταν μιλούμε για τη ζωή και το θάνατο ενός ανθρώπου, δεν κάνουμε τίποτε άλλο από το να εξιστορούμε τη ζωή και το θάνατο του αίματός του.

Πραγματικά, όλα μας ή ζωή βασίζεται μέσα στο αίμα μας. Και ο θάνατός μας επίσης.

Τί είναι το αίμα; Ρευστοποιημένη σάρκα, απαντά η σημερινή επιστήμη. Μέσα απ' αυτό, η ύλη και η ασθένεια, η ζωή και ο θάνατος περνούν στον οργανισμό μας.

Όλα πώς ζή και πώς πεθαίνει το αίμα;

Γνωρίζουμε σήμερα ότι το σώμα ενός ανθρώπου περιέχει 7 λίτρον αίματος. Το αίμα αυτό αποτελείται από μια ρευστή ουσία, τον ορό και από μια στερεή ουσία, δηλαδή τα ερυθρά και λευκά αιμοσφαίρια.

Η αναλογία ερυθρών αιμοσφαιρίων είναι 5 εκατομμύρια ανά κυβικό χιλιοστόμετρο (35 δισεκατομμύρια για όλο το σώμα) και των λευκών 6-8 εκατομμύρια ανά κυβικό χιλιοστόμετρο (42-56 δισεκατομμύρια για όλο το σώμα).

Η ταχύτητα με την οποία κυκλοφορούν μέσα στις αρτηρίες και τις φλέβες μας αυτά τα αιμοσφαίρια είναι καταπληκτική. Ένα ερυθρό αιμοσφαίριο μπορεί μέσα σε 20 περίπου δευτερόλεπτα να διατρέξει ολόκληρο το δίκτυο των αρτηριών, αρτηριδίων, τοινοειδών αγγείων, φλεβών κτλ. του οργανισμού μας.

Ο ορόλος τόσο των ερυθρών όσο και των λευκών αιμοσφαιρίων είναι αποφασιστικός για την ύλη και τη ζωή μας.

Τα ερυθρά αιμοσφαίρια είναι οι άνθρωποι του οργανισμού μας. Χωρίς στην αλληλοσυνεργία που παρέχουν, παραλαμβάνουν το οξυγόνο, μεσάζοντες πνεύμονα και από εκεί το μεταφέρουν στους ιστούς, που ταυτόχρονα τους απαλλάσσουν από το ανθρακικό όξι που έχει συσσωρευτεί σ' αυτούς.

Όλα, παρ' όλη την «προθυμία» των, τα ερυθρά αιμοσφαίρια δεν θα μπορούσαν να ανταποκριθούν στις ανάγκες του οργανισμού μας, χωρίς τη συνδρομή των αδελφών των, των λευκών, δηλαδή αιμοσφαιρίων.

Όπως είναι γνωστό, ο οργανισμός μας είναι νεύρατος από μικρόβια, από παθογόνους μικροοργανισμούς, δηλαδή, που παρεμποδίζουν την κανονική εξέλιξη και ανάπτυξη των κυττάρων.

Τα ερυθρά αιμοσφαίρια δεν έχουν τη δύναμη να καταπολεμήσουν αυτούς τους μικροοργανισμούς. Ειδοποιούν τότε τους αδελφούς των, που τρέχουν από παντού πάνοπλοι. Ούτε ο άοιθ-

μός των αντιπάλων, ούτε ο πολυμέτρωτος άγνων του αέρα τα λευκά αιμοσφαίρια.

Κάποτε ο άγνων είχε σύντομο και χωρίς ενδοφασίες φάσεις. Τα λευκά αιμοσφαίρια κατατρώγουν τα επιβλαβή μικρόβια, όπως και τα ελαττωματικά, γηρασμένα ή νεκρά στοιχεία του οργανισμού μας και η ισορροπία αποκαθίσταται αμέσως. Μια ελαφρά ασθένεια, που την διαδέχεται σε λίγο ένα ισχυρό ερεθισμα, μας ειδοποιεί γι' αυτή την πάλη.

Κάποτε, όμως, συναντάται: άγνοια και λυσσαλέα μάχη, με εναλλασσόμενες φάσεις. Η επίθεση και η άμυνα είναι το ίδιο επίμονες. Η μάχη αυτή εκδηλώνεται τότε με μια ασθένεια, που η σοβαρότητα και η διάρκεια της εξαρτώνται από ανατομικούς παράγοντες.

Η ίαση σημαίνει, ότι ο στρατός των λευκών αιμοσφαιρίων κατετρόφησε τους αντιπάλους του. Ο θάνατος, ότι κατετροπώθη απ' αυτούς.

Στην τελευταία περίπτωση εμφανίζεται μέσα στον οργανισμό ένας στρατός γιγάντων, οι καλούμενοι μακροφάγοι, που τρέχουν σε άτακτη φυγή τα λευκά αιμοσφαίρια και κατατρώγουν όσα περισσότερα προφτάσουν κατά τη δραματική αυτή καταδίωξη.

Η εμφάνιση των μακροφάγων σημαίνει ότι η άμυνα του οργανισμού άνοιξε να καταρρεύσει. Δεν υπάρχουν πια ελπίδες σωτηρίας.

Η τελική φάση του άγνωνος, όπως και όλες οι προηγούμενες, διεξάγεται μέσα στο αίμα μας, που αποτελεί στην πραγματικότητα την πευπούλα του οργανισμού μας. Ένας άνθρωπος έχει γερό κορμί, όταν το αίμα του περιέχει τις απαιτούμενες αναλογίες ερυθρών και λευκών αιμοσφαιρίων. Γιατί αυτό σημαίνει πως η θέρμει όλων των ιστών διεξάγεται κανονικά και ότι οι επιβλαβείς παθογόνοι — μικρόβια, τοξίνες κτλ. — δεν βρίσκουν έδαφος για να αναπτυχθούν, γιατί κάθε εμφάνιση των εξουδετερώνεται αμέσως από τα λευκά αιμοσφαίρια. Αντίθετα, ένας άνθρωπος δεν έχει γερό κορμί, όταν το αίμα του δεν είναι σε θέση να αντιδράσει αποτελεσματικά στις διεισδύσεις ξένων στοιχείων, που αναπτύσσονται τότε με μεγάλη ταχύτητα. Η επικρατούσα τους παύση σε πολλά άτομα τη μορφή μιας καθολικής και χρονίας καχεξίας, που περιορίζεται στην ζωτικότητα του ατόμου.

Όλα, όμως, εκδηλώνεται με μια όξια ασθένεια, που θάψει αμέσως ζήτημα ζωής ή θανάτου για τον οργανισμό. Στον τελικό αυτόν άγωνα, ο οργανισμός θα κληθεί να τον κερδίσει ή να τον χάσει.

Όταν μιλούμε για τη ζωή και το θάνατο ενός ανθρώπου, δεν κάνουμε τίποτε άλλο από το να εξιστορούμε τη ζωή και το θάνατο του αίματός του.

Π. ΑΝΤΑΝ

Οι όρμνες κατά των αγριόχορτων

Χρησιμοποιώντας ειδικές «συνθετικές» ορμόνες, οι Άγγλοι επιτυγχάνουν επιτυχία να καταστρέφουν τα βλαβερά αγριόχορτα χωρίς να βλάπτουν τα καλλιέργειες. Σκοπίζουν π.χ. μια ισχυρή δόση τέτοιας ουσίας στα χωράφια των σιτηρών κι' εξοντώνουν έτσι όλα τα ζιζάνια, ενώ τα σιτάκια δεν παθαίνουν το παραμικρό, ούτε και οι άνθρωποι ή τα ζώα που θα τραφούν μ' αυτά.

Ο όρμος της αλβανίας γιατρούς τους μυηχούς

Ο περίφημος «όρμος της αλβανίας», αμερικανική ανακάλυψη, βρήκε τελευταίως μια πρωτότυπη εφαρμογή. Ένας άρσενος, που έπαχε απ' τα νεφρά του και νοσηλεύεται σ' ένα νοσοκομείο, ήταν επί πλέον και μυηχός. Είχε χάσει την ουλμία του στον πόνο των νεφρών, που τον έδωσαν κλονισμούς των νεύρων που του είχε προκαλέσει η έκρηξη μιας οδιδας κοντά του. Οι γιατροί λοιπόν σκέφθηκαν ότι, εφ' όσον ο

«όρμος» της αλβανίας, αμερικανική ανακάλυψη, βρήκε τελευταίως μια πρωτότυπη εφαρμογή. Ένας άρσενος, που έπαχε απ' τα νεφρά του και νοσηλεύεται σ' ένα νοσοκομείο, ήταν επί πλέον και μυηχός. Είχε χάσει την ουλμία του στον πόνο των νεφρών, που τον έδωσαν κλονισμούς των νεύρων που του είχε προκαλέσει η έκρηξη μιας οδιδας κοντά του. Οι γιατροί λοιπόν σκέφθηκαν ότι, εφ' όσον ο

Πόσο διαρκεί η πέψις των τροφών

Για να κανονίσετε την απόστασι μεταξύ δύο γευμάτων

Για το κάθε είδος τροφής ο στομάχος μας χρειάζεται να καταβάλει μια ιδιαίτερη προσπάθεια. Άλλες τροφές τις επεξεργάζεται εύκολα και γρήγορα, ενώ για άλλες πρέπει να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις του και να καταναλώσει περισσότερο χρόνο.

Η ευπεπτότερη από τις τροφές είναι το γνυστό μας ψάρι ή γάλα. Η πέψις της γίνεται μέσα σε μίαν ώρα. Αντίθετα η πιο δύσπεπτη τροφή είναι το αγγούρι. Η πέψις του απαιτεί 4 ώρες και τρία τέταρτα.

Οι κατωτέρω πίνακες θα σας δείξουν το χρόνο που απαιτείται για την πέψη της κάθε τροφής και θα σας καθοδηγήσουν στον καθορισμό της απαραίτητης απόστασης μεταξύ δύο γευμάτων.

Κρέατα	Ψάρια - Οστράχα
Χοιρινό ψητό ... 4 1/2 ώρες	Πολύψιδος ... 4 1/2 ώρες
Χοιρινό βραστό ... 4 »	Ρέγγες ... 4 »
Βωδινό βραστό ... 4 »	Κάβουρας ... 4 »
Καρδιά ... 4 »	Σολωμός ... 4 »
Μοσχάρι ... 4 »	Βακαλάος ... 3 1/2 »
Λορδί, ζαμπόν ... 4 »	Στερίδια ... 3 »
Γαλός ... 3 1/2 »	Μπαρμπούνια ... 2 »
Βωδινό ψητό ... 3 1/2 »	Γλώσσα ... 1 ώρα
Σπικότι ... 3 1/2 »	
Πρόβιο ψητό ... 3 1/2 »	
Νεφρά ... 3 »	
Αρνί βραστό ... 3 »	
Αρνί ψητό ... 2 1/2 »	
Μυαλά ... 1 1/2 »	
Εντερα ... 1 1/2 »	
ΠΟΥΛΕΡΙΚΑ - ΚΥΝΗΓΙ	ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ
Γαλοπούλα ... 4 1/2 ώρες	Άγγουρι ... 4 1/2 ώρες
Χήνα ... 4 »	Κραμπολάχανο ... 4 1/2 »
Πάπια ... 4 »	Καρόττα ... 4 1/2 »
Κουνέλι ... 4 »	Ραβδικά αγρία ... 4 »
Κοτόπουλο ψητό ... 3 1/2 »	Λαυκή ... 3 1/2 »
Περιστερί ... 3 1/2 »	Πατάτες βραστές ... 3 1/2 »
Φασιανός ... 3 »	Σπανάκι ... 3 1/2 »
Κοτόπουλο βραστό ... 3 »	Μαρούλι ... 3 »
	Πατάτες ωτές ... 3 »
	Κουκιά κλωρά ... 2 1/2 »
	Πατάτες ψητές ... 2 1/2 »
	Φασόλια κλωρά ... 2 »
	Κουνουρί ... 2 »
	Κρεμμυδι βραστό ... 2 »
	Τομάτες ωμές ... 2 »
	Σπαράγγια ... 1 1/2 »
	Καρότο ... 1 1/2 »
	Μοντάρια ... 1 1/2 »
ΦΡΟΥΤΑ	ΔΙΑΦΟΡΑ
Σταφύλια ... 3 1/2 ώρες	Τυρί ... 3 ώρες
Συκα ... 3 »	Σκληρά αυγά ... 3 »
Πεπόνια ... 3 »	Μακαρόνια ... 3 »
Καρύδια ... 3 »	Ψωμί σιταρένιο ... 3 »
Φρούλες ... 3 »	Αυγά μελάτα ... 2 »
Πορτοκάλια ... 2 1/2 »	Γάλα βρασμένο ... 2 »
Μήλα ... 2 1/2 »	Κουρόστες ... 2 »
Δαμάσκηνα ... 2 »	Γάλα αβρόστο ... 1 1/2 »
Κεράσια ... 2 »	Ρίζι ... 1 1/2 »
Μπανάνες ... 1 1/2 »	

Ραδιοαποθήκη, Η ΜΑΓΕΙΑ του 20ου αιώνας

Ωφέλιμες και βλαβερές ακτινοβολίες

Μία απ' τις νέες επιστήμες της εποχής μας είναι η ραδιοαποθήκη. Για όσους δεν ξέρουν περί τίνος πρόκειται, μπορούμε να πούμε με λίγα λόγια ότι οι ραδιοαποθήκες μελετούν το πλῆθος των ανώνων και μυστηριωδών ακτινοβολιών που μας περιβάλλουν. Δεν εννοούμε δηλαδή τις ακτίνες που αφορούν τη φυσική ή την ηλεκτρολογία, αλλά εκείνες που εκπέμπονται απ' όλα τα σώματα γύρω μας. Αμέτρητα πειράματα και παρατηρήσεις έχουν αποδείξει πια αναμφισβήτητα την ύπαρξη τους, δεν έχει όμως μελετηθεί η φύση τους, ο τρόπος της παραγωγής τους, οι ιδιότητες και τα αποτελέσματά τους. Η ραδιοαποθήκη βρίσκεται ακόμη στα πρώτα της βήματα. Πρόδρομοι των ραδιοαποθηκών υπήρξαν οι υδροσκόποι, που ανάσκαλυναν την ύπαρξη νερού, οδηγούμενοι απ' τις ακτινοβολίες του, που τις συλλαμβάνουν μ' ένα δίχτυ, το ραβδάκι.

Σήμερα η ραδιοαποθήκη δεν είναι πια μια εμπειρική τέχνη για την ανακάλυψη νερού. Έχει τους επιστημονικούς κανόνες της και τις μετρήσεις και περιεργότερες εφαρμογές της. Αρκούν δε επειδή ανοίγει απέναντους άγνωστους ορίζοντες για τους ερευνητές, τη μελέτη των ζώων, των φυτών, των ανθρωπίνων μορφών και οσφαιρίων, γιατροί, φαρμακοποιοί, δικηγόροι, επιστήμονες γενικώς... Πώς μπορεί λοιπόν να μη την βλέπουμε πια κανείς με άλλο μάτι, κι' όχι ως μια τσαλατανιά...

Όπως εξηγούν οι ραδιοαποθήκες, ο άνθρωπος οργανισμός αντιδρά κατά χίλιους τρόπους στον εξωτερικό κόσμο. Οι περισσότερες όμως απ' τις αντιδράσεις αυτές μας γίνονται αντιληπτές εντελώς άοιστες, γενικά και συγκεκριμένα. Νοιώθουμε τον εαυτό μας άλλοτε καλά κι' άλλοτε άσχημα, χωρίς να μαστε εντελώς βέβαιοι γι' αυτό, προπάντων δε χωρίς να ξέρουμε το γιατί. Οι μεθόδοι, λοιπόν, της ραδιοαποθήκης μας βοηθούν να διαφωτισουμε λίγο το μυστήριο που μας περιβάλλει, να επιδιώξουμε κάθε επιδράση ψυχής και ν' αποφύγουμε κάθε βλαβερή, κάποτε δε να βρούμε και την ελπίδα.

Υπάρχουν, π.χ., ψυχόμενα σπινία στα οποία είναι αδύνατο να κατοικήσει κανείς χωρίς να πάθει κρίση ή ασθένεια. Αυτό οφείλεται σε τοπικές και βλαβερές ακτινοβολίες του εδάφους.

Ένας από τους πιο φανταστικούς ραδιοαποθηκικούς διηγείται ότι ρίχθηκε σ' αυτές τις μελέτες, απ' όπου, σ' ένα στοιχειώδες πείραμα που είχε κάνει με τη ραδιοαποθήκη ότι ηταν μολυσμένο με μικρόβια τυφού ένα νερό που εθεωρείτο απ' όλους πόσιμο. Το ραβδάκι και το εκκρεμές, τα κυριότερα εργαλεία της ραδιοαποθήκης, του φανέρωσαν με τις κινήσεις τους την παρουσία των μικροβίων κι' έδωσαν έτσι αυτόν και τα παιδιά του!

Ο ραδιοαποθηκικός αυτός είναι Γάλλος και ονομάζεται Μπρουάρντ. Έχει ασχοληθεί ιδιαίτερα με τις ψυχόμενες ή βλαβερές ακτινοβολίες που εκπέμπουν τα διάφορα σπινία, σκίτσες, ζωγραφικά πίνακες, κλπ. Τελευταίως παρακολούθησε τα πειράματά του ένας συμπατριώτης του δημοσιογράφος, ο οποίος έμεινε κυριολεκτικά καταπληκτικός απ' ό,τι είδε με τα ίδια του τα μάτια.

Ο ραδιοαποθηκικός αυτός είναι Γάλλος και ονομάζεται Μπρουάρντ. Έχει ασχοληθεί ιδιαίτερα με τις ψυχόμενες ή βλαβερές ακτινοβολίες που εκπέμπουν τα διάφορα σπινία, σκίτσες, ζωγραφικά πίνακες, κλπ. Τελευταίως παρακολούθησε τα πειράματά του ένας συμπατριώτης του δημοσιογράφος, ο οποίος έμεινε κυριολεκτικά καταπληκτικός απ' ό,τι είδε με τα ίδια του τα μάτια.

Ο ραδιοαποθηκικός αυτός είναι Γάλλος και ονομάζεται Μπρουάρντ. Έχει ασχοληθεί ιδιαίτερα με τις ψυχόμενες ή βλαβερές ακτινοβολίες που εκπέμπουν τα διάφορα σπινία, σκίτσες, ζωγραφικά πίνακες, κλπ. Τελευταίως παρακολούθησε τα πειράματά του ένας συμπατριώτης του δημοσιογράφος, ο οποίος έμεινε κυριολεκτικά καταπληκτικός απ' ό,τι είδε με τα ίδια του τα μάτια.

Πάνω σε δύο ακαμνιά, που απέχουν 1 μέτρο μεταξύ τους, ο Μπρουάρντ τοποθέτησε δύο νυαλίνια πλακάκια γεμάτα από μικρόβια φυματιώσεως. Έδωσε έπειτα στο δημοσιογράφο τη ραδιοαποθηκική ράβδο του και του υπέδειξε να πληγνέει τα ακαμνιά. Η ράβδος άρχισε τότε να χορεύει τρελά μέσα στα χέρια του δημοσιογράφου, απ' την επιδράση των βλαβερών ακτινοβολιών των μικροβίων.

Αποδείχτηκε έτσι ότι ο δημοσιογράφος είχε, δίχως να το ξέρει, ιδιότητες ραδιοαποθηκικού — γιατί οι ακτινοβολίες φέρουν μεν την επιδράση τους σ' όλους τους ανθρώπους, γίνονται όμως αντιληπτές από ωριμασμένα μόνον άτομα, ιδιαίτερα επιδεκτικά, όπως ακριβώς συμβαίνει με τα μνείνιου για τον υπνωτισμό και τον πνευματισμό.

Κατόπιν ο Μπρουάρντ τοποθέτησε πάνω απ' το ένα ακμνί μια καρτέλα, και σ' αυτήν ένα ιχθυογραφικό σχέδιο. Αμέσως σταμάτησαν οι σπασμωδικές κινήσεις της ράβδου, και ξανάρχισαν μόλις έβγαλε πάλι το σχέδιο, σημειώνοντας εξαιρετική κι' αυτό ακτινοβολία, αλλά ωφέλιμη, που εξουδετέρωναν τις βλαβερές.

Θάταν ίσως το μυστικό να πιστεύουμε ότι βρέθηκε έτσι η βάση μιας καινούριας κι' επαναστατικής μεθόδου θεραπείας της ψυμιατικής... Πάντως, είναι βέβαιο ότι με ωριμασμένα σχέδια εξυγιανόνται τα σπινία με τις βλαβερές ακτινοβολίες του εδάφους, για τα οποία γράψαμε πιο πάνω, και μπορεί πια να κατοικήσει κανείς σ' αυτά χωρίς να αισθάνεται καμμία ενόχληση.

Αντίθετα, ένα άλλο σχέδιο — όπως διαπίστωσε ο δημοσιογράφος — έδειχνε έντονες «ακτινοβολίες καρκίνου». Κατά τις εξηγήσεις, δηλαδή, του Μπρουάρντ, η παρατεταμένη επιδράση του προδιέθετε στον καρκίνο όπως συμβαίνει και με ωριμασμένα κτίρια.

Ένας αγκυλωτός σταυρός του Χίτλερ έκανε τη ράβδο να σταματάει, με τις αλυσίδες ακτινοβολίας του. Ένα από μικρό σχέδιο τις εξουδετέρωσε.

Τα παράξενα αυτά φαινόμενα παρουσιάζουν μια συνέγεια με τη μαγεία. Γι' αυτό ακριβώς δεν είναι σωστό να γίνουν κτήμα όλου του κόσμου. Πρέπει να μείνουν στη διάθεση λίγων και εκλεκτών προσώπων, για να μη γίνει κακή χρήση τους για ιδιοτελείς σκοπούς.

Όσοι, ο Μπρουάρντ γνωρίζουν μια γυναίκα επικερμή, πια που φορούσε διαρκώς ένα πέπλο δακτυλίδι. Με τις ακτινοβολίες του επηρέασε τους ανθρώπους με τους οποίους διαπραγματευόταν, τους προκάλεσε μια αδιόρθωτη, τους έφερνε σε μια κατάσταση κατωτερότητας και κέρδιζε έτσι τις υποθέσεις της!

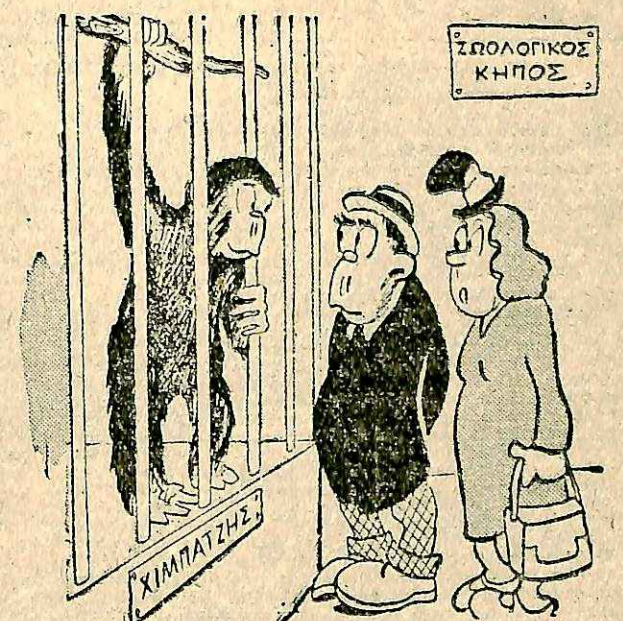
Ένα άλλο κόμμημα, ένα βραχιόλι, έφερε ευτυχία σε πολλούς ανθρώπους. Ο Μπρουάρντ το έφερε κάποτε επί μισή ώρα κρυμμένο μέσα στο δωμάτιο μιας νεύραθενικής, αποφασισμένης ν' αυτοκτονήσει. Η επιδράση του έκλυε τη νύχτα, και αυτή να συνέλθει και να εγκαταλείψει το απεινυμένο σχέδιό της.

Με τη ραδιοαποθήκη εξηγούνται επί τέλους τα φαινόμενα της ευεργετικής ή ολεθρίας επιρροής διαφόρων πολύτιμων πετρωμάτων, για τα οποία έχουμε γράψει τόσες φορές.

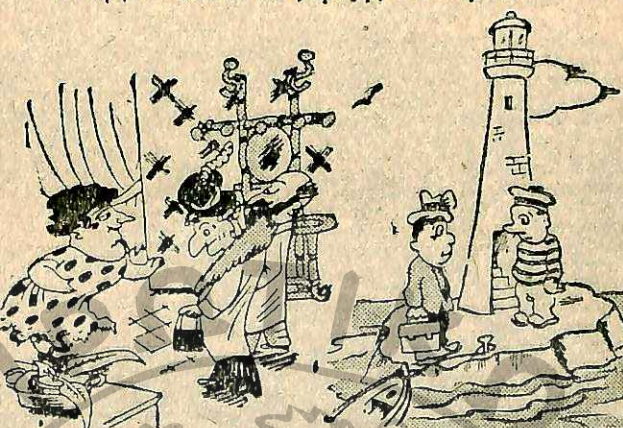
Σόλες από σόγια

Στη φθινοπωρινή έκθεσι της αμερικανικής βιομηχανίας υποδημάτων, ένα εργοστάσιο παρουσίασε σόλες υποδημάτων φτιαγμένες από σπόρους σόγιας! Είχε διαβροχθεί, εύλογως στερεωθεί και αναπαυτική.

Γελοιοθεραπεία

ΣΤΟΝ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ
Ο χιμπατζής: "Ελα τώρα! Πές μου πώς σ' άφησαν έσένα να γυρίσης ελεύθερος;"

—Μπα! Αγόρασες ένα φόρεμα με δαντέλλες;
—Όχι, αλλά είχε έρθει η Μερσέ με το σκυλάκι της...

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ
—Την πάθαμε! Θα μας λύση!

"ΑΤΟΜΙΚΕΣ" Συγκοινωνίες

Ποιές δυσχέρειες συναντούν οι ειδικοί
και τι προβλέπουν για το μέλλον

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ χρησιμοποίησις της ατομικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς θαχρήνεται πραγματικότης σε 5 χρόνια, αλλά υπό τρεις προϋποθέσεις: Πρώτον, να εξασφαλισθούν οι επιστήμονες τις έρευνές τους με τον ίδιο ζήλο όπως μέχρι σήμερα. Δεύτερον, να μην έλθωρ εν τώ μεταξύ καινούργιος πόλεμος. Τρίτον, να βρεθούν τα αποτελεσματικά μέτρα προστασίας απ' τη ραδιενέργεια που εκλύεται όταν διασπώνται τα άτομα.

Είνε ιλιγγιώδεις οι ποσότητες της ενέργειας, που έλευθερώνονται όταν διασπώνται τα άτομα του ουρανίου ή του πλουτωνίου. Τριακόσιοι τόννοι απ' τα υλικά αυτά δίνουν — ακόμη και με τις σχετικώς άτελεις σημερινές μεθόδους — όση ενέργεια παράγουν 1 δισεκατομμύριο τόννοι κάρβουνου. Όλη όμως αυτή η τεραστία παρακαταθήκη ενέργειας δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για ειρηνικούς σκοπούς, πριν βρεθούν τα μέσα προστασίας απ' τις ακτίνες που καταστρέφουν τα κύτταρα του οργανισμού. Στα σημερινά εργοστάσια ατομικής ενέργειας, οι εργάτες προσφυλάσσονται από τοίχους τοιμέντου πάχους 2 περίπου μέτρων ή από παχύτατες πλέκες μολύβι, που απορροφούν την ακτινοβολία. Πως είναι δυνατόν όμως να εφοδιασθούν αεροπλάνα ή αυτοκίνητα με τέτοιους βαρύτατους όγκους, για την προστασία του σωφέρ ή του πιλότου, των επιβατών, των διαβατών;... Ένα τέτοιο αυτοκίνητο θαπρεπε να μοιάζει με τοιμέντιο βουνό βάρους 50 τόννων. Κι' ένα αεροπλάνο θαχε τόσο βάρος, ώστε δεν θαμνε περιθώριο για επιβάτες ή φορτίο. Το μόνο που φαίνεται πιθανόν για την ώρα, είναι να χρησιμοποιηθεί η ατομική ενέργεια για την κίνησι φορτηγών αεροπλάνων ρομπότ, χωρίς πιλότους, που δεν θα χρειάζονται παρά μόνο μία σχετική προφύλαξι του φορτίου απ' τη ραδιενέργεια.

Η ίδια δυσκολία υπάρχει και για την κίνησι των σιδηροδρόμων με ατομική ενέργεια. Η πηγή της δυνάμεως θα πρέπει να βρίσκεται αρκετά μακριά απ' τους επιβάτες κι' απ' το μηχανισμό, αλλά και να είναι εύκολο να μεταφερθεί.

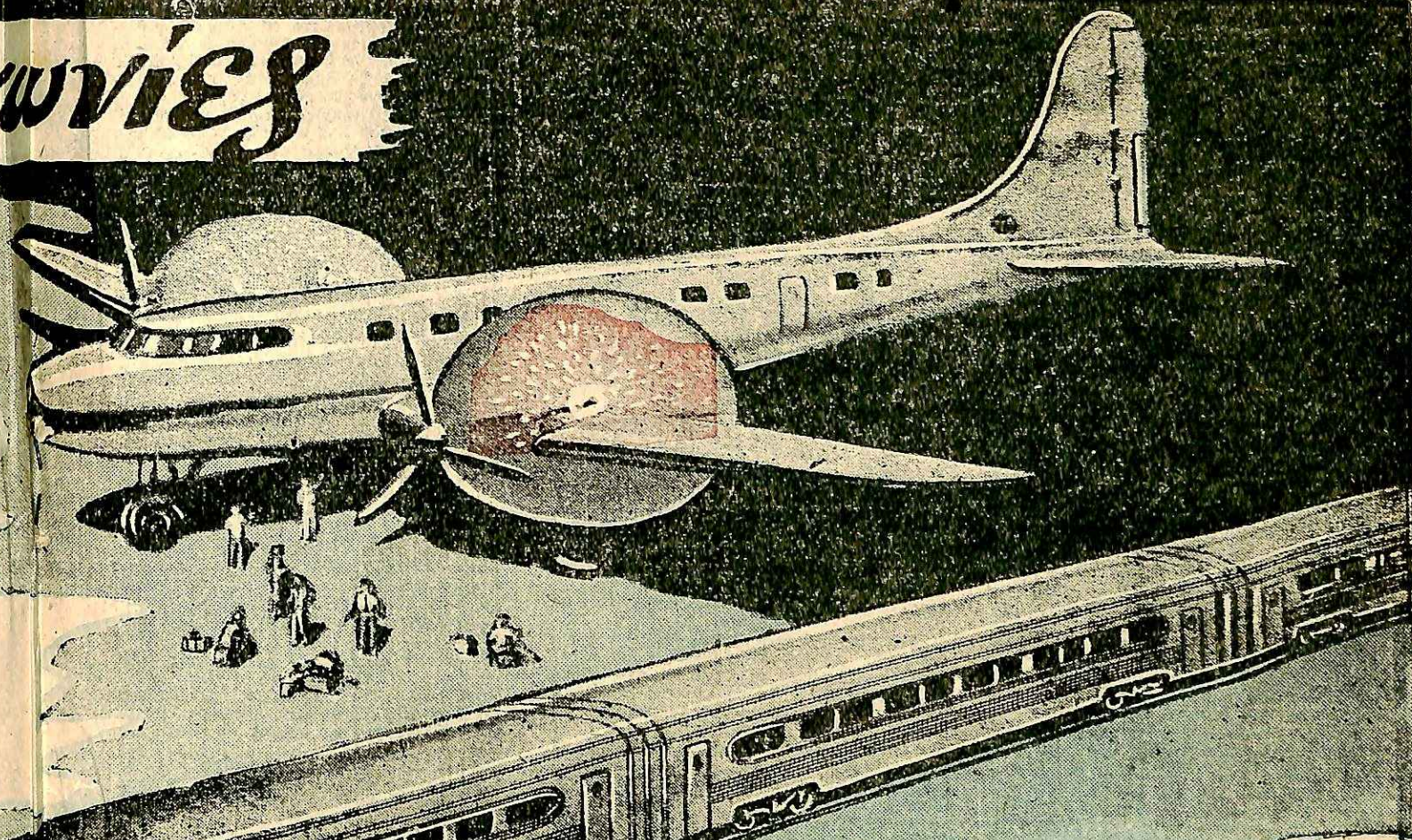
νι, μέσα σε παχύτατα τοιχώματα, για την προστασία ανθρώπων, ζώων και φυτών σ' όλη τη διαδρομή.

Δεν αποκλείεται ως τόσο να λυθί με κάποιον άλλον, πρακτικό τρόπο το τόσο σοβαρό αυτό πρόβλημα. Τότε θα κατασκευάζονται αυτοκίνητα εφοδιασμένα απ' το εργοστάσιο με πηγή ενέργειας, που θα διατηρείται ανεξάντλητη σ' όλη τη ζωή του αυτοκινήτου. Θα λείψουν τελείως οι αντλίες της δενζίνης. Θα υπάρχουν μόνο συρραγεία για το λάδι, το γρασάρισμα και τις επισκευές. Τα αυτοκίνητα αυτά θάνε φτιαγμένα έτσι ώστε θ' αντέχουν πολύ περισσότερα χρόνια απ' τα συνηθισμένα. Η κατασκευή τους θάνε απλούστερη, αφού λυθούν μία για πάντα ώριμα βασικά προβλήματα. Δεν θα κοστίζουν δε ακριβότερα απ' τα κοινά σημερινά αυτοκίνητα. Θάνε αθόρυβα, χωρίς κορυμπατέρ, ελάττωσι, μπουζί, ντιστριμπυτέρ, μπατορία κλπ. Τα φώτα θ' ανάθουν με την ατομική ενέργεια. Χειμώνα και καλοκαίρι, δεν θα παρουσιάζονται καμμία ανάγκη.

Προσρώνως, είναι πρακτικώς αδύνατον να κατασκευασθούν αεροπλάνα με ατομική ενέργεια, γιατί θάχουν τόσο βάρος που δεν θα μπορούν να πετάξουν.

Ό οδνός θαχρήνεται μόνο το φρένο. Το πεντάλ της ταχυτήτος και το τιμόνι. Έμπρός του, στο ταμπλώ, θα υπάρχουν μόνον ένα κοντέρ της ταχύτητος, ένα θερμόμετρο κι' ένας δείκτης του λαδιού. Το σασμάρισμα δεν θα τον κουράζει πολύ. Το μοτέρ θάνε τόσο μικρό και απλό, ώστε θα μπορεί να εφαρμοσθεί στους μπροστινούς τροχούς. Θα λείψουν έτσι τα «διοφορικά» καθώς και οι «ταχυτήτες». Η καρδερί τοι αυτοκινήτου θα πάρη ένα υπερ-αεροδυναμικό σχήμα.

Πως θα λειτουργή το μοτέρ; Με ατμό που θα παράγεται από

για να λειτουργή στο εξής με την ατομική ενέργεια. Κι' αυτό μπορεί να γίνει γρήγορα και με μικρά έξοδα.

Για την ασφάλεια των εργατών, οι πηγές ενέργειας — οι «στήλες», όπως τις έχουν ονομάσει οι επιστήμονες — θα βρσκονται θαμμένες βαθιά μέσα στη γη και μακριά από κατοικημένες περιοχές. Στο βάθος, εκείνο, μακριά από κάθε τεραστίες ποσότητες θερμότητας. Μ' αυτήν θα παράγεται ατμός, θα κινούνται ατμομηχανές και δυναμό και τελικά θα παράγεται ηλεκτρισμός.

Στα πολεμικά εργοστάσια ατομικής βόμβας, όπου μετέβαλλαν το

θ' αρχίσουν ακόμη να γίνουν πραγματικότης τα σχέδια που θα κινούνται με τη θερμότητα της διασπάσεως του ατόμου.

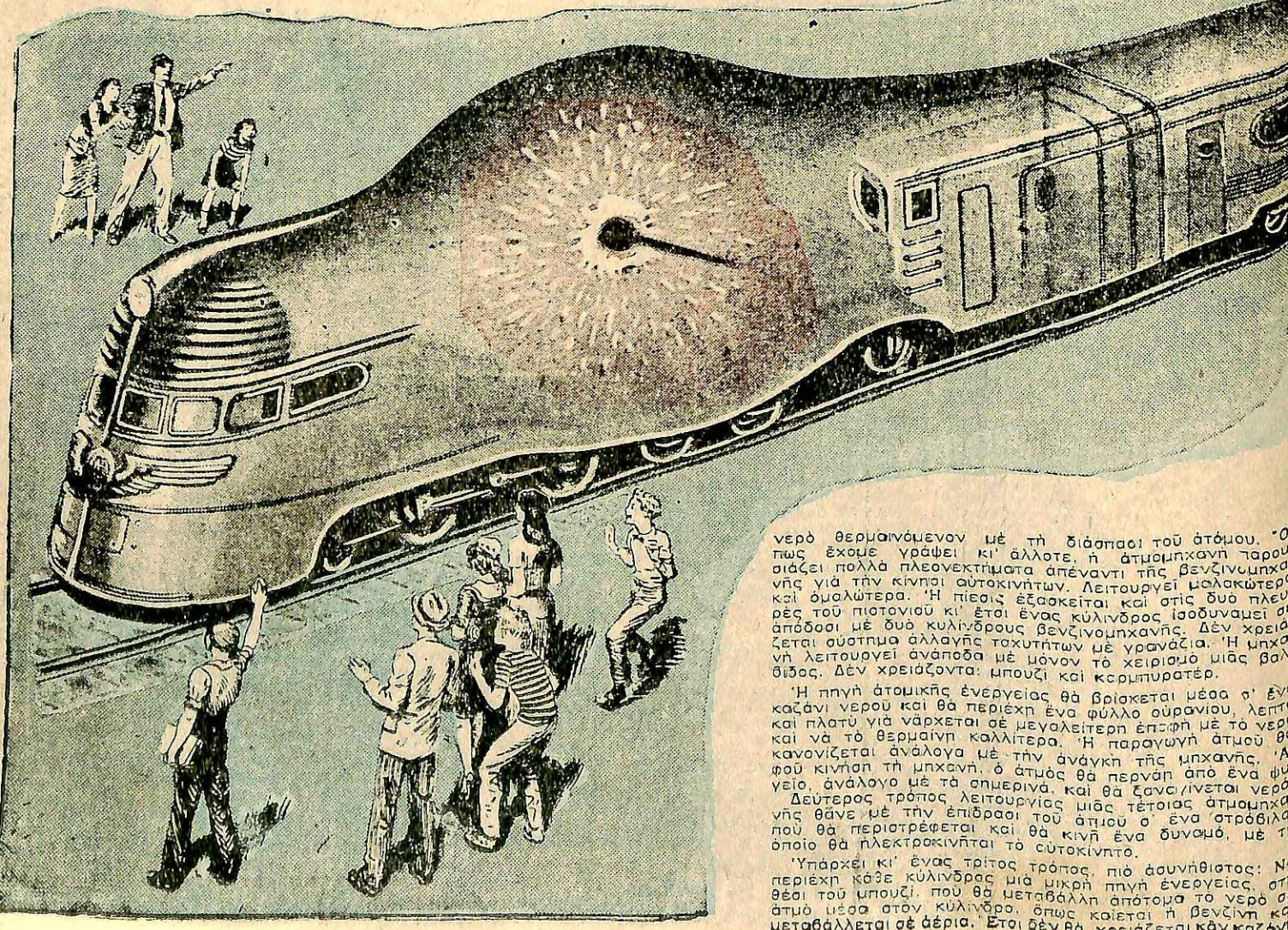
Μπορεί ακόμη να βρεθί μία μέθοδος παραγωγής ηλεκτρισμού κατ' ευθείαν απ' τη διάσπασι του ατόμου, και τότε δεν θα χρησιμοποιηθεί ατμός, αλλά ηλεκτρικά μοτέρ για την κίνησι του αυτοκινήτου.

Θα χρειασθί βεβαία να εργασθούν εντατικά τα εργοστάσια, για ν' αντικαταστήσουν τα 30.000.000 αυτοκίνητα που υπάρχουν σήμερα. Και απαιτούνται, πάντως, μερικά χρόνια γι' αυτό. Η οικονομία στην καύσιμη ύλη θα επιτρέψη ν' αγοράσθούν κι' άλλα περισσότερα αυτοκίνητα, τόσο που θ' αναλογούν πιθανώτατα από δυο σε κάθε αμερικανική οικογένεια, κι' όχι από ένα μόνον, όπως σήμερα.

Αν για την κατασκευή αυτοκινήτων με ατομική ενέργεια απαιτείται προηγουμένως να βρεθούν εντελώς νέα μέσα προστασίας απ' τη ραδιενέργεια, δεν συμβαίνει το ίδιο για την κίνησι μεγάλων εργοστασίων παραγωγής ηλεκτρισμού. Έδώ δεν πρόκειται πιά για πιθανότητες, εξαρτώμενες από εφευρέσεις που δεν έγιναν ακόμη, αλλά για πρακτικές κι' απολύτως δυνατές εφαρμογές των ήδη γνωστών μεθόδων.

Έχει υπολογισθί απ' τους ειδικούς, ότι είναι αρκετή η αντικατάσταση ενός ποσοστού 6% των εξαγωγών ενός τέτοιου εργοστασίου,

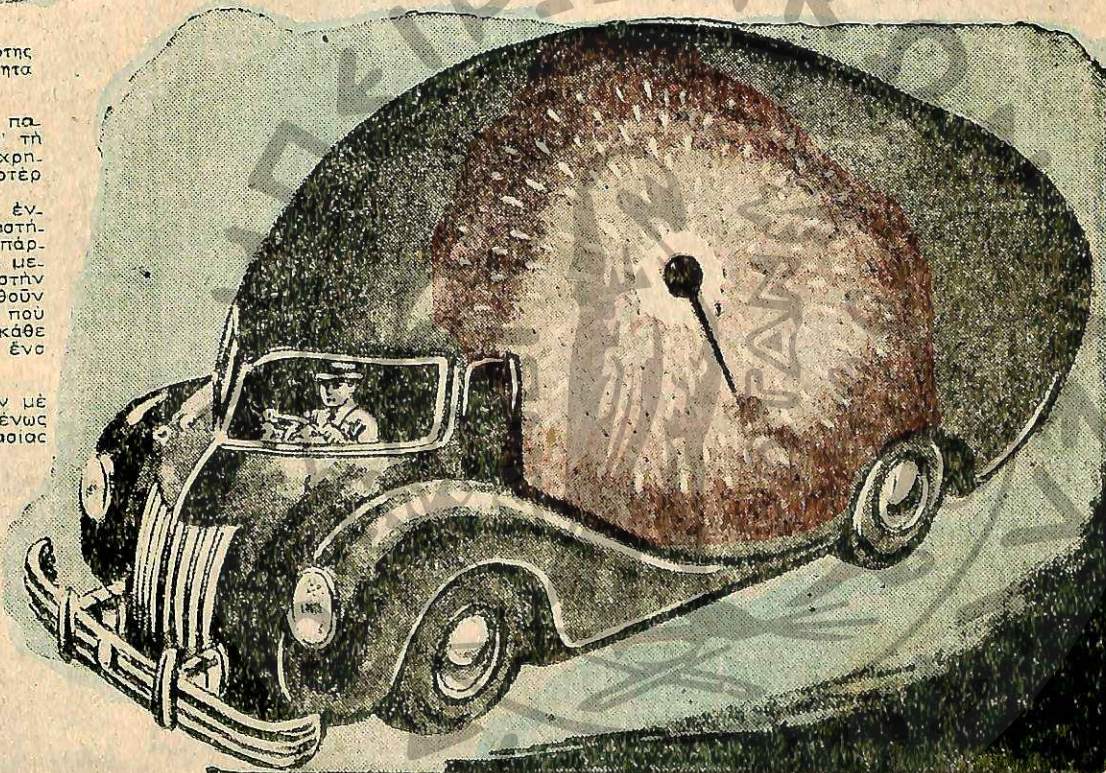
για να κατασκευασθί ένα «ατομικό» αυτοκίνητο με τα σημερινά μέσα προστασίας απ' τις θανατηφόρες ακτίνες. Θα πρέπει νανε σωστό τεράστιο και δαπανηρό φούρι.

νερό θερμαινόμενον με τη διάσπασι του ατόμου. Όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε, η ατμομηχανή παρούσας πολλές πλεονεκτημάτα απέναντι της βενζινομηχανής για την κίνησι αυτοκινήτων. Λειτουργεί μαλακώτερα και ομαλότερα. Η πίεσις εξασκείται και στις δυο πλευρές του πιστονίου κι' έτσι ένας κύλινδρος ισοδυναμεί με δύο κύλινδρους βενζινομηχανής. Δεν χρειάζεται συστήμα αλλαγής ταχυτήτων με γρανάζια. Η μηχανή λειτουργεί αναποδο με μόνον το χειρισμό μιας βαλβίδος. Δεν χρειάζονται μπουζί και κορυμπατέρ.

Η πηγή ατομικής ενέργειας θα βρίσκεται μέσα σ' ένα καζάνι νερού και θα περιέχη ένα φύλλο ουρανίου, λεπτό και πλατύ για ναρχεται σε μεγαλύτερη επιφάνεια ατμού και να το θερμαίνη καλλίτερα. Η παραγωγή ατμού θα κανονίζεται ανάλογα με την ανάγκη της μηχανής. Αφού κίνησι τη μηχανή, ο ατμός θα περνά από ένα ψυγείο, ανάλογο με τα σημερινά, και θα ζαναίγεται νερό. Δεύτερος τρόπος λειτουργίας μιας τέτοιας ατμομηχανής θάνε με την επιβρασι του ατμού σ' ένα στρόβιλο, που θα περιστρέφεται και θα κινί ένα δυναμό, με το οποίο θα ηλεκτροκινείται το αυτοκίνητο.

Υπάρχει κι' ένας τρίτος τρόπος, πιο ασυνήθιστος: Να περιέχη κάθε κύλινδρος μία μικρή πηγή ενέργειας, στη θέση του μπουζί, που θα μεταβάλλη απότομα το νερό σε ατμό μέσα στον κύλινδρο, όπως καίεται η βενζίνη και μεταβάλλεται σε αέρια. Έτσι δεν θα χρειάζεται καν καζάνι.

ουράνιον σε πλουτώνιον για τη βόμβα, ή θερμότης της αντιδράσεως εξερεϊνται δευτερευόντις κ' άκρην υποπόριον και διοχετεύονται στα νερά ενός νεποτικού ποταμού. Στις ερπινικές όμως εφορμήδες, το κυριώτερο και χρησιμώτερο προϊόν θα είναι αυτή η θερμότης. Ο ηλεκτρισμός που θα παράγεται απ' τα μελλοντικά εργοστάσια, θάνε φτηνότερος, αλλά δεν θα μοιράζεται τελεώς δωρεάν, όπως πιστεύουν πολλοί. Γιατί θα εξακολουθούν να υπάρχουν τα μεγάλα έξοδα συντηρήσεως των εργοστασίων και των ηλεκτροφόρων γραμμών. Άκου και σήμερα το κόστος της καυσίμου ύλης (καρβουνού ή πετρελαίου) για την παραγωγή ηλεκτρισμού, αντιπροσπεύει ένα μικρό μόνον μέρος της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος. Οι Αμερικανοί ειδικοί έχουν υπολογίσει ότι, κι αν ακόμη δεν έτοιμαίξε τίποτε αυτή η καυσίμη ύλη, η τιμή του ρεύματος θα φθηνώνει μόνον κατά 1 σέντς στο κιλό-βάτ.

Ώστόσο τα «ατομικινία» εργοστάσια ηλεκτροπαραγωγής του μέλλοντος θα έχουν το σπουδαίο πλεονέκτημα ότι θα είναι δυνατόν να λειτουργήσουν στις μακρυνότερες περιοχές του κόσμου, χωρίς να υπάρχει το πρόβλημα της μεταφοράς της καυσίμου ύλης. Μ' αυτό λοιπόν το ηλεκτρικό ρεύμα θα κινήθουν καινούργιες διυμηχανίες στους τόπους παραγωγής των πρώτων υλών. Η κατεργασία π.χ. των μεταλλευμάτων θα γίνεται επί τόπου, κοντά στα ορυχεία, και θα φεύγουν απ' εκεί τα καθαρά πλέον μέταλλα.

Αυτό σημαίνει αληθινή παγκόσμια επανάσταση της διυμηχανικής οργάνωσης.

Μπορούμε ακόμη να προβλέψουμε ότι κά-θε μεγάλη πόλις θα κ' «ατομικινία» νοοκομείο, όπου η διασπορά του ατόμου θα χρησιμοποιείται για τη σωτηρία της ανθρωπότητας.

Βοθαυ στα ύπογεια του, θα λειτουργή μια «ατληή» ατομική ενέργειας. Η θερμότης που θα παράγεται, θα μπορεί να διοχετεύεται στα σπείρα της πόλεως με διάφορους τρόπους, για οικιακές χρήσεις. Οι ακτινοβολίες θα χρησιμοποιούνται για θεραπευτικούς σκοπούς, γιατί είναι ανάλογες με του ραδίου, και μάλιστα άπειρες ή σκουρότερες. Δεν θα στοιχίζουν δε σχεδόν τίποτε, ενώ το ράδιο κοστίζει σήμερα περίπου 1.000 δολάρια το γραμμάριο.

Τέλος, θα παράγονται διάφορες ουσίες ραδιενεργού, πολύτιμες για τον πόλεμο κατά των άσθενειών, καθώς και για τη διαφύλαξη των μεγάλων μουσικών της κληρονομικότητας, της φωτισμένης, της αυθόρμητης και του θανάτου των ζωντανών πλασμάτων.

Εννοείται ότι όλα αυτά μπορούν να γίνουν μόνον απ' τις χώρες που έχουν στο έδαφός τους ουράνιον ή όριον — γιατί απ' αυτά τα δυο μέταλλα μόνον μπορεί να παραχθή ατομική ενέργεια, τουλάχιστον ως ότου οι επιστήμονες βρουν τον τρόπο να διασπούν τα άτομα των κοινών ουσιών, όπως π.χ. του νερού ή του χώματος.

Κοιτάζοντας ουράνιον έχουν ο Καναδάς, οι Ηνωμένες Πολιτείες, το Βελγικό Κογκό και η Τσεχοσλοβακία. Υπάρχουν όμως κι άλλα, ανεκμεταλλεύτα ακόμη, στη Σοβιετική Ρωσία, στην Κίνα, στη Νότιο Αφρική, στην Αυστραλία και στην Αφρική.

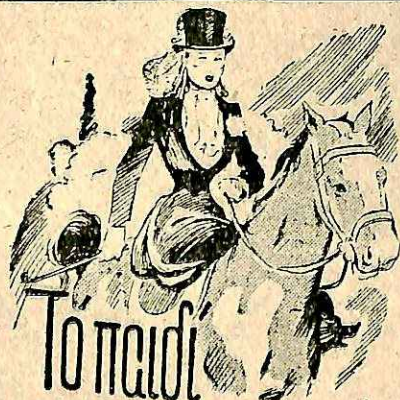
Εννοείται ότι οι χώρες που διαθέτουν το πολύτιμο ουράνιον, έχουν εφαρμόσει αυστηρά νομοθετικά μέτρα για τον έλεγχο της παραγωγής, της μεταφοράς και της χρησιμοποίησής του. Γιατί φοβούνται πως το σπάνιο και πολύτιμο αυτό μέταλλο μπορεί να χρησιμοποιηθ' για έναν καινούργιο πόλεμο, καταστρεπτικό για όλοκληρη την ανθρωπότητα.

Για τη θεραπεία του καρκίνου

Δυσ' Αμερικανών γιατροί του Χάρβαρντ υποβάλλουν τους καρκινοπαθείς στην έπιδραση ηλεκτρισμού 1.200.000 βόλτ. Η μέθοδος αυτή δεν γιατρεύει τον καρκίνο, αλλά παρατείνει τη ζωή των άρρωστων κι ελαττώνει τους πόνους τους.

Εξ άλλου, στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, θεραπεύεται ήδη η έπιτυχία ο καρκίνος του δέρματος με «ραδιενεργό φωσφόρο», που παράγεται στα εργοστάσια ατομικής ενέργειας. Ένα κομμάτι στυλφόρου, κι αφού στεγνώσει, εφαρμόζεται αν επίδεσμος πάνω στο καρκίνωμα, όπου μένει επί ώριμην χρονικό διάστημα. Με δύο μηνών τέτοια θεραπεία εξαλείφεται το καρκίνωμα. Η έπιτυχία της μεθόδου είναι 88-100%, αναλόγως της περιπτώσεως.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

17ον.

— Καί γνωρίζετε τότε ποιος είναι ο πραγματικός ένοχος; — Όχι απάντησε η Έλιάντα. Δεν θέλησα να το μάθω. Μπορώ όμως να σας πω ότι θα το πληροφορηθ' έμέσως, μόλις διατάξετε να επαναληφθούν οι ανακρίσεις.

Η απάντησή αυτή έκανε ήρεμότερο τον ανακριτή. Εύτυχως, η δούκισσα δεν ήξερε πως είχε θυσιάσει τη Μισελίνα στο πάθος του για την ίδια την αδελφή της. Ώστόσο, του έκανε έντυπωσι το ενδιαφέρον της Έλιάντας γι' αυτή τη νέα.

— Κυρία δούκισσα, είπε, θα ήθελα να σας ρωτήσω ποιος είναι ο λόγος που σας κάνει να ενδιαφερόσθε γι' αυτή τη Μισελίνα Μαλακάφ;

Η Έλιάντα κατέβασε για μια στιγμή το κεφάλι, για να κρύψει τη συγκίνησή της. — Κύριε, είπε έπειτα από μερικά λεπτά, θυμάσθε το έγκλημά σας εδώ και δεκα χρόνια;

— Το έγκλημά μου; — Δεν σας άρεσε μήπως αυτή η έκφραση; Συγχωρέστε με... Θα μεταχειρισθώ μιαν άλλη... Θυμάστε την άπορρη συμπεριφορά σας απέναντι μιας νέας που σας είχε αγαπήσει μ' όλη της την καρδιά και θυσιάσε ό,τι πολυτιμώτερο είχε στην αγάπη της για σας;

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε ο ανακριτής με όλοφανερη συγκίνηση. Είπε αλήθεια πως φέθηκε άσχημα... Ήμουν τότε πολύ νέος και γεμάτος από φιλόδοξες σκέψεις... Αυτές ίσως με παρέσυραν... Θα ήθελα, όμως, να ξέρετε ότι μετενόησα πικρά από τότε... Άλλα δεν υπήρχε πια κανένας τρόπος για να επαναρθώσω... σφάλμα μου...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Γουναρικά

Φροσί μου, σκέψου λογικό και μη ζητάς γουναρικά με πείσμα και νινάτι. Πιάσε άλλοιωτικό βιολι κι' αν επιμεινής πιο πολύ σου τόφανα το μάτι.

Θα σου κάνουν στρίψει τα μυαλά αφού «ρενάρ» και «ταϊνταίλα» μου λες ότι νουστάρεεις, μ' αν θέλεις γούνα οπωσδήποτε.

μια συμβουλή έχω σου (δ.) τη γάτα σου να γδ. (ρεν.)

Και με της γάτας το στο λέω πως θα σε (τομά) το άντρίκό το φύλο. (θαυμά) κι' αν θες δυο νούνες (να φοράς) γδάρε, φροσί μετά (χαράς) και τον δικό μου σκύ. (λο!...)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Μην ξαναγυρίζετε σ' αυτές τις θλιβερές αναμνήσεις, τον διέκοψε η Έλιάντα. Όλα αυτά έχουν ξεχασθ' από καιρό... Το σφάλμα αυτό, όμως, για το οποίο μιλήσατε, είχε μερικές συνέπειες...

— Μερικές συνέπειες; Δεν καταλαβαίνω. — Εκείνη που είχε πιστέψει στην αγάπη σας γέννησε αργότερα ένα παιδί... Ο ανακριτής είχαν άπομεινει μ' ανοιχτό το στόμα.

— Το παιδί αυτό, συνέχισε η Έλιάντα, το έφερε κοντά στον κόσμο και το έμπιστευθηκε στη φύλαξη μιας οικογενείας χωρικών... Άλλα έμεσολάβησε ο πόλεμος και το έχασε... Τέλος, έπειτα από πόνους και αγωνίες, που θα ήταν αδύνατον να τις φαντασθήτε, κάτρωθηκε να το ξαναβ'η. Και τώρα σεις στέλνετε το παιδί αυτό στη λαμπή του!

— Πώς; είπε ο Σενοζάν με πηγυμένη φωνή. Το παιδί αυτό... — Είπε η Μισελίνα Μαλακάφ, συμπλήρωσε η δούκισσα.

Η αποκάλυψη αυτή είχε πέσει σαν κεραυνός πάνω στο Σενοζάν.

Το έγκλημά του ήταν τώρα πιο αποτρόπαιο. Έκείνη που θυσιάσε στο τραγικό πάθος του για τη Λύδια δεν ήταν μόνο μια άθωα ύπαρξη, αλλά το ίδιο το παιδί του!

Για μια στιγμή, έχασε και τη Λύδια και τη στατική γοητεία της και όλα... Το μόνο που έβλεπε μπροστά του τώρα ήταν η γλυκιά μορφή της μικρής Μισελίνας, που την είχε στείλει ο ίδιος στη φυλακή...

Η σκέψις αυτού του έγκληματος τον είχε συντρίψει κυριολεκτικά.

Είχε γίνει, έσφακί, ένας καινούργιος άνθρωπος. Σε μια στιγμή, έφερε τα νεύρα στο πρόσωπό της κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Κατάρθηκε, τέλος, να ήρεμηση και, ύκωνοντας προς την Έλιάντα το βλέμμα του, που εξέφραζε την ειλικρίνεια και την αποφασιστικότητα, της είπε:

— Κυρία, θα κάμω τα πάντα για να την σώσω.

— Σας εύχαριστώ, κύριε, απάντησε η Έλιάντα.

Και πρόσθεσε:

— Σώστε το παιδί σας και η υπτέρα του θα σας συγχωρήσει.

Την άλλη μέρα, ο Σαμπρελός έπεισε εντολή από τον ανακριτή Σενοζάν να καταθέσει στην ανακρίση όλα τα στοιχεία που κατείχε για την υπόθεση του έγκληματος του θεάτρου «Αβενίρ».

Η αποκάλυψη

Η δούκισσα ντε Φιερμόν είχε περάσει ημέρες και νύχτες αγωνίας, περιμένοντας να ίδη ποιά θα ήταν το αποτέλεσμα του διαβημάτος της.

Τέλος, ένα πρωί, πήρε ένα μικρό σημείωμα που προερχόταν από το Σαμπρελός.

Ο αστυνομικός έγραφε: «Είμαι εύτυχης αναγγέλλοντας στην κυρία δούκισσα ότι αποδείχθηκε η άθωότης της Μισελίνας Μαλακάφ. Πριν περάσουν τρεις ημέρες θα είναι ελεύθερη».

Και αυτό ήταν αλήθεια. Μόλις συμπληρωνόνταν μερικές διατυπώσεις ή νέα θ' άφηνόταν ελεύθερη.

Αντιθέτα, τα στοιχεία που είχαν συγκεντρωθ' εναντίον της μαρκησίας ντε Σάντα Ρέυ έκαναν αναμφισβήτητη την ενοχή της.

Ο Σαμπρελός είδοποίησε επίσης τον Μαλακάφ και τον Αουάντο Φουζέρε για το αίσιο τέλος που είχε πάσει η υπόθεσις.

Έπειτα έτρεξε στο σπίτι του Ροζέ ντε Μεράν, για να του αναγγείλει πως η πραγματική δολοφονία της αγαπημένης του Ντίνας είχαν ανακαλυφθ'.

— Και ποιά είναι; ρώτησεν ο αξιωματικός.

— Εκείνη που υποθέσατε από την πρώτη στιγμή.

— Η μαρκησία ντε Σάντα - Ρέυ!

Ο Σαμπρελός του απηγήθηκε τότε όλες τις λεπτομέρειες.

— Νομίζω ότι το χτύπημα θα είναι τρομερό για την αδελφή της, τη δούκισσα ντε Φιερμόν, που είναι ευγενική ψυχή κατέληξε. Γι' αυτό θα ήθελα να σας παρακαλέσω να τ'ν έβλεπατε και να της κάνατε

γνωστή την αλήθεια... Η προσβολή θα έχη αντίκτυπο σ' όλη την οικογένεια... Νομίζω πως θα ήταν καλό, κι έξερουν από πριν τι πρόκειται να συμβ'η... Είπε πιθανόν ότι το ένταλμα εναντίον της μαρκησίας ντε Σάντα - Ρέυ θα έδοθη έντος της ήμερας.

— Έχετε δικήν, συμφώνησε ο Ροζέ ντε Μεράν. Πηγαίνα άμέσως στο σπίτι, της δουκίσσης.

Πραγματικά, έπειτα από λίγη ώρα, ο νεαρός αξιωματικός παρουσιαζόταν στην Έλιάντα.

Της διηγήθηκε τότε τα πάντα με απλά λόγια και χωρίς περιφράσεις και της έκαμε γνωστή την έπικειμένη σύλληψη της αδελφής της.

Η δούκισσα είχε γίνει κατακίτρινη ακούγοντας την τρομακτική αφήγησι. Ποτέ δεν είχε φαντασθ' ότι η αδελφή της θα έπεσε τόσο χαμηλά.

Όταν ο αξιωματικός τελείωσε, του έδωσε με ευγένεια το χέρι.

— Κύριε ντε Μεράν, είπε, σας εύχαριστώ για όλα όσα ήθελε να μου π'ητε. Σας εύχαριστώ όχι μόνο για λογαριασμό μου, αλλά και εξ όνοματος του σκύλου μου, του πατέρα μου και όλες της οικογενείας μου... Ξέρω τώρα τι πρέπει να κάμω.

Η Έλιάντα είχε δεχθ' το πλήγμα με υπερηφάνεια και αξιοπρέπεια. Σαν αληθινή απόγονος των Ροσευώ, σκεπτόταν πως η αδελφή της δεν έπρεπε να συμβ'η στο δικαστήριο, όπου όλη η σκανδαλώδης ζωή της θ' αερόταν στη δημοσιότητα. Η ένοχος ήταν δίκαια να πληρώσει το αποτρόπαιο έγκλημά της. Άλλ' έπρεπε να σωθ' η τιμή της οικογενείας.

Έπειτα από λίγη ώρα, το διαεί της την έφερε στο μέγαρο της μαρκησίας ντε Σάντα - Ρέυ.

Το πρόσωπό της είχε μια τρανική έκφραση, που άνησυχησε τη Λύδια.

— Τι συμβαίνει, Έλιάντα; ρώτησε. Εί-σαι άρρωστη;... Η υπήκουε συνέθε τίποτε στο δούκα:

Η Έλιάντα την καθυσόχασε με μια κίνηση του χεριού και έπεσε βαρειά σε μια πολυθρόνα.

— Δεν πρόκειται ούτε για τον άνδρα μου, ούτε για μένα, απάντησε, αλλά για σένα, Λύδια!

Η δούκισσα είχε θεωρήσει περιττούς όλους τους προλόγους. Θά έθανε χωρίς περιστροφές στο σκοπό της.

— Για μένα; είπε η Λύδια, χωρίς να καταλαβαίνει.

— Ναι, απάντησε η αδελφή της. Ξέρω το έγκλημά σου, Λύδια... Έσύ σκότω-σες με τα ίδια σου τα χέρια τη δυστυχισμένη Ντίντα Λούε.

— Έγώ;... Είσαι τρελή!

— Μακάρι να ήμουν! είπε η δούκισσα. Άλλα δεν είμαι... Χάρει στο συνένογό σου, αυτό τον άθλιο Μπλεριό, κατάρθηκε για ένα διάστημα να παραπληρήσει τη δικαιοσύνη και να την κάμει ν' ακολουθήσει σφαλές δρόμο, χωρίς να σκεφθ'η καθόλου ότι, μ' αυτό τον τρόπο, ένοχοποιούσε μια άθωα ύπαρξη... Άλλα τώρα απόκαλύφθηκαν όλα!

Η Λύδια είχε δοκιμάσει τόσες συγκινήσεις κατά τις τελευταίες ημέρες, που τα λόγια της αδελφής της δεν την είχαν κάμει ακόμη να χάσει την ψυχραιμία της.

— Σε βεβαίω πως δεν σε καταλαβαίνω. Έλιάντα, είπε με μια προσποιητή άταραξία, Όλα αυτά είναι...

Άλλ' η δούκισσα δεν την άφησε να προχωρήσει.

— Πάψε πια να λες ψέματα! φώναξε με αίσθηση φωνή. Δεν πρόκειται να σου νοσημεύσουν σε τίποτε τώρα. Η δικαιοσύνη τα έρει όλα... όλα! Το μόνο που υπολείπεται είναι η σύλληψις σου και η έπιωσις της οικογενείας μας!... Ο συνένογός σου, ο Μπλεριό, ώμολόγησε τα πάντα. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στη φυλακή, μαζί με ένα Ζαριέ και τη φίλη του, που προσπάθησε να την κάμει να έμφανισθ' για Μισελίνα Μαλακάφ.

— Με πρόδωσε λοιπόν ο Μπλεριό! φώναξε έξαλλη η Λύδια. Τον έθλιο!

Και, αφήνοντας πια κατά μέρος κάθε προσπάθεια, πρόσθεσε:

— Τι σημασία έχουν τα λόγια του Μπλεριό; Θα υπερασπισθ' τον έαυτό μου!... Εύτυχως δεν υπάρχουν απόδει-ξεις!

— Και σ' αυτό κάμεις λάθος, απάντη-

σε, η Έλιάντα. Υπάρχουν τα νάντια σου! — Τα νάντια μου!

— Ναι, τα νάντια σου που τα έχασες μέσα στο καμαρίνι της Ντίνας Λούε και που βρίσκονται τώρα στα χέρια της αστυνομίας. Ανακάλυψαν το ένοχοισμό όπου τα είχες παραγγείλει και η δικαιοσύνη έρει αυτή τη στιγμή ποιά είναι εκείνη που έπικεφόθη τη δυστυχισμένη ήθοιό μεσα στο καμαρίνι της την ημέρα του έγκληματος...

Η Λύδια άφησε μια σπαρακτική κραυγή. — Είμαι ναμένη, λοιπόν! ψιθύρισε μ' ένα βογ'ητό.

— Ναι, είπε η αδελφή της. Δεν σου μένει καμιά έλπίδα.

Η άγεραχη Λύδια, που ήταν συνθησμένη στις έπιτυχίες και τους θριάμβους, δεν μπορούσε να συνθήσει σ' αυτή τη σκέψη.

— Είπε δυνατάν: είπε σιγά, σαν να έλπιζε ακόμη.

— Σε περιμένει η φυλακή, τα κάτεργα, η λαμπή του έως, συνέχισε η αδελφή της.

Η μαρκησία είχε σηκωθ' τώρα από το κάθισμά της και βημάτιζε νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

Σφακία, σταμάτησε και σήκωσε το κεφάλι της με αναίδεια.

— Έ, λοιπόν, όχι! φώναξε. Δεν θα γαθώ. Υπάρχει κάποιος που θα με σώσει.

— Υπάρχει κάποιος; είπε η αδελφή της. Ποιος είναι αυτός;

— Ο ανακριτής που κάνει τις ανακρίσεις γι' αυτή την υπόθεσι.

— Ο ανακριτής δεν προδίδει τη δικαιοσύνη.

— Και όμως ο Μπλεζύ ντε Σενοζάν θα τα προδώσει όλα γα το κατήρι μου, είπε με θριαμβευτικό ύφος η Λύδια. Γιατί μ' αγαπάει!

— Σ' αγαπάει;

Η Έλιάντα είχε προφέρει αυτά τα λόγια χωρίς να προσπαθήσει να κούνη την ταραχή της.

Τα καταλάβαινε όλα τώρα. Ο Σενοζάν, τυφλωμένος από το πάθος του για τη Λύδια, είχε θυσιάσει σ' αυτό τα πάντα και δεν είχε διστάσει να στείλη στη θέσι της μιαν άθωα στη λαμπή του.

Μά η έγκληση έπιδυόσ' της είχε παραλάβει αυτό το έγκλημα, που θα ήταν ακόμη πιο αποτρόπαιο από το πρώτο.

Η δούκισσα ήταν βεβαίη τώρα ότι ο Σενοζάν θα έκτελούσε ως το τέλος το καθήκον του.

Τέλος, οι υπηγάες του πυραυλοκινήτου αεροπλάνου κάμουν σπατάλη καυσίμου υ-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

— Γυναίκα! Μου δώσανε επί τέλους την αύρησι. Μπορούμε τώρα να σκορ'ουμε και κανένα μωρό!... (Σκίτσος Ο. Δημητριάδης)

λης. Κάθε λεπτό της ώρας, βγαίνουν απ' αυτές 2½ τόννοι αερίων. Τέτοια καταλάω-
σις καυσίμου ύλης δεν συμφέρει στα
τορπεία.

Για όλους αυτούς τους λόγους, οι υπα-
νικοί των σιδηροδρόμων συνεδύσαν τα δύο
συστήματα της ρουκέτας και του στορβί-
λου. Ο αέρας απορροφάται, συμπιέζεται,
ανακατεύεται με καύσιμο ύλη κι' αναφε-
νεται το μίγμα. Αντί όμως να βγούν έπει-
τα απ' τη μηχανή τα αέρια και να τη σπώ-
νουν προς τα εμπρός με την αντίδραση, δι-
νουν περιστροφική κίνηση σ' ένα στορβίλο,
σ' ένα είδος δηλαδή σπρωτικού μηχανήμα-
τος. Έτσι αναπτύσσονται μικρότερες τα-
χύτητες, με λιγότερη δαπάνη και δίως με-
γάλη θόραα της μηχανής.

Αφού κινήσουν το στορβίλο, τα αέρια
της καύσεως περιέχουν ακόμη πολλή θερ-
μότητα, που δεν πρέπει να χαθεί. Μ' αυτήν
λοιπόν ζεσταίνεται ο καινούργιος αέρας
που μπαίνει στο μηχανήμα. Αυτό το σύ-
στημα της «προθερμάνσεως» του αέρος που
δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στα αεροπλάνα,
για τεχνικούς λόγους, — εξασφαλίζει μεγά-
λη οικονομία καυσίμου ύλης.

Πώς μεταδίδεται κατόπιν στους τορπούς
ή περιστροφική κίνηση το σ' στορβίλου;
Υπάρχουν δύο τρόποι: Στις νέες υπα-
νές των σιδηροδρόμων της Πενσυλβανίας, ή
μετάδοσις γίνεται άμεσα, ή ένα σύστημα
μολών. Μία ελβετική όμως εταιρία προτι-
μά να κινή με το στορβίλο ένα ηλεκτρικό
δυναμό, που παράγει ρεύμα και το στέλ-
νει σε ηλεκτρικά καύσιμα που περιστρέφουν
τους τορπούς.

Για τις υπανές αυτές χρησιμοποιούνται
ειδικά μέταλλα, ανθεκτικά σε μεγάλες πι-
έσεις και θερμοκρασίες, που έφθασαν
κατά τον πόλεμο και κοσμήθηκαν ως τώρα
στρατιωτικά μυστικά.

Το ξεκίνημα μιας στορβιλουπανής δεν
άπαιτεί να βράση προηγουμένως το νερό
του καζανιού, όπως γίνεται στις άτμουπαν-
νές. Ο ατμός ανεβαίνει στη βέη του και
πιέζει ένα κουπί. Αμέσως αρχίζει να λει-
τουργεί ένα βοηθητικό ηλεκτρικό μοτέρ, που
κινεί το συμπιεστή του αέρος. Ο υπα-
νικός στέλνει τότε ρεύμα σ' ένα «μπαζόν»
του θαλάμου καύσεως. Το μίγμα καυσίμου
ύλης και αέρος ανάβει κι' αρχίζει να κινή
το στορβίλο, διασκόκις νοητοφρόνως. Σε 4
λεπτά μόνον, ο στορβίλος έχει αποκτάσει
άρκετη ταχύτητα κι' η υπανή είναι έτοιμη
να ξεκινήσει, αφού σταματήσει το βοηθητι-
κό μοτέρ.

Η στορβιλουπανή στοιγίζει ακριβώτε-
ρα από μια άτμουπανή, αλλά φθηνότερα
από μια υπανή Ντήζελ. Διατρέχει κατά
μέσον όρον 400.000 χιλιόμετρα το έτος,
ενώ η άτμουπανή μόνον 300.000. Γιατί η
πρώτη δεν έχει ανάγκη να σταματήσει για
να πάση νερό ή κάρβουνα, ή για να δώσει
τον πλεονάζοντα ατμό της.

Επίσης η στορβιλουπανή τρέχει δια-
λύττερα. Δεν χρειάζεται εγκαταστάσεις ύ-
δρεύσεως. Η δαπάνη λιπανσεώς της είνε
υπαμιμή. Η καύσιμος ύλη θάβει στα 314
μόνον του κόστους αυτής που καταναλίσκει
μια άτμουπανή. Τέλος, μια στορβιλου-
πανή «ζή» 30 γρόνια, δηλαδή το ίδιο περί-
που με μια άτμουπανή και άκοκετά περισ-
σότερο από μια Ντήζελ.

Εξ άλλου, και οι ακάθαρτοι πετρέλαιοι —
πλεονέκτημα σπουδαίο, με τη σημερινή
κοίσι κάδοι που βασανίζει την Άν-
γλία.

Αυτή λοιπόν είνε η στορβιλουπανή. Και
τώρα που έχουν λυθεί τα κυριώτερα προ-
βλήματα της, οι υπανικοί εορτάζουν συ-
νεγώς για την τελειοποίησή της.

Μια απ' τις τοποποιήσεις της είνε και
η νοσημοποίησης ως καυσίμου ύλης, άτι
του πετρελαίου, καθυποτάσσοντας λεπτής
σαν τάλκ, που καίεται με τον πεπιεσμένο
αέρα.

HAPPY ΓΚΡΕΓΚΣΟΝ

Ένα νέο μοτέρ

Ένα νέο μοτέρ έχει αρχίσει να κατα-
σκευάζεται σε μεγάλο αριθμό για τα
αγγλικά αεροπλάνα. Λειτουργεί με μι-
κτό σύστημα έλικας και ρουκέτας. Ανα-
πτύσσει δύναμη 1.120 ίππων. Έχει μή-
κος 2,75, διάμετρο 68 πόντων και βάρος
371 κιλών. Υπολογίζεται ότι τέσσερα τέ-
τοια μοτέρ θα επιτρέπουν σ' ένα αερο-
πλάνο συγκοινωνίας με 30 επιβάτες να
ταξιδεύει υπό οικονομικές συνθήκες με
ταχύτητα 450 χιλιόμετρων την ώρα.

ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ 200 χρόνια!

Η άπιστευτη περιπέτεια
ένος μαιεύου

Η υπόθεση του Σμιλιέν ντε Μπας-Λαντ,
απ' τη Νάντη της Γαλλίας, αποτελεί ένα
αίγιομα συνταρακτικό. Πρόκειται για τον
δουλειά απάτη ή για ένα μυστήριο ανε-
ξήγητο για την Επιστήμη; Κανείς δεν
μπορεί ν' απαντήσει με πεποίθηση...

Η ιστορία αρχίζει απ' το έτος 1709. Ο
Σμιλιέν είχε τότε για μόνη περιουσία τα
ωραϊότερα μάτια του κόσμου, μια ύγεια
σιδερένια, εξυπνάδα και θάρρος. Οι γο-
νείς του, φτωχοί άριστοκράτες φυτοζωού-
σαν στο μισογκρεμισμένο πύργο τους, έξω
απ' τη Νάντη. Ένεθάρρυναν ωστόσο κι' οι
δύο την ανάγκη του νυιού τους για τα μα-
κρυνά ταξίδια, γιατί συμφωνούσαν με τα
υόστα του. Κι' έτσι τον άφισαν να φύγει,
παίδι ακόμη, ως μοιχός του πλοίου «Οίερ
Κουρλί» του περιήγησης κουρσάρου Ζαν
Κασσάρ.

Η Γαλλία υπέφερε, τότε από λιμό, κι'
ο βασιλέας Λουδοβίκος 14ος είχε αναθέ-
σει στον Κασσάρ να συνοδεύσει ως τη
Μασσαλία 26 φορτηγές κορβέτες, που έφε-
ραν οίταρι απ' την Αφρική. Δεν ήταν διά-
λου εύκολη αποστολή αυτή, γιατί περιπο-
λούσαν στη Μεσόγειο έχθρικά αγγλικά
πλοία, έτοιμα ν' αρπάξουν το πολυτιμο
φορτίο.

Μια μέρα ενώ ο Σμιλιέν γυάλιζε το
χάλκινο καζάνι στην κουζίνα του «Οίερ -
Κουρλί», συλλογιζόταν συγχρόνως δίχως
φόβο τον έχθρο που βρισκόταν κοντά. Η
ζέρε τον καπετάνιου του ικανό να τα βγά-
λη πέρα σε κάθε δύσκολη περίπτωση. Και
το θεωρούσε τιμή του να ανήκει στο πλά-
ρωμα του.

Κάπου - κάπου ωστόσο, ένα σύννεφο
σκίαζε την ευτυχία του: «Όταν άναγκα-
ζόταν να κατεβεί απ' τα ψηλά κατάρτια,
όπου μεθούσε από αέρα, για να κλειστή
στην κουζίνα και να τριφή τους τεντζε-
ρέδες του Ίνδου μαιεύου.

«Τι ήθελεν και πήραν για μαιεύου αυτό
το παλινόμοτρο; — συλλογιζόταν τότε. Δεν
μ' άρεσει καθόλου... ούτε κι' εκείνος ο
ναύτης που του μοιάζει σαν άδελφό!»

Κουρασμένος απ' το γυάλισμα του κα-
ζανιού, βλαστήμους τώρα τους πράκτο-
ρες της «Εταιρείας των Ίνδιων» που εί-
χαν συστήσει στον Κασσάρ τους δύο με-
λαφούς ιθαγενείς. Τέλος παρ' όλο το φό-
δο της τιμωρίας, συμμαζεύτηκε σε μια γω-
νία για να ξεκουραστεί λίγο. Καθώς τον
νανούριζαν τα κύματα, δεν άργησε ν' α-
ποκοιμηθεί. Το μεγάλο καζάνι κύλησε ά-
ξαφνα ως το μέρος του και τον σκέπασε...

Σε μια στιγμή μισοξύπνησε και προσπά-
θησε ν' αναγνώριση κάτι ψιθυρίσματα που
άκουγε. Τα λόγια που άκουσε, τον έκα-
μαν να μείνη άκίνητος, κρυμμένος. Ήσαν
οι δυο Ίνδοι. Είχαν μπή στην κουζίνα
που την ένδιωξαν άδειαν και κρυφου-
λούσαν:

— Το ναρκωτικό του μεγάλου φακίρη δεν
θα φανή καθόλου μέσα στο κρασί, έλεγε
ο μαιεύου.

— Κι' ο Κασσάρ θα κοιμηθεί για 200 χρό-
νια, πρόσθεσε ο άλλος.

— Κι' ακόμα πιο πολύ!... Γέμισε καλά
τη μπουκάλα, γιατί θα πιούν κι' οι άξιω-
ματικοί του.

— Έτσι, σε δυο ώρες, οι φίλοι μας οι
Άγγλοι θα κυριεύσουν το πλοίο δίχως
κίνδυνο!

Κάτω απ' το καζάνι, ο Σμιλιέν έβραζε
από άνισχυρο θυμό. Έξαφνα φοβήθηκε,
για πρώτη φορά στη ζωή του. Ο μαιεύου
προχωρούσε προς τη γωνία, λέγοντας:

— Όρα είνε να βράσω τη σουπα...

Ανσκήκωσε το καζάνι και τινάκτηκε πλ-
ω, βλέποντας το μοιχό.

— Τι κάνεις εκεί, εσύ; του φώναξε.

— Κοιμώμουν, βεβαίως εκείνος τριβό-
νας τα μάτια του.

— Στη θάλασσα! μούγκρισε ο άλλος Ίν-
δος, θα κοιμηθείς ακόμα πιο καλά!

— Άλλα ο άλλος Ίνδος τον κατεπράυνε.
Ο έξυπνος Σμιλιέν μάντιψε τις φράσεις
που αντίλλαξαν στη γλώσσα τους και που
σημαίναν τα εξής περίπου:

«Θα ίδουμε τώρα αν μας άκουσε...»

— Είσαι κουρασμένος, μικρέ, είπες ο μά-
γειρος με γλυκεία φωνή. Θέλεις λίγο απ' το
καλό αυτό κρασί για να δυναμώσης;

— Πολύ ευχαριστώ! απάντησε ο Σμι-
λιέν.

— Αν έλεγε όχι, θα τον έπνιγαν. Αν
δεχόταν, θα διέτρεχε άλλους κινδύνους.
Τρομενότερους ίσως, τουλάχιστον όμως
θάβρισκε τον καιρό να προετοιμασθή τον
Κασσάρ και να σώσει έτσι το αίματι της
Γαλλίας! Ήπιε μονορούφι το κρασί που
του δίνει ο Ίνδος. Έπειτα πήδησε όρθιος
κι' είπες γελώντας:

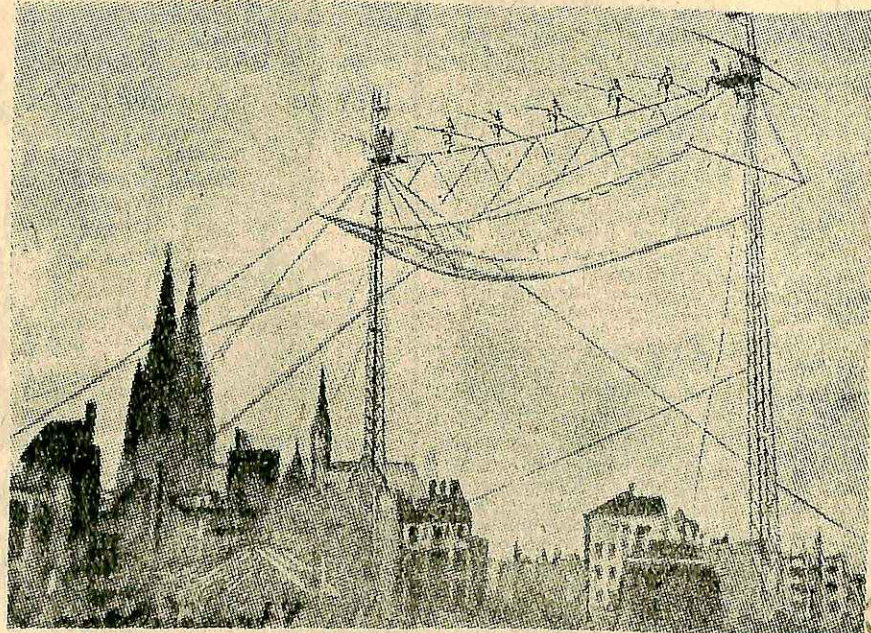
— Μέθυσά κι' όλας! Πάω έξω να πάρω
άερα...

Μόλις βγήκε απ' την καμπίνα, έτρεξε
να βρή τον πλοίαρχο και του τα διηγήθη-
κε όλα. Έπειτα, ενώ τα μάτια του έ-
κλειναν κι' όλας, μωρουρίσισε στο συγκι-
νημένο κουρσάρη την υπερτάτη επιθυμία
του:

— Θάθελα να με πәне, νεκρό ή κοιμ-
μένο, στο μοναστήρι του Σαιν Καντόν,
όπου βρίσκεται ο θείος μου ο άδός...

★

Ο Ζακ Κασσάρ μπόρεσε να οδηγήσει το

ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΑ ΜΠΑΛΛΕΤΑ

Το περίφημο ακροβατικό μπαλέτο «Τίλλερ γκέρλες» έκανε έσκατως έκ-
πληκτικές επιδείξεις επάνω από τα έρείπια της Κολωνίας, σε ύψος 24 μέ-
τρων. Οι τολμυρές ακροβατίδες είνε ηλικίας από 13 μέχρι 17 χρόνων.

πλοία ως τη Μασσαλία κι' ανταμείφθηκε
για το κατώρθωμά του. Για πολιτικούς λό-
γους, δεν αναφέρεται σε κανένα ιστορικό
άρχειο το λάθος των πρακτόρων της «Ε-
ταιρείας των Ίνδιων», ούτε κι' η τιμωρία
των δυο Ίνδων, που πετάχτηκαν στη θά-
λασσα. Η αυτοθυσία του ταπεινού μοιχού
σκέπασθηκε απ' τη σιωπή.

Πέρασαν δυο αιώνες. Στα τέλη του 1918,
μετά την άνακκή, βρέθηκε στο δάσος
του Σαιν - Καντόν ένας νέος άλγης,
ντυμένος με κουρέλια. Άπλωσε πως όνο-
μαζόταν Σμιλιέν ντε Μπας - Λαντ κι' ότι
είχε κοιμηθεί περισσότερα από 200 χρόνια
μέσα στην κρύπη ενός γεγονότου μονα-
στηρίου, έρειπώμένου πιά. Σάστις όταν
του διηγήθηκαν ότι το μοναστήρι αυτό εί-
χε καθ' απ' τη Γαλλική Επανάσταση. Δεν είχε
ιδέα άλλωστε για την επανάστασι αυτή...

Κατατρόμαξε, βλέποντας ένα αυτοκίνη-
το κι' ένα άεροπλάνο.

— Ένα άμαξι που τρέχει δίχως άλογα!
φώναξε. Ένα πλοίο που πετάει στα σύν-
νεφα!...

Τον έπνιγαν σ' ένα ψυχιατρείο. Οι για-
τροί διαπίστωσαν με κατάπληξι ότι δεν ή-
ξερε τίποτε απ' τα γεγονότα τα μετά το
1709. Αντιθέτως, διηγείτο με λεπτομέ-
ρειες όσα είχαν συμβεί στις αρχές του
18ου αιώνας. Ένας ψυχίατρος είπες τη
γνώμη του:

— Ο άρρωστος αυτός θα ήταν ένας κα-
λός ιστορικός, θάινατε ότι πληγώθηκε σε
μια απ' τις τελευταίες μάχες κι' έπαθε
μερική άμνησιν.

Η νοσοκόμος που περιποιείτο τον πα-
ρμένο εκείνο νέο, γονιεύθηκε απ' τα ώ-
ραία του μάτια. Ήταν μια Άμερικανίδα,
πολυκατομυμυριούχος και χαριτωμένη.

— Θέλω να γιατρέψω αυτό το παλλήκ-
ρι, που φαντάζεται πως γεννήθηκε πρό
δυο αιώνων! έλεγε στις φίλες της.

Προσπάθησε να του αποδείξει ότι το
Μπας - Λαντ δεν ήταν πύργος, αλλά σταθ-
μός άουρμάτου.

— Τι θα πη αυτό; άπόρριψε εκείνος.

Όταν του εξήγησε ότι οι κεραίες συ-
νελάμβαναν τα μηνύματα που έρχόντου-
σαν απ' την Άμερική, μωρουρίσισε θλιμ-
μένα:

— Με κοροϊεύετε, μίς Μύριελ!...

Η ξανθή Άμερικανίδα άνεθεσε σ' έναν
έπιστήμονα να του δώσει λεπτομερέστερες
εξηγήσεις. Εκείνος άρχισε να τον διδά-
σκει άλγεβρα, γεωμετρία, ηλεκτρολογία,
συγχρόνως ή Μύριελ του μάθαινε τη νεω-
τέρα ιστορία και φιλολογία αλλά και...
την ψυχολογία του έρωτος. Ο μαθητής
προώδευε τόσο καταπληκτικά, ώστε δεν
άργησε... να ξεπεράσει τη δασκάλα του!

— Δεν θα παντρευτώ ποτέ άλλον απ'
αυτό τον πρώην μοιχό, τον τόσο γέρο
και τόσο νέο μαζί! έλεγε ή Μύριελ.

Πίστευε πιά κι' αυτή στην άλλόκοτη ά-
φήνησι του Σμιλιέν. Οι ψυχίατροι άνησ-
χσαν κι' είδοποιήσαν τηλεγραφικός τον
πατέρα της, έργοστασιάρχη της Βαλτιμο-
ρης. Εκείνος απάντησε ότι ή κόρη του ή-
ταν ένήλικη κι' ότι μπορούσε να κάνει ό,τι
νόμιζε σωστό.

Η Μύριελ έβαλε τότε τα δυνατό της
για να πείση τους γιστρούς ν' άφισουν έ-
λεύθερο τον άγαπημένο της. Ο Σμιλιέν
πάλι τους έλεγε:

— Η έπιστήμη της Δύσεως νίκης το διά-
στημα! Γιατί να μην ένικησαν τό χρόνο
οι σοφοί των Ίνδιων;...

Οι ψυχίατροι άρχισαν να κλονίζονται κι'
αυτοί... Τέλος, άφισαν το Σμιλιέν να
παντρευτεί τη Μύριελ. Στο κάτω - κάτω, ό
έρωθ θα τον νικάρε...

Έχουν περάσει 26 χρόνια από τότε. Η
Μύριελ κι' ο έκλεκτός της ζούν τρισυ-
χισμένα κι' έχουν άποκτήσει πολλά παιδιά.

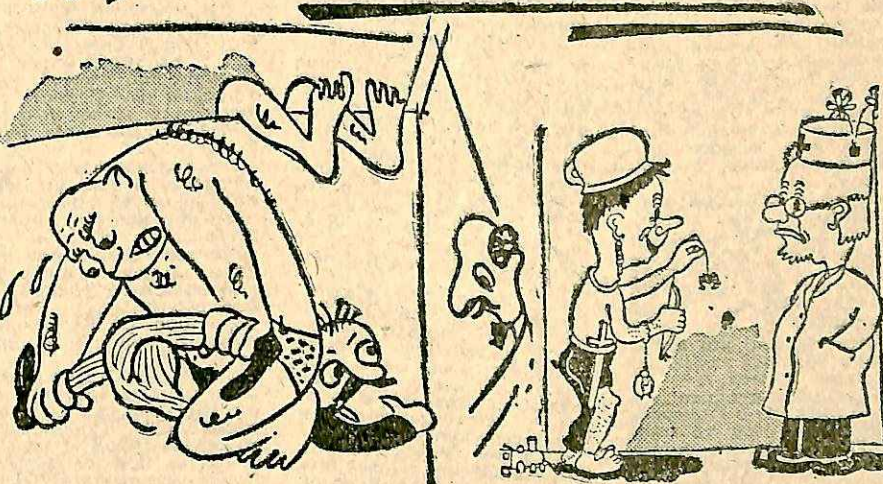
Ο πρώην μοιχός του κουρσάρου Ζακ
Κασσάρ έχει γίνει πιλότος της άεροπο-
ρίας. Για να μη τον θεωρούν όμως τρελλό,
δεν μιλεί ποτέ σε άλλον απ' τη γυναίκα
του για τις καταπληκτικές περιπέτειές του
του έτους 1709...

A. ΠΑΝΕΛΕ

Μακάβρια ρεκλάμα

Το πρώτο βραβείο ενός άμερικανικού
διαγωνισμού για την καλύτερη φωτεινή
διαφήμιση δόθηκε σε μια τσεραστία ρε-
κλάμα με «νέον», που βρισκόταν πάνω
στην πρόσοψι του κτιρίου ενός «κρεμα-
τόριου» (φούρνου όπου άποτεφρώνουν
τους νεκρούς) και που έλεγε: «Έδω σας
περιμένει ή τύχη που περιμένετε σ' όλη
σας τη ζωή με άγωνία».

Η Ξένη Γελοιογραφία

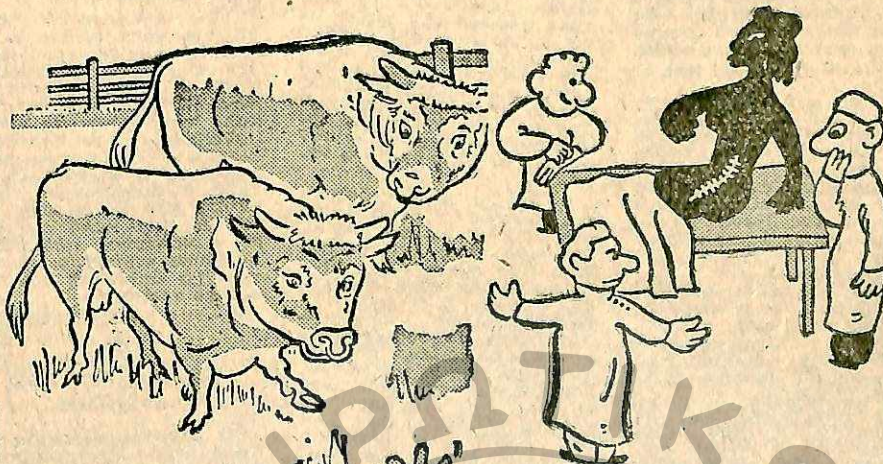

ΠΑΛΑΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

— Πες του χριστιανέ μου, ότι εγώ είμαι ο
ρέφερης!

ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

— Βλέπεις, γιατρέ; Έγώ τώ-
ρα είμαι καλά! Είχα αυτή την
ζοράνη στο μυαλό μου!

Η ΦΙΛΑΡΕΣΗ ΑΡΑΪΣΙΑ

— Για κόττα εσθι! Κάποις φίλενάς μας
έχασε το σουτιέν της!

— Γιατί δεν με ράψατε με μα-
χη κλωστή!

ΕΙΠΕ Ο ΓΑΓΓΑΡΟΣ

— Ντροπή σου, Αλίκη! Πήγαινε κρηγόρα να φορέσης ένα
πιο μακρύ φορέμα!...

Θρύλοι και παραδόσεις

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Σε μία βενετσιάνικη κα-
σέλλα-κλινονομία από μια
προμήθεια της νιανίας μου
— ανακάλυψα μία κρυφώνα
που είχε ν' ανοικτή πόρτα
ζέρει από τότε. Μέσα στην
κρυφώνα αυτή βρισκα μια
περγαμηνή γραμμένη στη
γλώσσα που μιλιόταν στη
Βενετία, στο καιρό της ακ-
μής της.

Είπε τόσο περιερνή αυτή
ή περγαμηνή, που άποφα-
σισα να τη μεταφέρω, για
να δουν οι σύγχρονες κυρί-
ες πόσο λίγο προώδεαν
στη πορνεία από την εποχή
εκείνη ως σήμερα... Και να
τι έγραφε):

«Αγαπτά μου και σεβα-
στέ μου θείε και κηδεμόνα
μου, μερί Πρίσκα...»

«Χθές με φωνάξετε για
να μου πείτε ότι ο Γκρεγκο-
ρίο Μάτζι ζήτησε το χέρι
μου. Μου δηλώσατε ακόμα
πως θα ήσαστε πολύ ευχα-
ριστημένος να με παντρεί-
ψετε με τον πλούτο του αλ-
τόν άρχοντα μ' όλο που εί-
νε λίγοκι περασμένος στο
χρόνια.

«Όταν τ' άκουσα αυτό,
έμεινα αμίλητη και με κατε-
βασμένα τα μάτια μπροστά
σας. Η στάση μου αυτή σας
εξηρέθηκε τόσο που για να
με τιμωρήσετε αποφασίσα-
τε να με κλείσετε στο υ-
πόγειο.

«Τώρα στη μοναξιά του
κελλιά μου ξαναβρήκα άρ-
κετά δύναμι και ψυχραιμία
για να σας εξομολογηθώ
την αλήθεια.

«Κοντεύει ένας μήνας
τώρα που η ευγενεστάτη
αυτοχώρα σας Μόνα Σίπια
με συνώδεσε ως το παρεκ-
κλήσι για να προσευχηθώ
στον γάμο.

«Στο δρόμο συναντήθη-
καμε μ' ένα νέο άριστοκρά-
τη. Είχε τόσο χάρη στο βέ-
δισμά του, και το πρόσωπό
του ήταν τόσο συμπαθητικό
που μου κάμε αμέσως εξαί-
ρετική εντύπωση.

«Απ' τη ταραχή μου τ' η
προσευχητάριό μου γλύ-
στρησε απ' τα χέρια μου,
κι έπεσε στο πλακόστρω-
το. Ο νέος έσκυψε τότε
γρήγορα, το πήρε και μου
το προσέφερε. Τα μάτια
μας συναντήθηκαν και κοκ-
κινίσανε κι' οι δυο μας. Έ-
πειτα ο νέος εξακολούθησε
το δρόμο του χωρίς ή Μόνα
Σίπια να καταδεχτή να του
ανταποδώση τον χαιρετισμό
του. Αυτό με στενοχώρησε
κι' όταν τ' ήρωσα το γιατί
ή καλή μου θεία μου είπε
πως ο νέος ονομάζεται Νέ-
λο Τρότζι, κι' ότι η οικογέ-
νεία του ήταν από αιώνες
σε έχθρα με τη δική μας.

«Ένας πολύ παλιός
χρησμός, εξακολουθούσε, με
λάει για το τέλος αυτής της
έχθρας. Και να τί λέει:

«Όταν δυο απ' τους
Πρίσκα κι' από τους Τρότζι
σθούσαν τη δίψα τους ο έ-
νας στη κόψη τ' άλλου, ο έ-
νας απ' τον ίσκιό τον έρω-
τικό, μπρός στη Παναγία τη
Χαμονελούσα, τότε και μόνο
ή αυγή της ειρήνης θα χα-
ράζει γι' αυτούς, αλκοβήκη
μένη απ' το αίμα που θ' α-
νακατευτή στο ίδιο τους το
αίμα με την πληγή του Χρι-
στού!»

Τα λόγια αυτά με κατα-
λυψανε. Ο άμορφος Νέ-
λο Τρότζι, έχθρος μου;

«Ο παράξενος χρησμός
τριγύριζε όλη μέρα στο
μουλό μου και ο νους μου
περνούσε διαρκώς στον ο-
μορφο άριστοκράτη με τα
ολογλυκα μάτια.

«Και το προχθεσινό δει-
λινό με βρήκε — όπως όλα
τα τελευταία δειλινά — με
την ίδια σκέψη και την ίδια
λαχτάρα.

Το μέτωπό μου έκαίγε
και σκέφτηκα να κατέβω λί-
γο στον κήπο μήπως το δρο-
σερό αεράκι μ' ανακουφί-
σει. Βγήκα λοιπόν απ' το πορ-
τάκι, πέρασα την άλλα με
τα κυπαρίσσια και κάθισα
στο μαρμαρένιο σκαλοπάτι
της γούνας, που εκεί στη
μέση το μαρμαρένιο ανά-
ματάκι της Παναγίας, ενώ
από πάνω ή γλυτοινία πυ-
κνα ανθισμένη έφαινε τον
μυρμινομένο ίσκιό της στο νε-
ρό...»

«Για μία στιγμή δίψασα
και βούτηξα τη χούφτα μου
στη γούνα για να πιω λί-
γο νερό. Την ίδια στιγμή
είδα ένα άλλο χέρι που
βουτούσε κι' αυτό στο νε-
ρό. Γύρισα λίγο και είδα
το Νέλλο Τρότζι. Τα βλέμ-
ματά μας ξανασυναντήθη-
καν και ζαλισμένοι απ' τον
αντικατοπτρισμό του νερού,
μπερδέψαμε τα χέρια μας
κι' ήπια ενώ στη δική του
χούφτα κι' αυτός στη δική
μου, ενώ ή γλυτοινία από
πάνω μας έβρανε με τ' α-
χνωρόδινα ανθάκια της. Κι'
έξαφνα ένα ελαφρό φύσημα
 ανέμου έγυρε ένα κλαδί
της αγκαλιάς πάνω στα δυο
γυνίμα μας μπρόστα και δυο
σταγόνες αίμα πρόβαλαν.
Ο πόνοσ μεγάλως τον πόθο
μας. Τα χέρια μας δέθηκαν
σφιχτά και τα χείλη μας έ-
νωθηκαν. Έτσι σφιχταγκα-
λιασμένοι γυρίσαμε τα μά-
τια προς τον ουρανό κι' εί-
δαμε τότε το αναμμάτακι
της Παναγίας, τριανταφυλ-
λένιο απ' το αντιφένγισμα
του δειλινού, να μας χαμο-

γελάει, κι' όρκιστάκαμε έ-
ρωτα και πίστι αιώνια.

«Και τώρα, δέν πιστεύω,
άρχοντα θείε μου, να ή-
πάρχη άνθρωπος στον κό-
σμο τόσο κακόπιστος, ώστε
να μη θέλη να παραδεχτή
πως ο χρησμός πραγματο-
ποιήθηκε κατά τον πιο α-
πλό και φυσικό τρόπο.

«Η γλυτοινία ήταν ο έ-
ρωτικός ίσκιος. Σβούσαμε τη
δίψα μας ο ένας απ' το χέ-
ρι τ' άλλου, μπρός στη
Παναγία που χαμονελούσε.
Το αίμα των Πρίσκα άνα-
κατευτή με το αίμα των
Τρότζι από μία πληγή άγκα-
θισού...»

«Και τώρα, σεβαστέ μου
κηδεμόνα, τοιμώ να παρα-
καλέσω με το γράμμα μου
αυτό σας και την αγαπητή
Μόνα Σίπια, που είναι ή πιο
ευγενική άρχοντισσα που
ζέρω, να μη χωρίσετε δυο
πλάσματα που δόθηκαν τό-
ένα στο άλλο, όχι από υ-
πολογισμό, μα από μία ζα-
φνική άνηπι της καρδιάς
τους.

«Καταδεχθήτε να εξετά-
σετε με ευμένεια την πα-
ράκλησή μου, να με συγχω-
ρέσετε, να ξεκλειδώσετε
το καλλάί μου και να με παν-
τρεύσετε, όσο επιτρέπει ο
Νόμος γρηγορώτερα, με το
Νέλλο Τρότζι για να γίνει
το θέλημα της Παναγίας,
που ήταν τόσο τριανταφυλ-
λένιο στο φέγγος του δει-
λινού και χαμονελούσε τό-
σο γλυκά καθώς μας είδε
αγκαλιασμένους...»

«Εδώ τελειώνει το γράμ-
μα. Για να τελειώση κι' ή
ιστορία, κυρίες μου, πρέ-
πει να μάθετε πως ο μεσορί
Μάτζι κι' ή (ευγενεστάτη)
Μόνα Σίπια, χάσανε σαν
καλά γεροντάκια το καλο-
μαγειρεμένο και καλοσερ-
βιρισμένο ψευματάκι της
πομπήννης αν ψή ο υ λ α ς
τους, τη βγάλεαν απ' το υ-
πόγειο και τις έδωσαν μά-
νη, μάνη τον καλό της, μία
κι' ο χρησμός πραγματο-
ποιήθηκε κατά γράμμα (με
τον πιο άπλο και τον πιο
φυσικό τρόπο).

Ζωα με πολλά μάτια

Και άλλα που δεν έχουν κανένα

«Υπάρχουν ζώα με δυο μάτια, όπως
ο άνθρωπος, αλλά και ζώα με τρία,
τέσσερα και περισσότερα μάτια ή έντε:

«Αν: Ο σφηνόδους, ένα σαυροειδές με
τρία μάτια. Το τρίτο μάτι βρίσκεται
στην κορυφή του κρανίου.

Κάτω: Ένα μικρό φάρι των θαλασσών της
Νοτίου Αμερικής με τέσσερα μάτια.

Και άλλα που δεν έχουν κανένα

«Υπάρχουν ζώα με δυο μάτια, όπως
ο άνθρωπος, αλλά και ζώα με τρία,
τέσσερα και περισσότερα μάτια ή έντε:

«Αν: Ο σφηνόδους, ένα σαυροειδές με
τρία μάτια. Το τρίτο μάτι βρίσκεται
στην κορυφή του κρανίου.

Κάτω: Ένα μικρό φάρι των θαλασσών της
Νοτίου Αμερικής με τέσσερα μάτια.

ΣΤ. ΕΡΑΣΜΙΛΚΟ

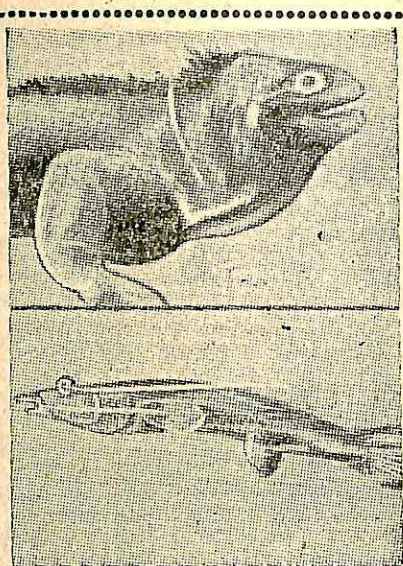
Τα πιδ πολύτιμα πετρώδια

Ο 'Ινδός μαχαράγιας της
Καπουτάλα έχει μια συλ-
λογή πολυτίμων λίθων άμυ-
θητου αξίας. Τα σμαράγδια
του μόνον έχουν εκτιμηθί
4 εκατομμύρια λίρες. Τα
τοπάζια του είναι τα ωραιό-
τερα του κόσμου. Έχει
3.000 θαυμάσια διαμάντια,
και μεταξύ των άλλων το
περίφημο περιδέραιο της
Μαρίας Αντουανέτας, που
το άγόρασε 75.000 λίρες.

Κανένα ωστόσο απ' τα
πετρώδια αυτά δεν ακριβο-
πληρώθηκε όσο το διαμάντι
με το οποίο είχε στολισίει
το σκίπτρο της η Αικατερί-
νη της Ρωσίας. Ήταν ένα
μάτι ανάγλυφος του θεού
Βρόχμα, πληρώθηκε δέ, την
εποχή εκείνη, 500.000 λί-
ρες! Σήμερα βρίσκεται α-
σφαλισμένο μαζί με τους
άλλους θαυσαυρούς τ ο υ
Κρεμλίνου.

Το «ζέρατο φως» στα αυτοκίνητα

Στην Αγγλία γίνονται πει-
ράματα για να εφοδιασθούν
τα αυτοκίνητα με προβολείς
«αοράτου φωτός», δηλαδή
υπερύθρων ακτίνων. Έτσι ο
οδηγός, χωρίς σε μία ειδική
συσκευή, θα βλέπει εμπρός
του το δρόμο φωτισμένο, ε-
νώ οι πεζοί και τα αυτοκί-
νητα που θάρουνται αντιθέ-
τως, δεν θα μπορούν να λ
δούν τίς υπέρυθρες ακτί-
νες.

«Αν»: Ο σφηνόδους, ένα σαυροειδές με
τρία μάτια. Το τρίτο μάτι βρίσκεται
στην κορυφή του κρανίου.
Κάτω: Ένα μικρό φάρι των θαλασσών της
Νοτίου Αμερικής με τέσσερα μάτια.

Ζωα με πολλά μάτια

Και άλλα που δεν έχουν κανένα

«Υπάρχουν ζώα με δυο μάτια, όπως
ο άνθρωπος, αλλά και ζώα με τρία,
τέσσερα και περισσότερα μάτια ή έντε:

«Αν: Ο σφηνόδους, ένα σαυροειδές με
τρία μάτια. Το τρίτο μάτι βρίσκεται
στην κορυφή του κρανίου.

Κάτω: Ένα μικρό φάρι των θαλασσών της
Νοτίου Αμερικής με τέσσερα μάτια.

ΣΤ. ΕΡΑΣΜΙΛΚΟ

Τα πιδ πολύτιμα πετρώδια

Ο 'Ινδός μαχαράγιας της
Καπουτάλα έχει μια συλ-
λογή πολυτίμων λίθων άμυ-
θητου αξίας. Τα σμαράγδια
του μόνον έχουν εκτιμηθί
4 εκατομμύρια λίρες. Τα
τοπάζια του είναι τα ωραιό-
τερα του κόσμου. Έχει
3.000 θαυμάσια διαμάντια,
και μεταξύ των άλλων το
περίφημο περιδέραιο της
Μαρίας Αντουανέτας, που
το άγόρασε 75.000 λίρες.

Κανένα ωστόσο απ' τα
πετρώδια αυτά δεν ακριβο-
πληρώθηκε όσο το διαμάντι
με το οποίο είχε στολισίει
το σκίπτρο της η Αικατερί-
νη της Ρωσίας. Ήταν ένα
μάτι ανάγλυφος του θεού
Βρόχμα, πληρώθηκε δέ, την
εποχή εκείνη, 500.000 λί-
ρες! Σήμερα βρίσκεται α-
σφαλισμένο μαζί με τους
άλλους θαυσαυρούς τ ο υ
Κρεμλίνου.

Το «ζέρατο φως» στα αυτοκίνητα

Στην Αγγλία γίνονται πει-
ράματα για να εφοδιασθούν
τα αυτοκίνητα με προβολείς
«αοράτου φωτός», δηλαδή
υπερύθρων ακτίνων. Έτσι ο
οδηγός, χωρίς σε μία ειδική
συσκευή, θα βλέπει εμπρός
του το δρόμο φωτισμένο, ε-
νώ οι πεζοί και τα αυτοκί-
νητα που θάρουνται αντιθέ-
τως, δεν θα μπορούν να λ
δούν τίς υπέρυθρες ακτί-
νες.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ και ο έρωτισμός

Η φυσική εκδήλωση της έρωτι-
κής συστολής είναι το έρωτημα (το
κοκκίνισμα). «Το έρωτημα, λέγει ο
Χάβελος Έλλις, είναι ή κύρωση της
έντοσης.

Ο Πάντροιζ, που μελέτησε το
φαινόμενο του έρωτηματος σε έκαστον
είκοσι περιπτώσεις, αναφέρει τα ά-
κόλουθα συμπτώματά του: οίγνη σ'
όλο το σώμα, αδυναμία των μυών,
στενοχωρία, τρεμουλιασμάτα, θεο-
μότης, αισθησία βάρους ή παλμών
στο στήθος, αναλλανταί θερμοτήτος
και ψύξεως, που αρχίζουν από τα
άκρα. Ζάλη, ανατριχίλα των χειρών
και των ποδιών, μούδιασμα, σφίξι-
μο στο λαιμό, ανοιγοκλείσιμο των
ματιών, βόμβος στ' αυτιά, βάρος στο
κεφάλι και, τέλος, μία ειδική αισθη-
σία ότι ψηνύαστε στο πρόσωπο.

Φαίνεται ότι ή ταραχή αρχίζει
από τον έγκέφαλο και κατόπιν, περ-
νώντας στα περιφερειακά νεύρα, α-
πλώνεται στο υπόλοιπο σώμα.
Το έρωτημα είναι ένα από τα πιό
κτυπητά φαινόμενα του έρωτισμού,
που βρίσκεται διάχυτος μέσα στον
άνδρα και τη γυναίκα. Είναι όμως
συνθετότερο στη γυναίκα, κατά την
εφηβική και νεανική ηλικία.
Κατά την εποχή αυτή αποτελεί
ένα από τα μεγαλύτερα έρωτικά
θέληματα. Γιατί, όπως παρατηρεί ο
Χάβελος Έλλις, εκφοράει μία τά-
ση συγής, που γεννάει αυτόματα
στον άνδρα μία αντίστοιχη τάση
καταδιδέως, σε τρόπο που φένει
αμέσως στο νου την ιδέα της έρω-
τοστοπίας.

Ο ίδιος συγγραφέας παρατηρεί
ότι οι γυναίκες συναισθάνονται πε-
ρισσότερο από τον άνδρα την έρω-
τική προέλευση του έρωτηματος και
αυτό τους δίνει μία μεγάλη ταρα-
χή, που είναι πιθανότατα ανάμικτη
με ευχαρίστηση.

Το ότι το έρωτημα αποτελεί ένα
ισχυρότατο έρωτικό θέλημα, και
ότι οι άνδρες είναι πάντοτε πολύ
ευαίσθητοι απέναντί σ' αυτό, απο-
δεικνύεται, κατά τον Ντάρβιν και
από τα γεγονότα ότι οι γυναίκες α-
πόχτησαν από παλαιότατων χρόνων
τη συνήθεια να βάφουν κόκκινα τα
μάγουλά τους, χωρίς το βάψιμο αυ-
τό να έχει σχέση με κανένα συναι-

ΚΑΛΤΖΕΣ ΦΩΗΝΕΣ

Γυναίκες μεταξωτές ...	Αρχ. 5.900
Γυν. «Μπαρόλε» έστρα... ..	3.500
Γυν. «Αράχνη» ζωϊκές	16.000
Λεπτός	6.800
Κυλότες βαμβάκερες... ..	2.000
Σοσόνια μόνες	2.500
ΚΑΛΤΖΕΣ ανδρών	1.800
Όλα τα είδη μας σε τιμ. αποθήκης.	

ΘΗΣΙΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)
«Έλστε και τ' απόδυμα να άξυτη-
ρεσηθήτε καλύτερα.

σθημα συστολής. Στις παλές του-
κικές άγορές, παρατηρεί, οι γυναι-
κες που έφταναν στις μεγαλύτερες
τιμές ήταν εκείνες που εκοκκίνιζαν
ευκολώτερα.

Άλλοι συγγραφείς υποστηρίζουν
ότι ή συνήθεια των γυναικών να έ-
ρωθούν, που συνεχίζεται και στις
ήμερες μας, είναι αποτέλεσμα μιας
φυσικής επιλογής, που οφείλεται
στην προτίμηση των ανδρών προς
τις γυναίκες που παρουσιάζουν αυτό
το φαινόμενο. «Η σέσις μεταξεί
της έρωτικής συστολής και του έρω-
τηματος, παρατηρεί και ο δόκτωρ
Κρίνερ, είναι αποτέλεσμα μιας κοι-
νωνικής επιλογής. Το να μην έρω-
θεί κανείς είναι ασφαλώς πλεονέ-
κτημα: αλλά κατανεί μειονέκτημα
γιατί οι άλλοι άνθρωποι θα τον θεω-
ρήσουν αδιάφορο και θα τον έρω-
σουν κατά μέτρος. Η κοινωνική αυτή
επιλογή γίνεται κυριώτερα μεταξεί
του γυναικείου φύλου και για το λό-
γο αυτό οι γυναίκες έρωθούν πε-
ρισσότερο και ευκολώτερα από τους
άνδρες.

Το έρωτημα, όμως, όπως και ή
έρωτική συστολή έχουν μία προϋπό-
θεση. Και αυτή είναι ή ύπαρξις ενός
θεατού, που το βλέμμα του μας τα-
ράσσει και μας κάνει να γάνουμε
την Ισοροπία μας.

Γι' αυτό, το σκοτάδι της νύχτας
αφαιρεί ένα μεγάλο μέρος από τις
άφορές που προκαλούν την έρωτική
συστολή και το έρωτημα.

Ο Μπάστον, που υποστημειώνει
αυτό το γεγονός, αναφέρει μία λαί-
κή παροιμία που λέει ότι ή νύχτα
κάνει τις γυναίκες άκλόαστες.

Ο Μπαρνακλί ένοαφε είπισε κα-
τά τον 16ο αιώνα:

«Πιστεύεται γενικά ότι οι γυναι-
κες κάνουν στο σκοτάδι πολλά πράγ-
ματα, που δεν θα τολμούσαν να τα
έπαυαλδουν στο φως της ημέρας».

Ο Τσάμπελνιν υποστηρίζει, εξ
άλλου, ότι οι γυναίκες είναι πιό πολύ
στον έαυτό τους μέσα στο σκοτάδι
της νύχτας, παρά κατά την ημέρα.
Μιλάει, μάλιστα, για τη γοητεία
της νύχτας που τραβά αποκλειστι-
κά τη γυναίκα και στην οποία κάθε
θίλυ βρίσκει πάντα τον τόπο να
παρασύνη τον άνδρα.

«Τά ίγνη της νυχτερινής γοητείας,
γασεί, είναι υπεράσθονα στη γυναι-
κα. Μπορεί, μάλιστα, να υποστηρι-
χθή ότι ή γυναίκα είναι δν νυκτόβιος.
Γι' αυτό ή φυσική και ήθική δραστη-
ριότης των γυναικών, όπως εκφορά-
ζεται στους χορούς, στις έσπεριδές,
στα θεατά κτλ, είναι άκτιστη. «Έτσι,
πορούμε να χαρακτήρισωμε
σαν άναπαυσι το μεγαλύτερο μέρος
της δραστηριότητος των κατά την ή-
μέρα, που είναι γεμάτη από συνθη-
σιμένες ποσείες χωρίς σημασία. Η
νυχτερινή ζωή είναι το πραγματικό
κέντρο της γυναικείας δραστηριότη-
τος».

Το ίδιο συμβαίνει και με τους μύ-
ωπας και των δύο φύλων, που είναι
λιγώτερο ντοσάλοι και έρωθισών
σπαιώτερος, γιατί δεν αισθάνονται
το έρωτητικό μάτι του θεατού πάνω
τους.

Το «δύρε» ενός άμερικανού στρχιωτού

Μία νεαρή Ιαπωνίδα παρέδωσε
τελευταία στους φοροσώτες του μεγά-
ρου όπια μείνει ο στρατηγός Μάκ
Άρβουρ στο Τόκιο ένα μικρό δέμα.
Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ένα νεο-
γέννητο παιδάκι. Ένα σπείσμα
που ήταν ραμμένο στα ροχακία του
ένοαφε: «Το μικρό αυτό είναι «δύ-
ρε» ενός Αμερικανού στρατιώτου.
Η υπέρα του δεν έχει τα μέσα για
να το αναθώση, Γι' αυτό παρακα-
λώ το Μεγάλο Άρχοντα να το δαγνή-
σαν έκδηλως της ευγνωμοσύνης της
για την άνελπιση αυτή εύτυχία της
ν' αγαπηθώ και να γίνει μητέρα.

“Εξη προσπάθειες ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

‘Από της εποχής του Φαραώ

Εμπρός στα φλέγοντα ζητήματα, που άπασχο-
λουν τον Ο.Η.Ε., έχει παραμερισθή προσοχρινώς το
σχέδιο της ιδρύσεως ενός «διεθνούς στρατού», που
θα αποτελή την υλική δύναμη της παγκοσμίου α-
τής οργάνωσης. Το εκτελεστικό αυτό όργανο του
Ο.Η.Ε. προβλέπεται ν' αποτελται από 2.000.000
άνδρες, θα ή επίσης ισχυρή αεροπορία, ναυτική,
τάκας, κανόνια, κλπ., και θα εκτελή άστυνομικά
καθήκοντα. Θα καταλαμβάνη άπασή άμέσως κάθε
χώρο, όπου θ' αρχίζουν να δημιουργούνται έστίες
πολεμικής πυρκαγιάς, ούτως ώστε να έχουν κατό-
πιν οι διπλωμάται τον καιρό και την ευχέρεια να τα-
κτοποιήσουν τα ζητήματα ειρηνικά και δίκαια.

Δέν είναι ωστόσο καινούργια ή ιδέα της έξασφα-
λίσως της ειρήνης του κόσμου με συλλογικά με-
τρα άσφαλείας. Μέσα σε 30 αιώνες, έγιναν 6 ο-
ράρες προσπάθειες προς την κατεύθυνση αυτή. Ά-
πτεχαν όμως όλες, γιατί οι διεθνείς συμφωνίες
δεν στήριζόντουσαν σ' ένα ένοπλο σώμα.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ: Έτος 1.000 π. Χ.

Οι Αιγύπτιοι συγκέντρωσαν τους μεσογειακούς
λαούς, για να υπογράψουν όλοι μαζί τη «Συνθήκη
αίωνιας ειρήνης και συναδελφώσεως». Ο αντίπρ-
σωπος των Χιτιτών φρόντισε τότε να προστεθί
στο κείμενο ή έξης φράσις: «Η έκδικσις των
θεών άς κτυπήρη εκείνον που θα παραθή αυτές
τις συμφωνίες».

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ: 1648.

Η Γαλλία, ή Γερμανία, ή Σουηδία κι' ή Ιταλία,
που είχαν υπογράψει τη συνθήκη της Βεσφαλίας,
συνέταξαν τον «Κώδικα των εθνών» και τον επέβα-
λαν στην Ευρώπη. Ο προορισμός του ήταν (να έ-
ξασφαλίρη την ειρήνη, τη φιλία και τη γενική α-
σφάλεια, αμετάκλητα και αιωνίως)!

ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ: 1713.

Στη Διάσκεψη της Ουτρέχτης, ο άδδδς Σαίλ-Πιέρ
υπέβαλε ένα σχέδιο («Αίυνιας ειρήνης», που οι όροι
του γέμιναν τρεις τόμους και προέβλεπαν την ίδρυ-
ση μιας «Ευρωπαϊκής Διαιτης» επιφορτισμένης να
λύνη ειρηνικά κάθε διαφορά. Συμφωνά με το ίδιο
σχέδιο, όλοι οι λαοί θα μιλούσαν την ίδια γλώσσα,
ένα είδος πρωτόγονης «έσπεραντόν».

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ: 1831

Ο Λουδοβίκος-Φίλιππος της Γαλλίας είχε την
πρωτοβουλία να συγκαλέση την «Έκτακτη Διάσκε-
ψη της Ευρώπης». Έλαβαν μέρος σ' αυτήν αντιπρ-
σωποι της Γαλλίας, της Πρωσίας, της Αγγλίας, της
Αυστρίας και της Ρωσίας. Οι συνεδριάσεις διήρ-
κεσαν απ' το Μάιο ως τον Οκτώβριο κι' έγιναν ό-
λες «κεκλεισμένων των θυρών», χωρίς καμιά ρε-
κλάμη. Το συμπέρασμα ήταν ότι, για να επεκταθή
ή ειρήνη, έπρεπε ν' αφοπλισθούν συγχρόνως και
προδευτικά όλες οι ευρωπαϊκές χώρες. Κάθε χώ-
ρα όμως περιέμενε να κάνουν οι άλλες την αρχή!...

ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ: 1855 - 1869.

Μετά την έκστρατη της Κριμαίας, ο Γάλλος πο-
λιτικός Μπανσέλ έπρότεινε να υπογράψη μία συμ-
φωνία που θα έθετε τον πόλεμο έκτος νόμου. Βλέ-
ποντας ότι οι πολιτικοί δεν του έδιναν πολλή προ-
σοχή, άπευσύνθηκε στις θρησκευτικές αρχές. Τέ-
λος, έρωθήκε στο Παρίσι ο «Διεθνής και μόνιμος
συνδεσμός της Ειρήνης». Για πρώτη φορά έλαβαν
μέρος σε τέτοιες συζητήσεις αντιπρόσωποι των
νυνμένων-Πολιτειών και της Αυστραλίας. Στις 15
Ιουλίου 1870, ή οργάνωση έστειλε δυο μηνύματα
στο Βισμαρκ και στο Ναπολέοντα Γ', εξορκίζοντας
τους να καταβούν τα όπλα (δέν άνομιαί του ά-
παράδοτου της ανθρωπίνης ζωής). Κι' οι δυο ό-
μως δέν έδωσαν καμιά σημασία στη σύσταση αυτή.

ΕΚΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ: 1920.

Ιδρύθηκε στη Γενεύη ή Κοινωνία των Εθνών. Το
καταστατικό της καθώριζε τα μέτρα που έπρεπε
να ληφθούν ύπέρ του θύματος μιας επίθεσεως κι'
εναντίον του δράστου. Άλλα ή διατύπωση του ήταν
μάλλον άοριστη. Δέν απαγόρευε ρητώς τον πό-
λεμο, ούτε τους εξοπλισμούς. Κυρίως δέν πρόέ-
βλεπε πως θα μπορούσαν να επιβληθούν οι απόφα-
σεις της Κοινωνίας σ' όδους δυστοπούσαν. Άδικα
το σύμφωνον Κέλλωνγκ-Μπριάν (1926) κήρυξε τον
πόλεμο «έκτος νόμου». Άδικα ή Γαλλία πρότεινε, το
1932, να δημιουργηθή ένας μόνιμος διεθνής
στράτος, όργανο της Κοινωνίας, που θα είχε παν-
τού το δικαίωμα της ελευθέρως διαβάσεως και θα
σπευδε να καταλάβη μία χώρα όπου θάρκιζε να
εκδηλώνεται μία επικίνδυνη κρίσις... Όλα αυτά
και Παραγουάης, την κατακτήσει της Αιθιοπίας και
της Μαντζουρίας, το «Ανάλους» το σπρανγιστικό
της Τσεχοσλοβακίας, την υποδουλών της Άλβανί-
ας, το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.
Ας ίδουμε αν ο Ο.Η.Ε. θα κατορθώρη επιτέλους
να μεταβάλη σε πραγματικότητα το προαίτιό δ-
νειρο της ανθρωπότητος!

Ρ. ΚΡΙΣΤΟΦ

Μετά τις δύο αλπαμόντες θεατρικές άπιτυχίες του
«ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙ» και «Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ»

ο έκλεκτός συνεργάτης μας κ.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

παρουσιάζει στο θέατρον

“ΒΡΕΤΑΝΙΑ,”

το νέον έργον του

«ΜΗ ΜΕΪΡΑΣ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΟΥ»

που παίζεται με θριαμβευτική άπιτυχία από τον θίασο

ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΠΑ

Κουβεντούλες

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

·Η Μόδα

Μοντέρνα επίπλωσις

43

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ἦλιον καὶ οὐρανὸν
Πάτрас· Ἡ γνώμη μου εἶναι
να ἐπιμεινέτε χωρὶς ὕψους
θεορῶνσας καὶ τὸ τέλος ἡ
πιστις ὡς θά ἀντιστοιχῇ. Πρὸς
καίτοι περὶ τῆς συνθηκόμενης
γυναίκας κοκετορίας πρὸς
ἐκδηλώνεται· κάπως πρὸς ἐντον
τὴν δική σας περιπτώσει. Σα
συνιστῶ ὁμως μεγάλη προσο
χή. Μὴν κάνετε κατὰ πρὸς ὑπο
ρεῖ να τὴν κάμναι καὶ κρινῇ
ἡ διαφορὰ τῶν τάσεων εἶνε αἰ
σθητή. Τουσαντιον μὲ τους ἐν
γενικούς σας τρόπους καὶ τὴν
κάμειτε να καταλάβῃ πῶς δε
εἶνε ἀπαραιτήτο ὅτι ἀντικ
κάνει στήν ἀριστοκρατία γι
νάχαι ευενενικία ψυχῇ που εἶν
τὸ πᾶν ὅταν ἀνθρώπο. Κ. Μ.
Χαλπίδην· Μόνον μια καλὴ
μπριγιαντίν σας συνιστῶ. Κ
ἀφοῦ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ ν
ἐπὶ τῇ γνώμῃ μου σας ἀ
πάντῃ να προτιμᾶτε μολλ
καλολουμένα καὶ γυαλιστ
ὄχι ὅμως κολλημένα. Μικρὴ
Ἄελλισιμένην· Πολὺ συ
στὰ ἐκρίνατε ὅτι πρέπει ν
ζυμωθῶν οἱ ρίσεις, ἀλλὰ ὅ
ἐχετε τὴν ὑπομονή να κάνετε
ἐπὶ 2 μῆνες τὴνθεραπεία τοῦ
Πετρολ Καννά· Κάθε δευτέρ
δοσὴ να τριβέτε τις ρίσεις
μ' ἓνα βαρνακί κι' ἐπειτα ν
φορτῇ στὸ κεφάλι ἓνα σιν
τπλὶ γιὰ νὰ μὴ λερῶνεται τ
μοσχαίρι σας. Ἄν σας πον
εκριθὲ τὸ Πετρολ Καννά πα
ρετε καθαρό πετρέλαιο, μόνον
προσέχετε μὴ ὅς ἐρεθισθῇ τ
δερμά, ὁπότε ἀραιώνετε τὴν
εντρίβεας.

Θαμμένη Ζωντανή

Περιπετειώδης κίβδηματικό μυθιστόρημα γκτά διακευήν του έλεχτευ συνεργάτου μετ Χ. Κ. Χαίροπουλου.

Πέρασαν ολόκληρο το καλοκαίρι στη Σκωτία. Ύστερα εξαγιοσύνασε στο Λονδίνο. Ξαναδοκίμασε το σπιτάκι τους στο Πικανό, και τη θαλάσσιου που νοιώθει κάθε άνθρωπος. Κι' ο πιο διασκεδαστικός για τον Παυλίνα, όσο κι' ο Άλφρεδος, φαίνονταν όσο ποτέ άλλοτε ευτυχισμένοι. Το αίσθημα που τους ένωσε έμοιαζε καθαρά αδελφικό. Έδώ κι' ένα χρόνο, ο Άλφρεδος δεν είχε ξαναμιλήσει γι' ανάγκη. Έδώ κι' ένα χρόνο, η Παυλίνα δεν είχε ξανακάνει την παραμικρή έκπαιση. Κι' όμως κι' εκείνος κι' εκείνη φαίνονταν να διαβάζουν στις καρδιές ο ένας του άλλου σαν σ' ένα βιβλίο ανοιχτό. Δεν είχαν πια να μάθουν τίποτα ο ένας στον άλλον. Ίσως τώρα ο Άλφρεδος να διψούσε για κάτι περισσότερο. Μέσα του όμως κυριαρχούσε ο φόβος μήπως μια μεγαλύτερη ευτυχία έφτανε σε μια μοίρα κι' απότομη λύση για το τρισεπώνυμο του. Δεν ήταν βέβαια ελπίδα. Ήταν όμως περισσότερο από φίλος, περισσότερο από αδελφός. Κι' η ζωή τους κυλούσε ήρεμη, γεμάτη ευτυχία και προσμονή ευτυχίας — όταν μια μέρα ξαφνικά ο Άλφρεδος πήρε ένα γραμματίδα της υπέρας του. Τούγοσε πως για την αδελφή του είχε παρουσιάσει μια τύχη λαμπρή: «Ο κύριος Οράτιος ντε Μπεζέβαλ, που ανήκει στην προσωπική του περιουσία με ειδικότητα χιλιάδες λίβρες εισόδημα, τις οποίες κληρονομώ απ' την πρώτη του γυναίκα Παυλίνα το γένος Μελάνο. Ήθελες τη Γαβριέλλα ντε Νεοβάλ σε γάμο!»

Ευτυχώς που ο Άλφρεδος ήταν μόνος την ώρα που άνοιξε το νόκιμα αυτό, γιατί η αναταραχή του κατόπιν θα τον είχε προδώσει. Δεν ήταν σαν έργο της μοίρας. Προσέλα αυτή η συμπτωσι που έφερε μόνον άνθρωπο που τον ήξερε τόσο καλά... Όσο μεγάλη κι' αν ήταν όμως η αυτοκινήσια του, η Παυλίνα κατάλαβε υπαινικτικά πως στο διάστημα της απουσίας της, είχε συμβεί κάτι σοβαρό. Κι' ο Άλφρεδος αυτό έντελως, και μόλις της είπε πως σοβαρές οικογενειακές υποθέσεις απαιτούσαν την άμεση παρουσία του στο Παρίσι. Η Παυλίνα απόδωσε την άναστατάσι του στη λυπητή του γυναικιά. Κι' εκείνη κίτηνισε γι' αυτό κι' αναγκάστηκε να κάσση για να χωριζόντουσαν ύστερ από ένα χρόνο σχεδόν που βρίσκόντουσαν μαζί — απ' τη μέρα που την είχε σώσει. Ύστερα από μεσα σε δυο καρδιές που αναπνέουν, κι' ο μικρός κι' ακίνδυνος χωρισμός πέφτει σαν άπτεψη, σαν εφιάλτης, σαν δυστυχία...

Ο Άλφρεδος δεν είχε στιγμή να χάσει. Αποφάσισε λοιπόν να φύγει την επομένη. Ανέβηκε στο δωμάτιό του, για να κάνει με-

οικές απαραίτητες προετοιμασίες. Η Παυλίνα κατέβηκε στον κήπο μελαγχολική, με το κεφάλι σκυμμένο...

Απ' το παράθυρό του την είδε να κάθεται στο ίδιο παγκάκι που καθισμένη τούγε διηγήθη τη ζωή της. Εκεί τη βοήκε κι' όταν κατέβηκε. Πήγε και κάθισε στο πλευρό της. Τα πρώτα λόγια της που έδειξαν αμέσως την άγνοια της, την άφορη της μελαγχολίας της:

— Φεύγεις, λοιπόν;... τον ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή.

— Πρέπει, Παυλίνα... της αποκρίθηκε με μια φωνή που προσπάθησε να κάνει σταθερή. Ύπάρχουν γεγονότα που μας παλινδρούν όπως ο άνεμος τ' ίσκει τα φύλλα... Η ευτυχία της υπέρας μου, της αδελφής μου — δε σου μιλάω για τη δική μου, γιατί αυτή μόνο δεν θάνατε ποτέ αίτια για να σ' αφήσω... — έξαπώνεται απ' τη γονιμοδία της έπιστροφής μου στο Παρίσι!...

— Πήγαμε λοιπόν... θύμισε λυπημένα η Παυλίνα. Πήγαμε, αφού πρέπει. Μην ξεχνάς όμως πως έχεις στην Άγγλία και μιά άλλη αδελφή που δεν έχει αυτή την υπέρας, και που η μοναδική της ευτυχία έξαπώνεται από σένα, και που θέλετε να δώση και τη ζωή της ακόμα για να έξασφαλίση τη δική σου...

— Ό! Παυλίνα... φώναξε εκείνος σφίγγοντας την οτήν άγκυλιά του. Πες μου αμφιβάλλεις και για στιγμή για τον έρωτά μου... Πιστεύεις πως δεν φεύγω με την καρδιά μου κομμάτια; Νομίζεις πως η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής μου δεν θάνατε όταν θα ξαναγυρίσω σ' αυτό το μικρό μας σπιτάκι που μας κούβει απ' το κόσμο σαν αδελφός με την έλπιδα να γίνω μια μέρα κάτι περισσότερο. Δεν πιστεύεις πως είναι για μένα η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορούσα να έλπιω;

— Τα πιστεύω όλ' αυτά, του απάντησε η Παυλίνα, και θάταν άγνωστον να μην ήταν τόσο άδελφ και δικαιοκίνη, για μένα υπορώ να μιλήσω γι' αυτήν έλευτέρα, χωρίς πια να κοκκινίζω, το ίδιο έρωθ θα μιλάω για μια ιαν άρετη σου... «Όσο γι' ότι έλπιζεις, Άλφρεδο, σε βεβαιώνω πως δεν την καταλαβαίνω. Η ευτυχία μας είναι βέβαιη πως έξαπώνεται απ' την άνομη μέλως της κοινωνίας των ανθρώπων, είναι μια φτωχιά πεθαμένη... Τι άλλη ευτυχία να δώσω σ' ένα ζωντανό;

— Κι' όμως, είσαι ζωντανή, Παυλίνα!... Ζωντανή, μόνο για μένα!...

— Τότε, του είπε σιγά και σταθερά κυττάζοντας τον στα μάτια, αφού είμαι ζωντανή, είμαι και... παντρεμένη!...

— Έξω πόσο ίσια και τίμια σκέφτεσαι και σ' αυτό το ζήτημα, όπως και σ' όλα... Ο Θεός με με τιμωρήσει, αν προσπαθήσω να μαθήσω ένα λουλούδι απ' το ματωμένο σου στεφάνι, για να βάλω στη θέ-

— Ο ένας μικρός στον άλ- λον: Κάνε πως κοιμάσαι για να βρούμε την ησυχία μας!...

σι του μια τύχη... Έπι τέλους όμως, υπο- οεί να συμβούν πράγματα που να σε κάνουν έλευτέρα... Η ζωή που κάνει ο κύ- υης — με συγχωρείς αν ξαναγυρίσω σ' αυτό το φοβερό θέμα — τον έκθετε σε τό- σους κινδύνους...

— Ό! Ναι... Ναι... Το ξέρω!... Νομίζεις πως ανοίγω γαλλική έμπορεύα, χωρίς τρεμούλα;... Η ιδέα πως υποεί τ' όνομα πούνα να φιγουράρη κατακόκκι- νο από αίμα σε μια πολυκόρη δική, και πως ο άνθρωπος που ήταν κάποτε άνατος μου γ' άπειληθή μ' έναν άτιμωτικό θάνατο, με κάνει γ' άναστατώνομαι... Τι μου μι- λάς λοιπόν για ευτυχία;

— Άκουσε, Παυλίνα. «Ότι κι' αν συμβ- δη, δεν θα σου άφαιρέσει τον τίτλο της πιο άνης, της πιο άθώας κι' άξιολάτρευτης γυναίκας του κόσμου... Ο ίδιος ο άν- τρας σου δεν φρόντισε με τον πιο φεικτό τρόπο να σε τοποθετήση μακριά του, τό- σο μακριά του που ούτε η λάσπη του ού- τε το αίμα του να υπορύνει να σε σπά- σουν... Δεν ήθελε όμως να μιλήσω γι' αυτό, Παυλίνα. Μέσα σε μια νυκτερινή συμπολή, σε καμιά μονομαχία άκούα, έ κομψε υπορεί να βοή το θάνατο... Είν- άποτρόπαιο, το να μην έχη κανείς άλλην έλπιδα ευτυχίας εκτός από κείνη που τοί- χει από μια πληγή η βγαίνει απ' το στόμα ενός έτοιμοθάνατου μαζί με το αίμα του, μαζί με τη στερνή του άνασαι!... Έπι τέλους όμως, για σένα... Ένα τέτοιο τέ- λος θάταν μια εύνοια της μοίρας... Ένα δώρο της Θείας Προνοίας...

— Λοιπόν;... τον ρώτησε η Παυλίνα κυττάζοντας τον έπίμονα στα μάτια.

— Λοιπόν, τότε, Παυλίνα, ο άνθρωπος που χωρίς όρους έγινε φίλος σου, προστά- της σου, άδελφός σου, δεν θάνη δικαιοκί- σ' έναν άλλο τίτλο;...

— Μά' αυτές ο άνθρωπος τα σκέφτηκε όλα ζητώντας αυτό τον άλλο τίτλο... Σκέφτηκε ο άνθρωπος αυτές πως είμαι έ- λωρισμένη απ' τη Γαλλία, πως κι' ο θάνα- τος άκούω του κόμπτος δεν θα σταματήσει την έξοδα μου, πως είμαι άρωστη, με- λαγχολική...

— Παυλίνα, της φώναξε ο Άλφρεδος, τα σκέφτηκε όλα!... Ο χρόνος που πέρα- σα κοντά σου ήταν ο πρώτος χρόνος πού- λησας... Έξ' άλλου, στόχο ξαναπή! Το μέρος που θα βρίσκεισαι σ' θάνατο στο έξος η πατρίδα μου!

— Η Παυλίνα έμεινε για λίγο σιωπηλή.

— Καλά, λοιπόν... του είπε στο τέ- λος, μ' έναν τόσο γλυκό πούκρυβε περισ- σότερα από έλπίδες κι' υποσχέσεις. Ξανα- γύρισε με τα ίδια αισθήματα κι' άφησε το μέλλον να κάνει ό,τι πρέπει. «Ας έμπιστευ- θούμε στο Θεό...

Ο Άλφρεδος έπεσε στα πόδια της και της φίλησε τα γόνατα. Την ίδια νύχτα έφευγε απ' το Λονδίνο. Κατά το μεσημέρι έφτασε στη Χάρδη. Πή- ρε άμέσως ένα ταχυδρομικό άμάλι κι' έφυ- γε. Στη μία μετά τα μεσάνυχτα βρίσκότα- νε στο πατοικό του σπιτί.

Ότε η υπέρας του ούτε η Γαβριέλλα τον υποδέχτηκαν. Από τους υπήρετες, ο Άλφρεδος έμαθε πως κι' η κυρία κι' η δε- σποινίς ντε Νεοβάλ βρίσκόντουσαν σε μιά έσπερίδα. Ρώτησε σε ποίο σπιτί. Τούπαγε στου λόρδου Γ... πρεσβευτή της Άγγλίας στο Παρίσι. Ο Άλφρεδος ρώτησε, αν οι δυο γυναίκες είχαν βγή μόνες τους. Του απαντήσανε πως ο κύριος Οράτιος ντε Μπεζέβαλ είχε πάει να τις πάρει. Ο Άλ- φρεδος έβλεπε άσπρασιάζα το φράκο του, πήδησε σ' ένα άγοραίο άμάλι κι' έφτασε στην πρεσβεία.

Όταν μπήκε, ο κόσμος των προσκαλε- σμένων είχε άρρίξει ν' άραίωνη. Τα σαλόνια άνοιγαν ν' άδειάζουνε. Όστόσο ο Άλ- φρεδος γλυστοψε άπαρασάρητος και σε λίγο διέκρινε τη υπέρας του να κάσεται και την αδελφή του να χορεύει. Ο Άλφρε- dos γύρισε κι' ένα τρίτο πρόσωπο. Δεν άρ- γησε να το διακρίνη κι' αυτό; Ο κύριος Οράτιος Βοισκόταν άκούσιμμένος στο ά- νηγίμα μιας πρώτας, άκριβώς άπέναντί του. Ο Άλφρεδος τον άναγνώρισε άμέσως: Ήταν ακριβώς ο άνθρωπος που τούγε περιγράφει η Παυλίνα. Ήταν ακριβώς ο άγνω- στος που έδω απ' της άγνιδες της σελήνης στο μοναστήρι του Γκράν-Πρέ. Είχε το ίδιο γλωσσό κι' ήρεμο πρόσωπο, τα ίδια ξανθά μαλλιά που του δίγαν αυτό το

ύφος της άφοδντιστης νεότητας. Τα ίδια μαύρα μάτια που δίγανε στη φυσιογνωμία του ένα χαρακτήρα τόσο παράξενο, έπί τέ- λους την ίδια ουτίδα στο μέτωπο, που έ- δω κι' ένα χρόνο, οι φροντίδες την είχαν σκάψει πιο βαθιά...

Ο χρόνος τέλειωσε κι' η Γαβριέλλα πη- γε να ξανακαίρη κοντά στη υπέρας της. Παρακάλεσε τότε ο Άλφρεδος έναν υπή- ρητη να πάη και να πη στην κυρία Νεοβάλ και στην κόρη της πως κάποιος τις προί- μενε στη γκαλονταόμπα. Η υπέρας του κι' η αδελφή του πρέσανε κοντά του γεμά- τες ευχάοιστη έκπληξη. Ο Άλφρεδος τις φίλησε συγκινημένος. Η υπέρας του δεν γόρτανε να τον κυττάη και να τον γαί- δεύη...

Ότε η υπέρας του ούτε η αδελφή του συλλογίζονταν να ξαναγυρίσουν στα σα- λόνια του χορού. Ζήτησαν τα πανωφόρια τους, τα φορέσανε, και διάταξαν έναν υπή- ρητη να τους φέρη το άμάλι τους. Τότε όμως, η Γαβριέλλα είπε κάτι στ' αυτή της υπέρας της.

— Έχεις δίκιο... φώναξε κείνη. Πρέ- πει να γαιρετήσουμε τον κόμπτα Οράτιο... Έννοια σας, υπέρας... τη διάκωθε ο Άλφρεδος με σφιγμένα χείλια. Άδριο θα του κάνω μιά έπίσκεψη και θα σας δικαιο- λονήσω...

— Νάτον! είπε η Γαβριέλλα. Πραγματικά, ο κύριος είχε δη πως οι δυο κυρίες είχαν άφαισι το σαλόνι κι' είχε πεί να τις βοή.

Καταλαβαίνει κανείς με τί φοβερό οί- γος είδε ο Άλφρεδος αυτό τον άνθρωπο να πλησιάζη προς το μέρος τους... Η υπ- τέρας του ένοιωσε το χέρι του να τρέμει πα- νω στο δικό της, είδε τα μάτια του να δια- σταυρώνονται σαν σπαθιά με τα μάτια του κόμπτος, και, με το ένστικτο της υπ- τέρας που μαρτυρεί όλους τους κινδύνους, μίλησε αυτή, πωιν προλάβουνε να μιλήσουν ή ο ένας ή ο άλλος.

— Μάς συγχωρείτε... είπε στον κόμπ- τα. Είπε ο γνιός μου που μόλις έφτασε ά- πό το Λονδίνο... Έχουμε να τον δούμε σγεδόν ένα χρόνο...

Ο κύριος υποκλίθηκε.

— Φοβάμαι, κυρία, είπε με μια γλυκεία φωνή, πως έχω θάμει ο μόνος που θα λυ- πηθή γι' αυτή την έπιστροφή. Αν μού στε- ρήση την ευχάοιστη να σας συνοδέω...

— Θα σας τη στερήση, κύριε... άποκρί- θηκε ο Άλφρεδος, κάνοντας φοβερή προσ- τήεια για να συγκρατηθή. Γιατί, όπου βρίσκουμαι έγώ, η υπέρας μου κι' η αδελ- φή μου δεν έχουν άλλο συνοδό!...

— Μά' είν' ο κύριος Οράτιος! του είπε η υπέρας του γυρίζοντας ζωηρά προς το μέρος του.

— Τον ξέρω καλά τον κύριο!... άπάν- τησε έρεα ο Άλφρεδος, προσπαθώντας να βάλη στον τόνο της φωνής του κάθε δυνα- το ύβριστικό ύπονοούμενο.

Η υπέρας του κι' η αδελφή του κυττά- ξαν η μια την άλλη τρεμύντας. Ο κύριος έγινε πελιδνός. «Έκτος απ' το χρώμα του προσώπου του όμως, τίποτ' άλλο δεν πρό- δωσε την ταραχή του. Διαισθάνθηκε την άναστατάσι των δυο γυναικών έξ αίτίας της σκηνής και, με μιά άξιοθαύμαστη κυ- νικήτητα, υποκλίθηκε και βγήκε.

Η κυρία ντε Νεοβάλ τον άκολούθησε με το βλέμμα της γεμάτη άγνοια.

— Πάμε... Πάμε να φύγουμε... φώ- νασε ύστερα, τραβώντας την κόρη της και το γνιό της προς την έξοδο.

Κατέβηκαν τις σκάλες της πρεσβείας, ζιέθηκαν κι' οι τρεις στο άμάλι τους και γυρίσανε στο σπιτί τους χωρίς ν' ανταλ- λαξούνε μια λέξη...

Μπορεί κανείς όμως εύκολα να καταλά- βη πως οι καρδιές τους ήταν γεμάτες δια- φορετικές σκέψεις. Γι' αυτό η υπέρας, μό- λης μπήκαν, έκανε νόημα στη Γαβριέλλα να πάη στο δωμάτιό της. Η νέα μ' όλη την άναστατάσι που άνοιξε, πρότεινε στον άδελφό της το μέτωπό της να το φίληση, όπως έκανε από μικρούλα. Μόλις όμως έ- νοιωσε τα χείλια του να την άγγίζουνε και τα χείρια του να τη σφιγγουνε από στήθος του, έξασπε σε λυγμούς... Τότε έκείνος την κυττάζε, η ματιά του πήγε βαθιά ως την ψυχή της, και τη λυπήθηκε.

— Λατρευτή μου αδελφούλα, της είπε, δεν πρέπει να μού κρατάς κακία, για πράγματα που με πιο δυνατά από μένα... Ο Θεός εφιάλτη τα γεγονότα, και τα γε-

γονότα διευθύνουν τους ανθρώπους. Από τότε που πέθανε ο πατέρας, έχω την ευθύ- νη για ό,τι κάνω... εύθυνη άπέναντι της υπέρας, κι' άπέναντί σου... Έγώ πρέ- πει να προστατεύω τη ζωή σου και να φροντίζω για την ευτυχία σου...

— Ό!... Ναι, ναι... Έσύ είσαι ο κύ- ριος... του είπε η Γαβριέλλα. «Ότι δια- τάξεις θα το κάνω, νάσαι ήσυχος... φο- βάμαι όμως, χωρίς να ξέρω τι φοβάμαι, και κλαίω χωρίς να ξέρω γιατί κλαίω...

— Ησύχασε... της είπε, «Ο πιο μεγά- λος κίνδυνος πέσασε τώρα, με τη βοήθεια του Θεού που σε προστάτουμε... Άνάδα στο δωμάτιό σου, και κάνε την προσευχή σου, σαν άνη νευακή ψυχή. Η προσευχή σκορπίζει τους φόβους και στεγνώνει τα δάκρυα... Πήγαμε.

Η Γαβριέλλα τον φίλησε και βγήκε. Η υπέρας της την παρακολούθησε με τα μά-τια γεμάτη άγνοια. Ύστερα, όταν η πόρ- τα έκλεισε, γύρισε στο γνιό της:

— Και τώρα, πέσου, Άλφρεδο, τί ση- μαίνουν όλ' αυτά;...

— Σημαίνουν, υπέρας μου, της άπάντη- σε μ' ένα ύφος γεμάτο σεδασμό κι' άπο- φασιστικότητα, πως αυτός ο γάμος που σκεδίαζε, δεν μπορεί να γίνη... Η Γα- βριέλλα δεν θα παντρευτή με κανένα τρόπο τον κόμπτα Οράτιο ντε Μπεζέβαλ!...

— Μά' έχω δώσει σγεδόν το λόγο μου... είπε η κυρία ντε Νεοβάλ με φωνή πού- τρεμε.

— Θα τον πάρω πίσω το λόγο σας, υπ- τέρας, Ήσυχάστε...

— Έπι τέλους όμως, θα μού πης γιατί, χωρίς άφορη... — Με νομίζετε, λοιπόν, για τρελλό; τη διέκωψε. Για να φέρομαι έτσι θα πη πως έχω κάποιο λόγο.

— Θα μού έξηγηθής, έλπιζω.

— Αδύνατο, υπέρας μου... Έντελώς ά- δύνατο... Με δίνει ένας όρκος ιερός...

— Έξω πως λένε πολλά για τον κό- μπτα Οράτιο... Δεν μπορούν όμως ν' άπο- δείξουν τίποτα. Θα πιστέψω τις άνώ- νυμες συκοφαντίες;...

— Πιστεύω τα μάτια μου, υπέρας... Είδα!...

— Άκούστε, έξετε αν σας άγαπά κι' αν άγαπά την αδελφή μου. Έξετε αν, υποπσά στην ευτυχία και των δυο σας, είμαι ικανός να πάρω έλαφρά μια μεγάλη άπόασα. Έξετε, έπί τέλους, αν σε μια τόσο σοβαρή περίπτωσι, είμαι άνθρωπος ικανός να σας τρουάξω μ' ένα ψέμμα. Έ, λοιπόν, υπέρας μου, σας το λέω, σας το όρκίζουμαι, αν αυτός ο γάμος είχε γίνη, αν δεν είχα έφθει στην ώρα για να τον α- ταιώσω, αν ο πατέρας μου δεν έβγατιε στην άπουσία μου από τον τάφο του, για

να υπή ανάμεσα στην κόρη του και στον άνθρωπο αυτόν, αν η Γαβριέλλα άνωμαζό- ταν αυτή τη στιγμή κυρία ντε Μπεζέβαλ, δεν θα μούμενε παρά ένα μόνο να κάνω, και θα τόκανα χωρίς δισταγμό: Θα σας άρπαζα και τις δυο, σας και την κόρη σας, θάφευγα μαζί σας απ' τη Γαλλία για να μη ξαναγυρίσω ποτέ, και θα γίγαινα σε κάποια ξένη γή να ζήτσω τη λήθη, αντί της αίτιας που θα μας περίμενε στην πατρίδα μας!...

— Μά' δεν μπορείς να μού πης; — Δεν μπορώ να πω τίποτα. Όρκίστη- κα... Άν μπορούσα να μιλήσω, με μιά μου μόνο λέξη θάσφαζα και τη Γαβριέλλα και την κοινωνία από ένα τέρας!

— Μά, έπί τέλους, ποίος κίνδυνος την άπειλεί;...

— Κανένας, όσο ζω...

— Θεέ μου!... Με κάνεις να τρέμω, Άλφρεδο...

Ο Άλφρεδος είδε πως είχε παρασυστή- περίσσοτερο από ό,τι ήθελε.

— Άκούστε, είπε στη υπέρας του, ίσως όλ' αυτά ναμει λιγώτερο σοβαρά... Τίπο- τα θετικό δεν έχει λεχθή ανάμεσα σε σας και στον κόμπτα. Τίποτα δεν είνε γνωστό απ' τον κόσμο... Έτσι:

— Άπόψε είν' η δεύτερη φορά που ο κό- μης μάς συνοδεύει...

— Τότε, υπέρας, προφασισθήτε κάτι για να μην τον άναδεχθήτε... Κλείστε στην άνάκη την πόρτα σας σ' όλο τον κόσμο, για να την κλείσετε μαζί και στον κόμπτα. Έπιφορτίζουμαι να του δώσω να καταλά- βη πως οι έπίσκεψεις του θάταν άνώφε- λες...

— Άλφρεδο!... του είπε τρεμοκρατη- μένη η υπέρας του. Σε παρακαλώ, σε ίκε- τεύω, φυλακίστε και φρόνησι! Ο κύριος δεν είν από τους ανθρώπους που τους πέ- ται κανείς απ' την πόρτα του χωρίς να τους δώση μια δικαιολογία ίκανοποιη- τική.

— Έχεις δίκιο... συνέχισε η υπέρας του. Ξεχνάω την κόρησι του τόσο γόηγο- ρου ταξιδιού σου. Κοιμήσου, κι' αύριο τα συλλογίσου καλύτερα όλ' αυτά...

Ο Άλφρεδος την άγκάλιασε και τη φί- λησε. Έκείνη τον κράτησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

— Ναι, υπάρχει Γιάννη, είνε 30 ήπων. — Βρέ για φαντάσου πόση κοπριά θα μοζεύη αυτός ο άν-θρωπος!...

να υπή ανάμεσα στην κόρη του και στον άνθρωπο αυτόν, αν η Γαβριέλλα άνωμαζό- ταν αυτή τη στιγμή κυρία ντε Μπεζέβαλ, δεν θα μούμενε παρά ένα μόνο να κάνω, και θα τόκανα χωρίς δισταγμό: Θα σας άρπαζα και τις δυο, σας και την κόρη σας, θάφευγα μαζί σας απ' τη Γαλλία για να μη ξαναγυρίσω ποτέ, και θα γίγαινα σε κάποια ξένη γή να ζήτσω τη λήθη, αντί της αίτιας που θα μας περίμενε στην πατρίδα μας!...

— Μά' δεν μπορείς να μού πης; — Δεν μπορώ να πω τίποτα. Όρκίστη- κα... Άν μπορούσα να μιλήσω, με μιά μου μόνο λέξη θάσφαζα και τη Γαβριέλλα και την κοινωνία από ένα τέρας!

— Μά, έπί τέλους, ποίος κίνδυνος την άπειλεί;...

— Κανένας, όσο ζω...

— Θεέ μου!... Με κάνεις να τρέμω, Άλφρεδο...

Ο Άλφρεδος είδε πως είχε παρασυστή- περίσσοτερο από ό,τι ήθελε.

— Άκούστε, είπε στη υπέρας του, ίσως όλ' αυτά ναμει λιγώτερο σοβαρά... Τίπο- τα θετικό δεν έχει λεχθή ανάμεσα σε σας και στον κόμπτα. Τίποτα δεν είνε γνωστό απ' τον κόσμο... Έτσι:

— Άπόψε είν' η δεύτερη φορά που ο κό- μης μάς συνοδεύει...

— Τότε, υπέρας, προφασισθήτε κάτι για να μην τον άναδεχθήτε... Κλείστε στην άνάκη την πόρτα σας σ' όλο τον κόσμο, για να την κλείσετε μαζί και στον κόμπτα. Έπιφορτίζουμαι να του δώσω να καταλά- βη πως οι έπίσκεψεις του θάταν άνώφε- λες...

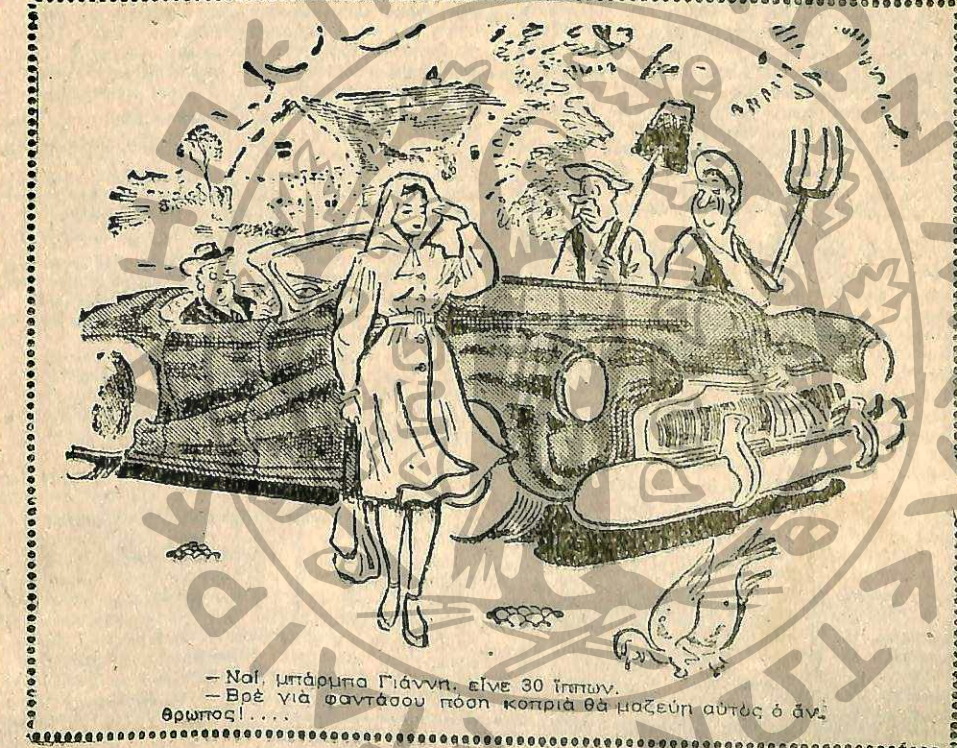
— Άλφρεδο!... του είπε τρεμοκρατη- μένη η υπέρας του. Σε παρακαλώ, σε ίκε- τεύω, φυλακίστε και φρόνησι! Ο κύριος δεν είν από τους ανθρώπους που τους πέ- ται κανείς απ' την πόρτα του χωρίς να τους δώση μια δικαιολογία ίκανοποιη- τική.

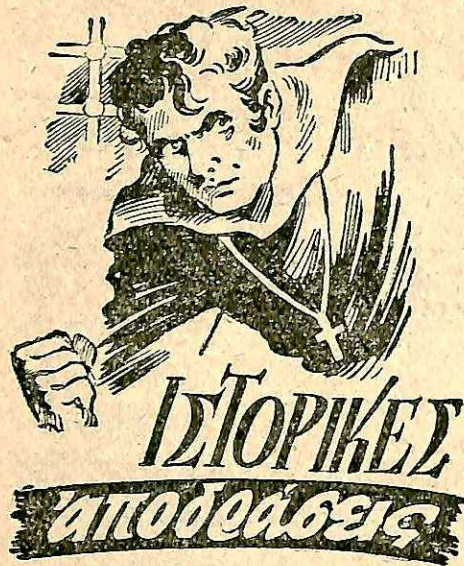
— Έχεις δίκιο... συνέχισε η υπέρας του. Ξεχνάω την κόρησι του τόσο γόηγο- ρου ταξιδιού σου. Κοιμήσου, κι' αύριο τα συλλογίσου καλύτερα όλ' αυτά...

Ο Άλφρεδος την άγκάλιασε και τη φί- λησε. Έκείνη τον κράτησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

— Ναι, υπάρχει Γιάννη, είνε 30 ήπων. — Βρέ για φαντάσου πόση κοπριά θα μοζεύη αυτός ο άν-θρωπος!...

Σατανικά τεχνάσματα φυλακισμένων

Υποστηρίζουν ότι από τις walls της φυλακής της Σαντέ κανείς κατάδικος δεν μπορεί να αποδράσει. Οι μόνοι που βγαίνουν από εκεί μέσα είναι εκείνοι που αφήνονται ελεύθεροι ή εκείνοι που οδηγούνται στο δημόσιο, οι οποίοι σπνίτη τη λαμπρότητα του λίγο πιο πάνω στο Μπουλεβάρντ Αραγκό.

Όσοι αν έρευνήση κανείς τα άνογια θα βρει άκοτες ιστορίες δραπέτευσεων και μάλιστα εύθιμες, τόσο από τη Σαντέ όσο και από άλλες φυλακές.

Ένα από τα επεισόδια αυτά είναι και η απόδραση του πολιτικού και δημοσιογράφου Λεόν Νταντέ, που ήταν γιος του μεγάλου συγγραφέως Αλφόνς Νταντέ.

Ο Λεόν Νταντέ, είχε προσφυγισθεί κάποτε στο Σαντέ, όταν έλασε, ένα πρωί, ο διευθυντής των φυλακών έλαβε ένα τηλεφώνημα από το Υπουργείο των Εσωτερικών, να αφήσει ελεύθερο το διάσημο πολιτικό και συγγραφέα, το συνέλαβε τον Νταντέ και τον κοιμίστηκε Σευάρ.

Ο Διευθυντής των φυλακών, όμως, ήταν καχύποπτος. Άφησε, λοιπόν, να περάσει λίγη ώρα και τηλεφώνησε κι' αυτός με τη σειρά του στο Υπουργείο, για να εξακριβώσει αν ήταν αληθινή η διαταγή.

Από το Υπουργείο όμως, όχι μόνον τον διάταξαν να αφήσει ελεύθερους τους τρεις κρατούμενους, αλλά να κάνει και γρήγορα, για να αποφευχθούν πολιτικές εκδηλώσεις.

Έτσι κι' έγινε. Ο Νταντέ βγήκε από τις φυλακές με τους δύο συγκρατούμενους του, συνοδευόμενος ως την έξοδο από τον διευθυντή και τους φυλάκες, που κρατούσαν από σεβασμό τα καπέλα τους στα γόνατα. Εκεί ο Νταντέ, αφού τους έβγαλε έναν μικρό λόγο κι' αφού τους ευχαρίστησε για τις περποιήσεις τους, φίλησε στα δύο μάγουλα το διευθυντή των φυλακών κι' έφυγε.

Υστερα όμως από λίγες ώρες μαθεύτηκε ότι η διαταγή της αποφυλάκισης ήταν ψεύτικη κι' ότι οι κρατούμενοι είχαν αποδράσει.

Τί είχε συμβεί; Απλούστατα το τηλεφώνημα από το Υπουργείο ήταν ψεύτικο. Ο Νταντέ ήταν άγνωστος των Βασιλοφρόνων της Γαλλίας. Ένας, λοιπόν, από τους φανατικούς οπαδούς του είχε μιλήσει στο τηλεφώνημα ότι ο Νταντέ, Κι' έπειδή ήταν φυσικό — όπως και έγινε — να τηλεφωνήσει κι' ο Διευθυντής της Σαντέ στο Υπουργείο και να ζητήσει εξηγήσεις για αυτή την εσφαλμένη διαταγή, έντεκα άλλοι άπαδοι του Νταντέ άσπασαν όλους τους έντεκα τηλεφωνικούς γραμμές του Υπουργείου, εύθιμα μετά το τηλεφώνημα. Η έντεκατη όμως έμεινε για λίγο ανοιχτή. Κι' έτσι μόλις ο Διευθυντής των φυλακών πήρε το Υπουργείο, στην άλλη άκρη του συσματος βρισκόταν ένας από τους Βασιλοφρόνας μεμυμένοι κι' αυτός στο τέχνασμα, και μπήκε να απαντήσει στο Διευθυντή της Σαντέ, επιβεβαιώνοντας τη διαταγή και συσταίνοντας την ταχεία απόλυση των κρατούμενων.

Το περιστατικό αυτό θυμίζει μια άλλη απόδραση, πιο παλιά που έγινε από τους και πλέον αιώνας κατά την εποχή του Διευθυντή στο Παρίσι.

Εκείνη την εποχή βρισκόταν φυλακισμένος στις φυλακές του Τάμπλ ένας Άγγλος ναύαρχος, ο Τζών Σμιθ, ο οποίος έπρεπε να δικαστεί από το επαναστατικό δικαστήριο.

Ένα βράδυ, λοιπόν παρουσιάστηκε στο διευθυντή των φυλακών, ένας Γάλλος αξιωματικός του Ναυτικού και δύο άστυνόμες με πολιτικά. Οι αξιωματικοί έδειξαν στο διευθυντή μια διαταγή του Υπουργού των Ναυτικών σχετικά με τον Άγγλο και τον ύπασπιστή του. Ο ναύαρχος Σμιθ, σύμφωνα μ' αυτή τη διαταγή έπρεπε να παραδοθεί στους αξιωματικούς, οι οποίοι ήσαν επιφορτισμένοι να τον μεταφέρουν στο Φοντενεμπλό, όπου ήσαν οι φυλακές των Άγγλων κρατουμένων.

Ο διευθυντής των φυλακών του Τάμπλ διάβασε τη διαταγή, τη βρήκε εν άπολύτω τάξει και δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Παραδόθηκε, λοιπόν, άμέσως στους αξιωματικούς τους δύο φυλακισμένους.

Από το βράδυ εκείνο πέρασαν πολλές μέρες χωρίς να ξαναγίνει λόγος για τον Άγγλο ναύαρχο. Όταν ένα πρωί έλασαν στο Παρίσι αγγλικές εφημερίδες, οι οποίες περιείχαν με λεπτομέρειες την απόδραση του ναυάρχου Σμιθ. Έτσι έμαθαν στη Γαλλία ότι ο Άγγλος δεν βρισκόταν στο Φοντενεμπλό, αλλά στο Λονδίνο.

Τί είχε συμβεί; Απλούστατα ο Γάλλος Υπουργός των Ναυτικών είχε τη συνήθεια, όπως πολλοί Υπουργοί, να υπογράφει διάφορα έγγραφα χωρίς να τα διαβάσει. Εμπιστευόμενος στον γενικό γραμματέα του.

Ένας, λοιπόν, από τους φίλους του Άγγλου είχε κατορθώσει να βάλει ανάμεσα στα «προς υπογραφήν» έγγραφα και τη διαταγή της δόσης μεταφοράς του Τζών Σμιθ, από τη μία φυλακή στην άλλη. Ο γενικός γραμματέας δεν το πάρεψε και παρέδωσε όλα τα έγγραφα να τα υπογράψει ο Υπουργός. Κι' εκείνος τα υπόγραψε όλα δίχως να τους ρίξει ματιά. Όταν ο φάκελλος με τα υπογραμμένα έγγραφα ξαναγύρισε στο γραφείο του γεν. γραμματέως, κάποιος άπομάκρυνε με μια πρόφαση το γραμματέα και ο φίλος του Τζών Σμιθ άφαισε το έγγραφο της διαταγής. Έτσι ο φυλακισμένος του Τάμπλ βρέθηκε ένα πρωί στο Λονδίνο.

Μια άλλη απόδραση που προέβλεπε κατά τη διάρκεια της της τολμή του ήρωά της, γίνθηκε πριν από δέκα χρόνια στο Μεξικό.

Δύο ληστές ο Σάντο Περέιρα και ο Χοσέ Αλμπιρέθ, είχαν καταδικαστεί σε θάνατο κι' έπρόκειτο να απαγχονισθούν. Την παραμονή του απαγχονισμού τους, ο Ιερός των φυλακών τους επισκέφθηκε για να τους εξομολογήσει και να τους μεταλάβει.

Όταν όμως την άλλη μέρα το πρωί ο δήμιος και η φρουρά πήγαν να παραλάβουν τους μελλοθανάτους στο κελλί του Περέιρα, βρήκαν τον ίδιο στραγγαλισμένο και στο κελλί του Αλμπιρέθ βρήκαν στραγγαλισμένο τον Ιερό των φυλακών.

Από τις ανακρίσεις που έγιναν αποδείχτηκε ότι ο δράστης του διπλού στραγγαλισμού ήταν ο Χοσέ Αλμπιρέθ, ο οποίος αφού στραγγάλισε πρώτα τον Ιερό και ντύθηκε τα ρούχα του, έπηγε στο κελλί του Περέιρα. Εκεί αφού έβαλε το μυστικό του Περέιρα, που έκρυβε δηλαδή τους θησαυρούς του, τον στραγγάλισε κι' αυτόν κι' έπειτα έδωσε ανέκδοτο από τις φυλακές, δίχως κανείς να τον άναγνωρίσει κάτω από τα ρούχα που φορούσε.

ΖΑΝ ΚΟΡΝΤΕ-ΙΓ

Η εγκληματικότητα των γυναικών

Μια τελευταία στατιστική απέδειξε ότι η εγκληματικότητα των γυναικών διπλασιάστηκε μετά τον πόλεμο. Το αξιοσημείωτο όμως σχετικά είναι ότι τα αληθινά εγκλήματα σταματήσαν απόλυτως. «Οι σημειώσιμες γυναίκες, παρατηρούν οι συγγραφείς της στατιστικής, άγνωστον αυτό των εγκλημάτων, που ήσαν τόσο συνηθισμένα άλλοτε και που τόσο πίναν να ναι χαρακτηριστικά τους».

Για την ψαρόδάρκα ΤΟΥ ΕΡΙΚ...

Κινητοποιήθηκε το βασιλικό
ναυτικό της Σουηδίας

Τον περασμένο μήνα, οι δύτες του βασιλικού ναυτικού της Σουηδίας εξερεύνησαν επί πολλές ημέρες το βυθό της Βαλτικής, μέχρι βάθους 60 μέτρων. Χρησιμοποιήθηκαν όλα τα νεότερα τεχνικά μέσα, ακόμη κι' ένας καταδυτικός κώδικας αμερικανικής προελεύσεως, για να βρεθεί και να ανέλκυθεί μια βυθισμένη βάρκα.

Κι' όμως η βάρκα αυτή δεν έστοιχιζε παρά 20.000 κορώνες και άνηκε στο Σουηδό ναύαρχο Έρικ Γιάνσον, που κατοικεί με την οικογένειά του σ' ένα παραθαλάσσιο χωριουδάκι.

Ο Γιάνσον είχε κάμει οικονομίες σ' όλη του τη ζωή, για να αποκτήσει αυτή την ψαρόδάρκα. Τον περασμένο χειμώνα όμως, το μικρό σκάφος βυθίστηκε σε μια τοικονία. Ο Έρικ σώθηκε ως εκ θαύματος, αλλά γύρισε στο σπίτι του κατεστραμμένος. Πώς θα κέρδιζε πια το ψωμί του;

Όλο το καλοκαίρι, έψαχνε στο μέρος του ναυαγίου και βρήκε σκοτεινές το βυθό, για να βρει τη βάρκα του. Μια μέρα, η βολή του συνάντησε ένα εμπόδιο, σε βάθος 60 μέτρων.

Δίχως να νάσει καιρό, υπέβαλε τότε μια αίτηση στο βασιλικό, παρακαλώντας τον να διατάξει το Β. Ναυτικό, να βάλει εις ενέργειαν τα τεχνικά μέσα του για την ανέλκυση της βάρκας του! Κι' η παρακάλεση του εισακούστηκε. Το ειδικό ναυτογραφικό «Βέλος» ανέλαβε τη δύσκολη έργο.

Οι δύτες του «Βέλος» εξερεύνησαν επί ημέρες το βυθό. Δεν ήταν καθόλου εύκολη δουλειά, έφ' όσον, κάτω απ' τα 20 μέτρα, το νερό είναι τελείως σκοτεινό. Κι' αν ακόμη είχε εξοπλισμένος με ηλεκτρική λάμπα, ο δύτες δεν βλάπτεται μακρύτερα απ' τα γόνατά του. Τον τριγυρίζει το σκοτάδι κι' η πανγία... Έξ' άλλου, αφού μείνει επί μισή ώρα σε βάθος 60 μέτρων, πρέπει να ανεβεί κατόπι σινιά-σινιά, έτσι ώστε να μη βνη απ' το νερό πριν περάσει άλλη 1/2 ώρα. Διαφορετικά, η απότομη μεταβολή της πίεσης τον παραλύει και τον σκοτώνει.

Ακόμη κι' ο καταδυτικός κώδικας του ναυαγοσώστητος νοσηματοποιήθηκε για την αναζήτηση της βάρκας. Πρόκειται για μια συσκευή αμερικανικής εφευρέσεως, όμως με τεραστία Βεντούζα, που χρησιμεύει κυρίως για τη διάσωση των πληρωμάτων βυθισμένων υποβρυχίων.

Ο κώδικας αυτός καταβαίνει ως το υποβρύχιο, κολλάει πάνω του και παρασυνάβει τους άνδρες του, λίγους-λίγους. Σε κάθε ανεβοκατέβασμα του κώδικας, που διαρκεί μια ώρα, διασώζονται 9 άνδρες. Έτσι, σε 6 ώρες, μπορεί να διασωθεί ολόκληρο το πλήρωμα του υποβρυχίου. Η νέα αυτή μεθόδος επέτρεψε απόλυτα στην περίπτωση ενός υποβρυχίου βυθισμένου σε βάθος 150 μέτρων.

Για να κολλήσει καλά ο κώδικας στο υποβρύχιο, οδηγείται απ' έξω από δύτες με σκάφονδρα, που αναπνέουν αέρα οξυγόνου και ήλιου — το μίγμα αυτό είναι ελαφρότερο απ' τον αέρα και καταλλήλοτερο για την άναπνοή σε μεγάλα βάθη με τεράστιες πιέσεις.

Μολοντί όμως το βασιλικό ναυτικό κατέβαλε τόσες προσπάθειες, για να πάρει το Έρικ Γιάνσον, δεν βρέθηκε δυστυχώς η βάρκα του.

Ο καλός ψαράς ήταν άπαρηγόρητος. Στην υπερπολιτισμένη όμως Σουηδία υπάρχουν και αξιοθαύμαστα κοινωνικά ήθη-ήθη. Οι εφημερίδες περιέγραψαν το δράμα του Γιάνσον. Κι' άμέσως άσπασαν να φάνουν συνεισφορές απ' όλα τα μέρη της χώρας. Κι' έτσι σε λίγο, ο Γιάνσον θάνη συννετωμένος τις 20.000 κορώνες που του χορηγήσαν, για να άνορήσει μια καινούργια βάρκα.

ΠΟΙΑ ΩΡΑ γεννηθήκατε;

Για να εξακριβώσετε
το «ζώδιό» σας

Σύμφωνα με την αστρολογία, η ημερομηνία της γεννήσεως κάθε ανθρώπου καθορίζει το «ζώδιό» του, κι' επομένως το χαρακτήρα του και το πεπρωμένο του. Άλλα κι' η ώρα της γεννήσεως έχει τη σημασία της απ' αυτής της απόψεως. Ρωτήστε τη μητέρα σας ποιά ώρα ακριβώς γεννηθήκατε — αν δεν το ξέρετε ήδη. Με το στοιχείο αυτό, θα βρείτε σε ποιά απ' τις παρακάτω κατηγορίες ανήκετε, και θα μάθετε συνεπώς τι σας περιμένει στο βίο σας. Τι πρέπει να επιδιώκετε και τι να αποφεύγετε, ποιά προτερήματα και ποιά ελλείμματα σας χαρακτήριζαν. Επίσης, με τη βοήθεια ενός ημερολογίου του έτους της γεννήσεως σας, εξακριβώστε σε ποιά φάση της Σελήνης γεννηθήκατε, γιατί παίζει ρόλο κι' αυτό, όπως θα έχετε πια κάτω.

Αν γεννηθήκατε στις δύο
ώρες πριν απ' την ανατολή
του ήλιου

Έχετε αξιοσημείωτη ζωτικότητα, θάρρος, υπερφάνεια, τιμωπία, φιλοδοξία, μεγάλη κλίση προς την επιβολή και την κυριαρχία. Είστε άγνώστους κι' οξύθυμος. Συγχωρείτε εύκολα, με μεγαλοψυχία. Σας αρέσει να προστατεύετε τους άλλους. Η φύσις σας σας οδηγεί στην επιτυχία και στις μεγάλες πράξεις. Εκφράζεστε με ζωηρότητα και περικτικότητα. Επιζητείτε την καλλιτεχνία, την ομορφιά, τις ευγενικές εκδηλώσεις.

Αν γεννηθήκατε σε ημέρα νέας Σελήνης, έχετε κέφι ευμεταλλότητος, ζωηρή φαντασία, ευαισθησία και κλίση προς τα ταξείδια. Θα εύτυχησετε και θα πετύχετε παντού και πάντοτε.

Αν γεννηθήκατε με πανσέληνο, έχετε επίσης μεγάλες πιθανότητες υλικής και ηθικής επιτυχίας. Θα προοδεύσετε, θα ανεβείτε, θα κάμνε γάμο.

Αισθητικών Έπιστημονικών
Εργαστήριον

Βερανζέρου 12α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

Αναλαμβάνει την εξαλείφειν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν αποτρίχωση, εξαφανίζει τας ρυτίδας, ούλας, ενόχληματα, στίγματα (πανάδες), στίγματα ευλογίας και θεραπεύει την τριχοπύκνωση.

Φορά κι' ευτυχισμένο. Αν έχετε γεννηθεί στο πρώτο ή στο τελευταίο τέταρτο της Σελήνης, πρέπει να περιμένετε οι κοινωσιακοί καυγάδες κι' άτυχία.

Αν γεννηθήκατε στις
δύο ώρες μετά τη δύση
του ήλιου...

Θάχετε πολλούς έχθρους κι' έπιφοβους αντίχλους. Φυλάχτε απ' τις μηχανορραφίες. Προσέχετε πολύ στο γάμο σας γιατί σας απειλούν σοβαροί συζυγικοί καυγάδες. Έχετε πιθανότητες να αναλάβετε αποστολές μυστικές και δουλειές μάλλον μυστηριώδεις. Είναι άδύνατον να περάση η ζωή σας χωρίς να την άναστατώση κάποια σκοτεινή περιπέτεια — πάντων δε αν έχετε γεννηθεί σε ημέρα νέας Σελήνης.

Αν γεννηθήκατε απ' τις
6 π.μ. ως τις 6 μ.μ.

Σας περιμένουν τιμές, αξιώματα, ανώτερες θέσεις. Θα αναδειχθείτε πάνω απ' την κοινωνική τάξη στην οποία ανήκατε αρχικώς. Θα γίνετε μια μέρα το σπουδαιότερο και το τυχερότερο απ' τα μέλη της οικογενείας σας. Πρέπει όμως να μην ξεχνάτε τη φρόνηση και την οικονομία, προ πάντων αν έχετε γεννηθεί σε ημέρα νέας Σελήνης. Έχετε υπ' όψει κάποτε να στραφούν εναντίον σας κι' οι θαυμαστοί σας να γίνουν έχθροί σας. Αν έχετε γεννηθεί με πανσέληνο, θα γινώριζετε αναπόφευκτα και καθυστέρησεις εκ μέρους της οικογενείας σας. Θα μαλώσετε με στενούς συγγενείς σας για κτηματικά ζητήματα. Θα περάσετε ζωή άσπαστη, αλλάζοντας πολύ συχνά κατοικία. Στο τέλος όμως, ο βίος σας θάνη ή συχός κι' αποτραβηγμένος.

Αν γεννηθήκατε απ' τις
8 μ.μ. ως τις 4 π.μ.

Έχετε κλίση προς μακρινά ταξείδια, που θάνη για σας ευχάριστα κι' επικερδή συνηθώς. Διακρίνεστε για τις διαγωγές κι' ανώτερες ιδέες σας. Σας ενδιαφέρει ιδιαίτερος η δικαιοσύνη κι' η πολιτική. Θα πραγματοποιήσετε μεγάλα κέρδη, αν ασχοληθείτε με το είδος γυναικό ή εξαγωγικό εμπόριο.

Αν γεννηθήκατε σε
ημέρα νέας Σελήνης

Επικινδύνα θαλασρινά ταξείδια, κλίση προς τη μελέτη των αποκρύφων επιτημών.

Για όσους γεννηθήκαν σε
ημέρα πανσέληνου

Θα κάνετε συχνά, αλλά σύντομα ταξείδια. Οι άσυχίες σας είναι ιδίως πνευματικές. Έχετε στενωχίες με την οικογένειά σας.

Τέλος, αν γεννηθήκατε σε άλλη φάση της Σελήνης, φυλάχτε απ' τα άτυχήματα, τα λάθη και τα άγνωστα πρόσωπα.

Ν. ΜΠΑΡΟΥΝ

Τα αποτελέσματα της
αύπνιας

Ο Νορβηγός καθηγητής Μπρόνγκ σπέρνιτς ότι τα αποτελέσματα της αύπνιας είναι καταστροφικά για τον ανθρώπινο οργανισμό. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, ένας άνθρωπος που θα έμενε άπνους επί 48 ώρες θα χρειαζόταν όχι λιγώτερος, από 15 ημέρες άναπαύσεως για να άνακτήσει τις άπωλεσθείσες δυνάμεις και να επανέλθει στην προηγούμενη κατάσταση του.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Ο υπεργής Κατερίνσας! Τι σου ήρθε να βάλεις τα κάγκελλα μπροστά στην πόρτα...

Μια τρομερή γκάφα

Η παρακάτω ιστοριούλα είναι αληθινή.

Ήταν κάποτε δύο στενοί φίλοι, ο Οκτάβιος κι' ο Αρθούρος, που έτυχε να χωριστούν για πολλά χρόνια και συναντήθηκαν πάλι μια μέρα.

—Εσύ είσαι Οκτάβιος; φώναξε ο Αρθούρος. Πόσο ευτυχισμένος είσαι που σε βλέπω ύστερα από έφτα δόκλινα χρόνια! Πού ήσουν;

—Στην Αφρική, στην Αυστραλία... υποθέσεις, αναπάντη μου! Επιστρέφοντας σκέφτηκα άμέσως: Πάμε να ίδούμε τον καλό μας φίλο. Θυμάσαι τις ώρες μέρες που περάσαμε μαζί; Τώρα τι κάνεις;

—Παντρεύτηκα ξέρετε! —Μπράβο, τα συγχαρητήριά μου.

—Θα τα μεταβιβάσω στη γυναίκα μου. Και ξέρετε... Έλα αύριο το βράδυ να φάμε μαζί... Απόψε έχω δουλειές και το χειρότερο δεν θα υπορέσω να πάω σ' ένα ραντεβού. Καταλαβαίνεις εσύ που ήσουν καλός «κυνήγιος» άλλοτε...

—Φτάνει, κατάλαβα... Ραντεβουδάκι, ερωτικό.

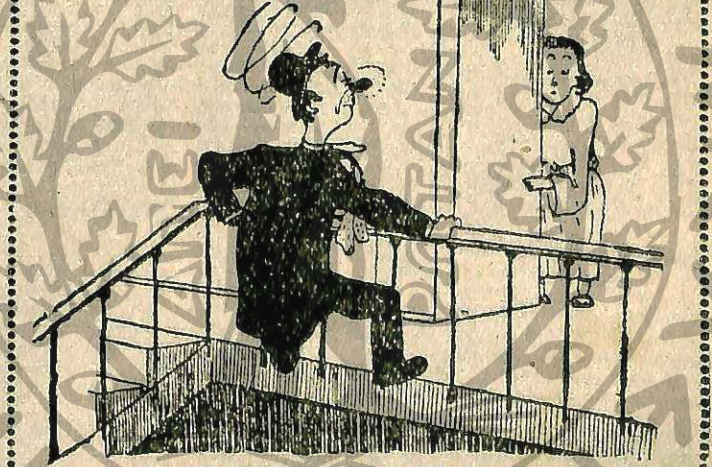
—Ναι, κάποια περιπέτεια στο τράινο. Την άναύωσα εδώ κι' ένα μήνα για πρώτη φορά... Τη λένε Λιλή... Ξέρετε τί χαριτωμένη που είναι; Να, γέλασε ένα τηλεγράφημα της. Μου άποφει: «Χουσε μου, αύριο σε περιμένω ύστερα από το φαντά. Ξενοδοχείον ο Έουμης».

—Μπράβο!

—Ξέρετε, χουσε μου, του είπα, η βία! Άννα δεν πάει καλά και παρακάλεσε όλα της τ' ανήλικα να περουνήσουν τη βραδιά τους κοντά της, το καθένα με τη σειρά. Και σήμερα είναι η σειρά η δική μου...

—Γλυκέ μου... θησαυρέ, ποσο λυπομαι! —Ε υπομονή, μια νύχτα είναι και θα περάσει.

—Όταν το βράδυ η Έλβια παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο «Έουμης» είπε στο θυρωρό:

—Ο υπεργής Κατερίνσας! Τι σου ήρθε να βάλεις τα κάγκελλα μπροστά στην πόρτα...

—“Αν Έλδη ένας κύριος και Ζήτηση την δεσποινίδα Λιλή, ό-δύνησέ τον στην κάμαρά μου. Πραγματικά, σε μισή ώρα άγονότερο ό Όκτάβιος άνηγνέ-θη. Μπήκε μέσα και χαιδέτηκε μ' εύνεια:

—Σείς είσθε ή δεσποινίς Λιλή:

—Μά... έκαμε έκείνη έκ-πληκτη, σείς ποιος είσθε:

—Ένας φίλος, έξήγησε ό Όκτάβιος. Όνομάζουαί Έλευ-θέριος Σκατόκ (έκρινε καλόν να δώση ψεύτικο όνομα). Εί-μαι φίλος του Άρθούρου κι' έρ-γουαί έκ μέρους του να σας πώ...

Και άοχισε να έκθέτη την κατάστασι. Ένινε σιγά-σιγά θεούς, διαχυτικούς, πειστικούς, ιδίως όταν ήθε ή σιγιού να προσφέρει τό κουτί με τό δα-ντυλίδι.

—Τό βλέπεις, Λιλή: τίς ει-πε. Είναι για σένα... Μου έ-πιτοπέπεις να σου τό προσφέρει εις άνάμνησιν της γνωριμίας μας: Είσαι ώμορφη Λιλή, πολύ ώμορφη...

Έν τώ μεταξύ μετά τά με-σάνυχτα ό Άρθούρος νυχοί-τας στό σπίτι βοήκ ένα έπει-γον τηλεγράφημα: «Αϊαντίον ευπόδιον με άναγκάζει άναβά-λω ραντεβού έργουμένη έβδο-μάδα. Φιλιά. Λιλή».

«Τόσο τό καλύτερο, σκέ-φθηκε. Ό Όκτάβιος δέν θα βοή κανένα στο ένοδοχείο και θα φύγη. Αύριο θα του δείξω τό τηλεγράφημα».

Κατά τίς 9 τό πρωί ή Έλ-δία γύρισε σπίτι της γλυμή και κουρασμένη.

—Θεέ μου! φώναξε ό Άρ-θούρος. Δέν πρέπει να κουσά-λισταί τόσο. Δέν κάνεις για νό-σοκόμος, άγάπη μου.

—Τί φοδερά νύχτα: άνα-στένανε ή σύζυγος πέφτοντας άμέσως στο κοσβάτι.

—Τό πιστεύω... Κοντά σε μιάν άορωστη νοιά!... Και τό κακό είνε που σήμερα θα έ-χουμε και μουσαφίον. Έναν παλιό καλό μου φίλο, τόν Ό-κτάβιο, που ήθε τελευταία ά-πό την Αυστραλία.

—Ούψ, τί σκοτούσα!

—Μά είνε πολύ συμπαθητι-κός...

Τήν ώρα του γεύματος ό Ό-κτάβιος ήταν πολύ άκρίβης. Ό Άρθούρος τόν ύποδεχθηκε έν-κάδοις.

—Δέν τήν βοήκες, έ: του ψι-θύοισε, ή Λιλή μου έτηλεγρά-φισε. Νά, διάβασε...

—Είνε πολύ περίεργο! φώ-ναξε ό Όκτάβιος. Τότε με ποιάν πέρασα ενώ όλη τη νύ-χτα:

—Αλλά δέν πρόφτασε να διη-γηθή την περιπέτειά του και τήν ίδια σπινυή έμπηκε ή Έλ-δία, ντυμένη με βόδων τουα-λέττα, όλο λάμψι και γαίο.

—Η γυναίκα μου! είπε ό Άρθούρος παρουσιάζοντάς την. Ό καλός μου φίλος Όκτάβιος! Δύο «Ω!» ταύτοχρονα άν-τήνησαν στον ίδιο τόνο.

—Α! ή κυρία είνε ή... κυρία Έλδία! έσπευσε να πη άμέσως κατόπιν ό Όκτάβιος.

.....

—“Ω! ό κύριος είνε δ... κύριος Όκτάβιος: ώότησε σα-τισμένη ή Έλδία.

—Μά Θεέ μου! φώναξε ό Άρθούρος πιά έκπληκτος κι' από τους δύο. Έλδία δέν τό δαναείδα ποτέ αυτό τό δαγτυ-λίδι στο γέρι σου!

—Χαοιτωμένο δέν είνε άν-τουόλη μου! Ένα τριφύλλι ά-πό συσάνθια... Φέρνει γου-οι. Μου τό έδωσε ή θεία μου σήμερ τό πρωί για να μ' ευ-χαριστήση. Και τώρα στο τρα-πέζι!

Και κάθισαν στο τραπέζι. Θεέ μου, τί βουδó γεύμα ήταν έκείνο! Τό φαί δέν τους ήπνα-νε κάτω. Έτοοναν και τους έ-τοωγε ή έγνοιά. Κι' όταν τε-λειώσαν κι' ό Άρθούρος έβεινε υμός του, χτύπησε με τί γορ-διά τό κεφάλι του και μουμου-οίσε:

—Βλάκα!... Καλά να τό πάθης. Είσαι ένας γελοίος. Έ-νας...

—Αλλά δέν είπε τί λέξι.

ΑΥΡ. ΣΧΟΛ

•••
Ο Βολταίρος άφευρέτης
του τάνκς

Σ' ένα γράμμα του, που έ-στειλε στο στρατόρχη Ρισελί, τό 1756, ό Βολταίρος περιέ-γραψε μιá άφεύρασί του: Ένα είδος... τάνκς, που τό ώνόμα-ζε «Άρμα του Κύρου, όπλον επίφοδον και άσφαλές». «Κο-στίζει πάμφθινα—έγραψε—

δέν άπαιτεί παρ'ό λίνους άν-δρες και λίγα άλογα, κι' όταν άκούη τύχη να συντριβή άπ' τό ένδοχικό κανόνια, πράγμα πολύ δύσκολο, θα έξακολουθή να νοσημιεύ ός έμπόδιο για την προέλασι του ένθρου. Θεωρώ

τή υπηγά, αυτή ως την άσφα-λέστερη έγγυησι της νίκης, έξ ίσου σπουδαία με την έφεύρασι της πυριτίδος!». Έξήγούσε ά-κόμη ότι τά «άσφατά» του, έ-έκπλησιμένα με κανόνια και χει-ροβομβίδες, θα προχωρούσαν έμπρός άπ' τό πελίκό και τό ίππικό, σπείροντας τόν τόσου στον ένθρο.

Καθώς ήταν πολύ πρακτικός άνθρώπος κι' άγαπούσε τά χοήματα ό Βολταίρος, ήθελε να κερδίση άπ' αυτή την «έ-φεύρασί» του. Δυστυχώς όμως γι' αυτόν, δέν τήν ήθε κανείς στα σοβάς...

“Εκλεψε ένα τηλεσκόπιο

Τό θαόςος τών λωποδυτών ένει περάσει κάθε όιοι. Ένας άπ' αυτούς, θέλοντας προσάνα-ν να δείξη πρωτοτυπία, έκλεψε... τό μεγάλο τηλεσκόπιο του ά-μερικανικού άστεροσκοπίου της Κολούμπιας! Είνε αμστήριο ώστόσο πώς ύπόσχε να μετα-φέρει άθέατος τό όγκώδες αύ τό όπτικό όργανο, που ένει υή-κος 3 μέτρων!

Αντί του ξυνητηριού

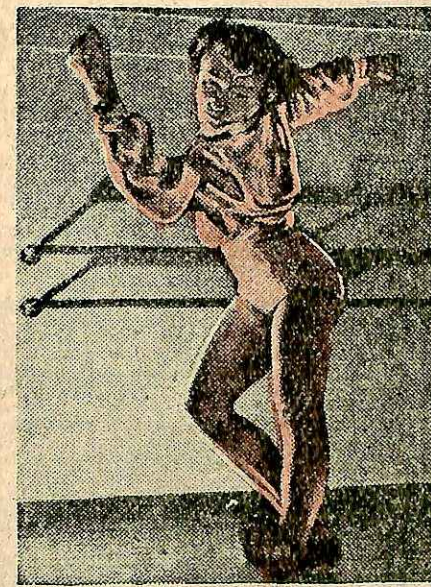
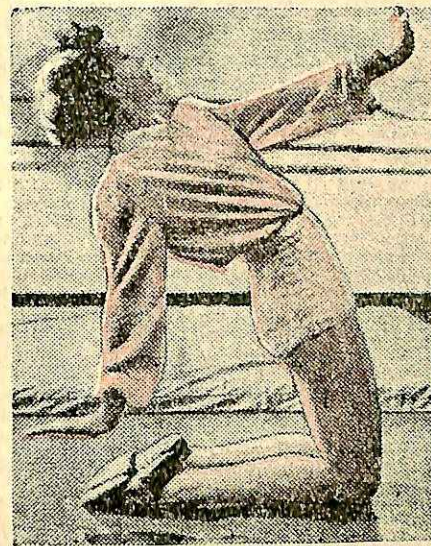
Δέν ύπάρχει άνθρώπος που να υπή έννευοίεται, όταν έλ-πνιά απότομα από κουδου-νισμα ξυνητηριού. Ευτυχώς, έ-πινοήθηκαν τελευταίως τοίς διάφορες συσκευές που έμπού-να κοιμισμένο γυοίς να παύ-ζουν τό νεύρα του. Η μισά

ναβοοδύνει έπαπειλημένως τη ηλεκτρική λάμπα του κουαδίου, έτσι ώστε ή λάμψη να πέση στα μάτια του. Η δεύτερη βά-ζει εις ένέροειαν τό σαρδίω-μα. Η τρίτη τέλος παράνει έ-να έπίμονο αλλά έλαφρό βού-νισμα σαν τών κουκουπιών.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Χαρ. Χαράκκων και Ι. Νικολόπουλον, Γάβριον: Τά ύπ' άρ. 1 και 2 σταυρόλεξά σας θα δημοσιευθούν με τί σειρά τους και με μερικές τροποποιήσεις. Το τρίτο όχι τόσο καλό. Σας συνιστούμε οι νεις σας άποστολές να είνε πιο προσεγμένες. Τα άλλα τρία, καλά. Θα δημοσιευθούν. Κωνστ. Παντελα-γίου, Βούλα: Άν κατορθώσαμε να αλλάξωμε μερικές λέξεις όπως: ΩΑΣΙΣ, ΣΗΣΩΜΑ, ΕΙΤΗΣΑ, κ. ά, θα τό δημοσιεύσωμε. Μ. Λαζαρίδην: Θα δημοσιευθή, Γ. Α., Θεσσαλονίκη: Στείλτε μας κανένα 17X17 τετραγωνίδιον, θα τό δημοσιεύσωμε ευχαρίστως. Ζωή η Ν. Μανδρινού: Θα δημοσιευθή με τί σειρά του. Γ. Ευστρατιάδην, Λαμία: Καλό τό σταυρόλεξό σας θα τό προτιμούσαμε όμως μεγαλύτερο, 17X17 τετραγωνίδιον. Πίπη η Λυκούργου η Ν. Τραγανό: Ηλέας: Οι περισσότερες λέξεις έχουν 3 γράμματα. Στείλτε μας κανένα καλύτερο. Ιωάννη η Μήλιον, Βασόν Κυριακόν, Τρίκαλα και Νέ-λ η Ν. Τά σταυρόλεξά σας όχι τόσο σπουδαία, στείλτε μας κα-λύτερα και σχήματος 17X17 τετραγωνίδιον. Ι. Γ. Φικιώρη η Ν. Σπάρτην: Θα δημοσιευθή με τί σειρά του. Γ. Πηλίου η Ν. Τά σταυρόλεξά σας μέτρια. Στείλτε μας καλύτερα ένα και καλό. Γρί-φο η Ν. Ένταθα: Το ένα θα δημοσιευθή με μερικές τροποποιήσεις. Άλλη φορά στείλτε μας ένα και καλό. Γεώργ. Μικελ-λή η Ν. Ένταθα: Το εικονογραφημένο θα δημοσιευθή. Το άλλο είνε κάπως υπερδεμένο. Σκεφθήτε τίποτε άλλο πρωτότυπο. Σας ευχαρι-στούμε. Σ. Κουτσόμπίνα η Ν. Ιωάννη: Τεύχος 405 έ-στάλη. Π. Ρωσσόν—Κουσανδριανό η Ν. Βαθύ. Σά-μου: Πρόκειται περί δισκευής. Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Άχωρίστους, Βολον: Προσπαθούμε να ευ-χαριστήσωμε όλους τους άναγνώστες μας. Η διεύθυνσις του «άστ-ρος» είνε: Fox Films Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Μ. Λι-α-κ ό π ο υ λ ο ν, Θεσσαλονίκη: Δέν δημοσιεύομε τέτοιες άγγελίες. Τα γραμματόσημα έπιστράφισαν. «Πο νε μένο κορίτσι»: Απομένει που δέν μπορούμε να σας έξυπρητήσωμε. Σ. Γ. Φ. 144: Η διεύθυνσις της Φύλλης Κάλδερτ είνε: Eagle-Lion, London, England. Τόν ύ Ραμόρα, Φοιτητή η Ν. Νουμική η Ν. Ένταθα: Είμεθα άπολύτως άμφωνοι. Κι' εμείς πιστεύομε τά ίδια. Άν είχαμε έπαρκή χώρο, θα δημοσιεύαμε την έπιστολή σας. Π. Άλμυράνη η Ν. Ένταθα: Ζήτησε τίς σχετικές πληροφο-ρίες από τά γραφεία της «Βραβύνης». Ν. Γαλανή η Ν. Πειραιά: Δέν διαβέτομεν έπαρκή χώρο. «Πα ρ», Ένταθα: Η διεύθυ-νσις της Γκέιλ Ρώσσελ είνε: United Artists, Hollywood, Calif. U.S.A. Σ. Κ. Χ.: Η διεύθυνσις της Κάρμεν Μιράντα είνε: Fox Films Stu-dios, Hollywood Calif. U.S.A. Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. D. A., Κάσολα: Η διεύθυνσις του Γκρέγκορ Πέκ είνε: R. K. O. Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Βάνια η Ν. Η διεύ-θυνσις του Σάρι Μπαγιό είνε: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Τού Τζαίμς Κόγκιν: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U.S.A. και τού Πιερ Μπλάνσαρ: Societe Parisienne de Distribution Cinematographique, 12, Boulevard de la Madeleine, Paris, France. Έ-λε ν η η Ν. Χαλάνδρι: Η διεύθυνσις της Λάνας Τάρνερ είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. και της Τζόαν Φονταίν: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. «Θ α-λ α σ σ ι ν ό ν ά ν α γ ν ώ σ τ η ν», Ένταθα: Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Τη διεύθυνσι που θέλετε, θα τήν ήρθη-τό πάλιν. Η στήλη που σας άνδιφέρει, θα καθιερωθή σε λίγο. Γ. Ζό η Ν. Ένταθα: Η διεύθυνσις του Νέλσον Έντο είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Της Έντα Λουπίν: Warner Bros Studios Burbank, Calif. U.S.A. και της Μπέττυ Γκραντ: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Μ. Χρυσ-τόλο ύ λ ο υ, Ένταθα: Η διεύθυνσις του Πάλ Χενράιτ είνε: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Σόνια Άναστα-σιάδ ο υ: Η διεύθυνσις του Φρέντ Άσταρ είνε: Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, Calif. U.S.A. και της Ντιάνας Ντάρμπιν: Universal Studios, Hollywood Calif. U.S.A. Σ. Άποστολοπούλου, Πά-τας: Δέν δημοσιεύομε συνεργασίαν άναγνώστην. Σ. Αρώνη η Ν. Θεσ/νίκη: Απομένει που δέν μπορούμε να σας έξυπρητήσωμε. Τ. Ζ. 52: Δέν γνωρίζομε αυτήν την διεύθυνσιν. Α. Λεξικάκι-αν, Πειραιά: Στείλτε τό γράμμα σας μέσω του Άμερικανικού Προ-ένεϊου. Αίλιαν Μαρτίδοπούλου, Πειραιά: Κι' έσείς τό ίδιο. Χ. Κ. και Γ. Σ., ΣΤΓ 916: Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Δέν δημοσιεύομε τέτοιες άγγελίες. Ι. Λουίζον, Ένταθα: Δέν γνωρίζομε την διεύθυνσιν τών έργοστασίων. Για τόν άντιπρόσωπό μας στείλτε τό γράμμα στα γραφεία μας. Θ. Γ. Σταθόπουλο η Ν. Ένταθα: Το σταυρόλεξό σας θα δημοσιευθή με τί σειρά του. Τ α κ τ ι κ ό ν ά ν α γ ν ώ σ τ η ν, Πειραιά: Απομένει που δέν μπορούμε να σας έξυπρητήσωμε, Γ. Π. Χ., Θεσσαλονίκη: Αποφύγετε τίς μιμήσεις, γιατί δέν έχουν καμιά αξία. Προστα-θήστε ν' άποκτήσετε δικό σας ύφος. Άλ. Τσινανό η Ν. Διαβάστε καλούς πεογράφους. Ν. Μπιλιλή η Ν. Θεσσαλονίκη: Καλά είνε και φαίνεται πως θα γράψετε καλύτερα. Μην άπογοητεύεσθε. Γεράσιμον Σαραντόπουλο η Ν. Ρόδον: Η έπίση-α συνδρομή του «Θησαυρού» διά τό έξωτερικόν είνε πέντε (5) χαρ-τίνας άγγλικές λίρες. Στείλτε μας μιá Τραπεζική έπίταγή. Τάκην, Πειραιά: Ζητήστε πληροφορίες από τόν «Έλληνοαμερικαν-ικόν Σύνδεσμον, όδός Τζωρτζ, άριθ. 6, Άθήνας, «Ρετζ». Πύρ-γον: Απομένει που δέν μπορούμε να σας έξυπρητήσωμε. «Τη-λ ε ρ ω τ ε υ μέ ν ο ν», Θεσ/νίκη: Και σ' έσας δίνομε την ίδια άπάντησι. Τακτικόν άναγνώστη η Ν. Φροντίστε να ήρθη-τε μόνος σας την έξηγησι που ζητάτε από τους άλλους. Β. Σο-πα ν τ ι έ, Ύδραν: Δέν δημοσιεύομε συνεργασίαν άναγνώστην. Οι στίχοι σας: «Φεύγω και σ' άποχαιρέτ», πέραν της Μεσογείου...» μας συνεκίνησαν ιδιαίτερος. Σοφία η Ν. Καστορού η Ν. Βό-λον: Ζητήστε σχετικές πληροφορίες από τόν Έλληνοαμερικαν-ικόν Σύνδεσμον, όδός Τζωρτζ, άριθ. 6, Άθήνας, «Ρετζ». Πει-ραιά: Σας ευχαριστούμε για τίς δυό σελίδες του δρόμου. Σ. Κ. Ιωάννη: Ζητήστε πληροφορίες από ένα Βιβλιοπωλείο. Δέν είμε-θα παραγγελιοδόχοι. «Σ ύ λ ο γ ο κ ο ρ ι τ σ ι ώ ν»: Ευχα-ριστούμε για τό γράμμα. Όλα θα γίνουν. Μαθήτριαν Κ.: Θέλετε την διεύθυνσι μιás μεγάλης υοδίας τών Παρισίων: Τόσο σχήμα λοιπόν σας ράβει ή δική σας. Αλλάξτε την να παρ στην όργη! Γ. Μελλισόπουλο η Ν. Ένταθα: Δέν ενεκριθήσαν. δυστυχώς. Τ σ ε λ ι γ κ ο π ο ύ λ α ν, Μοσχάτον: Μας γράφετε: «Έχω κάνει από καιρό άνάπτυξιν τό ρητό «Ματαιότης ματαιότη-των τά πάντα ματαιότης» μ' έξωτερικην έπιτυχίαν». Γιατί, λοιπόν, κάθεστε και γράφετε ποιήματα; Ματαιότης και αυτά, δεσποινίς, ματαιότης...

Γυμναστική με τό χορό

—Αν οι γυναίκες δέν έχουν συχνά δρεξί να κάνουν γυμναστική, λατρεύουν όμως σχεδόν όλες τό χορό. Αυτός συν-δυάζει τό τερπνόν μετά του ώφελιμου... Μά γιατί ή διασημή Άμερικανική καθη-γητρία της φυσικής άγωγής Τρέμον είχε την πρωτότυπη ιδέα ν' άναστήση στους χορούς διάφορων χωρών τίς άπαραίτη-τες κινήσεις για την άρμονία του σώ-ματος.

1
Όμοια με χορεύτρια Ινδικού νοού, ή Τρέμον, γονατιστή όπως είνε, γέρνει τό σώμα της προς τά πλάι. Έπειτα κάνει μιá περιστροφική κι-νυοί του κορμού, με τό χέριο τεντω-μένο και τους καρπούς λυγισμέ-νους προς τά πάνω.

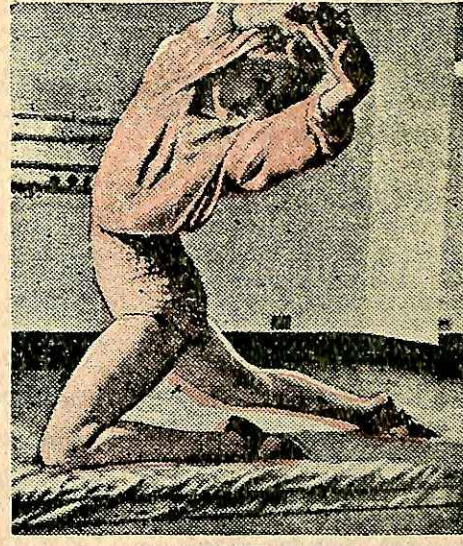
2
Η κίνυσις αυτή έχει σκοπό να δυ-ναμώση τό διάφραγμα και να κάμη πιο ευλύνιστη τη μέση. Με τό ένα νόνο στο γή και τό άλλο πόδι καλά τεντωμένο προς τά πίσω, ή χορεύτρια λυγίζει τόν κορμό της και προς τά δυό μέρη.

3
Οι γυναίκες είνε συχνά άδέξιες, ό-ταν περπατούν ή κάθονται. Η Τρέ-μον τό άποδείξει όχι σε έμφυτη δει-λία τους, αλλά σε άτελή άνάπτυξιν των μυών. Άν όλες οι γυναίκες — λέει — δούλευαν συνεχώς τό χέριο και τά πόδια τους, σαν τίς χορεύ-τριες των νήσων Μπαλί που εκφρά-ζουν την ψυχή του χορού με κινή-σεις των δακτύλων και τών χειρών, θ' άποκτούσαν μιá μαγευτική χάρι, «άερα» και ευκίνησια.

4
Δέν θα έξέρετε πιθανώτα να συν-τονίσετε τους μύς σας με τίς κινή-σεις σας. Θάπρεπε να σας χορη-μέυση ως πρότυπο ή Κλεοπάτρα, ή ώραιο Κλεοπάτρα που ζετρελλάνε τους συγχρόνους της. Με τίς κνή-μες ένωμένες άνασηκνέσθε στη μύτη τών ποδιών. Έπειτα λυγίστε τά νόνα και τους καρπούς τών χειρών. Στη στάσι αυτή, θα μοιάζε-τε με άρχαία Αιγυπτία χορεύτρια.

5
Οι χωριάτικοι χοροί, με τίς ζωηρές και ελεύθερες κινήσεις τους, είνε ό,τι χρειάζεται για να κάνουν τους μύς σφιχτούς κι' άλύγιστους. Η Τρέμον εκτελεί τό παρόμοιο αυτό βήμα, τινάζοντας τό ένα πόδι της τεντωμένο προς τά έξω και ρίχνον-τας όλο τό βάρος του σώματος της πάνω στο άλλο τό πόδι. Λυγισμέ-νο. Η κίνυσις αυτή, ανοδοευμένη από μιá τάλαντησι τών μπράττων από μιá κλίσι του κορμού, είνε έ-ζαιρετη για τους μύρους, τη μέση και τίς κνήμες.

6
Σας άρέσει αυτή ή στάσις της Τρέ-μον. Είνε γεμάτη οίθερος χάρι. Ί-σως δέν θα ύποσέετε να φτάσετε και σεις σε μιá τέτοια τελειότητα, άκόμη κι' αν έχετε καταβάλει πολ-λές προσπάθειες, πάντως όμως τό σώμα σας θ' άποκτήση έτσι περισσό-τερη ευλύνισια με τη γυμναστική του χορού. Συγχρόνως θα ώφεληθή-τε και από ψυχικής άπόψευς, γιατί ή σωματική ευεξία έπιδρά σημαντι-κά και στο ήθικó. Θα είστε δηλαδή διαρκώς ευδιάθετη ευχάριστη και περιζήτητη σε κάθε συντροφία.

Η συχώρεσι

Ήταν μία δυσωπή μέρα του χειμώνα κι' ο παππας του χωριού περπατούσε άβυσσά στο μικρό δρόμο, πλάι στον ήσυχο γιαλό, ακούγοντας το μουσικό ψήθυρο του νερού. Ένοιωθε μέσα του μεγάλη γαλήνη, γιατί σε λίγο θα έβλεπε τη γοργά του υπέρτατα που έμενε από καιρό μόνη της στο ένα χαμηλό σπιτάκι, έξω από το χωριό, με την ανέλδο της και κάμπισσες κόττες, μη θέλοντας με κανένα τρόπο να κατοικήσει μαζί με το γιο της, γιατί της άρεσε, περισσότερο η εδωχή.

Γύρω του δεν φαινόταν κανένας. Καθώς προχωρούσε, μ' ένα άναρθο χαμόγελο στα χείλη του, άφασα είδε να βγαίνει από κάτω κλαδιά ένας άνθρωπος κακοντυμένος και χλωμός μ' άγρια μάτια.

Όταν έφτασε λίγα βήματα μπρος απ' τον παππά, στάθηκε σαν φοβισμένος και τον ωύησε:

— Έσύ είσαι ο παππας του χωριού;

Ο παππας έγνωσε καταφατικά με το κεφάλι του κι' ο άλλος πρόσθεσε χαμηλόφωνα:

— Θάω να μ' εξομολογήσης, πάτερ μου.

Ο παππας παραξευήθηκε και του είπε:

— Μα αυτή την ώρα;

Βλέποντας όμως την ικετευτική ματιά του άγνωστου του είπε:

— Έλα μαζί μου.

Προσώρσαν κι' οι δυο με γοργά βήματα κι' όταν έφτασαν στην έκκλησία και υπήκαν μέσα, ο άγνωστος γονάτισε μπρος του μη τρωμάνας ν' ανιείη το στόμα του. Ύστερα όμως από λίγες στιγμές γίγνησε τους διαταγμούς του κι' άρτίσε:

— Μισή ώρα έχει παρόσει απ' τη στιγμή πουάνα ό,τι άκανα κι' άκόμα δεν ήμπορώ να καταλάβω πως έγινε αυτό. Τόσο σκοτίστηκε το μυαλό μου! Πρέπει να μ' άκούσης όμως ως το τέλος και τότε θα δης πως δεν είμαι κανένας κακούργος. Κι' αν δεν μου δώσης συχώρεσι, τότε θα πάω να πινώ χωρίς άλλο, Κι' όλα αυτά τάκανε η πείνα. Άκουσέ τα όμως όλα, πάτερ μου, απ' την άρχη. Έδώ κι' ένα ήμισυ μ' έδιωξαν μαζί μ' άλλους εογάτες απ' το ενοχαστάσιο που δουλεύα κι' έτσι μ' άσπασαν χωρίς ψωμί. Τις τελευταίες λοιπόν τώρες μέρες δεν είχα πιά ούτε λεπτό. Ήμουν τρεις μέρες νησιτικός κι' ένοιωθα πως λίγη ήταν η ζωή μου. Σήμερα όμως περπατώντας στην άκρη του γιαλού έφτασα σ' ένα

να χαμηλό σπιτάκι όπου έβρισε μία γοργά.

— Αυτό το σπιτάκι είχε πράσινα παραθυρόφυλλα: τον δέκωκε ο παππας κούδοντας την άγωνία του.

— Ναί, πράσινα... Μπήκα λοιπόν μέσα και ζήτησα απ' τη γοργά να φάω. Αυτή όμως φαίνεται ότι τούαζε και μου φώναζε: «Έξω κάκουγε!» Πήδησα, τότε έπάνω της και την έπιασα απ' το λαιμό... Όταν θυμάμαι εκείνες τις στιγμές τούω, όλόκληρος... Σε λίγο η γοργά έμεινε άκίνητη κι' η άναπνοή της σταμάτησε! Βγήκα τότε σαν τρελλός από κεί μέσα κι' ύστερα από λίγο βρέθηκε μπροστά σου...

Ο παππας που παρακολούθησε μ' άγωνία τη διήγησι του δολοφόνου, ένοιωθε τώρα μία μεγάλη θλίψη. Άρχισε να προσευχεται σιωπηλά και σε λίγο κατόρθωσε να ρωτήσει τον άγνωστο:

— Ήταν μία κοντή γοργά μ' άσπια μαλλιά;

— Άκριά,...

Ο παππας με μεγάλη δυσκολία συγκρατούσε τώρα τα δάκρυά του, που ήταν έτοιμα να τρέξουν για να ξελαφρώσουν τον κοινό πόνο του. Απ' την άλλη μεριά άκουσε την κομμένη άναπνοή του κακούργου που στεκόταν εκεί μπροστά του συντομιμένος απ' τη μετώνα σαν να ψιθύριζε άπεληπισμένα: «Λυπήσου με... Λυπήσου με!» Και φαντάστηκε τότε πως έβλεπε πολλούς ανθρώπους που πέθαιναν από την πείνα, χωρίς να τους δίνη κανένας ένα ξεροκόμματο από συμπόνοια.

Κρατώντας τότε με τα χέρια του το στήθος του έδωσε συχώρεσι στο δολοφόνο κι' όταν εκείνος ήταν έτοιμος να φύγη του είπε:

— Πάρε κι' είκοσι φράγκα για να φάσσης ως την πόλη, όπου υπορείς να βούς έργασία. Και τώρα φύγε... φύγε...

★

Ο παππας έμεινε για λίγο άκίνητος στη θέση του. Ύστερα άτρεξε έξω απ' την έκκλησία, άνυπόμονος να φάσση στο χαμηλό σπιτάκι που θάβρισκε ίσως νεκρή τη υπέρτατα του.

Όταν βρέθηκε έξω απ' το σπιτί δρασκέλασε το κατώφλι και υπήκοντας βόηκε τη γοργά έατλωμένη στη μέση της κάμαρας. Έσκυψε κοντά της και είδε ότι η καρδιά της γλυτούσε. Ύστερα από μία δυνατή έντροιδη η γοργά άρχισε ν' άναπνέει έλαφρά και σε λίγη ώρα συνήθε.

Ο παππας έμεινε κοντά της δυο μέρες. Κι' έτσι οι γοναίοι του την άλλη μέρα που ήταν Κυριακή είδον με μεγάλη τους έκπληξη πως ο παππας τους δεν φάνηκε στην έκκλησία. Φαντάστηκαν γίλια δυο πράγματα... Μα κανείς δεν υποψιάστηκε την αλήθεια. Κανείς δεν έβλεπε ποτέ την τραγική ιστορία του αλήτη και της υπέρτατας του παππά, του λειτουργού του Ύψιστου με τη μεγάλη καρδιά που έδωσε να συγχωρή.

ΖΑΝ ΖΑΚ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο κευρέας του Ούγκω

Ζη άκόμη στην Αμερική ένας Γάλλος 101 ετών, όνομαζόμενος Άστιέ, που καυγάτι ότι υπήρξε προ 80 ετών κουρέας του Βικτώρος Ούγκω, στο Παρίσι, κι' ότι τον είχε πλάτη του επί 3 χρόνια. Βεβαίως ότι ο ποιητής ήταν βασιλιάς κι' άεργάπητος άνθρωπος, που ενδιαφερόταν για κάθε τι και τον ασυτοσε συχνά για την οικογένειά του. Φανέρωσε επίσης μία άδίσκριτη λεπτομέρεια: Ο Ούγκω του ζήτησε να του έλαφώνη πολύ τα μαλλιά στους κροτάφους, για να φαίνεται πλατύτερο το μέτωπό του. Τέλος, ο Άστιέ δλώνει ότι ο Ούγκω ήταν πάντοτε... σφιχτοχέρης στα πομπώτικα του!

Γάμοι άψε-σβύσε

Πώς παντρεύονται οι σημερινοί άνθρωποι

Οι άνθρωποι των περασμένων γενεών, δεν θα πίστευαν ασφαλώς τα μάτια τους, αν μπορούσαν να διαβάσουν οτίς σημερινές έφημεριδες την περιγραφή μερικών από τους μεταπολεμικούς γάμους.

Να μερικές τέτοιες περιγραφές, σταχυολογημένες από τον παγκόσμιο τύπο.

Η Άγγλιδα μίς Βάιολετ Ήταν μαριανόταν στο Λονδίνο, περιμένοντας μέσα με τη μέρα, το τηλεγράφημα του μνηστήρας της, που θα την καλούσε να πάη στη Νέα Ύορκ, για να κάμουν τους γάμους των.

Ο μνηστήρας της ήταν άμερικανός στρατιώτης και λεγόταν Ρίτσαρντ Σίμμονς. Δεν άνηπομονούσε κι' αυτός λιγώτερο για να οφείη στην άγκαλιά του την όμορφη Βάιολετ. Άλλα απαιτούντο πάρα πολλές διατυπώσεις και περσάν δυο περίπου μήνες ως πού να στείλη το περιπόλοτο τηλεγράφημα.

Η Βάιολετ πήρε άμέσως χαρούμενη το πρώτο άεροπλάνο και έφυγε για τη Νέα Ύορκ. Προτού να φύγη έστειλε ένα ραδιοηλεγράφημα στον άγαπημένο της:

«Έρχομαι και μαζί μου έρχεται όλη η άγάπη μου»

Ο Σίμμονς περίμενε την άφιξη της στο άεροδρόμιο κρατώντας στα χέρια του ένα μπουκέτο από ώρια άσπρα τριαντάφυλλα.

Άλλα, κατά την άποβίθαι, είδε την Βάιολετ να σπριζέται στο χέρι ενός από τους άξιωματικούς του σκάφους.

—Ο σύζυγός μου, είπε άτάραχη στον Σίμμονς. Παντρεύτηκα κατά το ταξίδι.

Ο δυστυχισμένος μνηστήρας έκαμε μ' της προσέγγιση το μπουκέτο με τα λουλούδια, άλλα μετάνιωσε και, αντί να το δώρη στη Βάιολετ, το πρόσφερε στον άνδρα της!

Ένας άλλος γάμος, που άποτελεί το μεγαλύτερο ρεκόρ αυτού του είδους είνε το εξής:

Ος προχθές άκόμη κανείς δεν άξερε τη μικρή πόλη Χικουάνγκου της Καλιφορνίας. Άλλα τώρα είνε άναριθμητα τα ζευγάρια των έρωτευμένων που συρρέουν από όλη την Αμερική σ' αυτή για να τιάσουν τους γάμους τους.

Ο λόγος πού έκαμε αυτή την πόλη να βγίη από την ήρεμία και την άφανεσία της ήταν ένας γάμος άσπρα, που έγινε σ' αυτήν πριν από λίγον καιρό.

Το περασμένο Σεπτέμβριο ένας νέος και μία νέα πήδησαν από το τρέινο στο σταθμό της Χικουάνγκου.

—Πόσο θα μείνουμε εδώ; ρώτησαν το σταθμάρχη.

—Είκοσι λεπτά, άπάντησε αυτός.

—Ο νέος και η νέα έτρεξαν προς την πόλη.

—Πού είνε το σπιτί του πάτορος; ρωτούσαν. Εύτυχώς το σπιτί αυτό δεν ήταν μακριά.

—Θέλουμε να παντρευτούμε και γρήγορα... προτού να φύγη το τρέινο, είπαν στον πάτορα, που εξαπλήρωσε πρόθυμα και ταχύτητα την έπιθυμία τους.

Το τρέινο ξεκίνησε σε λίγο με τους δυο νεονύμφους. Ο Τζέρολντ Μπόλλερ και η Μάρτζορι Στέφενσον είχαν γνωριθί μέσα σ' αυτό. Τα έφτιασαν γρήγορα-γρήγορα και σαν πρακτικοί άνθρωποι που ήσαν άποφασισαν να παντρευτούν κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, που έγινε έτσι το γαμήλιο ταξίδι τους.

Άλλα, άς άφήσουμε την Αμερική για να γυρίσουμε στη γηραιά μας ήπειρο.

Στη Βιέννη μιλούν άκόμη για την περίπτωση του ύπολοχου Κρασνίγκω.

Ο Ρώσος αυτός άξιωματικός μπήκε ένα βράδυ του περασμένου μηνός σ' ένα από τα κοσμικά κέντρα της αυστριακής πρωτεύουσας και κάθισε σ' ένα τραπέζι.

Μερικά μέτρα πιο πέρα, ήταν καθισμένη σ' ένα άλλο τραπέζι μία νέα, με ώρια όλομαυρα μάτια, που του έκαμε από την πρώτη στιγμή εξαίρετική έντύπωσι.

Σε λίγο έβγαλε το καρνέ του, έγραψε μερικές λέξεις σ' ένα φύλλο και το έδωσε στο γκαρσόνι για να το πάη στη νέα.

Της έγραψε:

(Μου άρέσει το καλό φαγητό. Σου άρέσει και σένα; Ξέρεις να μαγειρεύς το σολωμό; Ξέρεις να φτιάγνης τα έθνικα ρωσικά γλυκίσματα;)

Η νέα άπάντησε:

(Μου άρέσουν τα καλομαγειρευμένα και χορταστικά φαγητά. Ξέρω να μαγειρεύω το σολωμό, καθώς και εκατό άλλα είδη ψαριών κατά όσα διαφορετικούς τρόπους. Ξέρω επίσης να φτιάγνη όλα τα γλυκίσματα που συνήθίζονται στις διάφορες χώρες του κόσμου. Έχω δίπλωμα με (άριστο) μαγειρικής και ζαχαροπλαστικής.)

Ο άξιωματικός σηκώθηκε τότε, πήγε στο τραπέζι της, συστήθηκε και κάθισε κοντά της.

Επειτα από λίγη ώρα, η νέα σηκώθηκε για να φύγη.

—Πού πάτε; ρώτησε ο Κρασνίγκω.

—Σπιτί μου, άπάντησε η νέα. Είνε άρνα...

—Πηγαίνετε αύριο, είπε ο άξιωματικός. Περιμένετε να παντρευτούμε πρώτα.

Πραγματικά, διατυπώθηκαν στο κέντρο, και το άλλο πρωί ο Κρασνίγκω έτρεξε για να πάη την άπαιτούμενη άδεια. Οι γάμοι του με τη νέα έγιναν πριν από το μεσημέρι.

ΣΑΞ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ του Μεδονυκτίου

11ον

Σκυμμένος πάνω από το προσέφαλο του Τζιοβάννι Ρίτσι, ο Μάξ άκούγε τις τελευταίες εξομολογήσεις του.

Η φωνή του Ιταλού ήταν πολύ άδυνάτη. Μιλούσε λαχνασμένα και ο ντεκτεβίθ του δόταν κάθε τόσο πως δεν θα μπορούσε να συνεχίση.

Δεν ήξερα πως η μίς Κέμπερλεϊ βρισκόταν στο ύπόγειο του Χό - Πιν, είπε. Ο θεός είνε μάρτυρς μου ότι το άγνοούσα... Το έμαθα την τελευταία στιγμή από το Σαίντ... και έτρεξα πίσω από τη Μαχάρα όταν την είδα να μπαίνει μέσα στο δωμάτιο όπου την είχαν φυλακισμένη...

—Η αυτοβυσία σας την έσωσε, είπε ο Μάξ.

Ένα θλιβερό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο του Ιταλού, που δεν είχε πιά τη συνήθη σμένη ύπουλη έκφρασι του. Μία ήρεμία ήταν άπλωμένη τώρα πάνω στα χαρακτηριστικά του, που είχαν γίγνη, ζαφνικά, συμπληπτικά σχεδόν.

—Ήταν καλύτερο πού έγινε έτσι, έκαμε, σαν να άπαντούσε σε κάποια κρυφή σκέψη του... Το ξέρω πως θα πεθάνω... Άλλα δεν λυπούμαι... γι' αυτό.

—Ποιός σκότωσε τον Όράτιο Βερνόν; ρώτησε ο Μάξ.

—Ο Σαίντ άπάντησε ο Ρίτσι. Έτσι είνε διατάξει ο κύριος Κινγκ.

—Για ποιό λόγο;

—Ο Όράτιος Βερνόν είναν έδω τη γυναίκα του στο Λονδίνο, τη στιγμή που φανταζόταν ότι έπρεπε να βρικήται στη Σκωτία. Επειτα εξακρίβωσε ότι δεν είχε πάει ποτέ εκεί... Κατέφυγε τότε σε διαφόρους ντετεκτίβ, ζητώντας ν' άσχοληθουν μ' αυτή την υπόθεση... Είχαν άρχισει να γίνονται έπικίνδυνος... και ο κύριος Κινγκ δεν ήθελε να έχη ενόχλησεις... Άνέθεσε, λοιπόν, στο Σαίντ...

—Καταλαβαίνω έκαμε ο Μάξ. Και την κυρία Βερνόν;

Η φωνή του Ρίτσι γινόταν όλοένα και πιο άδυνάτη.

—Είχαμε κάμει γνωστές στην κυρία Βερνόν τις υποψίες του συζύγου της και... πρόσπαθούσαμε να βρούμε μία εξήγησι πού θα τακτοποιούσε τα πράγματα...

—Η κυρία Βερνόν έμεινε σ' αυτό το διάστημα στο ύπόγειο κέντρο του Χό - Πιν;

—Όχι... Είχε πάει στο σπιτί της Νύρς Πρόκτορ...

—Καλά, συνεχίστε.

—Οι ενέργειες του Όρατίου Βερνόν είχαν άρχισι στο άναμεταξύ να ένοχλουν τον κύριο Κινγκ... και έτσι συνέβη εκείνο που ζήτητε...

Η κυρία Βερνόν έμεινε σ' αυτό το διάστημα στο ύπόγειο κέντρο του Χό - Πιν;

—Όχι... Είχε πάει στο σπιτί της Νύρς Πρόκτορ...

—Καλά, συνεχίστε.

—Οι ενέργειες του Όρατίου Βερνόν είχαν άρχισι στο άναμεταξύ να ένοχλουν τον κύριο Κινγκ... και έτσι συνέβη εκείνο που ζήτητε...

Η κυρία Βερνόν έμεινε σ' αυτό το διάστημα στο ύπόγειο κέντρο του Χό - Πιν;

—Όχι... Είχε πάει στο σπιτί της Νύρς Πρόκτορ...

—Καλά, συνεχίστε.

—Οι ενέργειες του Όρατίου Βερνόν είχαν άρχισι στο άναμεταξύ να ένοχλουν τον κύριο Κινγκ... και έτσι συνέβη εκείνο που ζήτητε...

Η κυρία Βερνόν έμεινε σ' αυτό το διάστημα στο ύπόγειο κέντρο του Χό - Πιν;

—Όχι... Είχε πάει στο σπιτί της Νύρς Πρόκτορ...

—Καλά, συνεχίστε.

—Οι ενέργειες του Όρατίου Βερνόν είχαν άρχισι στο άναμεταξύ να ένοχλουν τον κύριο Κινγκ... και έτσι συνέβη εκείνο που ζήτητε...

Η κυρία Βερνόν έμεινε σ' αυτό το διάστημα στο ύπόγειο κέντρο του Χό - Πιν;

—Όχι... Είχε πάει στο σπιτί της Νύρς Πρόκτορ...

—Καλά, συνεχίστε.

—Οι ενέργειες του Όρατίου Βερνόν είχαν άρχισι στο άναμεταξύ να ένοχλουν τον κύριο Κινγκ... και έτσι συνέβη εκείνο που ζήτητε...

Η κυρία Βερνόν έμεινε σ' αυτό το διάστημα στο ύπόγειο κέντρο του Χό - Πιν;

—Όχι... Είχε πάει στο σπιτί της Νύρς Πρόκτορ...

Ο Τζιοβάννι Ρίτσι είχε κλείσει τώρα τα μάτια του και η άναπνοή του μόλις άκουγόταν. Μερικά λεπτά άργότερα, η άναπνοή του μόλις άκουγόταν.

Ο ντετεκτίβ βγίκε άργά από το δωμάτιο. Οι πιο άντιπαρτίκες σκέψεις κυλούσαν μέσα στο μυαλό του. Του φαινόταν σαν να είχε ζυγνήσει από ένα άλλόκοτο όνειρο, που ήταν άληθινα γοπευτικό μ' όλη την τραγικότητά του...

Ένα αυτοκίνητο τον μετέφερε σε λίγο στο μέγαρο της Σκότλαντ Γουάρντ.

—Η Μαχάρα εξαφανίζεται

Είχε ξεμειώσει πιά όταν ο Μάξ έφθασε στο γραφείο του Ντυντμάρ.

Το πρόσωπο του έπιθεωρητού της Σκότλαντ Γουάρντ, μ' όλη την κούρα και τη νυκτερινή άγρυπνια, άκτινοβολούσε από χαρά.

—Όλα έτελειώσαν! έκαμε, βλέποντας το Μάξ.

—Θέλετε να πής ότι οι κακοποιοί συνεληφθήσαν; ρώτησε ο ντετεκτίβ.

—Ναί, άπάντησε ο Ντυντμάρ μ' ένα θριαμβευτικό ύφος.

—Όλοι;

Το πρόσωπο του έπιθεωρητού σκυθρώπασε ζαφνικά.

—Όλοι... έκτός από ένα, άπάντησε.

—Τον κύριο Κινγκ;

—Ναί, καλά το καταλάβατε. Τον κύριο Κινγκ.

—Ώστε ο κύριος Κινγκ ή καλύτερα ή στανική Μαχάρα σάς έξωφυνε;

—Ναί, άλλα όχι για πολλόν καιρό.

—Τι κρίμα!

—Μη στενωχωρήθε. Θα την βρούμε. Το Λονδίνο είνε βέβαια μεγάλο, άλλα δεν θα μās ξεφύγη.

—Αυτό το πιστεύω. Η γυναίκα κα αυτό είνε ο ίδιος ο διάβολος, άλλα δεν θα κατορθώση να γλυτώση. Θα σάς βοηθήσω κι' έγω στις ενέργειές σας. Διηγήθητε μου όμως τι άκριβώς συνέβη.

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

να έρηνικό μέρος φάνηκε μία βενζινακάτος. Από πού βγίκε; Πού ήταν κρυμμένη; Αυτά δεν άπασκόλησαν το Ρότζερς καθόλου. Θα τα εξακρίβωνε κατόπιν. Προς το παρόν έπρεπε να βάλη στο χέρι τους κακοποιούς.

—Η βενζινακάτος άρχισε να τρέχη με διαβολομένη ταχύτητα. Οι άστυνομικοί την άκούλουναν.

—Σταθήτε!... Έν όνόματι του νόμου! φώναξαν στους κακοποιούς.

—Μά δεν τους έδόθηκε καμία άπάντησι.

—Έτσι το κυνηγητό συνεχίσθηκε μέσα στο σκοτάδι λιασάλες, πεισματάρδες.

—Η όμηλη ήταν πυκνή. Για μία στιγμή η βενζινακάτος με τους κακοποιούς χάθηκε από τα μάτια των άστυνομικών.

—Ο Ρότζερς διάταξε τότε ν' αυξήσουν ταχύτητα. Δεν έπλεσαν πλέον, πετούσαν. Έτσι μπέρεσαν σε λίγο να διακριθούν την βενζινακάτος των Κινγκ.

—Πρέπει να τους βάλουμε στη μέση, είπε ο Ρότζερς στους άνδρες του.

—Κι' έδωσε διαταγή στη μία από τις δυο άστυνομικές βενζινακάτους, την πιο ταχύτερη, να προχωρήσει έμπρός και να προσπαθήση να κόψη το δρόμο των κακοποιών.

—Έτσι κι' έγινε. Η άστυνομική βενζινακάτος πετώντας πάνω στο νερό, φεύγοντας με δαιμονιώδη ταχύτητα μέσα στην όμηλη κατόρθωσε να φτάση και να περάση τη βενζινακάτος των Κινγκ.

—Είχε φτάσει η κρίσιμη στιγμή.

—Μη στενωχωρήθε. Θα την βρούμε. Το Λονδίνο είνε βέβαια μεγάλο, άλλα δεν θα μās ξεφύγη.

—Αυτό το πιστεύω. Η γυναίκα κα αυτό είνε ο ίδιος ο διάβολος, άλλα δεν θα κατορθώση να γλυτώση. Θα σάς βοηθήσω κι' έγω στις ενέργειές σας. Διηγήθητε μου όμως τι άκριβώς συνέβη.

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

—Ο Ρότζερς με τα λαγωνικά του περιέμενε με τα αυτομάτα στο χέρι. Γύρω άπλωνόταν άπόλυτη ησυχία. Σκοτάδι σκέπαζε το ποτάμι. Έξωφρα από ε

—Ο Ρότζερς με τις δυο βενζινακάτους πού είχε στη διάθεσί του περιέμενε τους κακοποιούς στον Τάμεσι. Δεν υπήρχε καμία άμφιβολία ότι κάποιος από τις μυστικές εξόδους τους έθαζαν στον ποταμό. Κι' έτσι συνέβαινε πράγματι.

δλους ασφαλως, τράβηξε α στραπαίσα το πιστόλι του και πυροβόλησε εναντίον μας.

— Τον άθλιο!...
— Ευτυχώς ή σφαίρα του πέ-
ρασε πάνω απ' τα κεφάλια μας,
χωρίς να χτυπήσει κανένα. Δεν
κρατήθηκε και την ίδια στιγμή
τουτέπια δυο σφαίρες κατά-
στηπα, πριν προφτάσει να ξε-
ναυαγοβόληση. Το πιστόλι του
έφυγε από το χέρι, στριφογύ-
ρισε σαν οδούρα κι έπεσε στο
ποτάμι.

— Το σώμα του επέπλευσε λί-
γες στιγμές κι έπειτα βυθί-
στηκε μέσα στα μαύρα νερά.
— Οι άλλοι κακοποιοί είχαν
τρομοκρατηθεί και περίμεναν
να πλοισάσουμε, με τα χέρια
υψωμένα.

— Έμπρός! Διάταξε.
— Ξεκίνησαμε, αλλά την ίδια
στιγμή μια βλαστήνια μου έ-
φυγε. Πρόσεξα ότι ή Μακάρα εί-
χε εξαφανισθεί απ' τη βενζινα-
κι στο τμήν Κινέζων. Ή διαπίστω-
σε αυτή μ' έκανε έξω φρενών.
Μαντεύεις τί είχε συμβεί;

— Περρίπου.
— Τη στιγμή που πυροβόλη-
σε ο Κινέζος και τον αντίτυπο-
βάλασε, ή τετραπέρατη αυτή
γυναίκα βρήκε τον καιρό να
συρθεί στο πίσω μέρος της βεν-
ζινακάτου και να γλυστορήσει
στο ποτάμι.

— Χωρίς να την αντιληφθώ;
— Όμοιο λογ' όμως δεν καταλά-
βαινε τίποτε. Πάντως μόλις αν-
τηλήφθη τι συνέβη έλαβε τα
μέτρα μου. Διάταξε τη μία βεν-
ζινακάτου να πλησιάσει και να
αυτοαλωτίσουν τους κακοποι-
ούς. Με την άλλη βενζινακάτο
άρχισα να έρευνώ στο ποτάμι,
κάνοντας μεγάλες κύκλους.
Βρήκαμε τους προδοείς δεξιά
κι άριστερα. Έρευνήσαμε παν-
τού. Δυστυχώς όμως χωρίς ά-
ποτέλεσμα.

— Ή διαβολογυναίκα είχε γί-
νει άφαντη, λές κι άνοιξε το
ποτάμι και την κατάπιε. Πού
νάχε πάει; Όσο γρήγορα κι
άν είχε κολυμπήσει δεν μπο-
ρούσε να έφτασε αντίκρι μί-
σα σε λίγα δευτερόλεπτα. Άν
υπήρχαν πλοία εκεί γύρω θα
μπορούσε να καταβύνη σ' ένα
απ' αυτά. Μα το ποτάμι στο μέ-
ρος αυτό ήταν έρημο.

— Συνέπως;
— Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να
πώ τίποτε.

— Λέτε να πνίγνκε;
— Άν επρόκειτο για όποια,
θήποτε άλλη γυναίκα θα τό
πίστευα. Γι' αυτή όμως όχι. Ή
Μακάρα δεν είχε από τις γυ-
ναίκες που πνίγονται σε μία
κουταλιά νερό.

— Τότε τί έγινε;
— Τί έγινε; Αυτή είχε και ή
δική μου άπορία. Ή άπορία και ή
λύσσα μου συγχρόνως, γιατί
γλυττώρη άνάμεσα από τα χέ-
ρια μου.

— Μην άνησυχείς φίλε μου.
Τό Λονδίνο είναι βέβαια πολύ
μεγάλο, αλλά θα την βρούμε.
Όπου κι άν πάμ.

— Και βέβαια θα την ξανά-
βρούμε.

Τό 'Ισοπυούτον Άφροδίτη

Μητροπόλεως — Υπατίας 11
Τηλ. 26-389

Δέχεται 10 — 1 και 4 — 7 μ.μ.
Εφαρμόζει τας τελευταίας
μεθόδους της 'Υγιεινής — Καλ-
λονής — Αισθητικής.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικά — Μεταδοτικά —
Σεξουαλικά.

ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

Άβέρωφ 11α, 6-8 μ.μ.
Τηλ. 53-807

Καλλιόπη Ζουργομαλίδου —

Παπαδοπούλου

Μαιευτικά — Γυναικολογικά
Άγ. Ζώνης 66. — Τηλ. 81-682
Δέχεται καθ' έκάστην 3-6 μ.μ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ με τὸ φράκο

Πὼς έγινε «άστηρ» ἡ
Φραντσέσκα Γκάαλ

Πρὶν ἀπ' τὴ στέψη του καὶ
τὴν τόσο σύντομη βασιλεία
του, ὁ τότε πρίγκηψ τῆς Οὐ-
αλλίας καὶ ἦδη δούξ τοῦ Οὐίν-
δορ λάτρευε τὸ κυνήγι, τὸ
καλὸ κρασί, τὴς εὐθυμίας συν-
τροφίαις, τὰ ὠραία τοπία καὶ
τὴν ταϊγγανική μουσική. Τά-
βρισμα, λοιπόν, ὅλα στὴν Οὐγ-
γαρία, καὶ γι' αὐτὸ, κατὰ τὰ
συχνὰ ταξίδια του στὸ ἐξωτε-
ρικό, περνούσε ὁμορφες κι' ἀ-
έχαστες ἡμέρες στὴ θύβδα
πείθι.

Οἱ φιλόξενοι Οὐγγαρέζοι, ὅ-
ποκούοντας σὲς συντάσεις πού
τοὺς ἔκανε ἡ ἀστυνομία με τοὺς
χοκολλήσεις, καὶ με τὴς ἐπιμε-
ρίδες, φρόντιζαν νὰ μὴν τὸν
ἐνοχλοῦν καθόλου με τὴν πε-
ριέργειά τους, δὲν προσπα-
θοῦσαν νὰ τὸν φωτογραφίσουν
στὸ δρόμο, ἀπέφευγαν ἀκόμη
καὶ νὰ τὸν κυττάζουν ἐπιμο-
να. Πολλὰς ὁμῶς ὠραιότερες
γυναίκες νοίκιαζαν ὁματίαι
στὸ ξενοδοχεῖο «Ντουνοπόλο-
τα», ὅπου ἔμενε «ὁ πρὶν ἐνδια-
φέρων ἄνδρας τοῦ κόσμου» καὶ
φρόντιζαν νὰ βρισκονται, τυ-
χαίως δὴθεν, ἐμπρός του στὴ
σκάλα στὸ μπᾶρ, στὸ κώλλ...

«Ὡστόσο, παρ' ὅλα τὰ τεχνά-
σματα τοὺς, καμιά ἀπ' τὴς
καλλονὰς αὐτὲς δὲν εἶχε κα-
τοφείρει νὰ τὸν πλησιάσει.
Μία νέα ἡθοποιός, ἡ Φραν-
τσέσκα Γκάαλ, ὀρκίσθηκε τότε
νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖ ὅπου εἶχαν ἀ-
ποτύχει οἱ ἄλλες. Ντύθηκε λοι-
πὸν με ἄνδρικό φράκο καὶ, σὲ
μία δεξίωσι, ἔστειλε στὸν πρίν-
κιπα ὅς δικό της, τὸ μπλιέτο
τοῦ συζύγου της γνωστοῦ δη-
μοσιογράφου, ζητώντας του
μια συνέντευξι. Ὅταν ὁ πρίν-
κιπ ἔμαθε ἀπὸ τὸν γραμματέα
τοῦ τὴν ἀποφασιστική ἐπιμονή
τοῦ παρὰξένου ἐπισκέπτη, πῆ-
γε ὁ ἴδιος νὰ τοῦ μιλήσῃ στὴν
αἰθούσα ἀναμονῆς.

Ὅταν ὁμῶς ἀνακάλυψε ὅτι
ἐπρόκειτο γιὰ μίαν χαριτωμένη
γυναίκα χαμογέλασε, ὑποκλί-
θηκε κι' ἔφυγε!
Ἀλλὰ ἡ Φραντσέσκα ἀποζη-
μιώθηκε γιὰ τὴν ἀποτυχία της.
Ἐνὰς Ἀμερικανὸς σκηνοθέ-
της πού κατοικοῦσε στὸ ἴδιο
ξενοδοχεῖο, ἔτοι πού ἦταν
ντυμένη με τὸ φράκο, καὶ τὴ
βρήκε τόσο δισκοβαστική, ὥ-
στε τὴν προσέλαβε ἁμέσως.
Παρ' ὅλες δὲ τὴς διαμετρικές
συναδέλφους καὶ προσηγοριὰς
τοῦ τῆς ἔδωσε στὸς πρώτους
ρόλους σὲ διάφορα φιλμ, πού
σημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἡ Φραντσέσκα ἔγινε γρήγο-
ρα ἔκτοτε, ὅχι μόνον γιὰ τὴν
ὀπέραντὴ ἀγνοχὴ της (γύ-
ριζε συχνὰ 14 ὥρες κατὰ συ-
νέθειαν) ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ξε-
σπάσματα τοῦ θυμοῦ της καὶ
γιὰ τὴς οικονομίες της. Με τὰ
κέρδη της κατάρθρωσε ν' ἀγο-
ράσῃ στὴν πατρίδα της ἕνα
παλιὸ πύργο με τὸ θαυμάσιο
πάρκο του, γιὰ νὰ ξεκουράζε-
ται στὰ διαλείμματα τῆς ἐργα-
σίας της πηγαίνοντας ἱπποσία
καὶ ἀρμεγνώντας τὴς ἀγελάδες.

Ἀπὸ χῆρις ἀπ' τὸν πρῶ-
το της συζύγου, γιὰ τὸν εὐ-
ρίσκει πολὺ μπερδ, ἔναπαυ-
τρεῖτο μ' ἕνα νέο ἐπαρχιό-
τη ἀριστοκράτη, τὸν φραγκόκο
Ντάκοβιτς.

Τὸ Μάρτιο τοῦ 1944, μετὰ
τὴν εἰσβολὴν τῶν χιτλερικών
στρατευμάτων στὴν Οὐγγαρία,
ἡ γερμανική ἀστυνομία ἀποφά-
σισε νὰ συλλάβῃ τὴν Φραντσε-
σκα, ἀφ' ἑνὸς γιὰ εἶχε γυ-
ρίσει φιλμ τὸ Χόλλυγουντ καὶ
στὴ Μόσχα καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ
δὲν ἔθερεῖτο «καθαρόαιμα».

Ἐκάμε λοιπὸν συχνὰ ἐρευνες
στὸ οπίσθιο τῆς οὐ Βουδαπέστη
καὶ στὸν ἐξοχικὸ πύργο της.
Ἡ Φραντσέσκα ὁμῶς εἶχε χα-
θὴ μυστηριώδεις!

Τώρα μόνον ἐξηγήθηκε τὸ
μυστήριο: Ὁ συζύγος της ἀ-
ποκάλυψε ὅτι, σὲς κρίσεις ἡ-
μέρες, τὴν εἶχε χτίσει μέσα
σ' ἕνα κρυφὸ διαμέρισμα τοῦ
πύργου τοῦς, ἀφίοντες στὸν
ταίχο μόνο μίαν μικρὰ τρύπα,
σὲ ὕψος πολλῶν μέτρων, γιὰ
νὰ περνᾷ ὁ ἀέρας κι' ἐφοδιά-
ζοντάς τὴν με μερικὰ τροφίμα.

Ἐτοί, ἡ Φραντσέσκα ὅχι μὴ
νὸ σάθηκε, ἀλλὰ καὶ πῆρε τὸν
τί τὸ της «ἀγωνιστρίδας τῆς Ἀν-
τιοστάσεως». Ἐνὼ δὲ, δὲ με τὴς
γεωργικές μεταρρυθμίσεις, δὲν
ἄφισαν στοὺς μεγαλοκτηματί-
ες τῆς Οὐγγαρίας παρὰ μόνον
100 στρέμματα τὸ πολὺ, γιὰ
τὴν Φραντσέσκα ἔγινε ἐξαιρεσι-
«εἰς ἀνταμοίωσιν τῶν ὑπηρεσι-
ῶν της» καὶ τῆς ἐπετράπη νὰ
διατηρήσῃ τριπλάσια ἔκτασι,
δηλαδὴ 300 στρέμματα ἀπ' τὸ
κτῆμα της καὶ τὸν πύργο της.

Οἱ διασωθέντες διηγήθηκαν
ὅτι, ὅταν συνήλθαν, μετὰ τὴν
πτώσιν τοῦ ἀεροπλάνου, βεβή-
σαν ἐσπληνόμενοι σὲ νοητοφθα-
σίαν φρενία ἀπὸ κισσοῦς καὶ
υπαυτοῦ. Ἦσαν ὅλοι πληνυ-
μένοι. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, γύ-
ρω ἀπ' τὰ συντόμια τοῦ ξε-
ροπλάνου τοῦς, σπρηνόταν
καὶ θουοῦσε ἕνα πλῆθος ἀπὸ
μικροκαυσιμένους μαύρους πού
φορούσαν τουρμπάνια, μεταξὺ
τοῦς μανδῆες καὶ περιέγραφα πάλ-
τελόνια. Ἐνὰς ἀπ' ὅλους, ὁ
ἀγνήτος προφανῶς, πού ξενο-
οῖζε ἀπ' τοὺς ἄλλους με τὸ
κόκκινο χρώμα τῶν μαλλιών του
— σημείον τοῦ ἀξιώματός του
— ἔτρεψε με τὰ γέλια ἀνοιγτά,
γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς ὑπηκόους
του ὅτι τὰ συντάγματα ἐκείνα
ἦσαν, ... τὰ κόκκαλα ἐνὸς τε-
ραστίου πουλιοῦ!

Παρ' ἑλπὴ τὴν προβληματική
θέσιν τοῦς, οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν
ἐπρόσβαν νὰ μὴ γελᾶσουν με
τὸ ἀστέρι ἐκεῖνο θέαμα. Οἱ ἄ-
γριοι τοὺς πλησίασαν τότε καὶ
τοὺς κύτταξαν, χωρίς κανένα
σημεῖο ἔχθοας. Ἐνὰς ἀπ' τοὺς
τραυματίες φοβήθηκε καὶ ση-
μαδεῦε με τὸ αὐτομάτο του ἐν-
σῶμα. Δίχως νὰ φοβηθῇ καθό-
λου, ἐκείνος ἐβγάλε τὸ μαχαί-
ρι του... κι' ἔκοψε τὴ ζώνη τοῦ
Ἀμερικανοῦ! Εὐτυχῶς, ὁ ἀερο-
πόρος δὲν ἔκαμε τὸ λάθος νὰ
πυροβολήσῃ καὶ τὰ πράγματα
τακτοποιήθηκαν.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Παρ' ἑλπὴ τὴν προβληματική
θέσιν τοῦς, οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν
ἐπρόσβαν νὰ μὴ γελᾶσουν με
τὸ ἀστέρι ἐκεῖνο θέαμα. Οἱ ἄ-
γριοι τοὺς πλησίασαν τότε καὶ
τοὺς κύτταξαν, χωρίς κανένα
σημεῖο ἔχθοας. Ἐνὰς ἀπ' τοὺς
τραυματίες φοβήθηκε καὶ ση-
μαδεῦε με τὸ αὐτομάτο του ἐν-
σῶμα. Δίχως νὰ φοβηθῇ καθό-
λου, ἐκείνος ἐβγάλε τὸ μαχαί-
ρι του... κι' ἔκοψε τὴ ζώνη τοῦ
Ἀμερικανοῦ! Εὐτυχῶς, ὁ ἀερο-
πόρος δὲν ἔκαμε τὸ λάθος νὰ
πυροβολήσῃ καὶ τὰ πράγματα
τακτοποιήθηκαν.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ με τοὺς μαύρους ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

Ἡ ἀνεξερεύνητη χώρα
τῶν Λόλο

Παὶν ἀπὸ δυὸ γόνια, ἔπεσε
στὴν καρδιά τῆς Ἀσίας ἕνα ἀ-
μερικανικὸ στρατιωτικὸ ἀερο-
πλάνο. Κανεὶς δὲν ἤξερε στὴν
ἀρχὴ πού ἀκριβῶς συνέβη τὸ
δυστύχημα. Διεδόθη τότε ὅτι οἱ
ἐπιβάτες τοῦ ἀεροπλάνου βε-
σκόνησαν στὴ «Σάνγκαι-
Λά», μίαν βουλκική σκεδὸν πε-
ριοχὴ τῆς νοτιοδυτικῆς Κίνας.
Κανεὶς δὲν ἔμαθε τίποτε γιὰ
τὴν τύχη τοῦς, ἐπὶ πολλὴν και-
ρὸ, ὡς αὐτοὺς δηλαδὴ ὑπόρυσαν
οἱ 10 ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἐξαγνισ-
θῶν στὸν πολιτικὸν κόσμον.

Ἡ ἀφήγησις τῶν διασωθέν-
των ἐμοιαζε ἀνὰ παραυθὴ, πού
κατέπληξε τοὺς ἀμερικανικοὺς
κύκλους τοῦ Πεκίνου. Βεβαίω-
σαν δηλαδὴ ὅτι εἶχαν πέσει στὰ
γέοντα τῆς ἡμιανίας καὶ ἀνα-
στης φυλῆς τῶν Λόλο, ὅτι 5
σύνταρσοί τοὺς ἔμεναν ἀκόμα
ἐκεῖ. Πρόσθεσαν μίαν λεπτομέ-
ρεια ἀκόμα πρὸς τὴν ἀφήγησιν: Ὅτι
οἱ ἄγριοι αὐτοὶ τῆς βορείου Ἀ-
σίας εἶνε μαύροι, σὰν τοὺς Ἀ-
φρικανούς!...

Στοιχίζοντες στὴν ἀφήγησιν
αὐτή, οἱ ἀμερικανικοὶ ἄνετες
διωγανῶσαν προσφάτως, μίαν
ἀπὸστολὴν στὴν κακὴν κι' ἀ-
πομονωμένην γῶμα τῶν Λόλο. Ἡ
ἀπὸστολὴ ἐκίνησε μαζί με μίαν
ἄλλη, κινεζικὴ, πού ἐπὶ τῆς νῆ-
βῆ τὰ ἴννη τῶν 37 ἐπιβατῶν
ἐνὸς πολιτικοῦ ἀεροπλάνου πού
ἔπεσε στὰ γέονα αὐτὰ τὸν πε-
ρασμένον ἡνῆα. Ἡ φωτογραφία
τῶν τῶν ἄνθρωπων, πού δημο-
σιεύσαμε στὸ προηγουμένον φύλ-
λο μας, εἶχε τραβηχθῇ ἀπ' τοὺς
Ἀμερικανικοὺς ἀεροπόρους.

Οἱ διασωθέντες διηγήθηκαν
ὅτι, ὅταν συνήλθαν, μετὰ τὴν
πτώσιν τοῦ ἀεροπλάνου, βεβή-
σαν ἐσπληνόμενοι σὲ νοητοφθα-
σίαν φρενία ἀπὸ κισσοῦς καὶ
υπαυτοῦ. Ἦσαν ὅλοι πληνυ-
μένοι. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, γύ-
ρω ἀπ' τὰ συντόμια τοῦ ξε-
ροπλάνου τοῦς, σπρηνόταν
καὶ θουοῦσε ἕνα πλῆθος ἀπὸ
μικροκαυσιμένους μαύρους πού
φορούσαν τουρμπάνια, μεταξὺ
τοῦς μανδῆες καὶ περιέγραφα πάλ-
τελόνια. Ἐνὰς ἀπ' ὅλους, ὁ
ἀγνήτος προφανῶς, πού ξενο-
οῖζε ἀπ' τοὺς ἄλλους με τὸ
κόκκινο χρώμα τῶν μαλλιών του
— σημείον τοῦ ἀξιώματός του
— ἔτρεψε με τὰ γέλια ἀνοιγτά,
γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς ὑπηκόους
του ὅτι τὰ συντάγματα ἐκείνα
ἦσαν, ... τὰ κόκκαλα ἐνὸς τε-
ραστίου πουλιοῦ!

Παρ' ἑλπὴ τὴν προβληματική
θέσιν τοῦς, οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν
ἐπρόσβαν νὰ μὴ γελᾶσουν με
τὸ ἀστέρι ἐκεῖνο θέαμα. Οἱ ἄ-
γριοι τοὺς πλησίασαν τότε καὶ
τοὺς κύτταξαν, χωρίς κανένα
σημεῖο ἔχθοας. Ἐνὰς ἀπ' τοὺς
τραυματίες φοβήθηκε καὶ ση-
μαδεῦε με τὸ αὐτομάτο του ἐν-
σῶμα. Δίχως νὰ φοβηθῇ καθό-
λου, ἐκείνος ἐβγάλε τὸ μαχαί-
ρι του... κι' ἔκοψε τὴ ζώνη τοῦ
Ἀμερικανοῦ! Εὐτυχῶς, ὁ ἀερο-
πόρος δὲν ἔκαμε τὸ λάθος νὰ
πυροβολήσῃ καὶ τὰ πράγματα
τακτοποιήθηκαν.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

Οἱ Λόλο ἔμαθαν με πολλὰ
εὐγένεια τὴς πείρας τῶν Ἀμε-
ρικανῶν καὶ τοὺς ἐαλάφωσαν
ἀπ' ὅτι βοήθαιαν τὴν γά-
λογία, στύλονόδους... Φύ-
ναξαν κατόπιν μερικὸς ἄνδρες.

ποὺ στεκόντουσαν πρὸς πέος.
Ἐκείνοι πλησίασαν φοβισμένα
κι' οἱ ἀεροπόροι παροτρύνονταν
νὰ ἐκπληθῇ ὅτι οἱ νεοφερμένοι
εἶχαν δέσει κατὰσπου κι' ὅτι
ἦσαν σημαδεμένοι στὸν ὅμο ὡς
ἕνα παρόξενον σκεῖνο. Ἦσαν
ἀσπροι Λόλο, σκλάβοι τῶν
μαύρων καὶ ὑπερέτες τοῦς. Ση-
κώσαν τὰ φορέα καὶ, ἔπειτα
ἀπὸ λίγων ὥρων δρόμο, ἡ μι-
κρὴ συνοδεία ἔφτασε σ' ἕνα
χωριό.

Τὰ σπῆτια ἦσαν πολὺ γαι-
νὰ, με γυωτὲς σκεπές, φτιαγ-
μένα με ἕνα μίγμα λάσπης καὶ
ἀχνου. Κάθε ἀεροπόρος ἐγκα-
ταστάθηκε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ
μὴ ἀσπρη Λόλο ἀνέλαβε νὰ
τὸν πεοιοποιήτῃ με ἀφοσίωσι.

Ὅπως βεβαίως οἱ πλε-
γωνμένοι, οἱ γυναίκες αὐτὲς ξε-
περνοῦν τὴς καλλίτερες νοικοκυ-
ρές τοῦ Σικάγου ἢ τῆς Ν.
Υόρκης. Καθεμιά ἔδωλε τὰ δυ-
νατὰ της γιὰ νὰ εὐχαιριστήσῃ
ἀπόλυτα τὸν τοκαμενία της καὶ
νὰ ἐπιταγύνη τὴν θεραπεία τοῦ.
Καὶ θουατοῦργησαν πράγματι
σ' αὐτὸ.

Σὲ λίγων καιρῶ, εἶχαν σκω-
θῇ οἱ περισσότεροὶ ἀεροπόροι,
καὶ θέλουν νὰ γυσινοῦν γιὰ τὴν
Βάσι τοῦς. Ἀγιστε διὰς τότε
ἡ περίοδος τῶν βρογῶν καὶ
τοὺς ματαίωσε τὰ σκεῖνα. Ἐξ-
ναγκαστικὰ τοὺς νὰ παροτρύν-
ουν τὴν διαμονή τοῦς στὴ γῶμα
τῶν Λόλο.

Οἱ ἔξη μῆνες πού πέρασαν
με τοὺς Λόλο, θάταν ἀπ' τοὺς
εὐτυχέστερους τῆς ζωῆς τοῦς,
ἀν δὲν τοὺς στενοχωρούσε τὸ
μονότονον «μενοῦ» τῶν ἱθαγενῶν,
πού τῶνε ἀποκλειστικὰ καὶ
μόνον γοιγνὰ ἐντόσθια καὶ οἶζι
βρασμένου. Κατὰ τὰ ἄλλα, τοὺς
εὐρίσκαν πολὺ συμπαιθητικούς...

Οἱ Λόλο εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς
ἐλαχιστοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου,
πού ἔμειναν τελείως ἔξω ἀπ'
τὸν πόλεμο. Δὲν χρησιμοποιοῦν
καθόλου σκεδὸν τὰ λίγα τουφε-
κια πού διαθέτουν. γιὰ τὸ κυ-
νήγι εἶνε σπάνιο στὴ γῶμα
τοῦς. Περνοῦν ζωὴ πολὺ ἄπλη.
Τῶνε, κοιμοῦνται καὶ καπνί-
ζουν τὴν πίπα τοῦς...

Ὅταν ἔπαιαν τέλος οἱ βοο-
γές, καταστράφηκε ἕνα μικρὸ
καρβάνι, γιὰ νὰ συνοδεύσῃ
τοὺς 10 Ἀμερικανούς, πού εἶ-
χαν ἀκετὲς δυνάμει γιὰ ν' ἀ-
ναλάβουν τὸ ταξίδι. Οἱ Λόλο,
με τὸν ἀγνήτο τοῦς ἐπικεθα-
λῆς, θουοῦσαν καὶ φαίνοντου-
σαν ὅτι παρακαλοῦσαν νὰ συμ-
βῇ κάτι ἀπρόοπτο καὶ νὰ ἐπι-
δίσῃ τοὺς φιλοξενούμενους τῶν
νὰ σύγουν. Ἀλλὰ κι' οἱ ἀερο-
πόροι, παρ' ὅλη τὴ γὰρ πού
α

Τα ντέρτια του ΚΙΡΚΟΡ

Το πακέτο

Ο Κιρκόρ πάντα ήταν τραγικός και μουντάρος. Τ' άρεσε λοιπόν να παραδίδει το συμβόλαιο του γάμου με την Τακουίτσα του. Κι' έτσι έκανε την γνωριμία μιάς πεταχτής μικρούλας που δέχτηκε εύκολα τα κομπλιμέντα του, ένα πιάτο λουκουμάδες στον «Κόϊνο» κι' ένα εισιτήριο για το σινεμά. Έπειτα πήραν το ταξί.

— Άν! αυτό, μπρέ, το τσαμπα-γιο διορφο έφειπρεσι είνε, ντέν ι-συντομειύει μονάχα ντρόμο μου, αλλά και καοντία μου ίσμιγει, για-δορού!

Έλεγε στη μικρούλα, σ' όλη τη διαδρομή, και την έτρωγε, με τις ματιές του. Να την φάει πήγαινε ο υπερμπάνης!

— Έσύ, μπρέ, μουαλεμπί, ντον-τουμάκι είσαι, γιαδορού! της είπε ο Κιρκόρ την ώρα που χωρίσανε κι' έτοιβε έθουσιασμένος τα γέλια του για την καινούρια έπιτυχία του.

Από τότε τακτικά, κάθε βράδυ που την συναντούσε προσπαθούσε να κάνει τον εύγενη και τον προειποιητικό.

— Ντώσε, μπρέ, τζιέρι μου, να ιβαστάω πακέτα σου, ντώσε, για-δορού, πομάτα σου.

Αλλά, δυστυχώς, αυτή η μενάλη προθυμία και η αβρότητα που ήταν γαστρά να καταλήγει σε μιά ασάνταστη συμφωνία. Γιατί ένα βράδυ, που την συνόδευε, όπως πάντα, νταλντισμένος και νταλκοδισμένος, λίγο έλειψε να περάσει τη στάση που έσπευπε να κατέβη. Την καληνύχτισε λοιπόν φουριστά και πήδησε απ' το ταξί με κίνδυνο να γκορεο-τσασκιστή!

— Αυάν!... αυάν!... ακόμα λιγάκι μούτρα μου να ιβαστάω, μονολογούσε κι' έλεγε σ' όλο το δρόμο ο Κιρκόρ.

Τέλος σάν έφαγε σπύτι του άντε-λήφθη πώς κάτω απ' τη μασγάλη του κρατούσε ακόμα ένα πακέτο, που του είχε έμπιστευτή η γκόμενα.

Η Τακουίτσα μόλις τον είδε με πακέτο εφώνησε:

— Άσκ όλσούν, Κιρκόρ! Πάντα υπερικετλή κουβαλήτη ήσουν για ίσπιτι σου και τζουμέριες, γαλαν-τούος για νταίκα σου, Μπαράο!...

— Όκι! όκι! Αυτό, μπρέ, ντέν είνε ντικό σου! της φώναζε.

Μα η Τακουίτσα, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του, τ' άπαξε το πακέτο στο πι και φι.

— Μπρέ γιαδορού, εφώνησε ά-πελπισμένος ο Κιρκόρ, αυτό το πακέ-το μέσα στο τσαμπαγιο βόλκα και τα πάω τώρα καρακόλι τεςλιμ να κάνω, ίστέ μπου!

Μα η Τακουίτσα, χωρίς να του δώσει απάντηση, έδωσε το κορόνι, εστύλιξε το πακέτο κι' έτσι άψε-σβύσε έβγαλε ένα καινούριο ζευγά-οι σκαρπίνια με φιόγκους, μ' άγκρά-φες και τακουνάκι ψηλό της μόδας.

Κόκκαλο απόμεινε ο φουκαράς ο Κιρκόρ. Φτούσε, βλαστημούσε και γύρευε ζάο-ζοριέ να τα πάει απ' τα χέρια της Τακουίτσας, γιά να τα πάει τόχα στην Άστυνουία.

— Έξικ, όλσούν υπρέ! φώναζε. Για ένα ζευγάρι σκαρπίνια, υπαγα-πότην να πούνε έμένα τέλειες!

— Ουλέν άγκυά, υπουτάλα Κιρκόρ, πιστεύεις άστυνουία πώς τα ντίνη αυτά παπούτσια νοικοκερά-τους; Βαλαά, υπιλάα, έγκώ ντέν ά-φνω έένα να κάνης τεςλιμ. Για-τι κόπανο τα πούνε, ζευζέκη, σερε-σά τα πούνε έένα; αυτό ντικό μου κισμετί ήτανε!

Κι' όσο τώλεγε αυτά η Τακουί-τσα δοκίμαζε τα καινούρια σκαρ-πίνια στα πόδια της.

— Ήταν κι' αυτού... τυχερός ο Κιρκόρ. Κατά αστανική σύμπτωση η γυναίκα του κι' η γιαδοκλό του είχαν το ίδιο πόδι. Κι' ο άπιστος σύνζυγος φώναζε έξω φρενών:

— Φτού! Άλλάχ υπελανίδερσιν, σάν άτςαυς την ήπατα άπώσε!

Κι' έτσι την άλλη μέρα πρωί-πρωί πήγε στο Μοναστηράκι κι' ά-γύρασε απ' το ίδιο κατάστημα ένα ζευγάρι σκαρπίνια όμοια μ' εκείνα που έπέμεινε να κοστήσει η Τακουί-τσα του.

Έκανε δέ και την άνοησία το βράδυ να διηγηθή όλη αυτή την πε-ριπέτεια στην γκόμενα του κι' έτσι είχε καινούριους σκηνές και ξεωνή-τα ο φουκαράς ο Κιρκόρ.

— Αυτά τα σκαρπίνια που μ' ά-γύρασες, τούλεγε θυμωμένη, δέν είνε του γούστου μου, δέν είνε καθό-λου κομμάτι.

— Γιατί, μπρέ, γούστου σου-μού-στου σου ντέν είνε; Τι έκουνε, για-δορού;

— Δέν τα θέλω, δέν τα θέλω!... τούλεγε με γινάτι. Δέν είνε για-δορά-τα.

Κι' άρχισε να γκοινιάζει.

Ο καινέος ο Κιρκόρ άναγκα-στηκε να πάει και να τ' αλλάξει με άλλα διαφορετικού σχήματος και ποιότητας και να πληρώσει είκοσι πέντε νιλιάδικα επί πλέον.

Κι' όταν το βράδυ γύρισε στο σπίτι του άπένταρος άνοιξε να τσα-βάη τα μαλλιοκέφαλά του.

— Γιατί μπρέ; τον ρώτησε τρο-μανυμένη η Τακουίτσα. Ουλέν νιά-τια μπουλέ!

— Βάλαα-υπιλάα, της είπε ά-πελπισμένος ο Κιρκόρ. Άσε πιο κα-λά μαλλιά μου να τσαβήσω, γιατί άλλωστε για το Νταφνί τα τσαβί-εω γιαδορού. Τσελλάό, παλαδό-μα-λαδό τα καταντήσω!...

Σ. Ρ.

Πληρώνουν έσχα θέλουν

Στη Γλασκώβη λειτουργεί ένα έ-στιατόριο, που καυχάται ότι από έ-βδομήντα χρόνια δέν παρουσίασε ποτέ λογαριασμό στους πελάτες του γιά να πληρώσουν. Μετά το τέλος του φαγητού των, οι πελάτες πηγαί-νουν στο ταμείο και πληρώνουν... ό,τι νομίζουν πως είνε σωστό. Ή ταμίας έχει έντολή να μην φέρνι αντίρρηση ποτέ.

Ο ιδιοκτήτης του πρωτότυπου αυ-τού εστιατορίου λέει ότι μόνο τρεις φορές συνέβη να τον πληρώσουν λιγώτερο από ό,τι έπρεπε και οι πελάτες αυτοί δέν τόλμησαν να ε-ναεμφανισθούν έκει. «Έχω έμπι-στοσύνη στους πελάτες μου, έξηγη-σε, όπως κι' έκεινοι στην ποιότητα των φαγητών που τους προσφέρω».

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Μανδύλια » 1.000

Υποκάμ, μακρύ μανίκι » 14.900

Υποκάμ, ποπλιν έξτρα » 22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Μανδύλια » 1.000

Υποκάμ, μακρύ μανίκι » 14.900

Υποκάμ, ποπλιν έξτρα » 22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Μανδύλια » 1.000

Υποκάμ, μακρύ μανίκι » 14.900

Υποκάμ, ποπλιν έξτρα » 22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Μανδύλια » 1.000

Υποκάμ, μακρύ μανίκι » 14.900

Υποκάμ, ποπλιν έξτρα » 22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Μανδύλια » 1.000

Υποκάμ, μακρύ μανίκι » 14.900

Υποκάμ, ποπλιν έξτρα » 22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Μανδύλια » 1.000

Υποκάμ, μακρύ μανίκι » 14.900

Υποκάμ, ποπλιν έξτρα » 22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Μανδύλια » 1.000

Υποκάμ, μακρύ μανίκι » 14.900

Υποκάμ, ποπλιν έξτρα » 22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Μανδύλια » 1.000

Υποκάμ, μακρύ μανίκι » 14.900

Υποκάμ, ποπλιν έξτρα » 22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλη-οις χονδρική και λιανική.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπλαιοτίσης 1 και Πρα-ξιτέλους (πλαιοίαν Άν. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναίκες φιλέ μεταξ, » 5.800

μεταξωτές » 5.900

Μπαρόλε » 2.000

Κυλόττες άντοχης » 1.800

Κομπινάζόν άντοχης » 6.500

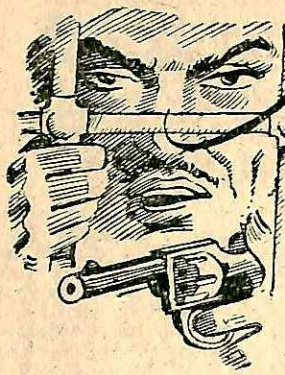
Προσόφια » 2.400

Φανελλες » 1.500

Φανελλες μαλλοθάμβ. » 22.500

Σοσόνια » 1.500

Ανδρών Ντέρμπυ Α.Α.Α. » 2.800

Αδυνομικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Το μυστικό του μεγάρου ΜΠΙΖΕ-ΜΑΡΕΪ

—Αγαππένι μου φίλε, μου εί-
πε ο αδυνομικός Ζάν Ρενου-
άρ. Σου υποσχέθηκα να σου δι-
ηγήθω απόψε μίαν από τις πιο
περίεργες υποθέσεις, που έτυ-
χε να διαφωτίσω κατά τη διάρ-
κεια της περιπετειώδους αδυ-
νομικής μου ζωής. Άκουσε
άριστον.

«Στις 14 Σεπτεμβρίου του
1935, τα μεσάνυχτα, ο αστυφύ-
λακας που περιεφέρετο κοντά
στο πάρκο Μονού, είδε ότι το
μεγάρο του κ. Μπιζέ-Μαρέϊ ή-
ταν φωτισμένο. Κι' επειδή είχε
διαταγή να επιβλέπει ιδιαιτέ-
ρως το μεγάρο αυτό υπηπεύ-
θηκε κάτι. Ο ιδιοκτήτης του
είχε φύγει με τη γυναίκα του
για το Βιού και επειδή άφινε
το μεγάρο του έρημο, είχε πα-
ρακαλέσει τον διοικητή της πε-
ριφέρειάς να έλθι το νου του...»

«Ο αστυφύλακας βέβαιος πιά
ότι κάτι συμβαίνει εκεί, χτύπη-
σε στην πόρτα του κήπου για
να μάθι μήπως είχαν επιστρέ-
ψει ο ιδιοκτήτης. Μά κανείς
δεν του άνοιξε. Έν τώ μεταξύ
το φως περιφερόταν από το έ-
να δωμάτιο στο άλλο για να
καταλήξει στο τέλος σ' ένα
καγκλόφρακτο παράθυρο του
υπογείου.

«Ο αστυφύλακας έτρεξε ά-
μέσως να τηλεφωνήσει στο τηλ-
μα. Την ώρα εκείνη ήμουν κι
εγώ στο γραφείο του διοικητού.
Μόλις έλαβε το τηλεφώνημα ο
διοικητής, από έκτιμηνι προς
τον κ. Μπιζέ-Μαρέϊ μου πρό-
τεινε να πάμε μαζί στο μεγάρο
μ' άλλους τρεις αστυνομικούς.

«Όταν φτάσαμε στο μεγάρο
είδαμε κι' έμεις τα φώτα. Άο-
κίσαμε λοιπόν να χτυπήσει το
κουδούνι της πόρτας. Κανείς
δεν μας άνοιξε. Παραβιάσαμε
τότε την πόρτα του κήπου και
σε λίγο κατεβήκαμε με τα φα-
νάρια μας στα υπογεία...»

«Σ' ένα απ' αυτά είδαμε ά-
νοιγμένον ένα μεγάλο λάκκο.
Συγχρόνως στο βάθος του δια-
δρόμου αντίκρισαμε μια ακία
που προσπαθούσε να κρυφθι.
Ο διοικητής, χωρίς να χάσει
λεπτό, έβγαλε το περιστόφω
του κι' εφώτασε δυνατό :

«—Επάνω τα χέρια!
«Μόλις όμως φωτίσθηκε το
πρόσωπο του υπόπτου ο διοι-
κτης κατέβασε το περιστόφω
φωθίζοντας κατάληκτος :
«—Ο κ. Μπιζέ-Μαρέϊ!...
«—Μάλιστα, αγαππένι μου
κύριε, ενώ ψιθύρισε τρομαγ-
μένος ο ιδιοκτήτης του μεγα-
ρού.

«—Μά, αν δεν είναι αδιακρι-
σία μου, τι κάνετε τέτοια ώρα
στο υπόγειό σας;... Εγώ νο-
μίζα ότι βρισκόσθε άκόμα στο
Βιού... Με συγχωρείτε μάλιστα
για μία ερώτησι. Γιατί σκόφα-
τε αυτό το λάκκο;

«—Η περιέργειά σας είναι δι-
καίολογημένη. Ήρθα εδώ για
να κρύψω κάτι οικογενειακό
κειμήλιο. Φοβήθηκα να τα κου-
βαλίσω μαζί μου στο Βιού και
γι' αυτό έτρεξα να τα κρύψω
εδώ...»

«Η εξήγησις του ιδιοκτήτου
ήταν λογική. Έξ άλλου ποίος
μπορούσε να κάνει παρατήρησι

σ' ένα Μπιζέ-Μαρέϊ, απόγονο
μιάς οικογενείας που είχε δώ-
σει υπουργούς κι' ανωτέρους
στρατιωτικούς στη Γαλλία;

«—Εται, αφού ζήτησαμε συγ-
γνώμην εφύγαμε.

«Γυοίσαμε στο γραφείο του
διοικητού. Εγώ δεν ενύσταξα
και καθόσαμε να πούμε ένα
τάσι. Με τη συζητήσι περάσε
η ώρα χωρίς να το καταλά-
θουμε. Άξαφνα το τηλεφώνο
άρχισε να χτυπά δαιμονιμέ-
να. Ο διοικητής δεν πρόφτασε
ν' ακούση ως το τέλος τι του
έλεγαν στο τηλεφώνο, κι' ά-
φηνοντάς το ακουστικό μου εί-
πε :

«—Τρέξε!... Πάμε!... Έ-
πιασε φωτιά το μεγάρο του
Μπιζέ-Μαρέϊ!...»

«Ότεν φτάσαμε εκεί ή φωτιά
είχε προχωρήσει τόσο, ώστε το
μεγάρο φαινόταν καταδικασμέ-
νο. Ο διοικητής με τους πυ-
ρσοδότες άρχισαν ν' ανηψυ-
χούν για την τύχη του ιδιοκτή-
του.

«Αλλά, ο Μπιζέ-Μαρέϊ δεν
φαινόταν πουθενά.

«—Μήπως έληρε φωτιά από
το κλεφτοφάνερο κειμήλιό εϋ.
φλεκτός ούσια, ενώ έσκαβε στο
υπόγειο; ρωτούσε ο διοικητής.
«—Αδυνότον! του απάντησε
ο αξιωματικός της πυροσβεστι-
κής υπηρεσίας. Μπενζίνα έ-
κχυν ρίξει σε διάφορα σημεία...
«Κι' ο κ. Μπιζέ-Μαρέϊ τι
έγινε;

«Η υπόθεσις αυτή παρουσιάζει
ζε πολλά σκοτεινά σημεία. Ρω-
τήσα με τρόπο τους γείτονες
κι' έμαθα ενδιαφερόμενος λε-
πτομέρειες για την ιδιαιτήκη
ζωή του Μπιζέ-Μαρέϊ.

«Ο πατέρας του σημερινού ι-
διοκτήτου είχε πεθάνει πρό δύο
μηνών. Ήταν ένας τύπος αυ-
στηρού ανθρώπου της παλιάς
έποχης. Άλλοτε, πρό είκοσι
πέντε χρόνων, τον καιρό που
η γυναίκα του ήταν νέα κι' ή-
ραϊα, έδινε δεξιότητες στο μέ-
γαρο, στις οποίες συγκεντρώ-
νταν όλη ή παρισινή άριστο-
κρατία.

«Μία μέρα όμως έκλεισε τις
πόρτες του οπιτίου του. Δια-
δόθηκε τότε ότι όσο περνούσαν
τα χρόνια ζήλευσε τρομερά τη
γυναίκα του. Φαίνεται μάλιστα
ότι ή καταναγκαστική αυτή ά-
πομώνωσις επηρέασε την κυρία
Μπιζέ-Μαρέϊ, ή οποία και πέ-
θανε πριν από δέκα χρόνια...»

«Κατά τα τελευταία χρόνια
της ζωής του ο Μπιζέ-Μαρέϊ
είχε γίνει τόσο νευρικός και
ιδιότροπος ώστε κανείς υπέρ-
της δεν έμεινε κοντά του.

«Όσο για το γιοιό του, τον
σημερινό ιδιοκτήτη, ήταν ένας
κοινότοπος άνθρωπος. Η με-
γάλη του περιουσία του έπε-
τρεπε να μην εργάζεται. Άλ-
λα και χρηματικές ανάγκες να
είχε τι έργαζα μπορούσε να
κάνη;

«Πρό είκοσι περίπου χρόνων
είχε ερωτικές σχέσεις με μία
μαγερίσσα του πατέρα του.
Αυτή, βάνουσα κι' αυταρχική
όπως ήταν, επεδίωχε τόσο πο-
λύ στον άδυνάτο κύριο της
ώστε τον ανάγκασε να την
παντρευθι επίσημα, λίγα χρό-
νια πριν πεθάνη ο πατέρας
του...»

«Ο πατέρας του έγινε τότε
έξω φρενών και του απανόρευ-
σε να ξαναπαρουσιασθι μπρο-
στά του. Ο Μπιζέ-Μαρέϊ υπά-
κουσε. Όταν όμως πέθανε ο
πατέρας του εγκατεστάθη και
πάλι στο μεγάρο για να φύγη
σε λίγο μαζί με τη γυναίκα του
για το Βιού.

«Αυτά έμαθα σχετικώς με το

παρελθόν του Μπιζέ-Μαρέϊ που
ξε γίνει άφαντος στο μεταξύ.

«Η σύζυγος του εξαφανί-
σθέντος εικοποινθίσια τηλε-
γραφικώς, παρουσιάσθηκε τό
μεσημέρι στο τηλμα. Εφρόντι-
σα να είμαι κι' εγώ εκεί... Κι'
ή εντύπωσις μου ήταν ότι ή γυ-
ναίκα αυτή ήταν πραγματικά
άλλοτε μαγερίσσα...

«—Ο άνδρας μου θα έπρεπε
σ' ενέδρα, απάντησε στο διοι-
κτητή όταν της εξήγησε όλη
την υπόθεσι.
«—Πώς το συμπεραίνετε αυ-
τό;

«—Τόν τελευταίο καιρό στο
Βιού, φαινόταν άνησυχος και
στις σχετικές ερωτήσεις που
του έκανα μου απαντούσε, ότι
για να κανονισθι τις διατυπώ-
σεις της κληρονομιάς, βασιάνι-
στηκε πολύ. Φαντάζομαι ότι ο
γέρος για να τον εκδικηθι έ-
πειδή με παντρεύθηκε θα του
έκανε καμμία υπερδεφώδου.
Λεία στη διαθήκη...»

«Η κατάθεσις της κυρίας
Μπιζέ-Μαρέϊ δεν φάνηκε ίκα-
νοποιητική στον διοικητή κι' έ-
κάλεσε τηλεφωνικώς τον συμ-
βελοιογράφο του αποθανόντος.

«Όταν εκείνος παρουσιάσθη,
κε ο διοικητής τον ρώτησε :

«—Μήπως ο Μπιζέ-Μαρέϊ εί-
χε στη διαθήκη του κειμήλιό εί-
δική διάταξη σχετικά με το γιοιό
του;

«—Οχι! Τόν καθιστούσε γε-
νικό κληρονόμο του. Μαζί με
τη διαθήκη του μου έδωσε και
ένα γράμμα υπό τόν όρο να
το δώσω στο γιοιό του, αφού έ-
κείνος πεθάνη...

«Ο γιοιός του σάς άνεκοί-
νωσε το περιεχόμενον της έ-
πιστολής;

«—Οχι...»

«Πέρασαν τρεις ημέρες χω-
ρίς να μάθουμε τί απένεινε ο
Μπιζέ-Μαρέϊ, παρ' όλο που εί-
χαν ειδοποιηθι όλοι οι σταθ-
μοί, τα λιμεναρχεία και τα ξε-
νοδοχεία.

«Τι να είχε συμβή; Κάγκε
ζωντανός; Δολοφονήθηκε; Και
για ποιό λόγο;

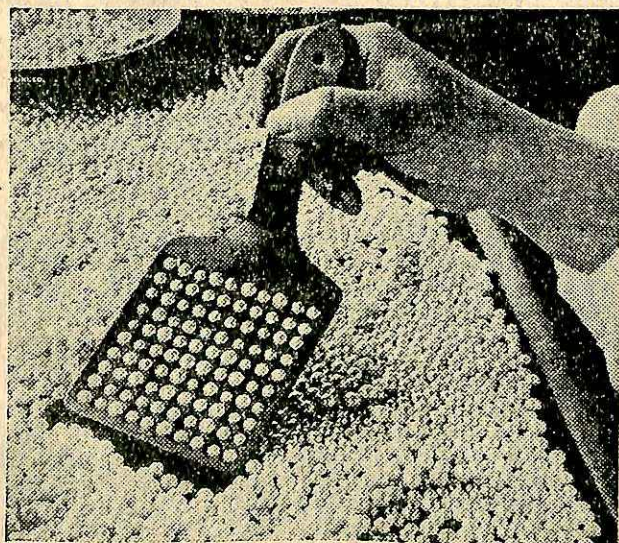
«Εννέ με άπασχολούσαν οι
σκέψεις αυτές, μπήκε ένα από-
γευμα ή κ. Μπιζέ-Μαρέϊ, στο
γραφείο του διοικητού, στών ό-
ποιον επέταξε με όργη ένα τη-
λεγράφημα.

«Το τηλεγράφημα αυτό έλε-
γε τα εξής :

«Είμαι θύμα παρεξηγήσεως.
Εξήγησέις θα δώσω άρνότερα.
Στείλειτε παραυτα χρήματα».

«Και από κάτω ή υπογραφή

ZOPZ SIM

Η ΣΧΑΡΑ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑΕΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Το μέτρομα των «καλλιερημένων» μαργαριταρών σ'α ή-
πωνικά κέντρα παραγωγής των γίνεται γρήγορα με την
τετράγωνη αυτή τρυπήτη «σχάρα» με τις 100 τρύπες, άπ-
τις οποίες περνούν κάθε φορά ισάριθμα μαργαριτάρια. Έ-
πειτα τα μαργαριτάρια αυτά πέφτουν μέσα σ' ένα δοχείο
άπ' όπου παραλαμβάνονται για το ξεχώρισμα κατά μεγέθη
την απολυμάνει και το τρύπημά τους.

του συζύγου της που τον εί-
χαμε χάσει!...»

«Ο Μωρίς Ρενουάρ μ' έκύττα-
ζε γελώντας.

—Δεν μου λές τώρα, τί κα-
ταλαβαίνεις από την υπόθεσιν
αυτή; με ρώτησε.

—Τίποτα απολύτως!

—Και όμως το πράγμα είναι
πολύ απλό. Με την πρώτη μα-
τιά που έρριξα στο λάκκο που
άνοιγε ο Μπιζέ-Μαρέϊ στο υ-
πόγειο, κατάλαβα ότι ο λάκ-
κος αυτός δεν προοριζόταν
για να κρύψη κειμήλια. Μία
τρυπήτ' άρκουσε γι' αυτό. Ο
ιδιοκτήτης ζήτησε άπεναντίας
να βρη κάτι. Κάτι που αν άνε-
καλυπτο θα είχε σοβαρές συ-
νέπειες για την οικογενειακή
του τιμή. Ένα πτώμα ίσως...

«Θυμάσαι πού σου είπα για
τόν γέρο Μπιζέ πώς ζήλευε
την όμορφη γυναίκα του; Έ-
λοιπόν, υπέθεσε τώρα ότι μία
μέρα ο ζηλότυπος συζυγος συ-
νέλαβε επ' αυτοφώρμ τη γυ-
ναίκα του να τον απατά. Κα-
ώς ήταν εξυθιμος, σκότωσε
τόν έρσότη της κι' έθαψε το
πτώμα στο υπόγειο.

«Μετά το θάνατό του όμως,
αν ο γιοιός του πωλούσε το μέ-
γαρο θ' άνακαλύπτοταν το έν-
κλημα.

«Ο γέρος, λοιπόν, άφισε μα-
ζί με την διαθήκη κι' ένα γράμ-
μα στο γιοιό του, δια του ό-
ποιου του άποκάλυπτε την πρά-
ξη του και του παρήγγελλε να
μη πωλήσθι το μεγάρο...

«Ο Μπιζέ-Μαρέϊ, για ν' ά-
παλλαγθι από τόν εφιάλτη αυ-
τόν, αποφάσισε να παρ να έ-
ρευνήσθι μόνος του στο μέγα-
ρο. Εκεί που έσκαβε τόν ένψυ-
χλάκη έμεις.

«Μετα τήν άναχώρησί μας
θα εξακολουθούσε το σκάψιμο.
Το μεγάρο όμως είχε πολλά ύ-
πόγεια. Κι' ένας άνθρωπος δεν
μπορούσε να κάνει τη δουλειά
αυτή για λίγες ώρες, φοβήθη-
κε μήπως γυρίσουμε πίσω κι'
αναγκασθώμε να βάλω φωτιά
στο μεγάρο για να εξαφανισθι
κάθε ίχνος του εγκλήματος του
πατέρα του.

«Κατόπιν τρομαγμένος έφυ-
γε μακριά και μένει ακόμη ά-
σύλληπτος.

«Κατά βάθος ήταν αξιολύ-
πητος άνθρωπος, άδικανος να
δράση με ψυχραιμία... Υστερ'
από καιρό, ή σύζυγος του, ή
μαγερίσσα, έφευγε κι' αυτή
για τις Ίνδιες, για να τόν συ-
ναντήσθι».

Ο Άνθρωπος που ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Η εκπληκτική μέθοδος του δόκτορος Μπόγκαρτ

το παιδί που αναφέραμε στην
άρχη. Έχει καμμία ήδη περά
τις 100 τέτοιες έγγειρήσεις,
χωρίς καμμία άποτυχία. Άλη-
θινά, θοιαυδός του υπήρξε ή
περιπτώσις ενός Καναδού, που
είχε γασει τελείως την όρασί
του πρό 14 έτών, τόσο που
δεν μπορούσε καν να ξεχωρίση
το φώς απ' το σκοτάδι. Όπως
είπαμε και πιο πάνω, μετά ένα
χρόνο καταντά συνήθως άνοη-
στος ο ξεκολλημένος άμφιβλη-
στροειδής. Στην περιπτώσι δέ-
μως του Καναδού, διατηρούσε
ένα μέρος της ζωτικότητάς του,
κι' έτσι σε 14 ημέρες ο άρω-
στος ξαναβρήκε τόν όρασί του.
έστω κι' όχι έντελώς.

«Ο δόκτωρ Μπόγκαρτ έλπί-
ζει να εφορμήσθι την έγγειρησί
του ακόμη και σε περιπτώσεις
μεγάλης μυωπίας. Θα ζαρώνη
δλαδή το Βολβό του ματιού,
όπως μία φωτογραφική μηχανή
Κοντάκι, κι' έτσι ο άμφιβλη-
στροειδής θάργεται κοντύερα
στο σημείο όπου σφηνατίζον-
ται οι φωτεινές εικόνες.

K. NORTON

Τα νέα άεροπλάνα

Πρό όλίγων μηνών, ένα άγο-
ράκι 14 έτών έπαιξε φουτ-
μπώλ, στή Ν. Υόρκη, ότα: έ-
ξασα ή υπάλα το χτύπησε δυ-
νατά στο άοιστερό ματί. «Ο-
ταν πέρασε ο πόνος και τα δά-
κρυα, ο μικρός είχε χάσει τε-
λείως την όρασί του απ' το μά-
τι αυτό. Διάφοροι γιατροί που
τόν εξέτασαν, διέγνωσαν ότι
είχε πάθει άποκόλλησι του
άμφιβληστροειδούς» κι' ότι ή-
σαν ελάχιστες οι έλπίδες της
θεραπείας του. Τέλος, ένας απ'
αυτούς, ο δόκτωρ Μπόγκαρτ,
του «Νασοκομείου Όφθαλμώ-
ν και Ότων» της Νέας Υόρκης,
έφήρμοσε στο παιδί μία και-
νούργια μέθοδο, μία έγγειρησί
δικής του επινόησεως. Κι' έπει-
τα από 3 βδομάδες, ο μικρός
είχε ξαναβρη έντελώς το φώς
του!

Πρέπει όμως να εξηγήσουμε
πρώτα τί είναι αυτή ή πάθησις.
«Ο Βολβός του ματιού άποτε-
λείται εξωτερικώς απ' τόν ά-
στρο «σκληρωτικό χιτώνα»,
που προστατεύει το έσωτερικό
του. Έπειτα έρχεται ο «χοριο-
ειδής», που περιέχει το αίμα
φύρα άγγεια που διατρέφου το
μάτι. Τελευταίος είναι ο «άμ-
φιβληστροειδής», ένα είδος λε-
πτού δικτυώτου, πλεγμένου ά-
πό αμέτρητες ίνες του όπτικού
νεύρου, που παραλαμβάνει τους
όπτικούς έρεθισμούς και τους
μεταβιβάζει στον έγκεφαλό,
για να προκαλέσουν την αίσθη-
σις της όράσεως. Οι τρεις αυ-
τοί «χιτώνες» βρίσκονται, κολ-
λημένοι ο ένας μέσα απ' τόν
άλλον, σαν τις φλούδες του
κρεμμυδιού. Συμβαίνει όμως
κάποτε να ξεκολληθι ο άμφι-
βληστροειδής απ' το χοριοειδή

πως απ' το σημείο της μεγα-
λείτερας άποκόλλησεως του
άμφιβληστροειδούς. Έπειτα θα
έσκαβε την τομή μ' ένα νήμα
περασμένο όπως τα κορόβια
του φουτ-μπώλ. Σφίγγοντας
το νήμα αυτό, θ' ανάγκαζε το
χοριοειδή να ζαρώνη μονίμως
και να κολληθι πάνω στον άμ-
φιβληστροειδή.

Έφάρμοσε για πρώτη φορά
την έγγειρησί του σ' ένα σιδη-
ροδρομικό εγγάτι, πουπασνε
από άποκόλλησι και που είχε
δοκιμάσει δίχως αποτέλεσμα
τη μέθοδο της ηλεκτρικής βε-
λώνης. Κι' ή επιτυχία του υπήρ-
ξε μεγαλύτερη απ' ό,τι περι-
έμενε. Ο εγγάτης ξαναβρήκε
έντελώς το φώς του.

Από τότε, άρχισαν να κα-
τασκευάζουν στον Μπόγκαρτ όλοι
οι άπελκυσμένοι. Κι' ο διάση-
μος δόκτωρ τους ξανάδινε την
όρασι — όπως συνέβη και με

«Αριστέρα: Ο σκληρωτικός χιτών κόβεται πάνω απ' το σημείο
άποκόλλησεως του άμφιβληστροειδούς. Δεξιά: Η τομή ράβεται
και σφίγγεται, ώστε να ζαρώση ο χοριοειδής και να κολληθι
στον άμφιβληστροειδή.

Οι δύο αυτές άποτυχίες ά-
δηνυσαν το δόκτωρα Μπόγκαρτ
τί έπρεπε να κάνει: να κόψι
μόνον ένα μικρό κομματάκι
του σκληρωτικού, πάνω ακρι-

ΑΠΟ ΤΙ ΕΞΑΡΤΑΤΑ ή ευφυΐα

Τό αίμα πού συρρέει
στὸν ἐγκέφαλο

Οι νεώτερες επιστημονικές έρευνες απέδειξαν ότι ή ευφυΐα του ανθρώπου δεν εξαρτάται ούτε από τη χωρητικότητα της κρανιακής κοιλότητας, ούτε από το μέγεθος του εγκεφάλου, ούτε από τους αϊσλακας της εξωτερικής του επιφανείας, όπως έπιστεύετο έως προχθές ακόμη.

Πραγματικά, το μέγεθος της κρανιακής κοιλότητας, από την όποιαν εξαρτάται και το μέγεθος του εγκεφάλου, δεν φαίνεται να έχη καμιά σχέση με την ευφυΐα.

Στους ανθρώπους, ή χωρητικότητα της κρανιακής κοιλότητας διαφέρει από τη μία φυλή στην άλλη. Είνε έπίσης διαφορετική μεταξύ του άνδρος και της γυναίκας.

Στη λευκή φυλή, ή χωρητικότητα της κρανιακής κοιλότητας στους άνδρες είναι περίπου 1500 κυβικά εκατοστόμετρα, ενώ στις γυναίκες μόλις φθάνει τα 1300.

Αλλά, μεταξύ εκείνων πού ή ανθρώπινη κατέταξε στη χορεία των μεγαλοφυών, ελάχιστοι είχαν μεγάλη κρανιακή κοιλότητα. Το ρεκόρ στο ζήτημα αυτό κατέχει ο Ρώσος συγγραφέας Τουρκένιεφ, πού ή χωρητικότης του κρανίου του υπολογίσθηκε σε 2030 κυβικά εκατοστόμετρα. "Επειτα απ' αυτόν έρχονται ο Βίσμαρκ, με 1965 κυβικά εκατοστόμετρα, ο Κάντ με 1950 και ο Μπετόν με 1730.

Το ίδιο συμβαίνει και με το μέγεθος του εγκεφάλου, πού δεν έχει έπίσης σχέση με την ευφυΐα.

Το βάρος του ανθρώπινου εγκεφάλου ποικίλλει ανάλογα με την ηλικία, το φύλον, το άσπασμα κτλ. Συνήθως κυμαίνεται μεταξύ 900 και 2000 γραμμαρίων.

Το αξιοσημείωτο είναι, λοιπόν, ότι ο εγκέφαλος πολλών από εκείνους πού διακρίθηκαν στην πολιτική, τις επιστήμες, τα γράμματα ή τις τέχνες δεν παρουσιάζει εξαιρετικό βάρος. Σε μερικούς μάλιστα το βάρος αυτό ήταν κατώτερο από το κανονικό. "Ετσι ο εγκέφαλος του πνευματώδους Γάλλου συγγραφέως "Ανταλ Φόνας μόλις έζυγιζε 1017 γραμμάρια και του χημικού Λιευπιγκ 1100. Ο εγκέφαλος του Σούπερτ έζυγιζε έπίσης 1420

γραμμάρια, όσο δηλαδή και πολλών ανθρώπων πού δεν είναι καθόλου μεγαλοφυείς. Μόνο του Τουρκένιεφ ο εγκέφαλος έζυγιζε 2012 γραμμάρια και του Βίσμαρκ 1950, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ήταν μεγαλοφυέστεροι από πολλούς άλλους.

Αντίθετα, έχει παρατηρηθεί ότι οι ήλιθιοι έχουν μεγάλο κεφάλι και βάρος εγκεφάλου άνωτερο από το μέτριο. Σε πολλούς έπιληπτικούς ήλιθίους το βάρος του εγκεφάλου των φθάνει τα 2850 γραμμάρια.

Οι αϊσλακες της εξωτερικής επιφανείας του εγκεφάλου, τέλος, δεν φαίνεται να έχουν μεγαλύτερη σημασία από το βάρος του. Η θεωρία πού απέδιδε άλλοτε σ' αυτούς εξαιρετική σημασία έχει καταπέσει όλοτελα σήμερα, γιατί έχει αποδειχθεί ότι οι αϊσλακες του εγκεφάλου ενός εύφυου ανθρώπου δεν παρουσιάζουν καμιά ουσιαστική διαφορά από τους αϊσλακας πού εγκεφάλου ενός ήλιθίου.

"Αλλά, από τί εξαρτάται, λοιπόν, ή ανθρώπινη ευφυΐα;

Οι νεώτερες έρευνες των έπιστημόνων επέτρεψαν να διαπιστωθεί ή έναν τρόπο άναμφισβήτητο, ότι ή ευφυΐα πού άνθρωποι εξαστάται αποκλειστικά από την ποσότητα του αίματος πού συρρέει στὸν ἐγκέφαλο. "Όσο μεγαλύτερη είναι αυτή ή ποσότης τόσο ευφυέστερος είναι ο άνθρωπος και αντίστροφα.

Στους εύφυους ανθρώπους, τα αίμαφορα αγγεία πού αλακκόνουν προς όλες τις διευθύνσεις την εξωτερική μεμβράνη πού καλύπτει τον εγκέφαλο είναι πολυαριθμώτερα και ή διαμέτρός των είναι πολύ μεγαλύτερη. Αντίθετα στους εύφυους και στους ήλιθίους τα αίμαφορα αγγεία είναι πολύ λιγώτερα και έχουν μικρότερη διάμετρο.

"Ετσι, στην πρώτη περίπτωση, το αίμα συρρέει άφθονο στὸν ἐγκέφαλο και τον διατηρεί πάντοτε ζυπό και άκμαίο, ενώ στη δεύτερη είναι περιορισμένο και κάνει τον εγκέφαλο άσθενικό και σχεδόν άσφοικό.

Τελευταία, χάρις στα νεότερα ιαχυρότατα μικροσκόπια καθωρθώη να εξερευνηθεί με μεγάλη προσοχή ο φλοιός ή ο γίτων πού περιβάλλει τον εγκέφαλο.

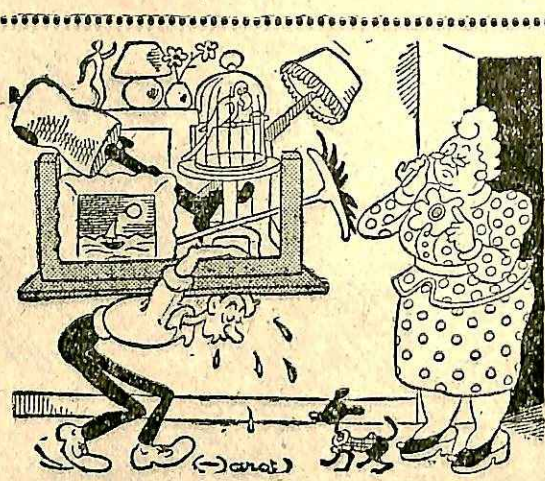
Παρατηρήη, λοιπόν, ότι ή μεγαλύτερη ή μικρότερη ποσότης αίματος πού συρρέει εκεί έχει και ένα άλλο αποτέλεσμα. Στην πρώτη περίπτωση, τα νευρικά κύτταρα πού σχηματίζουν αυτό τον γίτωνα είναι πύ άνεπτυγμένα και ο αριθμός τους είναι μεγαλύτερος. Αντίθετα, στη δεύτερη περίπτωση είναι μικρά και άσθενικά και βρίσκονται σε πολύ μικρό αριθμό.

Μπύρα από άραβόσιτο

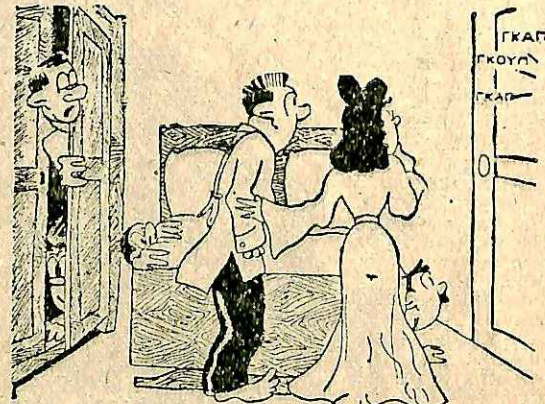
"Ενας Σουηδός κατασκευαστής υπύρας ανακάλυψε έναν τρόπο πού του έπιτρέπει να αντικαθιστά το κριθάρι με άραβόσιτο. Η απόδοσις πού άραβόσιτο είναι μεγαλύτερη και ή κατασκευασμένη μπύρα έχει, κατά τη γνώμη των ειδικών, καλύτερη γεύση από τη μπύρα πού παράγεται από κριθάρι.

'Ανακοίνωσις 'Ινστιτούτου Καλλονής ΜΕ ΚΕΤΤΥ

Κάθε Δευτέρα και ώρα 2.15' ή Μπε Κεττυ διαφωνίζει ραδιοφωνικά τον άνα την "Ελλάδα ωραϊόκοσμο μας γύρω από το άνεξάντλητο κεφάλαιο της Γυναϊκής Καλλονής. Η ίδια δέχεται εις το έπί της όδου "Ερμού 44 "Ινστιτούτον της από 9-1 και 4-7 μ.μ. Τηλ. 22-088.

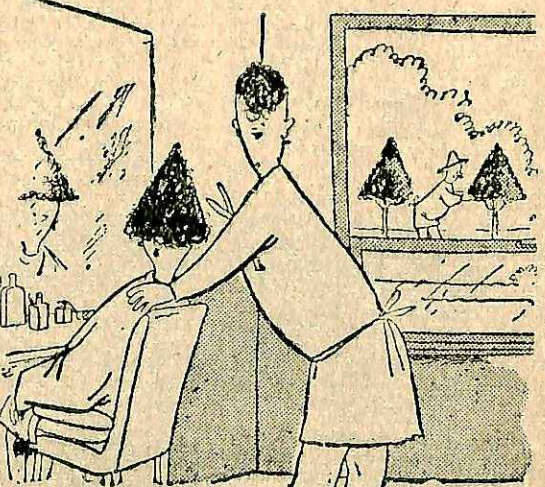

— Περπάτα στις μύτες των ποδιών, γιατί άπόκάτω έχουν άρρωστο!

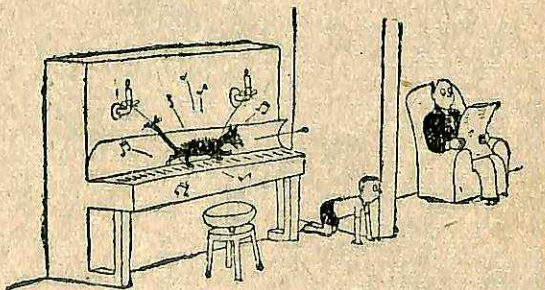

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΕΡΑΣΤΩΝ

— Αυτή τη φορά είμαι βέβαιη πως είναι ο άνδρας μου!...

"Αφρημάδες.

— Όταν πιά, Τάκη! "Αρκετά μελέτησες σήμερα!

ΤΟ ΚΑΡΥΔΙ, Τ' ΑΜΥΓΔΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΥΝΤΟΥΚΙ

"Ισπανικό παραμύθι

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας φτωχός άνθρωπος πούε μια όμορφη μοναχοκόρη.

Μια μέρα πού ή κόρη αυτή βρισκόταν στο δάσος, συνάντησε ένα Βασιλόπουλο πού την έρωτεύθηκε τρελλά, την έκαμε γυναίκα του και της χάρισε ένα όνειρευτό παλάτι, με την έντολη να μην πατήσει ποτέ σ' ένα απ' τα δωμάτιά του.

Μα ή νέα παράκουσε τη συμβουλή του. Τότε το θεόρατο παλάτι γκρεμίστηκε και ή κοπέλλα βροήθηκε ολουόναχ σ' έναν έρημο κάμπο.

"Αρχισε λοιπόν τα κλάμματα γιατί με την περιεργεία της έχασε τον άναπημένο της άντρα κι' αποφάσισε να ψάξη σ' όλο τον κόσμο για να τον βολ.

"Αρχισε λοιπόν να περπατά. Περπατούσε, περπατούσε ώπου συνάντησε σ' ένα μικρό σπιτάκι μια γριά τυφλή, με κάτασπρα μαλλιά.

Το κορίτσι της διηγήθηκε την ιστορία του και τότε ή γριά της είπε:

— Πού είν' ο άντρας σου μονάχα ο "Ηλιος, το φεγγάρι κι' ο άνεμος μπορούν να σου το πούν.

Τότε το κορίτσι, χωρίς να νάση στιμυή, ξεκίνησε για να πάη στὸν "Ηλιο. Όταν έφτασε στο γουσό του κάστρου, φώναξε:

— Καλέ μου "Ηλιε! Ψάχνω να βρώ τὸν άντρα μου πού τον έγω χάσει και δεν έβρω πού είναι.

Κι' ο "Ηλιος της είπε:

— Δεν έβρω να σου πω πού βρίσκεται, μα πάσε αυτό το καρούδι κι' όταν βροήσες σ' άνάγκη σπάσε το και θα σωθής.

Το κορίτσι πήρε το δώρο κι' έφτασε στο παλάτι πού φεγγαριού.

Μα ούτε το φεγγάρι δεν ήξερε τίποτα. Της έδωσε όμως ένα αμύγδαλο και της είπε:

— Αν έβρης καμιά φορά σ' άνάγκη, σπάστο και θα σωθής.

Το κορίτσι ευχαρίστησε το φεγγάρι και ξεκίνησε για το παλάτι πού άνέμου.

Όταν έφτασε εκεί φώναξε:

— Καλέ μου άνεμε! "Ηοθα να σου ζητήσω να με βοηθήσεις.

Ο άνεμος τη λυπήθηκε κι' έπειδή ήθελε να την βοηθήσει να βολ τον άντρα της της έδωσε ένα φουντούκι και της είπε να τ' άνοίξη μόνο όταν βροή σ' άνάγκη.

"Ακούη της είπε:

— "Εια θα πω ο άντρας σου βρίσκεται στο Βασιλιά Λαμπρότη το παλάτι και πως αυτό θα γίνουν οι νάμοι του με τη Βασιλοπούλα.

Απελπισμένη τότε ή φτωγή κοπέλλα ξεκίνησε για το Βασιλείο αυτό.

Όταν τέλος έφτασε έξω απ' το παλάτι, έσπασε το καρούδι πού της είχε δώσει ο "Ηλιος.

Κι' από μέσα βγήκε ένα υπέροχο γουσό φόρεμα.

Η Βασιλοπούλα πού είδε απ' το παράθυρο το ωραίο αυτό φουστάνι, ρώτησε την κόρη πούσα λεπτά ήθελε. Το κορίτσι ζήτησε εκατό φλωριά κι' ή Βασιλοπούλα της τάδωσε, πρόθυμα. Τότε το κορίτσι έσπασε το αμύγδαλο κι' έβγαλε από μέσα ένα ζευγάρι άσπασμένα παπούτσια, πού τέτοια δεν είχε ή ποτέ μάτι άνθρωπος. Η Βασιλοπούλα ένθουσιάστηκε, και τ' άγόρασε κι' αυτά δίνοντας στην κοπέλλα τα διακόσια φλωριά πού της ζήτησε. Τότε πιά το κορίτσι έσπασε το φουντούκι κι' από μέσα βγήκε ένα άσπασμένο πέπλο κεντημένο με μαργαριτάρια. Η Βασιλοπούλα γοητευμένη μ' αυτό πού είδε ρώτησε το κορίτσι τί άσπιδή ήθελε για να της το δώση. Μα αυτή τη φορά το κορίτσι δέ ζήτησε νήματα, είπε μονάχα πως ήθελε να δη για μια στιγμή το Βασιλόπουλο πού θα παντρευότανε με τη Βασιλοπούλα. Η Βασιλοπούλα δίστασε στην άογή, μα τέλος δέχτηκε κι' είπε στις δούλες της να άδηγήσουν το κορίτσι στο βασιλόπουλο.

Όταν την είδε το Βασιλόπουλο, πού τούγανε κάνει μάγια κι' είχε χάσει το νυμφονόχο του, τη γνώρισε άμέσως κι' άφού τη έλλησε τουνφερά, δήλωσε πως το κορίτσι αυτό ήτανε γυναίκα του και δεν υπολόυσε να πάση άλλη.

Κι' άμέσως πήρε την άναπημένη του και φύγαμε. Χίτσανε ένα παλάτι δικό τους και ζήσανε κι' οι δύο τους πολλά γούνια τρισευτυσιμενοί.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Θα καταφέρη το λιοντάρι να φθάση τους τρεις χαζούς πού το κυττάζουν με τόσο φόβο; Έσείς τί λέτε;

Εξυπνάδες!

Μεταξύ μικρών φίλων.

— Έχεις μικρότερο άδελφό;

— Όχι.

— Μικρότερο άδελφό;

— Όχι.

— Μα τότε... ποιόν δέρνεις;

Οι δύο ψευτές.

— Έγώ είδα έναν άνθρωπο τόσο ψηλό, πού άναβε το τσιγάρο του απ' το φανάρι του δρόμου.

— Αυτό δεν είναι τίποτα. Έγώ είδα έναν άνθρωπο τόσο ψηλό, πού γονάτιζε για να βάλη τα γόνατά του στις τσέπες του!...

Στο σχολείο.

— Ξέρεις, Μαρίκα, πού βρίσκονται τα δονκτά;

— Στη γη, κυρία.

— Πολύ καλά. Πες μου τώρα ένα δονκτό.

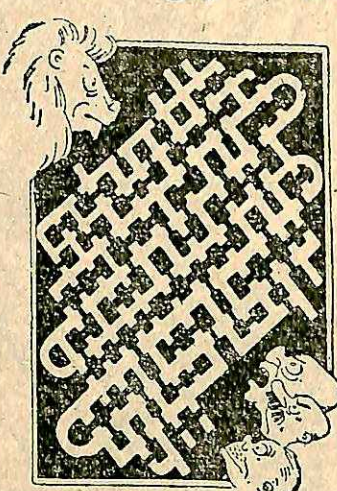
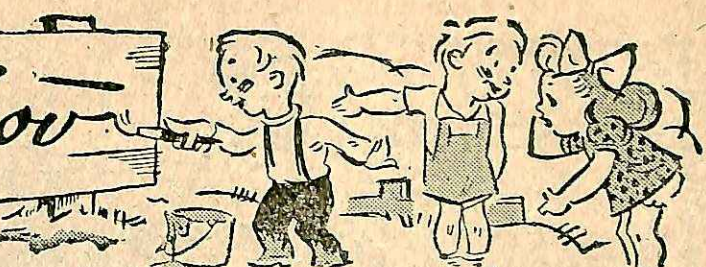
— Οι πατάτες!...

Αντί μείσα στα χιόνια

Η Νορβηγία, μια απ' τις ψυχρότερες χώρες του κόσμου, πού τις σκεπάζουν το μεγαλύτερο διάστημα του χρόνου τα χιόνια, είναι άσφαλώς ή χώρα πού άναπα περισσότερα άνθη.

Ο Νορβηγός δεν ζή χωρίς λουλούδια, όπως δεν ζή χωρίς χιόνια. Οι Νορβηγοί καλλιεργούν τα άνθη μέσα σε σερές. Υπάρχουν μάλιστα και κινητά θερμοκήπια πού φορτώνονται άπάνω σε έλικθρα και περιφέρονται από χωριό σε χωριό για να πουληθούν οι κάτοικοι άνθη.

Οι Νορβηγίδες περιμένουν άναπόμονα τα άνθηφορα αυτά άμείβει κι' αγοράζουν με μεγάλη χαρά ωραία μπουκέτα πού είναι σαν θάυμα μέσα στο κατάλευκο εκείνο περιβάλλον, κάτω από το μολυβένο αίσανό χωρίς ήλιο, χωρίς φως.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Θα καταφέρη το λιοντάρι να φθάση τους τρεις χαζούς πού το κυττάζουν με τόσο φόβο; Έσείς τί λέτε;

Εξυπνάδες!

Μεταξύ μικρών φίλων.

— Έχεις μικρότερο άδελφό;

— Όχι.

— Μικρότερο άδελφό;

— Όχι.

— Μα τότε... ποιόν δέρνεις;

Οι δύο ψευτές.

— Έγώ είδα έναν άνθρωπο τόσο ψηλό, πού άναβε το τσιγάρο του απ' το φανάρι του δρόμου.

— Αυτό δεν είναι τίποτα. Έγώ είδα έναν άνθρωπο τόσο ψηλό, πού γονάτιζε για να βάλη τα γόνατά του στις τσέπες του!...

Στο σχολείο.

— Ξέρεις, Μαρίκα, πού βρίσκονται τα δονκτά;

— Στη γη, κυρία.

— Πολύ καλά. Πες μου τώρα ένα δονκτό.

— Οι πατάτες!...

Αντί μείσα στα χιόνια

Η Νορβηγία, μια απ' τις ψυχρότερες χώρες του κόσμου, πού τις σκεπάζουν το μεγαλύτερο διάστημα του χρόνου τα χιόνια, είναι άσφαλώς ή χώρα πού άναπα περισσότερα άνθη.

Ο Νορβηγός δεν ζή χωρίς λουλούδια, όπως δεν ζή χωρίς χιόνια. Οι Νορβηγοί καλλιεργούν τα άνθη μέσα σε σερές. Υπάρχουν μάλιστα και κινητά θερμοκήπια πού φορτώνονται άπάνω σε έλικθρα και περιφέρονται από χωριό σε χωριό για να πουληθούν οι κάτοικοι άνθη.

Οι Νορβηγίδες περιμένουν άναπόμονα τα άνθηφορα αυτά άμείβει κι' αγοράζουν με μεγάλη χαρά ωραία μπουκέτα πού είναι σαν θάυμα μέσα στο κατάλευκο εκείνο περιβάλλον, κάτω από το μολυβένο αίσανό χωρίς ήλιο, χωρίς φως.

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΔΡΑΠΗΣ

"Ιστοριοϋλά

"Ενας φτωχός άράπης ήθελε να ταξιδέψη απ' το χωριό του, για να πάη στην "Αλεξάνδρεια, αλλά έπειδή δεν είχε γούματα, σφίστηκε το παροκάτω τέχνασμα:

Μ' ένα γούσι, άγόρασε ένα γραμματόσημο και το κόλλησε στο σδόκο του.

Το τσάινο ξεκίνησε. Στη μέση του δρόμου πήνε ο εισπρακτορας και του ζήτησε εισιτήριο.

Αυτός τότε του έδειξε το γραμματόσημο και του είπε:

— Με γραμματόσημα δεν πηγαίνουν τα γούματα από τη μία πόλη στην άλλη. Το ίδιο λοιπόν κάνω κι' εγώ.

Ο εισπρακτορας έθλησε να του δώση τότε ένα καλό μάθημα και του είπε:

— Πολύ σωστά, έχεις δίκιο. Μα το γραμματόσημο σου είναι άσφράγιστο!

Και του το σφράγισε με μια γερή καπαζιά!...

Παράδειγμα άπομνημόνια

Στη Νέα Γουϊνέα συνειρίζεται πολύ κι' είναι το καλύτερο στόλισμα για το λαϊκό μιάς γυναίκας, ένα περιδέραιο από μεγάλα μαύρα μυρμήγκια, πού είναι πολύ σπάνια εκεί. Και τα παιδιά άκούη στη Νέα Γουϊνέα κυνηγάνε με μανία κάθε μυρμήγκι πού θα βρούνε στους κήπους και στα δάση. Κι' άμα το πιάσουν, το δαγκώνουν και του κόβουν με τα δόντια τους το κεφάλι. "Επειτα το τρυπάνε προσεκτικά και κατορθώνουν έτσι να περάσουν στο κρομ' του μιά λεπτή μεταξωτή κίτηνη κλωστή. Μ' αυτό τον τρόπο μακύνουν και περνούν τόσα μυρμήγκια όσα τους χρειάζονται για ν' άποτελέσουν ένα περιδέραιο για το λαϊκό τους.

Μαγική εικόνη

Η φάλαινα είδε δυό ναυαγούς και φαντάζεται πως τους έχει κλώας μέσα στο στομάχι της. Μα πού είναι; Μήπως τους βλέπετε;

(Η λύσις στη σελίδα 56)

Μη μετράτε τα χρόνια σας

Μην τρομάζετε στο κύλισμα του χρόνου. Το φημισμένο "Ινστιτούτο Καλλονής της ΜΜ ΚΕΤΤΥ "Ερμού 44 σάς έγυάται αυτό πού άνειρεύεσται κάθε γυναίκα, την άποκτηση μιάς όλόθρονης νεανικής επιδερμίδος.

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 9-1 & 4-7 ΤΗΛ. 22-088

Προφθάνετε ακόμη να ράψετε το φόρεμα ή το παλτό που θα χρειασθείτε για τις γιορτές. Η πλούσια συλλογή μας και οι εύθυνοι τιμαί μας θα σας διευκολύνουν εις την έκλογήν σας.

Τα γράμματα της εύτυχίας

Η Ρίτα, μία ωμορφη κοπέλλα με όνειροπόλα μάτια και με αγουρά καστονά μαλλιά, βρίσκεται ξαπλωμένη σε μία αναψυκτική (αεζ-λόγκ) και στριφογυρίζει ανάμεσα στα δαχτυλά της το δεύτερο γράμμα που έλαβε μέσα σε μία βδομάδα, στο όνομα της αδελφής της Νίτσας που λείπει στη Ζάκυνθο. Διστακτικά τ' ανοίγει τέλος και με σιγανή φωνή διαβάζει:

«Αγαπημένη μου Νίτσα, μικρό μου όνειρομένο πλάσμα. Απέραντη θα είναι η εύτυχία μου, αν μου γράψης. Σου γράφω γιατί θέλω να σου πω όλα όσα πλημμυρίζουν την ψυχή μου και που δεν μπόρεσα να σου τα πω όσον καιρό έμεινα στην Αθήνα. Σ' έβλεπα τόσο λίγο και σύ ήσουν τόσο επιφυλακτική ώστε δεν είχα τό θάρρος να σου μιλήσω για τη μεγάλη μου αγάπη...»

«Αγνωστα ήσαν για τη Ρίτα κι' ο γραφικός χαρακτήρας και το όνομα του επιστολογράφου, όπως της ήσαν πρωτογνωρίστη και τα συναισθήματα που γεννήθηκαν μέσα της καθώς διάβαζε το γράμμα.

Στο μυαλό της μία έμμονη ιδέα τριγυρίζει. Σκέφτεται να παίξει με τον άγνωστο της έρωτευμένο. Κι' αποφασίζει να απαντήσει αυτή με την υπογραφή της αδελφής της.

Το πρώτο γράμμα που έγραψε της έκανε μεγάλο κόπο. Σε ηλικία δεκαοκτώ χρονών δεν είναι εύκολο να γράφει μία κοπέλλα σ' έναν άνδρα που αγαπά μία άλλη. Από το δεύτερο όμως η προσπάθεια λιγότερη και σιγά σιγά δημιουργήθηκε μέσα της μία πραγματική αγάπη.

Ετσι το ερωτικό αυτό παιχνίδι βάσταξε έξη μήνες. Μία φλόγα είχε ανάψει μέσα στην καρδιά της Ρίτας. Έννοιωθε πως εκδικιόταν έτσι έναντι των νέων που την κυττούσαν αδιάφορα γιατί ήταν άνηνη. Ναι, η όμορφη, λεπτή Ριτούλα ήταν κουτοή, από μικρό κοριτσάκι, όταν έπαρε το πόδι της σε κάποιο δυστύχημα.

Ενα μικρό χαμόγελο άνοιξε στα χείλη της και ψιθύρισε: «Η αγάπη!... Πόσο όμορφαίνει τη ζωή!... Μα, να που όλα τελειώνουν πιά... Γράφει πως έρχεται.

Στο άνοιγμα της πόρτας η Ρίτα είδε να στέκεται ένας κομψόντυμένος κύριος, μελαχροινός, με συμπαθητικό, σοβαρό πρόσωπο.

—Στέλιος Μαυρίδης, είπε ο νέος. Το μπαστούνι που σπριζόταν η Ρίτα έφυγε από τα χέρια της κι' αν δεν πρόφτανε να κρατηθεί κάπου, θα σωριαζόταν στο πάτωμα.

—Ερχομαι από την Καλαμάτα και θα ήθελα να ιδω τη δεσποινίδα Νίτσα, λέει ο νέος. —Δεν είναι εδώ, η Νίτσα, κύριε... Έγώ είμαι η αδελφή της.

—Ναι, σας ξέρω. Πολλές φορές σας είδα μαζί της πριν φύγω για την Καλαμάτα. Μα τώρα, ήρθα πια να εγκατασταθώ εδώ και πρέπει να δω τη Νίτσα. Θ' άργησε γράψη; Η Ρίτα τον κυττάζει και νοιώθει μία δύσκολη ταραχή.

Το άνοιγμα μιας πόρτας και η φωνή της μητέρας της σταμάτησαν τις σκέψεις της.

—Α, πως είσθε, κύριε Μαυρίδη; είπε στο νέο. Από την ημέρα που γνωριστήκαμε σ' τις κουβέντες μου τό σπιτι πέρασε τόσος καιρός! Έμαθα πως λείπατε στην Καλαμάτα. Πότε γυρίζετε;

—Χτές βράδυ, κυρία. Να με συχωρήτε για την άπροσπτη επίσκεψη σε τέτοια ακατάλληλη ώρα, αλλά ήθελα να ιδω τη δεσποινίδα Νίτσα και... να σας μιλήσω για κάτι πολύ σοβαρό...

Η Ρίτα είχε ξαναπάρει το μπαστούνι της κι' ανέβηκε με κόπο τα λίγα σκαλοπάτια που ώδηγούσαν στο δωμάτιό της.

Η μητέρα της συνέχισε κάτω την κουβέντα της: —Τη Νίτσα, είπατε; Μα η Νίτσα δεν είν' εδώ. Ξέρετε άραβωνιάστηκε... και λείπει τώρα έξη μήνες στα πεδερικά της, στη Ζάκυνθο...

Η χλωμάδα που απλώθηκε στο πρόσωπο του νέου της έκοψε την κουβέντα. Κάπως ταραγμένη τον ρώτησε: —Τι έπαθατε, κύριε Μαυρίδη; —Τι έχω; Η κόρη σας, κυρία μου ως προχθές ακόμα μου έγραφε τα πιο φλογερά γράμματα και μου όρκιζόταν παντοτεινή αγάπη...

—Αγαπιώσατε με τη Νίτσα; —Μάλιστα, κυρία. Στο πρώτο γράμμα που της έστειλα μου άπάντησε άμέσως. Έχουμε ανταλλάξει τόσα γράμματα... —Με κάνετε ν' άπορώ. Πότε σας έγραψε η Νίτσα;...

—Εκείνος έθναλε από την τσέπη του ένα σωρό γράμματα. —Διαβάστε, κυρία Βάλθη, της είπε, δίνοντάς της τα γράμματα.

Η κυρία Βάλθη άναγνώρισε κατ'άληκτη τη γραφή της Ρίτας. —Θέε μου!... Ψιθύρισε. Μα... αυτά είνε γράμματα της Ρίτας, της μικρότερης κορούλας μου.

Η κυρία Βάλθη φώναξε την κόρη της, χωρίς να πάρη όμως καμία άπάντη. —Έτρεξε επάνω και τη βρήκε στην κάμαρά της πεσμένη στο κεβδάτι και κλαίη.

—Ρίτα, παιδί μου. Εσύ τό έκαμες αυτό; Τόν αγαπάς; —Ναι, μητέρα, τόν αγαπώ... Τόν αγαπάω από τα γράμματα που έστελνε στη Νίτσα. Έκλεβα την αγάπη του... Απαντούσα ένω στα γράμματα του... Κι' έρχινα στα γράμματα αυτά όλη τη φλόγα της φτωχής μου καρδιάς...

—Δυστυχισμένο μου κορίτσι, πως μπόρεσες... —Ναι, μανούλα μου. Είχα πιστέψει... πως μπορούσα κι' εγώ ν' αγαπηθώ, να εύτυχίσω, να έχω έναν άντρούλη, ένα σπτικό δικό μου, σαν όλα τα κοριτσάια. Τώρα όλα τελειώσαν.

—Τόσο πολύ τόν αγαπάς, Ρίτα; —Τόν λατρεύω! Μα μή του πής τίποτα, γιατί ντρέπομαι. Πες του να φύγη... Να φύγη... —Από τη μισαντιμηνι πόρτα άκούστηκε τη στιγμή αυτή μία φωνή, η φωνή του νέου:

—Παί να φύγω, Ρίτα; Με τα γράμματά σου μ' έκανες να γνωρίσω την πραγματική αγάπη... Σ' αγαπώ κι' εγώ!... Γύρισε άπότομα τό κεφάλι της και τόν κυττάζε περιεργά. Εκείνος είχε πλησιάσει. Η Ρίτα έκανε να σπκωθή. Σπριόχθηκε στο μπαστούνι της, παραπάτησε... Και είδε τότε στο πρόσωπο του νέου μία έκφραση συμπόνοιας, στο αντίκρουμα της άναμνηρίας της.

—Καθίστε... είπε ταραγμένη... θα ξαναγυρίσω... Και πέρασε στη δίπληνη κάμαρα. Όταν έφτασε εκεί σωριαστηκε σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίη βουβά, σπαρτακτικά, ψιθύρίζοντας: —Μου είπε πως μ' αγαπάει από συμπόνοια. Πόσο υποφέρω, θέε μου!

Η Κ. Βάλθη μιλούσε στο μεταξύ με τό νέο, όταν έξαφνα ένας πυροβολισμός άντήχησε. Έντρομοι έτρεξαν στην άλλη κάμαρα.

Η δυστυχισμένη Ρίτα, η Ριτούλα με την τρυφερή καρδιά, βρισκόταν στο ντιβάνι νεκρή! Από τό σπθός της στο μέρος της καρδιάς έτρεχε άρθρονό σίμα... Ένα πιεστόλι βρισκόταν πεσμένο πλάι της... Η άμοιρη άνηνη είχε αυτοκτονησει από μεγάλη αγάπη, μη θέλοντας να γίνει βάρος στον άνδρω που τόσο παράφορα έλάτρευε.

Τι είδους ήσαν τότε οι άκτινοβολίες; Υπάρχει κάτι που έσκολοιζει να συνδεη πάντα τό άποχωρισθέν κομμάτι με τό σώμα εκείνου από τόν όποιον άποσπάρθηκε και ο σύνδεσμος αυτός είνε τόσο ισχυρός ώστε να συμπάσχη μαζί του; Ο δόκτωρ Χάινς Ρέβελ υποστηρίζει ακριβώς την άποψη αυτή και ιδει την άκόλουθη έρμηνεία στην περίπτωση της Ινγκριντ Μάερσον, που άναφέραμε.

Κατά την περίοδο της άσθενείας της Τσερέζας Στάλεσσονγκ, μυστηριώδεις άκτινοβολίες που έπεμπόσαν από τό σώμα της έδόνησαν τό κομμάτι που βρισκόταν στη μύτη της Μάερσον και τού μετέδωκαν όλα τα συμπτώματα της παθούς ως τη στιγμή του θανάτου, που έπληθε ταυτόχρονα και στο πρώτο και στο δεύτερο.

Τι είδους ήσαν τότε οι άκτινοβολίες; Πρόκειται για τις περιφρασμένες άκτίνες Ζ, που εκπέμπονται από τόν έγκέφαλο; Η για ένα είδος «άναμνησεως» που συνδέει τό άποχωρισθέν κομμάτι με τό υπόλοιπο σώμα; Οι επιστήμονες δεν είνε σύμφωνοι σ' αυτό τό ζήτημα. Όπωσδήποτε, τό φαινόμενο της Στοκχόλμης άσασχολεί σήμερα τούς σοφούς όλου του κόσμου.

Το «φαινόμενο» ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ

Το άπροσδέκτο πάθημα μιας ήδεποιού

Η Ιατρική άκαδημία της Στοκχόλμης άπασχολήθηκε τελευταία με μία πολύ περίεργη περίπτωση. Μία από τις γνωστότερες ήθεποιούς της Σουηδίας, η Ινγκριντ Μάερσον, είχε χτυπήσει στο πρόσωπο τό 1943 και τό χτύπημα αυτό είχε παραμορφώσει αλότιστα τη μύτη της. Κατέφυγε τότε σ' έναν αίσθητικό χειρουργό, που κατώρθωσε να επιδιορθώσει τις βλάβες και να επαναστήσει τη μύτη της ήθεποιού στην κανονική της κατάσταση.

Η Ινγκριντ δεν έμεινε όμως εύχαριστημένη. Στα πτερύγια της μύτης ξεχώριζε μία μικρή ουλή, που έμελάνιαζε όταν έκανε πολύ κρύο ή έπειτα από μία μεγάλη κούραση.

Δεν υπήρχε άλλη λύσις από τό ν' άφαιρεθώ τό δέρμα της μύτης και ν' αντικατασταθώ με άλλο. Μία από τις νοσοκόμες της κλινικής, η Τερέζα Στάλεσσονγκ, προσφέρθηκε τότε να δώρη τό άπαιτητό γι' αυτή την αντικατάσταση δέρμα.

Έγινε άμέσως η νέα έγχείρσις και η έπιτυχία της ήταν άπόλυτη. Τίποτε δεν ξεχώριζε τό πρόσθετο μέρος από την υπόλοιπη μύτη.

Όλα επήγαιναν περίφημα ως τις άρχές 'Οκτωβρίου. Ξαφνικά, τό πρόσθετο μέρος της μύτης της ήθεποιού άρχισε να κτρινίζει και να μικραίνει. Σε λίγες μέρες, τό κομμάτι αυτό έγινε μελανό, ως που ένα πρωί ξεκόλλησε από τη θέσι του.

Χρειάσθηκε τότε μία επείγουσα Ιατρική έπέμβασις για να τό άποσπάρη αλότιστα από τη μύτη της ήθεποιού. Η εξέταση αυτού του κομματιού απέδειξε ότι είχε νεκρωθώ.

Τι είχε συμβή; Κατά τό ίδιο διάστημα, η Τερέζα Στάλεσσονγκ, η νοσοκόμος που είχε προσφέρει τό δέρμα της για την επιδιόρθωση της μύτης της ήθεποιού, είχε προσβληθώ από πνευμονία και πέθανε μέσα σε μία βδομάδα — την ίδια ακριβώς που τό πρόσθετο κομμάτι της μύτης της Ινγκριντ Μάερσον έμελάνιασε και ξεκόλλησε από τη θέσι του.

Τα πράγματα δηλαδή συνδέσαν σαν τό κομμάτι αυτό να μην αποτελούσε ένα σώμα με τη μύτη της Ινγκριντ Μάερσον, αλλά σαν να εξακολουθούσε ν' άνήκη πάντα στην άρχική κάτοχό του, την Τερέζα Στάλεσσονγκ. Έτσι, όταν αυτή πέθανε νεκρωθηκε κι' εκείνο. Αυτό φυσικά θα συνέβαινε, όπωσδήποτε. Εκπληκτική όμως είνε η συμπτωσις της ημερομηνίας.

Το φαινόμενο αυτό, όσο άλλόκοτο και αν είνε, δεν είνε ωστόσο μοναδικό. Κατά τη διάρκεια του πολέμου του 1914-18, τό θραύσματα μιας όβιδος είχαν μεταβάλει τό πρόσωπο ενός στρατιώτου σ' έναν άμορφο σωρό σαρκών. Οι Ιατροί κατώρθωσαν όμως να τόν σώσουν και τού ξαναφτιάξαν τό πρόσωπο, χρησιμοποιώντας κομμάτια δέρματος από τούς γλουτούς ενός συντρόφου του.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε. Τό 1927 ο στρατιώτης που είχε προσφέρει τό δέρμα του και που εργαζόταν τώρα σ' ένα χαλυδουρνείο, χτυπήθηκε πολύ σοβαρά κατά τις δοκιμές ενός νέου μηχανήματος και παρέστη άνάγκη να τού κόψουν και τα δυο πόδια από τούς μηρούς.

Ο σύντροφός του, που έμεινε σε άπόσταση πολλών δεκάδων χιλιομέτρων, κυριεύθηκε κατά τό ίδιο διάστημα από φοβερούς πόνους σ' όλο τό πρόσωπο και οι Ιατροί, μ' όλα τα δραστικά μέσα που έχρησιμοποίησαν, δεν κατώρθωσαν να τόν ήρεψουν.

Δυό μέρες άργότερα, ο άνθρωπος αυτός έπεσε σε κωματώδη κατάσταση — ήταν η στιγμή που έναρκωναν τό σύντροφό του, για να τού κόψουν τό πόδια — και όταν συνήλθε ήταν αλότιστα ήρεμος. Για αρκετό διάστημα, όμως, δεν μπορούσε να κινηθώ εύκολία τα σάγονία του και πολλές φορές έτραυλιζε χωρίς να υπάρχει κανένας λόγος γι' αυτό. Τα συμπτώματα αυτά χάθηκαν κατόπιν.

Τι συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις; Υπάρχει κάτι που έσκολοιζει να συνδεη πάντα τό άποχωρισθέν κομμάτι με τό σώμα εκείνου από τόν όποιον άποσπάρθηκε και ο σύνδεσμος αυτός είνε τόσο ισχυρός ώστε να συμπάσχη μαζί του;

Ο δόκτωρ Χάινς Ρέβελ υποστηρίζει ακριβώς την άποψη αυτή και ιδει την άκόλουθη έρμηνεία στην περίπτωση της Ινγκριντ Μάερσον, που άναφέραμε. Κατά την περίοδο της άσθενείας της Τσερέζας Στάλεσσονγκ, μυστηριώδεις άκτινοβολίες που έπεμπόσαν από τό σώμα της έδόνησαν τό κομμάτι που βρισκόταν στη μύτη της Μάερσον και τού μετέδωκαν όλα τα συμπτώματα της παθούς ως τη στιγμή του θανάτου, που έπληθε ταυτόχρονα και στο πρώτο και στο δεύτερο.

Τι είδους ήσαν τότε οι άκτινοβολίες; Πρόκειται για τις περιφρασμένες άκτίνες Ζ, που εκπέμπονται από τόν έγκέφαλο; Η για ένα είδος «άναμνησεως» που συνδέει τό άποχωρισθέν κομμάτι με τό υπόλοιπο σώμα;

Οι επιστήμονες δεν είνε σύμφωνοι σ' αυτό τό ζήτημα. Όπωσδήποτε, τό φαινόμενο της Στοκχόλμης άσασχολεί σήμερα τούς σοφούς όλου του κόσμου.

Το νεφέλιον

—Άψ'δ'α μου είπατε κ. Ζελινώ, δεν καταλαβαίνω τίποτε. Γιατί τ'όνομα του Θεού συνέλθετε πρώτα. Έχω την εντύπωση ότι πέσατε όθια αὐτοπάτη.

—Κύριε Εισαγγελεύ, δεν είμαι τρελλός, απάντησε ο κ. Ζελινώ. Σας παρακαλώ να πάρετε την κατάθεσή μου και θα όπτε ότι σας λέω όλη την αλήθεια.

Ο Εισαγγελεύς κάλεσε τον γραμματέα του, για να μην τον διαταράξουν. Ο κ. Ζελινώ, που ήταν πλούσιος βιομήχανος με καλή κοινωνική θέση άρχισε ν'αφηγητά την περιπέτεια που τον συνέβη.

—Σήμερα το πρωί ο κ. Ντυμπουά μέλος της 'Ακαδημίας των 'Επιστημών, τέσσερες γεωλόγοι κι' εγώ πήγαμε με το αυτοκίνητό μας στην έξοχική παραθαλάσσια τοποθεσία που λέγεται Μαύρος Γολγοθάς. Είχαμε την πληροφορία ότι είχε γίνει καθίζηση στο μέρος αυτό και θελήσαμε να ερευνήσουμε αν ήταν αλήθεια, για ν'απαγορεύσουμε τη διάβαση από εκεί των περιηγητών.

Το μέρος αυτό είχε έρημο. Σε χιλίων μέτρων απόσταση είχαμε χτισμένους ο πύργος του Μπρεφάιν.

Όταν φτάσαμε εκεί οι πέντε έπιστήμονες άρχισαν να μελετούν το έδαφος, ενώ εγώ που δεν με πολυενδιέφεραν αυτά πήγα κι'εκάθισα σ'έναν χαλιό μαυρομαρένιο σταυρού που βρισκόταν λίγο μακριά από μία γέφυρη βελανιδιά.

Δεν είχε περάσει μισή ώρα κι'έπιασε πρωτοφανής θύελλα. Είδα τότε τους φίλους μου να τρέχουν να κρυφτούν κάτω από τη βελανιδιά. Την ίδια ακριβώς στιγμή μία ανυπόφορη θερμότης χύθηκε στην ατμόσφαιρα και οι πέντε φίλοι μου εξαφανίσθηκαν μαζί με τη βελανιδιά!

Ξανακίταξα καλά γύρω μου έτριψα τα μάτια μου και βεβαιώθηκα πεία ότι η γη άνοιξε και κατέπιε τους φίλους μου μαζί με τη βελανιδιά.

Τρελλός από φόβο έτρετα να σάς πω τι συνέβη. Αναγνώριζα ότι αυτά που σας λέω είναι άπιστευτα κι'εν τούτοις αυτή είχε όλη η αλήθεια.

Ο γραμματέας είχε πάρει την κατάθεσή του κ. Ζελινώ, ενώ ο Εισαγγελεύς προσπαθούσε να έξηγηση το μυστήριο.

Τη στιγμή εκείνη άήμανε το τηλέφωνο. Ο Εισαγγελεύς πήρε τ'ακουστικό και από τα πρώτα λόγια που άκουσε έγινε κάπως κωττάζοντας συνκρόνως και τον κ. Ζελινώ.

Άφου έσναγκάσαμε το άκουστικό ρώτησε:

—Κύριε Ζελινώ, τί ώρα είναι αυτό που μου είπατε;

—Στις 7 και τέταρτο περίπου.

—Περίεργο! Ο έπόπτης της περιφέρειας μου τηλεφωνεί ότι την ίδια ώρα είδε ξαφνικά να εξαπνίζεται στον άέρα ο

πύργος του Μπρεφάιν, ενώ ένας άνθρωπος έπεφτε από το παράθυρο. Κάτι τρέχει έδω. Πρέπει να πάμε να έξηγήσουμε το μυστήριο αυτό.

Πραγματικά, σέ λίγο ο Εισαγγελεύς έφτασε στο μαύρο Γολγοθά. Με τα ίδια του τα μάτια ερευνώντας ότι και ο πύργος και η βελανιδιά είχαν εξαφανισθ. Παρ'όλας δε τις έρευνες που έγιναν ούτε και οι πέντε έπιστήμονες βρέθηκαν.

Ενώ καθόταν πάνω σε μία πέτρα σκεπτικός μερικοί ψεγάδες του έφεραν το σώμα ενός νεού αναισθητού που το βρήκαν στην ακρογιαλιά. Ένας απ'αυτούς εβεβαίωσε τον κ. Εισαγγελεύα ότι είχε δει τα χαράματα τον νεό κύτον να κατευθυνόταν προς τον πύργο του Μπρεφάιν. Το μυστήριο άρχισε να περιπλέκεται περισσότερο.

Μετέφεραν το νεό στο νοσοκομείο με τα δυο του πόδια τασκισμένα. Από τα χαράτια που βρέθηκαν πάνω του έαυθαν ότι έλέγετο Σερινύ. Ο γιατρός βεβαίωσε ότι ο νεός είχε μόνον όλιγων ώρων ζωή.

Το άπνευμα καθώς ο Εισαγγελεύς βρισκόταν στο γραφείο του έλαβε ένα τηλεφώνημα από το νοσοκομείο. Τον ειδοποίησαν ότι ο τραυματίας τον ζήτησε επείγοντως να του ανακοινώση «κάτι τρομερό» σχετικά με την εξαφανισή του πύργου του Μπρεφάιν. Πραγματικά, σέ λίγο ο Εισαγγελεύς βρισκόταν κοντά στο προσέφαλο του Σερινύ ο οποίος διατελούσε υπό την έπαιρεια ενός τρομακτικού εφιάλτου.

Άφου συνεκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις ο τραυματίας του είπα:

—Θα γνωρίζατε τον σοφό και θρηνητή κ. Μπρεφάιν, που ζούσε αποτραβηγμένος στον πύργο του, καταγινόμενος σέ μελέτες. Ήταν ο καλύτερος μου φίλος, τον σεβόμουν και παρακολουθούσα κάποτε τα πειράματά του μ'ένδιαφέρον. Ο παράξενος χαρακτήρας του και η μισανθρωπία του δεν μ'εμπόδιζαν να τον αγαπώ.

Μία μέρα μου έστειλε ένα τηλεγράφημα να πάω να τον δω. Μόλις παρουσιάσθηκα εμπρός του και πριν μου δώση άκμα το χέρι του, μου φώναξε:

—Ανακάλυψα το νεφέλιον! Όλος ο κόσμος όστερ' από λίγον καιρό θα βρίσκεται υπό την τρομοκρατία του νεφελίου!

Και πριν συνέλθω από την κατάντη, μου μου έξηγησε λαχανιασμένος τι είχε συμβη:

Πρό τριών έτών, ενώ ήταν στην ταράτσα του πύργου του, άκουσε ξαφνικά ένα παράξενο σφύριγμα και ευθύς κατόπιν έβαν υπόκωφο κρότος. Είχε πέσει εκεί κοντά ένας ασρόλιθος 45 περίπου κιλών. Ο Μπρεφάιν τον μετέφερε στο έρναστήριο του κι' άρχισε να τον ερετάζει. Με την πτώση του έσοπας και από μία μεγάλη ρωγμή έδωσανε μία λαμφίς τόσο ισχυρή ώ, οτε παρ'όλιγο να τον τυφλώση.

Με σιδερένιους μοχλούς άνοιξε περισσότερο τη ρωγμή. Στον πυρήνα του ασρόλιθου βρήκε ένα μαλακό βόλο σαν άναλωμένο άσφιδι. Ο Μπρεφάιν πήρε την ύλη αυτή άπομόνωσε τα διάφορα συστατικά της και ύστερ' από έργασια τριών χρόνων έδωκε να έλθωλε ένας κόκκος, μικρόν κι' έλαφρό σαν σιτάρι, που είχε τα χαρακτηριστικά ενός ραδίου πρωτοφανούς δύναμεις.

Από τον μικρόν αυτόν άγκο έδωσαναν άκτίνες που έκαίγαν ό,τι βρισκόταν τριγύρω τους. Η καταστρεπτική τους δύναμις εξουδετερωνόταν μόνον όταν ήταν σκεπασμένο από τα συστατικά του ραδίου, από τα όποια το είχαν άπομόνωσει ή όταν το έβαζε μέσα σε νερό.

Ο Μπρεφάιν κάτωχρος κι' αυτός με ρώτησε: —Είσαί βέβαιος ότι έκάμ καν πέντε άνθρώποι; —Ναι, εξαφανίσθηκαν σαν καπνός! του απάντησα. Ο Μπρεφάιν έπεσε τότε σέ μία καρέκλα ψιθυρίζοντας: —Τί έκανα, θεέ μου! Καταραμένη να είναι η στιγμή που βρήκα αυτό τον ασρόλιθο. Πρέπει να τιμωρηθώ και να εξαφανισώ αυτό το μηχανήμα! Είμαι ο χειρότερος κακούργος του αιώνος μας!... Δεν πρέπει να μείν τίποτε ούτε από έμένα, ούτε από τον πύργο, ούτε από την εφεύρεσή μου...

Και πριν προφτάσω να τον συγκροτήσω ώρμησε στο μηχανήμα του κι' έπιασε το μοχλό. Έννοιωσα τότε μία ανυπόφορη θερμότητα να χύνεται στον άέρα, και τον Μπρεφάιν να εξαφανίζεται.

Καταλάβαινα τώρα ποιά θα ήταν και το δικό μου τέλος. Με άγωνία και τρόμο έτρεξα προς το παράθυρο, το άνοιξα και χωρίς να διάσσω πήδησα στο κενό. Προτίμησα αυτόν το θάνατο από την όλοσχερη εξαφάνισή μου. Κι' ενώ έπεφτα είδα και τον πύργο να εξαφανίζεται στον άέρα. Ύστερα δεν θυμάμαι πια τίποτε...

Ο Σερινύ ξανάπιασε στο προσέφαλό του. Ο Εισαγγελεύς βεβαίωθηκε πλέον ότι ο έτοιμοθάνατος του είπα όλη την αλήθεια. Έτσι έξηγήθηκε το μυστήριο της εξαφανίσεως της βελανιδιάς, των πέντε έπιστημόνων, και του πύργου.

Κατόπιν έσφυψε πάνω στον Σερινύ και τον ρώτησε: —Μπορείτε να μου πείτε τι έγινε αυτό το νεφέλιον; Κατεστράφη μήπως;

Το νεφέλιον δεν καταστρέφεται ποτέ! απάντησε ο Σερινύ. Θα έξη πέσει μέσα στο νερό στην ακροθαλάσσια χώρα να μπορεί να βλάψη πεία... Άλλοι μόνον όμως αν βγν' και μία μέρα από το νερό... Αυτό θα είναι η καταστροφή της ανθρωπότητος!

Ύστερ' από λίγο ο Σερινύ δεν ζούσε πια. Τα μάτια του όλάνοιχτα έδωσαν το κενό σαν να άντικρυζαν το τέλος του κόσμου!

ΓΚΑΣΤΩΝ ΓΚΥΓΙΩ

Την έξηγησι αυτού του μυστηρίου την έδωκε πρώτος ο Δονός ώκεανογράφος Γιοχάνες Σμιθ.

Τα νεογνά των γελιών γεννιούνται κατά έκατομμύρια έκατομμύρια στο άσχιπέλαγος Βερμούδων, που βρίσκεται σ' απόσταση 100 χιλιομέτρων από τη νοτία άκτή των 'Ην. Πολιτειών.

Τα νεογνά αυτά έχουν μήκος πέντε περίπου χιλιομέτρων και μοιάζουν σαν μικροσκοπικά φύλλα ίτιάς ή δάφνης, καυωμένοι από κούσταλλο.

Τα θαλάσσια ρεύματα τα σπρώχνουν ακατάπαυστα προς τις εύρωπαϊκές άκτες, όπου προχωρούν κατά πυκνές ομάδες. Το ταξίδι αυτό διασκει τρία όλόκληρα χρόνια.

Στο διάστημα αυτό έχουν μεγαλώσει άσχετά. Το μήκος των, όταν πλησιάζουν στις εύρωπαϊκές άκτες, είναι 6-7 έκατοστά του μέτρου και η διάμετρος των 2 περίπου χιλιοστόμετρα.

Αναζητούν τώρα τις έκβολές των ποταμών, γιατί ο πάθος των είναι να έγκταλειψουν τη θαλάσσια και να συνεχίσουν τη ζωή τους στα γλυκά νερά.

Συνήστερα, κάθε καινούργιο κύμα, που πλησιάζει στις εύρωπαϊκές άκτες, έχει μήκος 20-25 χιλιομέτρων, πλάτος ένας περίπου μέτρον και πάχος

Το συναρπαστικό μυθιστόρημα της ζωής των χελιών

Ένα άλυτο έπιστημονικό αίνιγμα

Για τη ζωή, τις συνήθειες και την αναπαραγωγή των χελιών έχουν αναγραφεί προ καιρού, σήμερα δημοσιεύουμε ένα νέο σκεπτικό άρθρο με όλα τα τελευταία πορίσματα της ίχθυολογικής έπιστήμης.

Αγαρίθιντες στρατιές άπό μικροσκοπικά γέλια κατακλύζουν αυτή την έποχή όλες τις εύρωπαϊκές άκτες, άπό τη Βαλτική θαλάσσια ως τη Μεσόγειο και αναζητούν τις έκβολές των ποταμών, για να εισχωρήσουν βαθιά μέσα στις έπδες και να διασπαρύν κατόπιν στις λίμνες, στα έλη, στα τέλυατα, παντού τέλος όπου υπάρχουν γλυκό νερό.

Από που έρχονται; Πώς βγνκνν στη ζωή; Το μυστήριο των χελιών άπρηγώλησε ανέκαθεν τους έπιστήμονες από την πιο μακρινή άνοαίτητα ως σήμερα. Οι έπιστήμονες της έποχής μας γνωρίζουν ίσως μερικά πράγματα περισσότερα από τον Άριστοτέλη, χωρίς όμως να έχουν κατορθώσει να έξηγήσουν άπόλυτως την περίεργη και μυστηριώδη ζωή αυτών των ύδωβίων ζώων.

Ο Πλίνιος λέει στη «Φυσική Ιστορία» του τα έξης: Για ν' αναπαρασθ, το γέλι τοίβεται πάνω στους Βράχους. Κοιμάται άπό το δέουμα του άποσπώνται μ' αυτό τον τρόπο και μετασχηματίζονται κατόπιν σέ γέλια.

Γνωρίζουμε σήμερα ότι η αναπαραγωγή των χελιών γίνεται μ' αυγά. Αυτό δείχνει η έσωτερική κατασκευή του ζογανισμού των. Άλλα κανέναν άνθρωπο δεν μπορεί να κινήσει ότι είδε ποτέ ένα αυγό χελιού!

Την έξηγησι αυτού του μυστηρίου την έδωκε πρώτος ο Δονός ώκεανογράφος Γιοχάνες Σμιθ.

Τα νεογνά των γελιών γεννιούνται κατά έκατομμύρια έκατομμύρια στο άσχιπέλαγος Βερμούδων, που βρίσκεται σ' απόσταση 100 χιλιομέτρων από τη νοτία άκτή των 'Ην. Πολιτειών.

Τα νεογνά αυτά έχουν μήκος πέντε περίπου χιλιομέτρων και μοιάζουν σαν μικροσκοπικά φύλλα ίτιάς ή δάφνης, καυωμένοι από κούσταλλο.

Τα θαλάσσια ρεύματα τα σπρώχνουν ακατάπαυστα προς τις εύρωπαϊκές άκτες, όπου προχωρούν κατά πυκνές ομάδες. Το ταξίδι αυτό διασκει τρία όλόκληρα χρόνια.

Στο διάστημα αυτό έχουν μεγαλώσει άσχετά. Το μήκος των, όταν πλησιάζουν στις εύρωπαϊκές άκτες, είναι 6-7 έκατοστά του μέτρου και η διάμετρος των 2 περίπου χιλιοστόμετρα.

Αναζητούν τώρα τις έκβολές των ποταμών, γιατί ο πάθος των είναι να έγκταλειψουν τη θαλάσσια και να συνεχίσουν τη ζωή τους στα γλυκά νερά.

Συνήστερα, κάθε καινούργιο κύμα, που πλησιάζει στις εύρωπαϊκές άκτες, έχει μήκος 20-25 χιλιομέτρων, πλάτος ένας περίπου μέτρον και πάχος

Το συναρπαστικό μυθιστόρημα της ζωής των χελιών

Ένα άλυτο έπιστημονικό αίνιγμα

Για τη ζωή, τις συνήθειες και την αναπαραγωγή των χελιών έχουν αναγραφεί προ καιρού, σήμερα δημοσιεύουμε ένα νέο σκεπτικό άρθρο με όλα τα τελευταία πορίσματα της ίχθυολογικής έπιστήμης.

Αγαρίθιντες στρατιές άπό μικροσκοπικά γέλια κατακλύζουν αυτή την έποχή όλες τις εύρωπαϊκές άκτες, άπό τη Βαλτική θαλάσσια ως τη Μεσόγειο και αναζητούν τις έκβολές των ποταμών, για να εισχωρήσουν βαθιά μέσα στις έπδες και να διασπαρύν κατόπιν στις λίμνες, στα έλη, στα τέλυατα, παντού τέλος όπου υπάρχουν γλυκό νερό.

Από που έρχονται; Πώς βγνκνν στη ζωή; Το μυστήριο των χελιών άπρηγώλησε ανέκαθεν τους έπιστήμονες από την πιο μακρινή άνοαίτητα ως σήμερα. Οι έπιστήμονες της έποχής μας γνωρίζουν ίσως μερικά πράγματα περισσότερα από τον Άριστοτέλη, χωρίς όμως να έχουν κατορθώσει να έξηγήσουν άπόλυτως την περίεργη και μυστηριώδη ζωή αυτών των ύδωβίων ζώων.

Ο Πλίνιος λέει στη «Φυσική Ιστορία» του τα έξης: Για ν' αναπαρασθ, το γέλι τοίβεται πάνω στους Βράχους. Κοιμάται άπό το δέουμα του άποσπώνται μ' αυτό τον τρόπο και μετασχηματίζονται κατόπιν σέ γέλια.

Γνωρίζουμε σήμερα ότι η αναπαραγωγή των χελιών γίνεται μ' αυγά. Αυτό δείχνει η έσωτερική κατασκευή του ζογανισμού των. Άλλα κανέναν άνθρωπο δεν μπορεί να κινήσει ότι είδε ποτέ ένα αυγό χελιού!

Την έξηγησι αυτού του μυστηρίου την έδωκε πρώτος ο Δονός ώκεανογράφος Γιοχάνες Σμιθ.

Τα νεογνά των γελιών γεννιούνται κατά έκατομμύρια έκατομμύρια στο άσχιπέλαγος Βερμούδων, που βρίσκεται σ' απόσταση 100 χιλιομέτρων από τη νοτία άκτή των 'Ην. Πολιτειών.

Τα νεογνά αυτά έχουν μήκος πέντε περίπου χιλιομέτρων και μοιάζουν σαν μικροσκοπικά φύλλα ίτιάς ή δάφνης, καυωμένοι από κούσταλλο.

Τα θαλάσσια ρεύματα τα σπρώχνουν ακατάπαυστα προς τις εύρωπαϊκές άκτες, όπου προχωρούν κατά πυκνές ομάδες. Το ταξίδι αυτό διασκει τρία όλόκληρα χρόνια.

Στο διάστημα αυτό έχουν μεγαλώσει άσχετά. Το μήκος των, όταν πλησιάζουν στις εύρωπαϊκές άκτες, είναι 6-7 έκατοστά του μέτρου και η διάμετρος των 2 περίπου χιλιοστόμετρα.

Αναζητούν τώρα τις έκβολές των ποταμών, γιατί ο πάθος των είναι να έγκταλειψουν τη θαλάσσια και να συνεχίσουν τη ζωή τους στα γλυκά νερά.

Συνήστερα, κάθε καινούργιο κύμα, που πλησιάζει στις εύρωπαϊκές άκτες, έχει μήκος 20-25 χιλιομέτρων, πλάτος ένας περίπου μέτρον και πάχος

μισού μέτρου. Σχηματίζουν, δηλαδή, ένα μεγάλο κορόνι, που φαίνεται σαν να είναι συμπανές, γιατί τα γέλια που το άποτελούν στριμώννται και κολλούν κυριολεκτικά το ένα πάνω στο άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο άλληλοδοποθούνται και άλληλοποστοπίζονται στο περιτεινίδες ταξίδι των, που φαίνεται ότι είναι πολύ κοπιαστικό.

Το άξιοσπυέτωο είναι ύπ ταξιδεύουν μόνο τη νύχτα. Την ημέρα διασκοοπίζονται για να ζητήσουν την τροφή τους και για ν' αναπαυθούν ανάμεσα στα βράνια ή πάνω στον πυθμένα της θαλάσσης.

Για να εισχωρήσουν στο έσωτερικό της έπρας, διαλέγουν τις πιο σκοτεινές νύκτες, σαν να ήθελαν να κοατήσουν μυστική τη διαδρομή τους. Συνήστερα, το «κορόνι» αναπλέει το ρεύμα ενός ποταμού. Κατόπιν, τα γέλια που το άποτελούν διασκοοπίζονται παντού όπου υπάρχουν νερό. Το άλάνθαστο ένστικτό τους τα οδηγεί σ' αυτό.

Μέσα στα έλη, τους ποταμούς ή τις λίμνες που έδιάλεξαν, τα γέλια θα ζήσουν έπτα νόνια άκόμη και θάσσουν έτσι σ' άόλυτη ώριμότητα.

Και, έαονικά, όλος ο κόσμος των χελιών έσπκώνεται πάλι μιά σκοτεινή νύχτα. Θα έλεγε κανείς μιά μυστηριώδη ποδοκλήσις θάνατη την ίδια στιγμή σε όλα τα γέλια, που ζουν σε μιά ώριμμένη περιοχή.

Τα άσθενικά έξικινούν πρώτα. Σ' όλο αυτό το διάστημα ζούσαν χωριστά άπό τα θηλυκά. Άλλά τώρα τα προεινούν στις έκβολές των μεγάλων ποταμών. Εκεί, αναμίννονται μαζί τους, σχηματίζουν μεγάλες ομάδες — καθέμιά άπ' αυτές άποτελείται άπό έκατομμύρια γελιάδες και έκατομμύρια χελιών — και άρνίζονται το περιτεινίδες ταξίδι τους για να έπιστρέψουν στα παλιά τους λημέρια.

Το άλάνθαστο ένστικτό τους τα οδηγεί άπό τον ταυτότερο δρόμο προς τη θαλάσσια των Βερμούδων.

Είτε τώρα άσχετά μεγάλα και άπορούν να διατρέξουν ναρίς κόπο 25-30 χιλιομέτρα την ημέρα. Έτσι το ταξίδι της έπιστροφής γίνεται μέσα σε έξη περίπου μήνες.

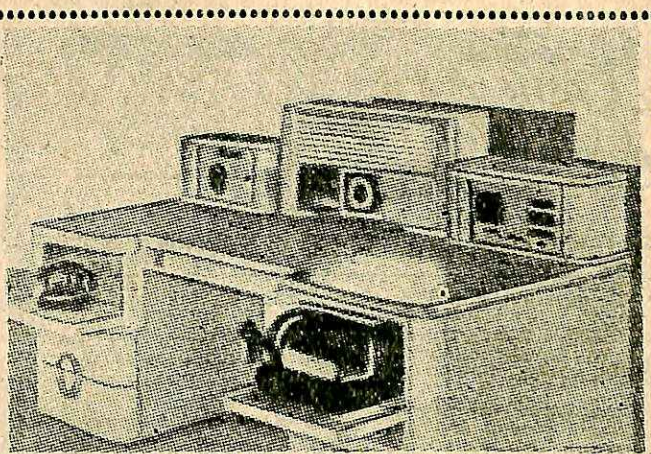
Τί γίνεται εκεί; Κανείς δεν το έαυσε ποτέ.

Το πιθανώτερο είναι ότι τα θηλυκά γέλια γεννούν τα αυγά τους, που έκκολάπτονται κατόπιν, για να βγν' από αυτά η νέα γενιά, που θ' άκολουθήσει και πάλι την περιτεινίδη διαδρομή προς τις εύρωπαϊκές άκτες.

Και οι νεώτερες; Τα μεγάλα γέλια, δηλαδή, που άσπασαν τους ποταμούς και τις λίμνες της Ευρώπης, για να εξαανυρίσουν στο άνοικό λίγνο τους; Πεθαίνουν, άρζυ έξελιγώσαν την άποστολή τους, που είναι η δημιουργία νέων όντων, ή σπινερίζουν τη ζωή τους στα βάθη του ώκεανού;

Η έπιστήμη δεν κατορθώσε άκόμη να λύση αυτό το κτηνούργιο αίνιγμα. Το βέβαίο είναι ότι δεν ξαναγεννίζονται στις έπες κατοικίες τους, ούτε έπαλιν έσπινεθι ποθενά άλλου ή γει σπινεθιθι ποθενά άλλου ή γει παρουσία τους. Τα βάθη της θαλάσσης των Βερμούδων κρατούν πάντα το μυστικό τους.

Έτσι, η ζωή των χελιών είναι ένα άλμυρό μυστήριο. Το μόνο κακό είναι ότι πολλά άπό τα κεφάλαιά του — και ίσως τα σημαντικώτερα — λείπουν άκόμη.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Το γραφείο αυτό του μέλλοντος, που παρουσιάζει μία μεγάλη αμερικανική εταιρεία επιπλώσεων, συνκεντρώνει ό,τι μπορεί να επιθυμήση κανείς: ραδιόφωνο, τηλέφωνο, δίκτυο, φωνο, ηλεκτρικό άναπτήρα, ηλεκτρικό ξυράφι, ψυγείο και μπάρι. Ίσως να μην έχη... άρκετά συρτάρια, αυτό όμως είναι άλλο ζήτημα!

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Ουμέζου και τα άιμεστογρή όργανά του

Σ' ένα μικρό δρομάκι μιάς άπ' τις παλαιότερες συνοικίες του Τόκιο, υπάρχει ένα σπιτάκι με άπλη έμφάνισι. Μέρα και νύχτα, παρελάνουν άπ' αυτό οι σπουδαιότερες προσωπικότητες της χώρας: πολιτικοί, άνώτεροι κληρικοί, τραπεζίτες, μεγαλοβιομήχανοι και μεγαλέμποροι. Όλοι αυτοί πηγαίνουν να έπισκεφθούν τον κ. Ουμέζου — τον ισχυρότερο άνθρωπο της 'Ιαπωνίας — να ζητήσουν τις συμβουλές του ή την υποστήριξή του.

Ο Ουμέζου είναι ένας μικροκαμωμένος γεροντάκος 75 έτών, με μαρμαρμένη φαιονγνμία. Είναι άρχηγός κι' άπόλυτος κυρίαρχος μιάς μεγάλης και ισχυρής βιομηχανικής άδελφότητος, που άποτελεί συνεχρόνως μία έπίσημη όργάνωσις έγκληματιών, τη μεγαλειότερη και την καλύτερα όργάνωμένη σύμμορσι του κόσμου, ηλικίας 300 έτών!

Πολύ δύσκολα μπορεί κανείς να υπη' σ' αυτή την καταπληκτική και μοναδική στο είδος της όργάνωσις, κι' άκόμη δυσκολώτερα ν' άνεθθ' τα διάφορα σκαλοπάτια της ιεραρχίας της. Πριν γίνη δεκτός ένας υποψήφιος, πρέπει πρώτα ν' άκούλουθη ειδικές σπουδές και να υποβληθώ κι' έπιτυχία σε 200 δοκιμασίες. Η τελευταία άπ' τις δοκιμασίες αυτές είναι να κόψη το μικρό δάκτυλο του άριστερού χεριού του, χωρίς να κινήσει ούτε ένας μύς του προσώπου του. Άπό 200 υποψηφίους, μόνον ένας βγαίνει νικητής σ' αυτές τις δοκιμασίες.

Τα μέλη της άδελφότητος διαίρονται σε 4 κατηγορίες: τους νεοφώτιστους, τους άδελφούς, τους παλαιούς και τους πατέρες. Άπ' τον κατώτερο ως τον άνωτερο, όλοι υπάκουουν σε μιά σιδερένια πειθαρχία και περνούν ζωή άσκητική. Ό, άφείλουν να δείκνουν άναίσθησία στο κρυσ, στη ζέση, στην πείνα, στη δίψη, στον πόνο, να μην έχουν καμιά δολοφνία με γούμια και να νάναι έτοιμοι κάθε στιγμή να θυσιασθούν.

Ο Ουμέζου κατέχει σήμερα το άζήμιο του υπεράτονα άρχηγού της παράξενης αυτής όργάνωσεως. Φαίνεται πως είναι άνθρωπος με έξαιρετική αντίληψη, με άπέραντη μόρφωσι και με σπάνια όργανωτικά χαρίσματα. Προορίζον στην άρχή για καθηντής κι' είχε άνατραφή στη σχολή μιάς άμερικανικής ιεραποστολής. Στο άστυρό δωμάτιο, όπου κατοικεί και δέχεται τους έπισκεπτες, δεν υπάρχουν άλλο στόλιμα άπό μερικές πινακίδες κρεμασμένες στους τοίχους, στις όποιες είναι γραμμένοι οι βασικοί κανόνες της άδελφότητος. Διαβάζει κανείς σ' αυτές ρητά όπως τα έξης: «Τό έν κ λ η μ ο πρέπει να γίνεται ήρεμα και τίμια. Κάθε χρ'σμοποιήσις κτηνώδους βίας πρέπει ν' άποφενύγεται όσο το δυνατόν».

Ο Ουμέζου κι' οι σύντροφοί του θα διεσάρτυροντο με άναγκη και κατάντη, αν τους χαρακτηρισέ κανείς ως κακοποιοί, θεωρούν ως άποστολή τους να παραβαίνουν το νόμο για να διορθώνουν την κοινωνία! Μοιράζονται το μεγαλύτερο μέρος της λείας των έφελ'νθρωπικών σκοπούς.

Η άστυνομία τους παρέχει μία άσπληη προστασία. Όταν π.χ. γίνη ένας φόνος άπ' αυτούς, δεν ανακαλύπτεται ποτέ ο δράστης. Οι 'Ιαπωνέζοι πιστεύουν ότι μόνον οι θεοί των έγκληματιών Βαγκόνι. Κάμ' έχουν δικαίωμα να δικάσουν τα μέλη της άδελφότητος.

Τρεις είναι οι κυριώτερες πηγές έσόδων της όργάνωσεως. Πρώτον, τα «σπίτια του έρωτος», ίδιως δε του Τόκιο, που βρίσκονται σκεδόν όλα υπό τον έλεγχό της και της πληρώνουν τα 75% των εισπραξιών τους ως «φόρο της διεφθαρμένης κοινωνίας».

Δεύτερον έρχεται η μαύρη άγορά, που έχει έπίσημη μορφή στην 'Ιαπωνία. Για να μπορεί να εοσάφει ένας έμπορος, πρέπει να πληρώνη στον Ουμέζου ένα ποσοστό των κερδών του. Τέλος, υπάρχει η κλοπή. Είναι όμως ώριμμένες οι έπιτηρήμενες μορφές της. Μπορούμε να πούμε ότι περιορίζονται κυρίως στο κλέψιμο πορτοφολιών. Οι διαρρήξεις και γυνίκας οι κλοπές σπιτιών άπαγορεύονται. Έπίσης άπαγορεύεται να κρατούν κανένα προσωπικό χαρτί του θύματος των. Η άδελφότης φροντίζει να του το έπιστρέψη.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Πανεπιστήμιον ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Ώδός Πιτίνου 38 — Τηλ. 85-089
10-1 και 4-7

11 ΧΡΟΝΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΡΟΛΟΪ

Αυτό το τεράστιο άστρονομικό ρολόι έχει έκτεθ' στην 'Αθήνα. Ονομάζεται «Χάριμαν Κλοκ» κι' άποτελείται από έπτα κομμάτια. Έχει ύψος 3,80 μέτρων, μήκος 3 και πλάτος 1,50. Ο κατασκευαστής του κ. Χάριμαν έργάσθηκε 11 χρόνια γι' αυτό.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΦΕΛΛΑΧΑΣ

—Μίλησε κόρη, είπες ό δλ κορτίς.
—Η μικρή Ζενάμπ, τυλίγ-
μενη στους βαθύχρωμους
πέπλους της, άρχισε να
λέει:

—Βρισκόμουν στο χωρά-
φι, κρυμμένη πίσω από μία
μυλόπετρα. Ό Άλφς κύττα-
ζε γύρω του, μόλις έφτασε
έκει, αλλά δεν με είδε. Ό
Σαίντ μάζεψε ήσυχος τὰ τε-
λευταία του στάχια... Ό
Άλφς τόν πλησίασε, τότε,
και μ' ένα χτύπημα της α-
ξίνας του τόν έβριξε κάτω
νεκρό!

—Τόν χτύπησε πολλές φο-
ρές:

—Πολλές... Ός πού τόν
άφισε νεκρό.

—Πολύ καλά... Πήγαινε
τώρα...

Μα ενώ η μικρή άπομα-
κρονόταν ό καθηγουμένη
της φώναζε με περι-
φρόνησι:

—Ντροπή σου, Ζενάμπ!
Καταράμενος να είναι ό πα-
τέρας σου, σκύλου γενναί!

Συγχρόνως τήν κεραυνό-
βόλος με τό βλέμμα του,
αναγκάζοντάς τήν να χα-
μώλωπ το δικό της.

Τώρα η Ζενάμπ έτρεχε
προς τό Ίουπε. Δεν μετα-
νοούσε καθόλου για ό τι εί-
χε κάνει. Άκούοντάς τήν
τώρα το δρόμο αυτό ξανά-
θλεπε τό πατρικό της σπι-
τί, όπ' όπου τήν είχε διαζεί
πριν από ένα χρόνο ό Ίδιος
δικαστής πού τήν εξέτασε
πρό όλιγου.

Τό σπίτι πού είχαν οι γο-
νείς της Ζενάμπ, και τό χω-
ράφι πού καλλιεργούσαν ά-
νθηκαν στον άνθρωπο αυτό,
πού ήταν τρομερά φιλοφρο-
νος. Μα έπειδή δεν μπορού-
σαν να τού πληρώσουν τό
νοίκι, τούς είχε διαζεί. Έ-
τσι είχε ματαιωθεί κι' ό νό-
μος της Ζενάμπ με τόν ά-
γασμένο της Τζαφέρ, πού
τόν ελάτρευε.

—Θά εκδικηθώ, είπε τότε
η Ζενάμπ, θά εκδικηθώ
σκληρά για τήν άγάπη πού
χάσα.

—Λοιπόν, ρώτησε τή Ζε-
νάμπ, η γορή μπερτα της,
μόλις τήν είδε να γυρίζει.
Μίλησε... Και δεν μετα-
νοούσε καθόλου... Δεν
σε φοβίζει το μέλλον...
—Οι νεκροί δεν θναιώνουν
ποτέ από τόν τάφο τους.

Η ΜΑΡΚΑ ΠΟΥ ΕΠΕΒΛΗΘΗ
«Constance Bennett»
ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ειδική κρέμα για τήν εξέλειψιν τών ρυτίδων, κρέ-
μα νυκτός και ημερας κρέμα ντυακιγιάς, κρέμα
κατά τού ακασιματος του προσώπου. Τό Ίδεωδες
Γάλα Καλλυντικόν για φρεσκαρίσμα του προσώπου. Ει-
δική συσκευασία με οδηγία Έλληνοιστί. Η πλου-
σιωτέρα συλλογή.

Πωλούνται στα Καταστήματα:
Άδελφοί Δομπορόπουλοι Σταδίου - Αϊόλου
Άδελφοί Κουτογιάννη Σταδίου. Έμ. Μπενάκη
Νέον Μινιόν Πατισίων
Εταιρεία ΣΚΑΛΟΣ Έρμου 29

Διορκής παρακαταθήκη:
ΚΑΡ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ. Κτενά 10, Τηλ. 22/707

ραόσε με βήμα σταθερό.
Είχε άρχισει ν' ανατέλ-
ει ό ήλιος.

Μέσα στο πλήθος τών πε-
ριέργων βρισκόταν κι' η μι-
κρή Ζενάμπ.

Ό Άλφς ανέβηκε στο Ι.
κρίωμα κι' άφισε τό δήμε
να τού περάσει τή θλίψη
στο λαιμό. Τό βλέμμα του
πλανήθηκε για μία στιγμή
γύρω και καρφώθηκε τέλος
στη Ζενάμπ κοιτώντάς τήν
σάν πυρκαγιό οίδορο.

Λίγες στιγμές αργότερα,
τό σώμα του ταλαντευόταν
σάν άψυχο κουρέλι στην ά-
κρη του σκηνιστού.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

—Τί έπαζες, φίλε μου;
Σκέπτεσαι πάλι τήν ύπθε-
σι της καταδίκης σου; Δολο-
φόνου;... Κι' όμως όλος ό
κόσμος ξέρει πόσο δικαίος
είσαι πάντα. Κοιμήσου ήσυ-
χος. Δεν έκανες παρά τό
καθήκον σου.

ΚΑΝΑΤΟΡΙΣΤΙΚΟ ΧΙΟΝΙΜΟΡ

Τράκες

Οί φτώχειες του Ναστροαδίν Χότζα
δεν είχαν τελειώσει. Μάταια τόν γκρί-
νιαζε ή γυναίκα του. Πού να βοηθού-
λειά:

Συλλογισμένος γύριζε στο δρόμο
και συχνά έμπαινε σε κανένα τσίμι και
προσευχόταν:

—Άλλά, Άλλά, κάνε τό θαύμα
σου, γιατί έτσι πού πάν τα πράγματα
γρήγορα θά μ' έλθης υμνασμένη σου
στον Παράδεισο και με τήν πείνα πού
γνώ δεν θ' αφήσω πιλάφι για πιλάφι.

Μα ό Άλλάχ βρισκόταν πολύ ψηλά
και δεν τόν άκουγε. Έτσι ό Χότζας έ-
φτασε στο σημείο να μισοτελλαθώ από
τή φτώχεια. Ένα απόγευμα συνάντησε
τόν Ναστροαδίν στο δρόμο ό φίλος του
ό Χασάν-άγας, πούζες τή φτώχεια
και τήν πείνα πού τόν έδεσνε.

—Χότζα, τού είπε, χαμογελαστό και
κεφατό σε βλέπω.

—Έφαγα περίφημα σήμερα, τζά-
νουμ, τού άπάντησε ό Ναστροαδίν.

Ό Χασάν άπόρησε:
—Και τί καλό φαί είγες; τόν ρώ-
τησε.

—Ξέρεις τή γυάλα με τό χρυσόψα-
ρο, πού είχε ή γυναίκα μου στο σπίτι;
τού άπάντησε ό Χότζας. Πήραμε τό νε-
ρό της και κάναμε μία ψαρόσουπα πε-
ρίφημη. Τό βράδυ θά κάνουμε τό χρυ-
σόψαρο πλάκι! Κι' αύριο λέμε να σφά-
ξουμε τήν καρδερίνα και να τή στείλουμε
στο σουλνέ!

«Τσελλάθηκε ό Χασάν ό Χότζας!»
συλλογίστηκε ό Χασάν-άγας.

Μα ό Χότζας μ' όλη του τήν τρέλλα
σκέφθηκε πως δεν θά τανόαζε πέρα, αν
δεν έβαζε έμπρος καμιά καλή επινεί-
ρησι. Κι' άφού έτσιπε τό μυαλό του, ά-
ποφάσισε ν' άνοήσι τήν τράκα.

Κατόντησε έτσι φοβερός και τρού-
ρος κίνδυνος για τούς γαριάνους του.
Τους συναντούσε, στους δρόμους, τούς
έκ' ό θ' έκ' έπειτα όταν τού ζητού-
σαν τὰ δανεικά έκανε τήν... παλαβή!

Μία μέρα τόν συνάντησε στον δρό-
μο ένας παλός του φίλος, ό Μεχμέτς.

—Καλημέρα, Ναστροαδίν, τού είπε.
Τί γίνεται; Τί κάνει ή κυρά σου;

—Καλά, καλά, ευχαριστώ, άπάντη-
σε ό Ναστροαδίν και προσπάθησε να
στόμω.

Μα ό Μεχμέτς τόν έπιασε άπ' τό
χείρι και τού κούσε τή φάρα.

—Στάσου Χότζα, δεν μού κάνεις τή
γύρα να μού δώσης εκείνη τή λίρα πού
μού 'ωσάες;

—Τή λίρα!... άπόρησε τάχα ό
Χότζας.

—Τή λίρα, βέβαια. Δεν θυμάσαι;
—Οχι, τζάνουμ, δεν θυμάμαι καθό-
λου.

—Στήν έδωσα ένα βράδυ πού ήσου-
να μεθύσιμενος και γι' αυτό φαίνεται τή
λησιμώρησι.

—Α, έκανε ό Χότζας, θυμάμαι...
—Τί θυμάσαι;

—Ότι σου τήν έδωσα πίσω.
—Εμένα μού τήν έδωσες;

—Εσένα, τζάνουμ. Στήν έδωσα ένα
βράδυ, πού ήσουνα μεθύσιμενος και γι'
αυτό δεν θυμάσαι τίποτε.

—Άλήθεια λές, Χότζα; Τ' άκούζε-
σαι;

—Να φάω τό χρυσόψαρο τής γυάλας
άν σου λέω ψέματα!...

—Άπό τήν πείνα σου...

—Πατέρα θέλω να παντρευτώ.
—Οχι, παιδί μου, γιατί ακόμα δεν έ-
χεις μάθει τί είναι ή ζωή!

—Και πότε θά έγω μάθει;
—Όταν θά πείνης να λές πως θέλεις
να παντρευτείς!

—Από τήν πείνα σου...

—Πατέρα θέλω να παντρευτώ.
—Οχι, παιδί μου, γιατί ακόμα δεν έ-
χεις μάθει τί είναι ή ζωή!

—Και πότε θά έγω μάθει;
—Όταν θά πείνης να λές πως θέλεις
να παντρευτείς!

—Από τήν πείνα σου...

—Πατέρα θέλω να παντρευτώ.
—Οχι, παιδί μου, γιατί ακόμα δεν έ-
χεις μάθει τί είναι ή ζωή!

—Και πότε θά έγω μάθει;
—Όταν θά πείνης να λές πως θέλεις
να παντρευτείς!

Έλα να φύγουμε!

Παράξενο διήγημα

Ό γιατρός κούνησε στενωχουμέ-
να τό κεφάλι του.

—Άφού πιστεύετε πως άναγκω-
ρίσατε αυτό τόν άνθρωπο στο σταθ-
μό, γιατί δεν τού μιλήσατε; ρώτη-
σε.

—Τό ήθελα πολύ... αλλά φο-
βήθηκα, τήν πρώτη στιγμή, άπάντη-
σε ή Νόρα. Όταν συνήλθα, βρέθη-
κα μόνη στο τραίνο κι' έκείνος είχε
χαθεί άπ' τήν αποβάθρα τού σταθ-
μού. Πιστεύω πως κάτι μού είπε, μα
δεν κατάλαβα τί...

—Δεν ύπήρχε κανείς στο σταθ-
μό. Σας τό ξαναλέω, φταίνε τὰ τα-
ραγμένα νεύρα σας. Αυτά σας έκα-
μαν να φαντασθήτε ότι είδατε τό
μυστήριο σας κι' ότι τόν άκούσατε
να σας μιλή.

Η νέα αναστέναζε μ' αποθάρ-
ρυνσι και πρόσφερε άργα-άργα:

—Δεν με καταλαβαίνετε, γιατρέ.
Δεν φαντάσθηκα τίποτε... Τόν εί-
δα! Άναγκώρισα τό πρόσωπό του,
τίς χειρονομίες του... Σάν σήμερα
έπρόκειτο να παντρευτούμε. Γι' αυ-
τό τόν είδα!... Παρουσιάστηκε δι-
πλά μου, με τίς βαλίτσες του, εκεί
πού περνούσα τό τραίνο...

—Ξέρω, ξέρω! Μου τὰ είπατε
άλλες δυό φορές, διέκοψε ό γιατρός.
Μα σας βεβαιώ, όταν περάσουν
τρεις-τέσσερες μήνες, θά καταλά-
θετε πως παθαίνατε παραισθήσεις...
Δεν κατορθώνετε σήμερα άκόμη να
λογικευθήτε, μα σκεφθήτε ότι ό άρ-
ρωδιαστικός σας έχει πεθάνει πρό
έξι μηνών. Άλλά θά συνέλθετε άπ'
τόν κλονισμό σας... Πηγαίνετε τώ-
ρα να ξεκουραστήτε. Έχετε άπώλυ-
τη ανάγκη... Είμαι βέβαιος ότι
αύριο τό πρωί θά ευρηστήτε καλύτε-
ρα... Σας συνιστώ μάλιστα να
φάτε άπώμε με τή συντροφιά κάποιου
άνοιχτοκαρδού φίλου, να γελάσετε,
να ευθυμώσετε, να χορώσετε...

Η Νόρα χαμογέλασε για τό πεί-
σμα και τήν άνοση τού γιατρού.
Να διασκεδάσει... Μα οι άρχή-
στες στα ρεστوران έπαιζαν έρωτι-
κά τοαγούδια, τὰ διηγήματα και τὰ
μυστηριογήματα περιείχαν έρωτα. Οί
φίλοι πού γνώριζε υπήρχαν και φί-
λοι τού Κέν... Όλα θά ξαναμά-
των τήν πληγή της καρδιάς της.
Θά τής θυμίζαν τόν Κέν, τόν αγαπη-
μένο της...

—Καλή ιδέα! είπε ώστόσο, και
καληνύχτισε τό γιατρό.

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, έκαμε
δτι είχε κάμει κάθε νύχτα της πε-
ρασμένης βδομάδας: Πήρε από ένα
τηλέφωνο τόν αριθμό 4-0452. Η-
ταν ό αριθμός τού Κέν. Άντι όμως
για τόν αγαπημένο της, τής μιλήσε
στο άκουστικό, για μία άκόμη φο-
ρά, μία άγνωστη γυναικεία φωνή:

Τής νέας ένοικιαστριάς τού σπιτιού
τού Κέν. Η Νόρα δεν έδωσε άπάν-
τησι κι' άφισε στή θέσι του τό ά-
κουστικό.

Γιατί έπέμενε να τηλεφωνή έτσι
στον αριθμό αυτό;... Μα γιατί έλ-
πιζε ότι θά τής άπαντούσε κάποια
μέρα ό Κέν, όπως άλλοτε... Γι'
αυτό πήγε κατόπι στο υπαί «Άμ-
στερνταμ», όπου έδικαι άλλοτε τὰ
μαγευτικά του. Ίσως κάποιο βράδυ
θά τόν ξαναβρίσκε εκεί... Ήταν
άδύνατο να πιστέψη πως μπορούσε
να πεθάνει ένας άνθρωπος με τή ζω-
τικότητα τού Κέν, με τή δίψα του
για τή ζωή τήν άγάπη του για
τὰ καθημερινά μικροπράγματα πού
τήν κάνουν τόσο έλκυστική. Όχι,
δεν ήταν φυσικό!

Όστόσο είχε άρχισει να χάνει τό
θάρρος της, όταν γύρισε στο σπίτι
της. Τό διαμέρισμά της, στο είκο-

στο πάτωμα της πολυκατοικίας, της
φάνηκε τόσο άδειασό, τόσο παγω-
μένο!...

Άναψε μία μικρή έπιτραπέζια
λάμπα, σκόλισε τή φωτιά πού σιγό-
καίγε άκόμη στο τζάκι, ξεπλώθηκε
σε μία πολυθρόνα κι' έκλεισε τὰ μά-
τια της...

Όταν τὰ ξαναόριξε, αντίκρουσε
τόν Κέν, πού καθόταν στο κτιβάνι
και τή κύτταζε μ' ένα χαμόγελο!...

—Κοιμόσουν, Νόρα; τής είπε έ-
κείνος.

Η κοπέλλα τόν κύτταζε, ενώ μία
παγωμένη άνατριχίλα διέτρεχε όλο
της τό κορμί.

—Εσύ;... Έσύ, Κέν; τραύλισε.
—Περίμενες κανέναν άλλον; είπε
ό Κέν, γελώντας με τήν έκπληξή της.

—Δεν μπορώ να τό πιστέψω,
Κέν!... Δεν μπορεί... δεν μπορεί
νάσαι σ' αυτό!

—Χά, χά! Ποιός είμαι λοιπόν;
Μη με κυττάζεις έτσι, σαν να
βλέπεις κανένα φάντασμα. Δεν έχεις
κανένα τοιγάρο ή καμιά τσίκλα;

—Κέν, αγάπη μου! φώναξε ή κο-
πέλλα, τρέχοντας ν' άγκυλιάσει τόν
άρρωδιαστικό της.

Ένοιωσε τή συνθησισμένη μυω-
διά του, ένα μίγμα καπνού και κολώ-
νιας. Τό πρόσωπό του ήταν κρύο,
καθώς τόν φιλούσε.

—Προσπάθησα τόσες φορές να
έπικοινωνήσω μαζί σου, Νόρα! τής
είπε μαλακά. Σήμερα, στο σταθμό,
πίστεψα πως θά σταματούσες μία
στιγμή και θά μού μιλούσες. Γιατί
έτρεξες κι' άνέβηκες στο τραίνο, σαν
να με φοβόσουν;... Κι' άργότερα,
όταν τηλεφωνήσες, σου μίλησα, αλ-
λά δεν μ' άκουσες... όπως δεν με
είδες, όταν μπήκες στο «Άμστερ-
νταμ».

Η Νόρα τόν κύτταζε με λατρεία,
χαδεύοντάς του άνάλαφα τὰ μαλ-
αριά.

—Ήξερα, Κέν... ήξερα ότι θα-
χόσουν... μουρούρισε. Κι' άς μού-
λεγε ό γιατρός πως είχαν κλονισθί
τὰ νεύρα μου!

—Τώρα όμως δεν θά μπορέσω
να ξαναβρω, Νόρα. Είμαι τόσο κου-
ραμένος!... Πρέπει να πάω για
άποψασι, μόνον σου, με τή θέλησί
σου... Άκούσε με! Ξέρεις τί μέ-
ρα είναι σήμερα;... Ήρθα να σε πά-
ρω, αλλά μόνον αν θέλεις να μ'
ακολουθήσεις. Άλλωστε, θά φύγω μό-
νος και δεν θά μπορέσω ποτέ πια
να ξαναβρω... Έγω να κάνω πολύ,
πέρα πού δρόμο!

Η Νόρα άγκάλιασε άπ' τό λαιμό
τόν αγαπημένο της και σφίχτηκε δι-
πλά του.

—Θά περιμένω μία στιγμή να
έτοιμάσω τή βαλίτσα μου, τού είπε.

Ό Κέν γέλασε κι' άπάντησε:
—Κουη μικρούλα! Δεν θά χρει-
ασθής τίποτε, εκεί πού θά πάμε...

—Έλα όπως είσαι.

—Πάμε λοιπόν! Είμαι έτοιμη...
—Πρέπει όμως να μού υποσχε-
θής ότι δεν θά φοβηθής... κι' ότι
θά κάνεις ό,τι σου πω.

—Σου τό υποσχεώμαι!

Σηκώθηκαν, πέρασαν στήν κρεβ-
βατοκάμαρα και προχώρησαν ως τό
παράθυρο. Ό Κέν τό άνοήσε.

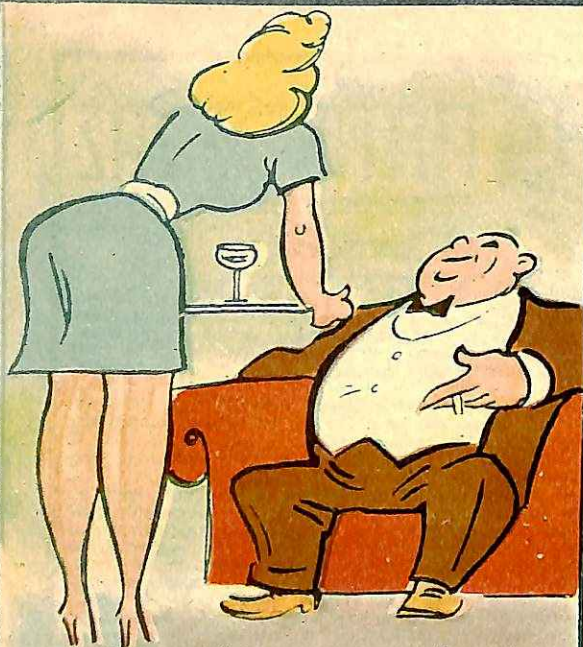
Όταν σου δώσω τό στήθος,
είπε, πιάσε τό χέρι μου και πέσε μα-
ζί μου στο κενό. Μη φοβηθής, λα-
τρεία μου. Κλείσε τὰ μάτια σου και
μη τό σκέπτεσαι. Έγώ θά σε κρα-
τώ σφιχτά άπ' τό χέρι, δεν θά σ' ά-
φίσω πια να μού φύγεις.

Έορίσε μία ματιά στήν αΐλη, πού
ήταν άδειασή τήν ώρα εκείνη. Έ-
πειτα γύρισε πάλι στή Νόρα, τής
χαμογέλασε, κούνησε έθαρρυντικά
τό κεφάλι του και πρόσφερε:

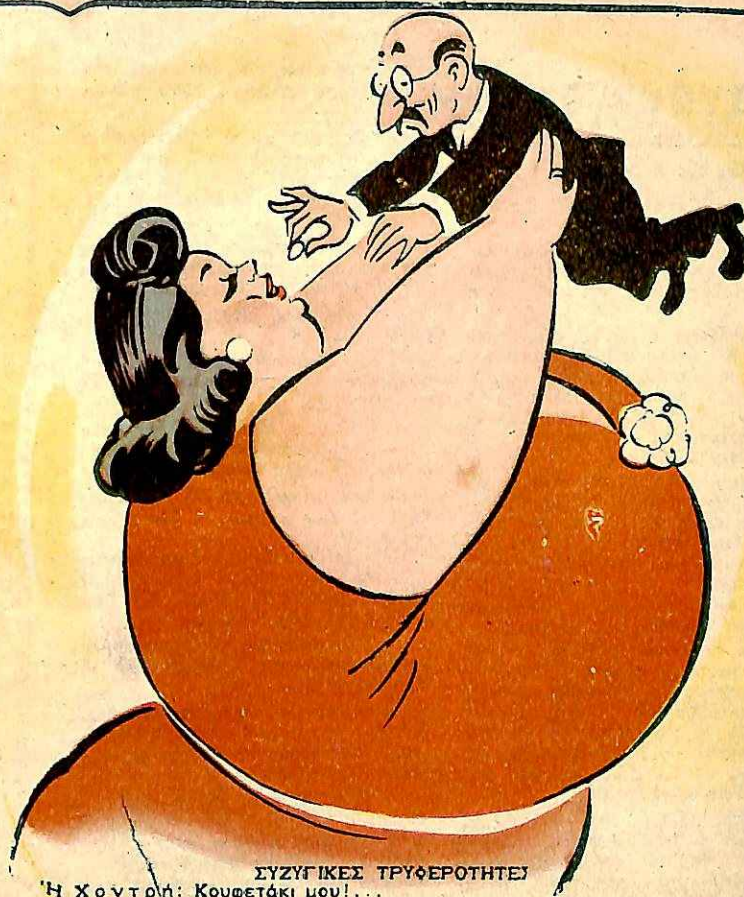
—Εμπρός!

Κι' ή Νόρα δρασκελίστηκε τό παρό-
θυρο και ρίχτηκε στο κενό.

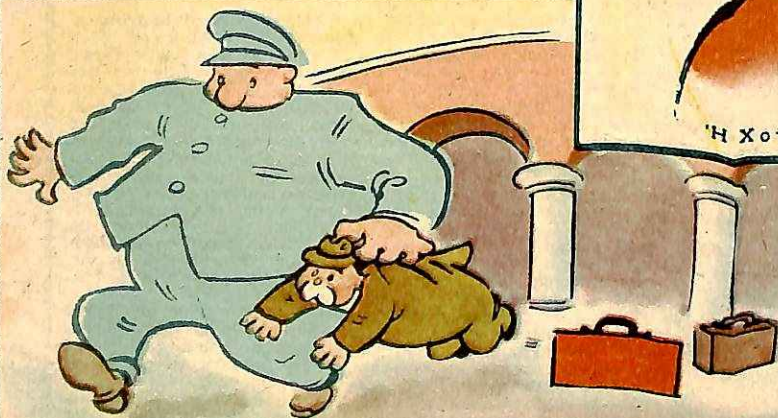
ΣΕΛΑΜΑ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ

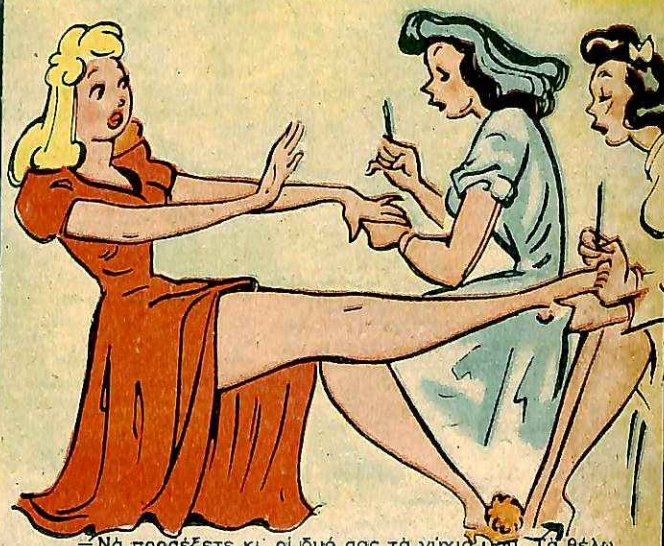
— Έσύ, κοπέλλα μου, περιποιείσαι το γυιό μου;
— Μάλιστα, κύριε...
— Έπρεπε να το κατάλάβω! Γι' αυτό δεν πήρε πάλι το δίπλωμά του!...

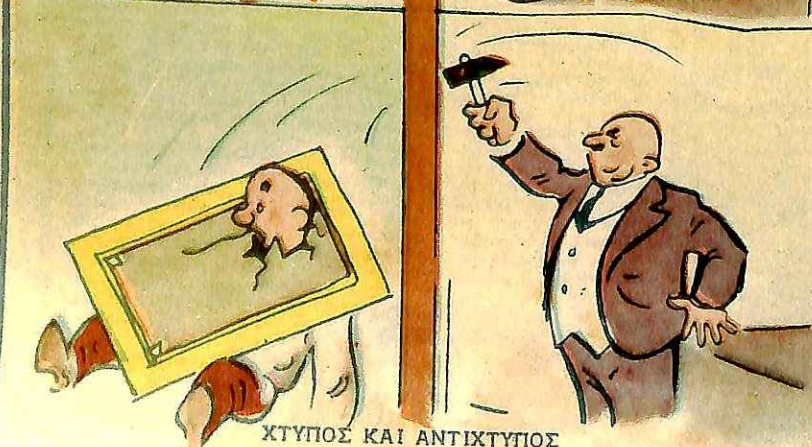
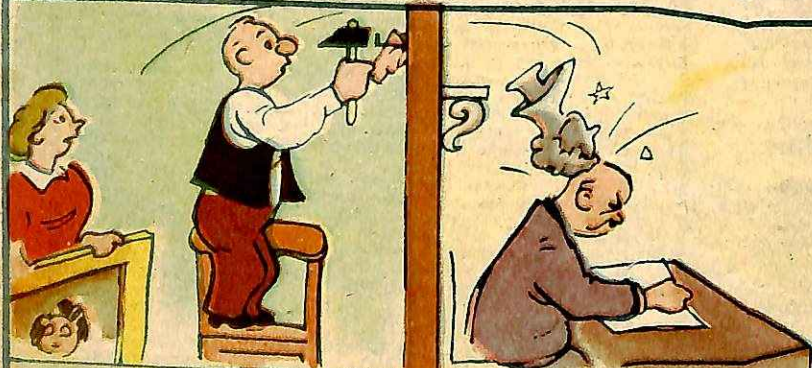
ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ
'Η Χοντρή: Κουφετάκι μου!...

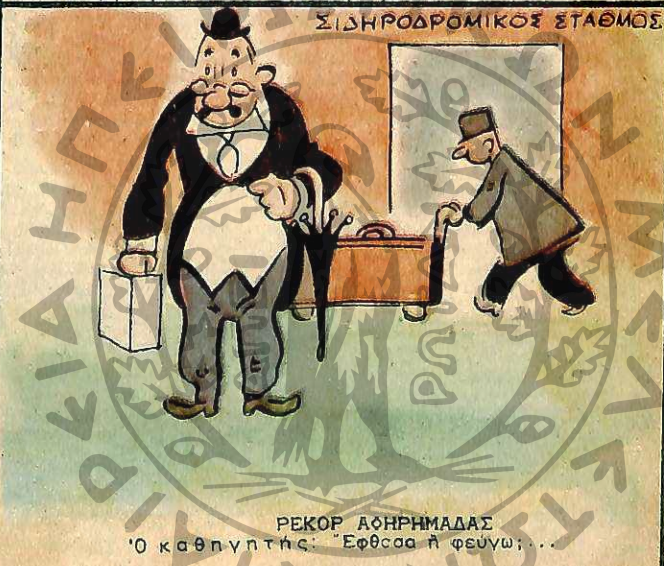
— Στάσου, βρέ χριστιανέ μου! Δεν είμαι εγώ η βαλίτσα!...

— Να προσέξετε κι' οι δύο σας τα νύχτιά μου. Τα θέλω πολύ σουβλερά! Πρόκειται, ξέρετε, να ζητήσω και νούργιο μαντώ από τον άντρα μου...

ΧΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΤΥΠΟΣ

ΡΕΚΟΡ ΑΘΗΝΑΔΑΣ
'Ο καθηγητής: Έφθασα ή φεύγω;...